

АЛЕКСАНДРА МАРИНИНА

НЕЗАКЛЮЧЕНАТА ВРАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

АЛЕКСАНДРА МАРИНИНА НЕЗАКЛЮЧЕНАТА ВРАТА

Превод: Здравка Петрова

chitanka.info

По време на заснемането на телевизионен сериал е убит шофьорът на снимачния екип, а съпругата на сценариста изчезва безследно. Привидно убийството прилича на поредния случай на разчистване на сметки между мафиотски групировки — името на жертвата се свързва с хазартния бизнес и сделки с наркотици. Не след дълго обаче се появява нова версия: че убийството е имало за цел да възпрепятства снимките на сериала, а това, на свой ред, извежда на преден план нови заподозрени и насочва следователите в друга посока.

Работата по случая се оказва особено трудна за Анастасия Каменская, защото фигурите на полето са разместени — полковник Гордеев се е пенсионирал, а отношенията ѝ с новия началник са обтегнати до крайна степен.

Ще успее ли Каменская да стигне до извършителите, или напрежението ще я принуди да прекрати работата си в милицията?

През 1992 година Александра Маринина, кандидат на юридическите науки и водещ специалист по анализиране и прогнозиране на престъпността, написва първия си роман. След пенсионирането си като подполковник от милицията се отдава изцяло на литературната си кариера. Досега е продала над 37 милиона екземпляра от книгите си, което я превърна в най-продавания руски автор днес.

ГЛАВА 1

За погребението на Анечка Симонова се събра целият град. Трудно беше в Камишов да се намери човек, който да не познава това усмихнато и добродушно младо момиче. И ръката на някаква отрепка му бе посегнала...

Но колкото и чудесен човек да беше Аня, разговорите сред тълпата, която я изпращаше в последния ѝ път, все пак по-често се отнасяха за нещастната ѝ майка — Клавдия Савелевна. Да, колко жестока е понякога съдбата! Първо загина големият ѝ син — Юрка, и трийсет не доживя, работеше като бомбаджия в мината. После скоропостижно почина от инфаркт мъжът на Клавдия. А ето, сега убиха двацет и три годишната Анютка. И всичко това само за година и нещо. Кое сърце би издържало толкова мъка? Отгледа и възпита две деца, и двете някаква зла сила ѝ ги отне. Сам-самичка остана Клавдия. Ни мъж, ни деца, ни внуци.

Както му е редът, по православен обичай опяха Аня в черквата. Храмът беше претъпкан и никой не обръщаше внимание на един човек с евтин тъмен костюм. Много хора бяха дошли да си вземат последно сбогом с момичето. След като завърши, тя учи в Юрга, в техникума, там сигурно бе оставила познати и приятели, а след техникума живя и работи в Мариинск, така че присъствието на непознати на погребението не учудваше никого. Разбира се, през последната година, след като почина баща ѝ, Аня се върна и заживя в Камишов с майка си, но хора с добри спомени за нея сигурно имаше и в Юрга, и в Мариинск, а може би и другаде. Чудесно момиче беше, приветливо, отзивчиво, хората не забравят същества като нея.

Човекът с тъмния костюм стоеше като всички, с наведена глава, но изпод вежди внимателно наблюдаваше присъстващите. Вярваше в Бог, но в черква винаги се чувстваше неуютно и кой знае защо, му се искаше по-скоро да излезе. Не знаеше нито една молитва, дори „Отче наш“ можеше да каже само до средата, съвсем наскоро се научи да се кръсти, но така и не знаеше точно в кои моменти се прави това, ето

защо вдигаше събраните три пръста до челото, гърдите и раменете си само когато виждаше, че го правят околните. Напоследък дори сериозно мислеше да се покръсти, а покрай това да си смени и името. Разбира се, никой няма да му позволи да смени татарското си име с някое православно просто така, само защото ще приеме православната вяра, но Ирек имаше чувството, че името му носи лош късмет, а ако има някакво друго, макар и неофициално, животът му може да се промени към по-добро. Да беше от татарско семейство, както и да е, тогава щеше да е нормално да носи такова име. Но нали и майка му, и баща му, и бабите, и дядовците — всички бяха чистокръвни руснаци, ама хайде де, на родителите му им хрумнало да му дадат такова име! Ирек... Така се казвал, видите ли, приятел на баща му, много близък, с когото били заедно в затвора още като непълнолетни. Та затова баща му го кръстил на приятеля си, нищо че името не е руско. Ама на какво прилича това? Ирек Мохамедов, който танцуваше в Большой театър — да, това си е име, безспорно. Обаче Ирек Сергеевич Шанкин? Срамота! Това име му носи само нещастия и неприятности.

Службата свършва, сега всички ще излязат, после ще изнесат ковчега с тялото и ще го понесат към гроба, където са погребани бащата и братът на убитата, по-точно това, което е останало от брат й след взрива в мината. Гробището е разположено тук, зад черквата. Още най-много половин час — и всичко ще свърши, а Ирек така и не е направил онова, заради което дойде тук. Дали той недостатъчно внимателно се оглежда, или пък онзи, когото търси, наистина не е дошъл на погребението? Фактът обаче си е факт: той още не е изпълнил задачата. Изобщо си е карък. Сигурно наистина трябва да си смени името, тогава ще го споходи късметът.

Онзи, когото търси, трябва да е сам. И да стои по-далечко от ковчега и от смазаните от мъка роднини. Как изглежда — не се знае, казаха му само, че наглед трябва да е на около трийсет, приблизително метър и седемдесет и три — седемдесет и пет висок, това е единственото, което не може да се промени, е, освен с помощта на дебела подметка и токове, и то с малко. Това са всички външни белези. Предварително бяха обяснили на Ирек, че трябва да търси, като се ориентира по особености в поведението. Но колкото и да се взираше в маниерите на присъстващите, колкото и да ги наблюдаваше, Ирек не намираше човека, когото търсеше.

Той толкова се вбеси от лошия си късмет, че изведнъж започна особено остро да усеща колко евтин е костюмът, който облече тази сутрин. Отдавна не носеше такива парцали, предпочиташе черни дънки на Келвин Клайн, трикотажни фланелки на Версаче и свободни меки якета от кафяв или тъмносин велур, толкова тънички, че повече приличаха на ризи. Те бяха удобни, не ограничаваха движенията, хем и не биеха на очи, и бяха практични — не се мачкаха и не се цапаха. Скъпи бяха, то се знае, но си струваха, а и изобщо той отдавна не беше носил нищо евтино. Отначало го глезеше баща му, а сега и самият Ирек печелеше добре. Но в обичайните си маркови дрешки не можеше да се яви на погребение в Камишов: твърде рязко щеше да се откроява сред тълпата бедни хорица. Затова се наложи да купи някакви идиотщини от първия универмаг в Кемерово. А и му предстоеше обратният път по изровения път от Камишов до Кемерово, хем не с неговата любима количка, а с нечия ръждясала жигула, защото беше опасно да цъфне в затътеното градче с приличен вносен автомобил — можеше да привлече вниманието, а Ирек никак не искаше това.

Занесоха ковчега до отворения гроб, майката на убитото момиче се разпищя... А тоя тип го нямаше и нямаше. Или все пак беше наоколо, а Ирек не го виждаше? Може би стоеше съвсем наблизко, може би му дишаше във врата, може би докосваше лакътя му, а Ирек и хабер си нямаше, че това е именно човекът, когото търси. Не, няма късмет, определено няма. Дали да отиде да пообиколи къщата, където е живяла покойната? Оня не е дошъл на погребението, но може да се отбие на помена, да удари една чашка, за да помене невинно погубената душа. Вярно, не му бяха дали указания за помена, сигурно смятаха, че онзи трябва да дойде на погребението, но няма да рискува да влезе в къщата. Ирек помисли още малко и реши да не проявява инициатива, че да не стане по-лошо. Тук все пак е навалица, а там всеки ще се откроява, току-виж, започнали да му досаждат с въпроси — кой е, откъде е, откъде познава покойната. Ирек нямаше в резерв никаква сваятна версия, почти нищо не знаеше за убитата Аня Симонова и като се има предвид вечната липса на късмет, като нищо щеше да се изложи, ако го принудят да участва в разговори.

Тълпата тръгна от гробищата към къщата на Симонови. Известно време Ирек вървя с всички, после в удобен момент се шмугна в една пресечка и по околни пътища стигна до мястото, където

беше оставил колата. Пфу, само от вида ѝ му се повдигаше. Ръждясала, очукана... Добре де, началството знае по-добре каква кола трябва да кара. Той е дребна риба, казали са му — той изпълнява, а какво, защо и за какво — не е задължително да се задълбочава. По-малко знаеш — по-добре спиш, на това го учеше още баща му, а баща му не си хвърляше приказките на вятъра, седем пъти бе влизал в затвора, от четирийсет и осемте си години живот беше прекарал двайсет и една зад решетките. Имаше опит човекът.

Стотината километра до Кемерово Ирек измина за два часа и половина — старото жигулче не беше способно на нещо по-добро. Когато се озова на познатите улици на родния град, първо свърна към баща си. Трябваше да докладва за свършеното, а и да вземе своята кола — още рано сутринта я беше оставил там, когато се прехвърли в тази консервена кутия.

Баща му — човек с рано състарено лице и побелял перчем, но силен и жилав като млад лос, живееше сам, както е редно за почтен крадец. Майка му отдавна, още когато прибраха баща му за втори път, го бе напуснала и бе взела сина си, но Ирек открай време обичаше повече баща си и през редките месеци, когато беше на свобода, Шанкин-старши, когото в техните среди наричаха с прякора Шаня, не лишаваше сина си от внимание. Разбира се, това не стана отведнъж: докато Ирек беше малък, Шаня сякаш не проявяваше никакъв интерес към момчето, но след като то навърши десет години, всичко се промени.

— Нова бодра смяна — горделиво казваше рецидивистът и потупваше сина си по гърба, виждайки с какъв възторг и вълнение пламват очите на малчугана, когато слуша разказите на баща си за лагера и за порядките в него. — Ти мене слушай, събирай ум, ще ти потрябва.

Досега, слава богу, не му беше потрябвал. Но нали всичко върви с времето си... Ирек с наслада затръшна вратата на чуждата кола, пхна ключовете в джоба си и не се стърпя, отиде при своя тъмносин опел, който стоеше наблизко. Погали капака, пипна с пръсти страничното огледало. Картинка, а не кола! Цял век би ѝ се любувал. Да можеше да се качи в нея сега и да замине някъде надалече, без да се отбива при баща си... Не, не може. Ирек дори зиморничаво размърда рамене, като си представи какъв поток от мръсни псувни ще го залее

след няколко минути, когато баща му чуе, че не е изпълнил поръчението. Но ако наруши заповедта и си тръгне, без да е докладвал лично, после ще стане още по-лошо. Баща му ще го намери — където и да се е скрил, и ще му откъсне краката, а после и главата.

Прогнозата на Ирек се оправда само частично: Шаня наистина псува, но не се кара много на сина си, насочи ругатните си към човека, когото синът му така и не бе успял да открие.

— Не е дошъл значи — замислено повтори той няколко пъти, след като си изпусна парата с помощта на потока добре известни думи, смятани по-рано за неприлични, но днес, както казват очевидци, изцяло приети в средите на силните на деня. — Ама добре ли гледа?

— Тате, че аз без очи останах да гледам — пламенно го увери Ирек. — Нали знаеш, за мен твоята дума е закон.

— Ей, внимавай, момченцеее — с неопределена закана проточи Шаня. — Засега ти вярвам. Но ако усетя, че шикалкавиш, няма да гледам, че си ми родна кръв. Знаеш, че нашият закон е строг. Гарантирал съм за теб, уверил съм братоците, че може да се разчита на теб. Изложиш ли ме, откъсвам ти главичката, да знаеш.

Ирек и без това го знаеше. Баща му не обича шегите, определено. Лично той, то се знае, не би си оцапал ръцете с „мокра поръчка“ — това не е работа за крадци, но сред братоците винаги ще се намерят изпълнители. И Шаня обича родния си син точно дотогава, докато дисциплинирано изпълнява поръченията на онези, които стоят над него.

* * *

Наталия Воронова беше човек повече от толерантен, чуждите вкусове и мнения не я дразнеха, дори да не ги споделяше. Но от известно време в живота ѝ се появи една дума, от която буквално получаваше гърчове. Това беше думата „безпрецедентно“. През последния месец Наталия я бе чувала най-малко хиляда пъти, тоест по трийсетина пъти на ден.

— Ама как може да се снима филм по книга, която никой, освен самата вас, не е чел? Това е безпрецедентно! Ами ако усетят ви подвежда и тя не стане бестселър? Нов автор, неизвестен. Трябва да

почакаме да издадат романа, да видим как ще реагират читателите, ще хареса ли публиката тази книга...

— Това е безпрецедентно — да се снима филм, без да има финансиране от телевизионен канал!...

— Това е безпрецедентно — да нямаме договор с телевизията...

— Това е безпрецедентно — да се снима, без да е налице завършен сценарий...

— Това е безпрецедентно...

И самата Наталия прекрасно разбираше, че това, което прави, меко казано, не е работа. През април бе прочела ръкописа, донесен от един познат журналист, който преди това не беше писал нито ред „художествена“ литература, беше се запалила, беше отишла с ръкописа при ръководството на телевизионния канал, за който вече бе заснела два дълги телесериала, но естествено не срещна разбиране. Тоест разбиране по принцип, не ще и дума, срещна. Ръководството повярва на Воронова, че материалът е прекрасна основа за още един сериал, и бе готово да разгледа предложението ѝ в смисъл на бюджет за следващата година. Но Наталия не искаше да чака цяла година. Тя искаше да снима незабавно, начаса, от утрешния ден. А най-добре — още от днес.

Всички я гледаха, сякаш бе ненормална. И това го прави прочутата Воронова, винаги толкова сдържана и търпелива? Воронова, която сто пъти ще премисли и пресметне, преди да се захване с нещо и да вземе каквито и да било решения? Абе да не е друг човек?

Светът около Наталия се раздели на два лагера. В единия се озова целият телевизионен и киносвят. В другия — тя и нейните близки: нейният съпруг и възпитаничката ѝ. Съпругът на Наталия — Андрей Ганелин, отдавна и успешно се занимаваше с бизнес и дори преди дванайсет години бе финансирал първия ѝ пълнометражен филм. Той изслуша с присмехулна усмивка ахканията и вайканията на жена си по повод на мудните и мързеливи чиновници, от които зависело вземането на решение, и спокойно каза:

— Наташенка, аз ще ти дам пари, започни да снимаш, пък после ще видим.

— Но става дума за страшно много пари — уплашено го предупреди Наталия, — ти дори не си представяш колко.

— Да живееш с жена режисьор и да не си представяш за какви пари става дума? — позасмя се Андрей. — Това би било смешно. Обиждаш ме. Кажи на приятеля си Южаков, че ако телевизионният канал е съгласен по принцип да се заеме с този проект, да започнат с решаването на въпросите за финансирането, а през това време ти ще снимаш с мои пари. Колкото могат да заделят — да го направят, а когато филмът стане готов, ще делим доходите от излъчването и продажбите пропорционално на вложените средства.

— Андрюша, ти разбираш ли с какво се захващаш? — предпазливо попита Наталия. — Те ще мислят и ще решават чак докато свърши снимачният период. Ще им остане да платят само монтажа, озвучаването и някои други неща, но това са абсолютни дреболии в сравнение със снимките. Защото аз не смятам да снимам три години — ако ще започвам, ще го направя веднага, трябва ми летните месеци, има много натура и цялата — около осемдесет процента — е лятна. А не искам да чакам до следващата година. През лятото ще заснема почти всички външни снимки, през есента — в павилион и съответно есенна натура, през декември — зимата. До Нова година ще приключи. И всичко това ще трябва да се прави за твоя сметка.

— Ами пролетта? В твоя филм изобщо ли няма да има пролет? — поинтересува се Ганелин.

— Пролетта може да се снима през ноември — дърветата са голи, земята е влажна.

— Аха, трябва ти и добър оператор — подзе той. — Е, какво, Наташа, решаваш ли се? У теб винаги се е спотайвала една малка авантюристка, остави я най-сетне да се прояви, защото ти цял живот я мачкаш и натикваш в тъмното къоше. Скучно живееш. Вече си на четирийсет и шест години, време е да се опиташ да извършиш рискована постъпка. Дори просто от интерес.

Наталия се колебаеше, но в този момент в играта се включи нейната възпитаничка, актрисата Ирина Савенич.

— Натулечка, че какво има да му мислиш?! — викаше Ирина и размахваше ръце. — Разбира се, че трябва да снимаш. Какво, да не би да ти харесва да се мотаеш без работа?

На Воронова не ѝ харесваше да се мотае без работа. Но да се въвлича в авантюри — още по-малко. Особено в такива

безпрецедентни...

И все пак тя се реши. Заедно с автора на романа — Руслан Нилски, написа сценариен план по епизоди, сключи договор с компания производител и в края на май започна да снима, както се казва, „в движение“. Готов и утвърден сценарий нямаше, но Наталия разчиташе на собствения си опит (все пак беше завършила сценарийния факултет при ВГИК^[1] и дълги години беше работила като сценарист, преди да получи второ виеше и да стане режисьор) и на таланта на младия писател. Всеки ден през свободното от снимки време с Руслан пишеха диалозите за следващите снимачни дни, а много неща измисляха и променяха направо на площадката.

Руслан беше дошъл от Кемерово, нямаше жилище в Москва и Наталия, без да му мисли много, го настави в празната гарсонiera на по-малкия си син: Альошка и без това живееше с нея — не искаше и не искаше да се приучи към самостоятелно съществуване. За разлика от по-големия си брат Саша, който с радост изхвъркна изпод майчиното крило, неотдавна се ожени и заживя отделно, деветнайсетгодишният Альоша не се пускаше от майка си и нейния втори съпруг Ганелин.

Вярно, и с Руслан имаше затруднения — в Кемерово останаха съпругата му и двете им близначки и се наложи да хвърли доста сили, докато го накара да дойде за няколко месеца в Москва. Главната роля в убеждаването играеше Ирина и един господ знае как, но тя успя да изтръгне от него съгласието му. Във вторник, двацет и втори май, тържествено счупиха чиния, което символизираше началото на снимачния период, всеки от екипа си взе за спомен парченце, благословиха се и започнаха.

* * *

Яна естествено дотърча в Москва с пламнали очи, беше оставила двегодишните си дъщерички на своите родители.

— Страхотно е, Русик! — не спираше да повтаря тя, докато обикаляше всички ъгълчета на едностайното апартаментче, където им предстоеше да живеят до края на снимките. — Половин година ще

живеем с теб в Москва! По твоя роман се снима филм! Не мога да повярвам. Наистина ли това се случва с нас?

Руслан подозираше, че причина за довтасването на Яна не е стремежът ѝ да поживее в столицата, нито любовта към съпруга ѝ, а най-вече ревността. Така се и оказа. И обект на тази ревност беше Ирина Савенич. През първите няколко дни Яна що-годе се сдържаше, но после вече не можеше да крие неприязънта си към красивата актриса. Приятелските отношения между Ирина и Руслан караха младата жена откровено да беснее и никакви обяснения за старото им познанство не ѝ действаха.

— Какво се е лепнала за теб? — недоволно питаше Яна всяка вечер, когато се прибираха. — Сякаш си намазан с мед.

— Не се е лепнала — търпеливо обясняваше Руслан. — Тя общува с мен точно толкова, колкото и с всички останали на площадката. Можеш да засечеш с часовник.

Но Яна Нилская не искаше да засича с часовник. Тя искаше само едно: предизвикателно красивата брюнетка с блестящи тъмни очи и гъсти катраненочерни къдрици да не се приближава до мъжа ѝ и да не разговаря с него. Хем те не просто разговаряха, ами си разменяха и усмивки, заедно се дръпваха настрана да запалят по цигара, седяха един до друг, глава до глава, наведени над сценария. И тая дърта сводница Воронова ги поощряваше — викаше при себе си и двамата и там си шепнеха нещо. Най-страшни за Яна бяха часовете, които Руслан прекарваше у Воронова, работейки върху сценария. Там нея не я канеха и тя седеше в малкото апартаментче в покрайнините на Москва и се тормозеше от редящите се в тревожното ѝ съзнание страшни картини. Ами ако не работят върху сценария? Ако там е дошла Ирина, а Воронова е излязла и ги е оставила насаме? С какво се занимават двамата — съпругът ѝ и тази уж актриса? А може Руслан изобщо да не е у Воронова, а у Ирина?

В гарсоньерата нямаше телефон и Яна на всеки половин час тичаше до най-близкия автомат и се обаждаше на Воронова. Наталия Александровна винаги си беше вкъщи и лично вдигаше слушалката, после викаше Руслан, който едва сдържаше раздражението си от постоянните безпричинни обаждания на съпругата си. Подозренията на Яна май не се потвърждаваха, но това не промени отношението ѝ към ситуацията. Тя пак ревнуваше, и то от ден на ден все по-силно.

Понеже всеки ден беше край мъжа си на снимачната площадка и виждаше как той ту обсъжда нещо с Воронова, ту разговаря с актьорите, ту съсредоточено пише нещо, наведен над бележника на коленете си, без да обръща никакво внимание на жена си, Яна се чувстваше излишна, тормозеше се, че стои тук напразно, и страдаше, задето не можеше да не идва на снимки с Руслан. Докато тя е наблизо, той няма да посмее да се сближава много с Ирина Савенич. Вярно, не всеки ден снимаха Ирина, но Яна разбираше, че не бива да се появява на площадката само когато там присъства Савенич. Всички веднага ще забележат това и ще си направят изводи. Ще ѝ се смеят, ще започнат да си шушукат зад гърба ѝ и да пускат гадни шегички.

Тя се опитваше да избяга от черните мисли и дори пробва, и то не без успех, да пофлиртува с някого от снимачната група. След като огледа няколко кандидатури, Яна спря вниманието си върху един от шофьорите. Шофьорът пасваше идеално на нейните цели, той не беше зает непосредствено със снимките и докато всички работеха на площадката, можеше да поседи настрана и да побъбри с Яна, дъвчейки хамбургер и отпивайки пепси-кола от бутилка. А ако го изпратеха някъде с някаква задача, тя би могла да отиде с него, все е някакво развлечение. Щеше да види нови улици, нови магазини, а ако има късмет, и да хапне в ново ресторантче, където биха се отбили двамата. Яна Нилская обожаваше ресторантите, още от малка за нея посещението в кое да е заведение за обществено хранене, различно от пивница или учрежденски стол, беше синоним на истински разкошен живот, какъвто тя бе виждала само на кино. То се знае, Руслан изпитваше неприятните пронизвания на ревността, когато наблюдаваше укрепващото пред очите му приятелство на неговата съпруга с шофьора на снимачната група, но при това разбираше, че така е по-добре за всички: и Янка не скучае, и самият той е по-спокоен.

Шофьорът Тимур беше симпатичен младеж, весел и обаятелен, много го биваше да разказва вицове и говореше с лек, почти незабележим грузински акцент. Преди два дни, когато научи, че им предстои две седмици да снимат в парка Соколники, той радостно съобщи на Яна и Руслан, че това е неговият роден район, и обеща, че там никой няма да скучае.

— Творците да си творят — каза той и намигна, — Руслан ще създава шедьовъра си, а ние с теб, Яна, ще хапнем такива шишчета —

ще си обличеш пръстите. Обичаш ли котки?

— Защо, да не би да ми предлагаш да ядем шишчета от котки? — съвсем сериозно попита Яна.

— Как можа да си го помислиш! — разсмя се Тимур. — Ще ядем шишчета от есетра, тук има едно местенце, където ги правят превъзходно, казва се „Теменуга“. Освен това в Соколники всяка събота и неделя организират изложби на котки. Там се продават такива котенца — просто да паднеш! Погледаш ги половин час и ти става леко на душата, особено ако си в лошо настроение. Толкова са мънички, трогателни, беззащитни... Направо бих ги купил всичките наведнъж.

— Ами защо не ги купиш? — мрачно попита Руслан. — Парите ли ти се свидят?

— Ако имах пари, нямаше да ми се свидят.

— Я стига си се оплаквал — не повярва Яна. — Човек би помислил, че нямаш сто рубли.

— Сто рубли ли? — присви очи Тимур. — А какво ще кажеш за сто долара? Че и сто и петдесет.

— Колко?! — ахна Яна. — Че какви са тия котки? Да не са диамантени случайно?

Сто и петдесет долара — та това са около четири хиляди и петстотин рубли! Такава сума за някакво си коте се виждаше на Яна просто невероятна.

— Е, утре започваме да снимаме в Соколники и тогава ще ти покажа всичко — загадъчно каза Тимур и продължи да съблазнява съпругата на сценариста с прелестите на предстоящите развлечения. — Тъкмо утре е събота, така че и шишчета ще хапнем, и котенцата ще видим. Ти играеш ли пинг-понг?

— Играя.

— Ще донеса хилки, а ти си облечи нещо спортно — там има маси, ще поиграем, ако имаш желание.

На другия ден — събота, девети юни, Яна се събуди още в зори в чудесно настроение и Руслан разбра защо. Тимур беше обещал, че тя няма да скучае. Освен това днес Савенич нямаше да участва, така че ревнивата му съпруга можеше да се поотпусне.

— Ти какво? — учудено попита Руслан, като видя, че тя вади от големия сак маратонките си.

— Докато вие снимате, ние с Тимур ще поиграем пинг-понг — безгрижно отговори Яна.

А, да, пинг-понг. Шофьорът вчера говореше нещо за това, но Руслан бе успял да забрави.

— Пак ли с Тимур? — намръщи се Руслан и Яна едва сдържа своята тържествуваща усмивка. Нищо, нека се потревожи, няма само тя да се измъчва от ревност я!

— Че какво лошо има? — Тя изигра искрено недоумение. — Какво не ти харесва момчето? Мисля, че е много свестен.

— Не разбирам какво общо може да има между вас.

— А ти какво общо имаш с оная Савенич? — парира го Яна. — Ти си журналист, между другото бивш, тя — актриса. Ти си от Кемерово, тя е коренячка московчанка. Но намирате за какво да си побъбрите, човек не може да ви откъсне един от друг.

— Хиляди пъти съм ти обяснявал: ние с Ира се познаваме вече от десет години. Това не е каквото си мислиш... — Руслан пак взе да се ядосва, но днес това не вълнуваше особено Яна. Предстоеше й такъв чудесен ден!

Действието в романа — и съответно във филма — се развиваше отчасти в малък провинциален градец, отчасти в столицата. Снимаха този градец в Подмосковието, но за снимките на някои сцени „сред природата“ изобщо не беше задължително да излизат от Москва, за тях се намериха напълно подходящи места в московските паркове. Например планираха да снимат всички „горски“ епизоди в лесопарка при Тимирязевската селскостопанска академия, а в Соколники смятаха да имитират горски полянки, край на гора и бряг на езеро, както и провинциална танцова площадка и крайпътни заведения на открито.

Снимачната група пристигна в парка, както обикновено, с около четирийсет минути закъснение. Руслан и Яна отидоха точно в определеното време, два часа следобед, и докато дойде Тимур, Яна успя да огледа мястото и да се убеди, че тук наистина няма да бъде скучно. Тя дори намери въпросния ресторант „Теменуга“, за който бе говорил шофьорът, и надникна вътре. Нищо особено, никакъв разкош, а и хора нямаше, в големия салон — нито един клиент, всички маси бяха празни, явно това заведение не беше особено популярно. Яна веднага сподели своите съмнения с Тимур.

— Нещо народът не приижда в твоя прехвален ресторант — скептично заяви тя.

— Какво ли разбираш и ти — позасмя се той. — Народът ще довтаса вечерта. В „Теменуга“ идват такива личности, пред които цяла Москва ходи на пръсти. Ще видиш с какви коли идват тук клиентите.

— Със скъпи ли?

— И още как. Е, ще помятаме ли малко топката?

Времето летеше незабелязано. Поиграха на пинг-понг, поседяха в „Теменуга“, където им сервираха наистина невероятни шишчета от есетра, после Тимур заведе Яна да погледат котките. След като се нагледа на воля на пухкави, гладкокосмести и дори съвсем плешиви котета и на техните родители, Яна разбра какво бе имал предвид новият ѝ познат, когато бе казал, че тук, на изложбата, сякаш камък ти пада от сърцето. Явно неслучайно се смята, че котките поемат върху себе си отрицателната енергия. Душата на Яна се стопли, тя се почувства уютно и дори гадните мисли за отношенията на мъжа ѝ с актрисата Ирина Савенич станаха смътни, размиха се и вече не ѝ действаха като остри болезнени бодвания.

— А сега какво ще правим? — попита тя Тимур, като с тиха радост си мислеше, че снимките по план днес ще са докъм дванайсет, та дори до един през нощта, и колко интересни и приятни неща могат да се поберат в оставащите часове... А когато се стъмни, нейната разходка с Тимур ще стане вече съвсем романтична. Интересно, как ли ще се държи той? Впрочем каквото и да стане, тя, Яна, няма да възрази. Той май каза, че Соколники е неговият роден район. Какво ли означава това? Че е израснал тук? Или че живее някъде наблизо? А щом е така, може би ще му омръзне да се мотаят из парка и ще рискува да покани Яна в дома си на чаша кафе? Естествено тя няма да откаже. И ако Тимур пожелае да се възползва от ситуацията, това дори ще бъде още по-добре. Може би това поне ще я разсее от постоянно гризящата я ревност.

* * *

Ремонтираната и обзаведена с нови мебели гарсонiera изглеждаше на Настя Каменская като играчка, като нещо неистинско, и

тя не можеше и не можеше да свикне с мисълта, че тук трябва да се живее обикновен живот, тоест да се пере, да се чисти, да се готви. Изобщо през последната година тя трябваше да свиква с много неща и като поглеждаше назад, Настя всеки път с ужас усещаше как расте и се задълбочава пропастта между предишната и днешната Настя.

Всичко започна от мъжа ѝ. Някак неочаквано на професор Чистяков започнаха да предлагат много изгодни договори за цикли лекции в Европа, Съединените щати и Канада, а също и в Япония. Командировките се редуваха една след друга с малки прекъсвания, в семейството се появиха пари, които отначало изглеждаха страшно много. С тези пари най-сетне завършиха започнатия отдавна и спрял по средата ремонт, купиха мебели и техника, сдобиха се с мобилни телефони. От тези промени на Настя ѝ се завиваше свят, а на всичко отгоре в службата стана лошо: любимият ѝ началник полковник Гордеев се пенсионира, навърши шейсет и повече не можеше да остане на работа. Известно време задълженията на началник-отдел изпълняваше неговият заместник Коротков, от горе дълго не изпращаха нов шеф и Настя почти напълно се успокои с надеждата, че в края на краищата на тази длъжност ще назначат именно Юрка Коротков. С Гордеев тя бе работила петнайсетина години и колкото и да напругаше фантазията си, не можеше да си представи своята работа на това място под ръководството на някой друг. Добре би било да назначат за началник Юрка — вярно, той не е толкова мъдър като Житената питка Гордеев, но все пак Коротков е приятел, свикнала е с него, изяли са една торба сол заедно, разплели са десетки заплетени случаи, изловили са десетки убийци. Юрка е приятел, стар, добър и надежден, под неговото ръководство тя би работила с удоволствие.

Настя още не бе свикнала с тази мисъл и не беше се примирила със загубата на Житената питка, когато дойде съобщение: всеки момент на личния състав на Втори отдел на Московското управление на вътрешните работи ще представят новия ръководител и той изобщо няма да бъде подполковник Коротков.

— Говори ли ти нещо името Афанасиев? — попита я Коротков между жадните глътки горещо кафе, което той по стара традиция непременно пиеше сутрин в кабинета на Каменская.

— Афанасиев ли? Разпространено фамилно име — предпазливо отговори Настя, като прехвърляше мислено всички познати ѝ хора,

които носеха това име. — Имаш ли предвид някого конкретно?

— Четирийсет и пет годишен, завършил Юридическия факултет при Московския държавен университет едновременно с теб — уточни Юра.

— Афоня?! Не може да бъде!

— Може — спокойно потвърди Коротков.

— Ама не, Юра, онзи Славка Афанасиев, с когото учихме заедно, беше от Калининград и си замина за там. И изобщо беше абсолютен хаймана, кретаеше само с тройки.

— Приятелко, между Калининград и Москва няма Берлинска стена и разстоянието не е един милион парсека. Колкото до учението, ти си била отличничка в университета, ама каква полза от това? — ехидно я подкачи той. — За двайсет години човек се променя и към по-лошо, и към по-добро.

Но Настя все още не вярваше. Афоня ще стане началник на мястото на Житената питка? Не може да бъде!

Но все пак това се случи. Полковникът от милицията Вячеслав Михайлович Афанасиев бе назначен за началник на „убийствения“ отдел. Той или не си спомни, или не позна Настя Каменская, във всеки случай новият шеф общуваше с нея точно както с всички останали служители и по никакъв начин не показва, че някога са се познавали. Настя беше много доволна от това обстоятелство: колкото по-далече от началството, толкова по-добре. Защото инак, използвайки старото им познанство, можеше да започне да я вербува за своя поддръжничка и чрез нея да се опитва да въведе в отдела нови порядки или да събира информация за подчинените си. Ха, само това щеше да й липсва!

След седмица-две тя трябваше да признае, че Коротков е бил прав — за двайсет години хората наистина се променят до неузнаваемост. Днес у полковник Афанасиев човек трудно би разпознал тройкаджията Афоня, който бягаше от час, вършеше лудории и обичаше да си пийва бира, вместо да ходи на лекции. Афанасиев правеше впечатление на солиден професионалист. Но то се знае, не беше Житената питка. Изобщо не беше... И тя трябваше да свикне с това.

С една дума, напоследък в живота на Настя Каменская се случиха много нови неща. Мъжът ѝ замина за чужбина, нямаше да си е вкъщи цял месец и тя, за да се разтовари от нервиращата я ситуация с

новия началник и новия облик на жилището, реши да се учи да готви. Поне как да е и какво да е. Хем успокоява психиката, хем е полезна работа. Щом ѝ останеха свободни час и половина — два, тя вземаше от рафта една от многобройните готварски книги на Льошка и се опитваше да усвои поредната рецепта. Не може да се каже, че резултатът винаги беше прекрасен, но след няколко експеримента поне в главата ѝ нещата започнаха да се проясняват, най-малкото Настя започна да разбира колко време и как се запържва лукът, за да добие златист оттенък, в какво се състои процесът на пасирането и защо той е необходим за приготвянето на различни сосове, какъв е смисълът на пресяването на брашното, преди да се замеси тесто, и защо е нужно внимателно да гледаш часовника, когато вариш калмари за салата. „Господи, колко е умен! — мислеше си тя всеки път, когато се опитваше да преглътне не твърде приятния резултат от собствените си кулинарни упражнения и с недоумение си припомняше какъв възхитителен вкус бе имало същото това ястие, сготвено от Чистяков. — Колко много неща пази в главата си, колко неща умее! Аз никога не мога да се науча на това“.

Онази неделна сутрин, на десети юни, Настя реши да усвои изделията от маслено тесто без мая. Вярно, би могла да се захване и с тесто с мая, но тогава би трябвало да излезе до магазина, за да купи мая, а я мързеше. Преся брашното, направи купчинка, както беше обяснено в книгата, сложи в кладенчето на върха ѝ маргарин и започна меланхолично да насича всичко заедно с нож „до получаване на еднородна пръхкава маса“, като същевременно поглеждаше екрана на телевизора, окачен на стената. И това беше нововъведение — по-рано, преди ремонта, имаха само един телевизор, който се намираше в хола, и Настя не можеше и не можеше да свикне, че сега може едновременно да яде и да гледа филм или интересна програма, без да тича с чиниите и чашите от кухнята до хола и обратно. И дори намираше за особено прелестно удоволствието да чуе новините, докато си пие сутрешното кафе.

„Пръхкавата маса“ изобщо не искаше да стане „еднородна“, топчетата смесено с маргарин брашно постоянноменяха размерите си, но това не смущаваше Настя. Тя имаше достатъчно време, цял ден, по телевизията даваха хубав филм, нямаше за къде да бърза, така че

можеше равномерно да удря с ножа по дървената дъска чак до финалните титри.

С топчетата Настя успя да се справи точно към края на филма и вече се бе приготвила за поредния отговорен етап — смесването на „еднородната маса“ с оцет, когато на вратата се звънна. На прага застана Коротков, който се застраховаше срещу евентуалните упреци на Настя с израз на дълбока скръб на лицето.

— Сама ли си?

— Не, с трима любовници съм — ядосано отговори тя. — Какво, да не би днес телефонната централа да стачкува? Що за обноси — да ми цъфнеш, без да се обадиш предварително? Може да не съм облечена или да спя. Или да съм именно с любовник.

— Аз пък не съм милионер, за разлика от някои хора — изразително я посочи с пръст Коротков, — нямам собствен мобилен телефон, а на служебния му падна батерията, цяла нощ съм го експлоатирал. Вече бях в колата, смятах да тръгна за службата, когато изведнъж се сетих, че по права линия съм на десет минути от теб. Затова реших да се отбия да пийнем кафенце.

— И да похапнеш, така ли? — уточни Настя.

— Е... ако дадеш, няма да откажа, то се знае.

— Добре де — въздъхна тя, — влизай. Ще трябва да те храня, все пак си ми началник. А между другото, откъде всъщност пътува до мен „по права линия“?

— От парка Соколники.

— Ей, къде чак си се отнесъл от ранна сутрин — промърмори Настя, бъркайки тестото.

— От среднощ, ако трябва да бъда точен.

Тя погледна Юра с подозрение. Пак е стоял до късно на работа, не се е прибирал, за да не си навлече поредния скандал със съпругата си. И разбира се, е отишъл заедно с дежурната група „на труп“. Но ако е така, значи Коротков вероятно е имал всички основания да очаква, че този труп може да бъде стоварен на техния отдел, така че е сметнал за най-добре да проучи всичко и да огледа лично. За всеки случай. Ставало е вече много пъти.

— Ясно — проточи Настя. — И кого са пречукали този път в нашия парк Соколники? Пак бездомници ли? Или бандити са се гърмели преди лягане, та да спят по-сладко?

— Не се опитвай да познаеш — изсумтя Юра. — Там е такъв колаж — да ти настръхне косата. Между другото, ти гледаш ли сериали по телевизията?

— Не. Какво общо имат сериалите?

— Невежа жена си, Каменская! Поне чувала ли си за режисьорката Наталия Воронова?

— Абе не съм чувала за никаква Воронова! Какво ми мътиш главата! — ядоса се Настя.

— Е, с една дума, тази Воронова е известна режисьорка, заснела е вече два сериала, сега снима трети. Тъкмо в Соколники. Снощи късно е бил убит шофьорът на нейната снимачна група Теймураз Инджия, по предварителни сведения — член на соколническата престъпна групировка.

— Ясно — каза Настя. Убийството на член на престъпна групировка малко я интересуваше, с това трябваше да се занимава Регионалното управление за борба с организираната престъпност. Тя сложи тестото в хладилника и критично огледа наличните продукти. — С какво искаш пирожките — с месо или със зеле?

— И с едното, и с другото — бързо отговори Коротков и гладните му очи блеснаха алчно. — А скоро ли ще са готови?

— Не, още най-малко час и половина. Засега съм малко бавна, нали още се уча. И две плънки определено няма да са ми по силите, така че си избери едната.

— Тогава с месо. И ми дай един сандвич, а? Защото час и половина няма да оцелея, за последен път съм ял снощи в седем часа.

Настя бързо му направи сандвич с кашкавал, прясна краставица и листа маруля и пристъпи към приготвянето на месната плънка за пирожките.

— И с какво те интересува толкова този шофьор? — попита тя след известно време, когато Коротков изяде сандвича и отново си върна способността да говори. — Нали това не е от нашата епархия.

— Е, най-сетне! Аз пък вече се уплаших, че си насочила целия си мозък към кулинарната наука и напълно си изгубила нюха си. Чакам, чакам, а ти не ме питаш и не ме питаш, сякаш си е нормално да се емвам към трупа на поредната мутра. Работата е следната, приятелко: шофьорът на снимачната група е бил убит, а съпругата на сценариста, която присъствала на снимките, е изчезнала.

— Къде? — машинално попита Настя, внимателно загледана в острието на ножа, с който режеше лука.

— Ами знае ли се? Там е цялата работа я. Режисьорката е налице, сценаристът е налице, никъде не са се дянали, а съпругата на сценариста сякаш потънала вдън земя. При това, забележи, тя по никакъв начин не може да е свързана със соколническата групировка, защото изобщо не е московчанка. Пристигнала е от Кемерово с мъжа си. Отишла с шофьора да хапнат в близкото заведение. А после намерили шофьора, този Инджия, по-точно трупаму, а нея изобщо не я намерили. Така че готви се за всеки случай, не е изключено утре да ти тръснат тази история под формата на служебна задача.

— Мерси — мрачно отвърна Настя, — ти винаги идваш в дома ми с приятни новини и мили сувенири. И защо снощи не се прибра вкъщи, а?

Коротков помълча известно време, после вдигна към Настя моментално помръкналите си очи.

— Прибрах се. А после излязох.

— Защо?

— Ами защото трябваше да се махна някъде от къщи. Казах на Лялка, че я напускам. Интелигентно казано, помолих я да ми даде развод. Нали я познаваш Лялка... След такова изявление вече не можех да остана вкъщи. А къде да отида в десет вечерта? Затова се върнах в службата. И тръгнах за Соколники, та поне да се занимавам с нещо, да се поразсея. Разбираш ли? Ето, и при теб дойдох... Не ме гони още, а? Ще измисля нещо, ще намеря къде да отседна, вече имам някои идеи. Просто всичко стана толкова внезапно, че не успях да подготвя пътищата си за отстъпление. Нямам при кого да отида, освен при теб, всички имат семейства, деца.

Коротков наведе глава и горестно въздъхна. Настя мълчаливо го погали по главата и се върна към кулинарните си забавления. Значи не само в нейния живот стават промени. Ето, и при Юрка ги има... Може да е започнал такъв житейски период?

---

[1] Всерусийски държавен институт по кинематография. — Б.пр.

ГЛАВА 2

И все пак той се появи. Не по време на погребението на Аня Симонова, а много по-късно, след месец и половина. Изчака да мине поменът на четирийсетия ден и се появи в Камишов. При самата Клавдия, смазаната от мъка майка, погребала двете си деца, той не отиде, но направи много, за да облекчи съществуването ѝ. Например нае бригада майстори, като се представи за стар приятел на сина на Клавдия — Юрка Симонов, плати им добри пари, за да оправят в изключително кратки срокове къщата и градината. Намери в града жена — наскоро пенсионирана лекарка, — плати ѝ да наглежда всеки ден все по-отпадащата Клавдия. И на нея даде много пари, като се представи за приятел не на Юрка, а на Анютка. С претъпканата си кесия отиде до градската болница и накара главния лекар да му обещае, че ако Клавдия Симонова се нуждае от стационарно лечение, всичко ще бъде организирано първокласно. Прескочи и до някои градски служби, засипа ги с долари, за да може на вдовицата и осиротяла майка да не липсва нищо и тя да няма никакви проблеми. Дори на гробищата отиде, плати да се грижат за гроба, където бяха погребани тримата Симонови. Отиде и до гранитната работилница, даде пари за нов паметник. И навсякъде, където ходеше, произнасяше приблизително едни и същи думи: че той, разбира се, не е тукашен, но ако платеното от него не бъде изпълнено, ще научи тутакси и тогава ще последва неминуема и бърза разплата. Говореше учтиво и тихо, но много, много убедително.

Шефовете на рецидивиста Шаня научиха за загадъчния непознат прекалено късно, два-три дни след като той окончателно напусна Камишов. Веднага изпратиха в града свои хора, в това число и Ирек. Получиха противоречиви сведения. Тоест всичко съвпаднаше: и денят, в който дошъл непознатият, и денят, в който си заминал, и къде ходил, и с кого се срещал, и на кого колко и за какво платил. Не съвпаднаше само едно: външността му. Той сякаш изобщо нямал лице. Едни твърдяха, че лицето му било мършаво и с гърбав нос, че приличал на кавказец, само

дето не бил мургав, други — че физиономията му била типично славянска и носът му бил като копче, а трети описваха тайнствения граф Монте Кристо като красавец с правилни класически черти. А и с прическата впечатления се разминаваха, макар че всички разпитани определяха цвета на косата като тъмнорус, но едни казваха, че била на крив път, а други — че била вчесана назад.

Възложиха на Ирек да докладва на шефа: все пак беше син на човек, приближен на ръководството — ако нещо се обърка, той най-малко ще пострада. Ирек хем обичаше, хем не обичаше да ходи в дома на шефа. Обичаше, защото наоколо се усещаше миризма на пари и тази миризма сладко го вълнуваше и обрисуваше главната цел в живота му: и той да спечели толкова, за да живее не по-зле. А може би и по-добре. Това не бе съвсем същото като да гледаш разкошни къщи на кино или по телевизията. Онези, екранните къщи, принадлежаха на неистински герои, които може би никога не бяха съществували, а тази къща, шефската — ето я, можеш да я пипнеш, да се разходиш из нея, да седнеш в креслото пред камината. Щом в Русия има хора, на които всичко това е позволено, защо той, Ирек, да не може да бъде един от тях? А не обичаше да идва тук именно защото започваше остро да усеща своята незначителност и отдалечеността си на огромна дистанция от целия този разкош. Шефът обикновено поставяше задачите чрез Шаня, а виж, отчета винаги искаше да чуе лично. И всеки път, когато идваше да се отчита и се качваше по стъпалата на високото стълбище, състоящо се от два полукръга, Ирек изпитваше чувство на възжеление и унижение.

Той страстно искаше да разполага със същото богатство и същевременно ясно разбираше, че ако го има, това далеч няма да стане скоро, а може би и никога. Че кой е той? Пешка, слуга, момче за всичко. И най-важното — неудачник без капчица късмет и съответно безперспективен.

Ирек със сигурност знаеше, че шефът не е най-главният, че има човек и над него, а значи и по-богат. Онзи, главния, той никога не беше виждал и го наричаше наум „боса“, а този — „шефа“, макар че той си имаше не само лично и бащино име, но дори фамилно име, както и прякор — Старпома^[1]. За разлика от Шанкин-старши, прякорът на шефа беше образуван не от името му, а от една стара случка, когато тоя човек в разправата си с нелоялни членове на групировката смаял

своите съучастници с неочакваната си жестокост и направо йезуитското си коварство.

— Ти не си човек — казал му някой тогава, — ти си дявол.

— Нямам чак такива претенции — отговорил той със скромна усмивка. — Естествено не съм дявол, но съм неговият старши помощник.

Та оттогава тръгнало така — Старпома, сиреч старши помощникът.

— Гримира се гадът — процеди през зъби Старпома, след като изслуша доклада на Ирек. — Ръстът и фигурата не могат да се скрият, затова всички ги описват еднакво. Обаче муцуната и прическата си сменя като артист. Я дай още веднъж да видим датите.

Ирек отново отвори бележничето си. Първото появяване било засечено в понеделник, на двацет и осми май. По-нататък — по дни и часове: къде, при кого, с каква молба. Последното посещение е било на трийсет и първи май, в четвъртък, в десет сутринта. След десет и трийсет никой повече не го бил виждал в Камишов.

— Къде е живял? В частния сектор ли? С хазяите поговорихте ли? — нетърпеливо попита Старпома.

— Не е отсядал в Камишов. Идвал е всеки ден с кола, после си е заминавал. Пообиколихме най-близките населени места — нищо, явно е живял някъде далече — поясни Ирек.

— Колата? — зададе следващия кратък въпрос Старпома.

— Тъмносиня „Нива“.

— Номерът?

— Никой не го е записал. Не е имало нужда, не са обърнали внимание.

— Не делови контакти?

— Няма сведения. — Ирек се стараеше да отговаря кратко и точно: знаеше, че шефът не обича дълги фрази и безсмислени думи, лишени от информация.

— Трябва да има. — Погледът на Старпома натежа и сякаш притисна Ирек към мястото му. — Непременно трябва да има. Откъде може да е научил за момичето? Само от някой местен. Някой го държи в течение, общува с някого от Камишов. И онзи, когото търсим, задължително е трябвало да влезе в контакт с него, когато е пристигнал. Нещо си изтървал, момче, не си събрал всички сведения.

— Изясних всичко, което беше възможно — упорито възрази Ирек. — Нали сам виждате, той е много предпазлив. Дори променя външността си. Не е такъв глупак, че да отиде у приятеля си — след един час целият град ще знае. Ако такъв приятел съществува, той най-вероятно сам е пътувал за срещата, някъде извън Камишов.

Много го беше страх — да възразяваш на шефа си е голям риск, но Ирек с всички сили се бореше с клеймото си на неудачник, стареше се да пречупи обичайния ход на събитията, в резултат на който отново няма да го похвалят, а само укорително ще поклатят глава, сиреч, синчето на Шаня е същински талисман за липса на късмет — където и да го пратиш, винаги става лошо. И не защото е глупав или несръчен, просто съдбата го е белязала така.

— Прав си — кимна Старпома. — Отвикнал съм от малките градчета, не го предвидих. А на теб браво, показваш си зъбките, не се предаваш лесно. Та значи така. Сега отиваш на летището, намираш там Блинов, казваш му, че носиш заръка от мен. Той ще ти помогне. Ще провериш регистрираните за всички московски полети на трийсет и първи май следобед.

— А кого ще търся?

— Никого. Ако знаех кого да търсиш, сега нямаше да седиш тук пред мен. Ще си запишеш всички мъжки имена с номерата на паспортите им. Ще ги донесеш тук. Това е, момче, свободен си.

* * *

Поради липса на опит Настя Каменская се изложи с тестото. Първо, то се оказа прекалено пръхкаво и нейните пирожки с месо се разпадаха още в ръцете ѝ. И второ, то се оказа твърде много дори за прегладнелия Коротков, който в неделя изяде колкото може и си отнесе цяла торбичка, но пак останаха повече пирожки, отколкото бяха нужни за скромната вечеря на една самотна жена. Най-лошото беше, че те се получиха вкусни и ѝ беше жал да ги хвърли.

В понеделник сутринта Настя едва изгълта още три пирожки, с които бе преяла до отвращение снощи, и потрепери от ужас, като си представи, че ще трябва да ги дояжда довечера. Дори най-вкусното ястие човек не бива да яде в такива количества без риск да си докара

идиосинкразия за дълги години напред! Не, вечерта тя май вече няма да понесе това. Решително зави останалите пирожки и ги пхна в голямата си чанта, за да почерпи момчетата от службата. Тя се мъчи достатъчно снощи, сега е техен ред.

На сутрешната оперативка новият началник заяви:

— Убийството в Соколники получи голям обществен отзвук. Всички дневни вестници пишат за продължаването на войната между телевизионните канали. Изказва се мнение, че убийството на шофьора на снимачната група е имало за цел да се провалят снимките и да се попречи на създаването на телевизионен сериал, който, както се предполага, ще има голям успех и съответно значително ще повиши рейтинга на канала, който ще го излъчва. Ще ви кажа откровено, такава постановка на въпроса не ми е съвсем ясна, аз смятам, че ако са искали да провалят снимките, е трябвало да убият водещ актьор или режисьора, а не шофьора.

— Може да са сбъркали — обади се някой от оперативните работници. — Тръгнали са да убиват актьор, но са сгрешили или са се припознали.

— Резонно е — кимна Афанасиев. — Именно затова ние трябва да се включим в работата. Каменская, ти поемаш случая. Свържи се с Регионалното управление за борба с организираната престъпност, нека проверят дали убитият има някакво отношение към групировка. Ако това е било обикновено разчистване на сметки, те сами ще се занимават с това. Телевизионната версия остава за нас.

Настя мислено се понамръщи, все още не беше свикнала с маниера на новия началник да говори на всички на „ти“. Едно беше Гордеев, който се обръщаше на „ти“ към подчинените си, и съвсем друго — Афоня. Впрочем защо да беше друго? Тя нямаше логично обяснение. Защо Гордеев да може, а Афоня — не?

— Просто ти не го обичаш — засмя се Коротков в отговор на нейното, изразено за пореден път, недоумение. — Затова всичко, което той прави или казва, ти изглежда неправилно. Слушай, останаха ли ти пирожки?

Настя мълчаливо извади от чантата си плика с пирожките и го сложи на бюрото.

— Яж, слънце мое незалязващо, защото аз вече не мога да ги гледам. И все пак мен просто нещо ме сърби да критикувам Афоня.

— Ами давай де, давай — окуражи я Юра и напъха една разпадаща се пирожка цяла в устата си. — А аз ще те послушам.

— Ето, защо например ми нареди да пратя запитване до Регионалното управление за борба с организираната престъпност? Да не би да смята, че всички на земята са пълни идиоти? Ти още вчера ми каза, че има информация за връзка на убийтия със соколническата групировка, тоест момчетата от територията най-напред са се поинтересували от този въпрос. А Афоня смята, че само тук, на „Петровка“, има хора, които разбират от разкриване на престъпления. Не мога да понасям този високомерен снобизъм!

— Приятелко, хем си права, хем не си. Това, което ти казах вчера, беше неофициална и непроверена информация, която изобщо не съм получил от РУБОП. Но от друга страна, оперативните работници, които бяха на местопрестъплението, обсъждаха този въпрос и наистина смятаха да отправят запитване. Може дори вече да са получили отговор. Така че не се тръшкай преждевременно, сега ще звъннем на момчетата в Соколники и ще научим всичко. Ако се окаже, че това е било банално разчистване на сметки, можеш да си отдъхнеш.

— Добре, ами жената на сценариста? Ти ми каза, че изчезнала.

— Е, и какво? — Коротков сви рамене и посегна за поредната пирожка. — Изчезнала, значи изчезнала. Може да е била свидетел, да е видяла кой и защо е убил шофьора, така че да са я взели от мястото на убийството, та после да решат как да постъпят с нея. И това не влияе на версията за разчистване на сметки. Нали чу какво каза Афоня? Ти се включваш само в случай че това не е било разчистване на сметки. А ако се окаже, че соколническата група е изяснявала вътрешните си отношения или отношенията си с друга група, да разнищват това от териториалното управление.

Думите на Коротков прозвучаха за Настя като утеха, но доста слаба утеха. В убийството на шофьора Теймураз Инджия тя не виждаше нищо интересно за себе си. Виж, ако ставаше дума за маниак, самото съществуване на когото във всеки един момент създаваше заплаха за живота на нова жертва — друг въпрос. Тогава би трябвало да напрегне всичките си сили, физически и умствени, за да спаси хората, които още могат да бъдат спасени. А така... „Какво ми става? — уплашено се разкритикува Настя. — По-рано никога не разсъждавах така. По-рано всяко убийство за мен беше престъпление,

което просто трябва да се разкрие. На всяка цена. С всякакви усилия. Нима толкова съм закоравяла, че съм започнала да гледам на трупите на хора като на сухи факти, които нямат ни най-малко отношение лично към мен? Или проблемът е в Афоня? Не ми харесва новият началник, затова съм охладняла към работата си. Чисто женски подход. По-рано това май не ми беше присъщо. Дали не остарявам? Убили са човек, а аз си мисля само как да се отърва от задачите по разкриването на престъплението“.

— Юра, може би ми е време да си вървя? — внезапно попита тя.

— Къде да си вървиш? — Коротков машинално си погледна часовника и Настя разбра, че той е приел въпроса ѝ буквално: че тя има определена делова среща, за която не би искала да закъснее.

— Изобщо. От отдела — неуверено поясни тя. — Без Житената питка нямам какво да правя тук. Моята аналитична работа сега не е необходима никому, а с всичко останало се справям трудно.

— Не си измисляй глупости — строго каза Юра. — Теб те бива за всичко, вършиш всичко прекрасно. През последните пет години с теб редовно се караме на тази тема. Щеше да е по-добре също толкова често да ми правеше пирожки, вместо да ми сервираш тези шантави идеи. Щеше да има повече полза.

— Юра, аз...

— Не искам нищо да слушам — рязко я пресече Коротков. После вдигна към Настя пълни с тъга очи. — Ася, моля те. Моля. Колка Селуянов напусна. Игор Лесников напусна. Доценко се ожени и също споменава за местене някъде, където ще му плащат по-добре, сега трябва да издържа семейство — там, доколкото чух, вече се очаквало бебче. Отделът е пълен с младоци, ние с теб сме единствените, които сме работили тук повече от десет години. А и младоците са такива, че не може да се разчита на тях — и те току поглеждат настрани. Напоследък при нас нито един оперативен работник не се е задържал повече от година и половина, тъкмо е започнал да разбира от работата — и бяга. Идва някой новак, когото ние започваме да учим, а после и той си тръгва. И така до безкрай. Ася, моля ти се. Искаш ли да ти падна на колене?

Настя го разбираше. Лоша работа — да си заместник-началник на отдел, когато между подчинените си нямаш нито един служител, на когото да разчиташ напълно, а само млади неопитни момчета, които

почти нищо не знаят и не се стремят да се научат, защото не виждат в тази работа своето бъдеще! Игор Лесников го повишиха, пратиха го в главното управление към министерството. Коля Селуянов го примамиха в окръжното управление като заместник-началник на отдел. Човек може да разбере момчетата, те трябва да растат, да стават подполковници, после полковници. Само Настя извади късмета да остане на майорска длъжност с чин подполковник, и то само защото цяла година работи в главното управление при Заточни, където получи поредния си чин, а после се върна на „Петровка“ с две големи звезди на пагоните и зае предишното си място. И ако ще да остане на тази длъжност чак до пенсия, тя никога няма да стане полковник, защото „таванът“ на старши пълномощника е майорският чин и нито милиметър по-нагоре. Просто тя не е особено честолюбива и няма намерение да се претрепва заради чина полковник от милицията. А Игор и Коля са нормални мъже, тях такова „блатно“ състояние не ги задоволява. И Мишенка Доценко има своите комплекси, той се ожени за Ирочка Милованова и всичко щеше да е наред, но Ирочка има една твърде заможна родственица — следователя Татяна Образцова, която е и съпруга на добре печелещия частен детектив Владик Стасов, и същевременно известната писателка Татяна Томилина, която получава за своите книжки много прилични хонорари. Ирочка е свикнала да живее, без да прави сметка на парите, а Татяна е свикнала да я издържа. И за Миша съвсем неочаквано се оказа непоносима ситуацията, при която Татяна и Стасов постоянно им помагат с пари. Той трябва сам да издържа семейството си. А само с милиционерската заплата не е лесно да издържаш неработеща съпруга и дете, възрастна майка със смехотворна пенсия и себе си, млад силен мъж, който поне три пъти на ден изпитва здравето чувство на глад. Та така стана, че създаденият и обучен от Житената питка колектив започна постепенно да се разпада, да се разпръсва на парченца. Като вчерашните пирожки на Настя... Останаха само двамата с Юрка.

— Юра, защо не напуснем и двамата, а? — предложи тя. — Аз всичко разбирам, няма да те изоставя тук сам, обещавам. Но от друга страна, защо трябва да оставаш с Афоня? Хем ми връзваш ръцете, хем и ти се тормозиш. Искаш ли да поговоря със Заточни? При него определено ще се намери място и за двама ни.

— Аска, витаеш в облаците — тъжно се усмихна Коротков. — Какъв ти Заточни? Да не забрави, че имаме нов министър? Засега той още изтръсква заместниците си, а когато приключи с назначаването на нови заместници, тези нови заместници ще започнат да сменят началниците на главни управления. И къде ще се озове тогава твоят Заточни?

— И ти си прав — въздъхна Настя, — някак не помислих за това. Но по принцип си готов да напуснеш, нали?

— Честно ли?

— Честно.

— Честно казано — не. Ася, аз не съм хлапе, скоро ще навърша петдесет...

— Е, има време дотогава — с усмивка го прекъсна Настя.

— По-малко, отколкото ми се иска. Имам трийсет години стаж. Ти разбираш ли какво значи трийсет години служба? Откак след десети клас влязох в милиционерското училище в Омск, все съм ченге. Много неща съм виждал, много неща умея да върша. Обичал съм и продължавам като идиот да обичам работата си. Роден съм за нея, навлязъл съм в нея, легнала ми е като добре ушит костюм — удобно ми е, комфортно ми е, нито ми е тесен, нито с нещо ми пречи на движенията. Два пъти съм раняван, имам осемнайсет мъмрения и безброй благодарности и разни други поощрения. И какво сега, в края на петата десетка да призная, че съм прекарал живота си напразно? Че съм обичал нещо, което не е бивало да обичам? Че дълги години съм се учил с пот и кръв, трупал съм професионален опит и сега умея неща, които не са нужни на никого? Разбери, Аска, криминалистиката е моят живот. И аз няма да имам друг. Във всеки случай не искам да имам. Не ми е потрябвал никакъв друг живот и друга работа. Затова те моля: не напускай, помогни ми. Ако можеш, разбира се.

— А ти ще ме защитиш ли от Афоня?

— Всичко, което мога. — Юра допря ръка до сърцето си. — Ще положа костите си между него и теб, та да не те докосне.

— Добре, иди тогава да се обадиш за проверката на убития в РУБОП. Между другото, намери ли къде да живееш?

— Още не... Тоест, по принцип съм се разбрал с един приятел, който работи в Академията при Министерството на вътрешните работи. Като на немосковчанин са му дали жилище в общежитието, а

той неотдавна се ожени и живее при жена си. Жилището не му трябва, но сега там са се настанили някакви негови роднини, дошли са да попият московска култура, а и да напазаруват едно-друго. След седмица си заминават и тогава ще вляза аз. Само тази седмица трябва да се приютя някъде... А, няма проблем, това са дреболии, мога да ношувам в службата, нищо няма да ми стане. Не ми е за пръв път.

Настя го погледна със съчувствие. Живот ли е това? Човекът честно е дал трийсет години от живота си на делото за разкриване на престъпления, два пъти е бил раняван, има безброй поощрения, а ето, решил е да напусне жена си — и няма къде да се дене. Така и ще се скита по временно свободни жилища, които ще му дават познати, защото, ако си намери квартира, за наем ще отива цялата му заплата, няма да му останат пари даже за цигари, да не говорим за храна, дрехи, издръжка на сина и бензин за колата, която между другото е толкова овехтяла, че постоянно се нуждае от ремонт, а ремонтите също не се правят безплатно. Живот ли е това — та той сам тласка детектива в широко отворените обятия на криминалните структури и не просто шепне — направо крещи всеки миг: зарежи всичко, вземи парите, направи каквото искат от теб и живеи без проблеми!

— Ако искаш, поживей у нас — предложи тя абсолютно искрено. — Сега въщи мястото за гости не е на походно легло, а на мек диван.

— Искам — също искрено отговори Коротков. — А няма ли да те притеснявам?

— Абе я зарежи — весело махна с ръка Настя, — много пъти си нощувал при мен. За сметка на това сутрин ще ме караш на работа с колата, като истинска лейди.

След половин час се разбра, че Теймураз Инджия не фигурира в отчетите на Регионалното управление за борба с организираната престъпност, тоест получената от Коротков информация за връзката на шофьора на снимачната група със соколническата престъпна групировка се е оказала недостоверна.

— Извинявай, приятелко — виновно разпери ръце Коротков, — бих се радвал, но... Сама разбираш. Момчетата в Соколники вече са в течение, че и ние се включваме. Готови са да ти разкажат всичко, което знаят.

— Ясно. — Настя скептично огледа заместник-началника на отдела. — Не приличаш много на добър вестител. Поне кажи накрая

нещо приятно, подслади горчивото хапче.

— А делото се води от следователя Гмиря — тържествено обяви Юра. — От твой любим Борис Виталевич.

— Е, слава богу, поне в това ми провървя! — Настя въздъхна облекчено и тръгна за Соколники.

* * *

Наталия Воронова не се страхуваше от милицията. Не че беше „яка“ и уверена в своето могъщество личност, която не се бои от нищо, защото може да се откупи от всичко и всички. Просто животът ѝ се бе подредил така, че навремето често ѝ се бе налагало да посещава това държавно учреждение. Първият съпруг на Наталия беше моряк подводничар, служеше в Западна Лица и за да отиде при него, ѝ трябваше специален пропуск за гранична зона, който се издаваше именно в милицията. А Наталия ходеше при него всяка година в продължение на много време. После възпитаничката ѝ Иринка, нейна съседка от комуналното жилище, започна да добавя поводи за срещи на Воронова с милиционерите. После тя направи документален сериал за проблемите на младежите и пълнометражните документални филми „Законите на глутницата“ и „Що е добро и що е лошо“, за подготовката и снимането на които Наталия трябваше да общува отблизо с представители на най-различни милиционерски служби и да прекара доста време в трудововъзпитателен лагер за непълнолетни. Така, на своите четирийсет и шест години, Наталия Александровна Воронова не изпитваше и най-малък душевен трепет нито пред самото учреждение, нито пред неговите представители. И все пак ѝ беше малко чоглаво. Разговор със следовател и даване на показания — такова нещо ѝ се случваше за пръв път.

— Наталия Александровна, можете ли да коментирате някак днешните публикации в някои вестници? — попита я следователят, който се представи като Борис Виталевич, и сложи пред нея двата вестника, които тя вече бе прочела тази сутрин. В единия беше публикуван материал със заглавие „Войната между телевизионните канали продължава“, а в другия заглавието беше още по-гръмко: „Убит е шофьорът. Кой е следващият?“.

Въпреки вътрешния смут и още пресните впечатления от случилото се късно вечерта в събота, Наталия не можа да се въздържа и се позасмя:

— Какво приказвате, Борис Виталевич, възможно ли е човек да гледа сериозно на това? Пълни глупости!

— По-конкретно, ако обичате. Имате ли дори и най-незначителни основания да смятате, че някой е заинтересован от провалянето на снимките? Има ли поне един човек в нашата страна, който би искал вие никога да не довършите своя нов сериал?

— Е, щом така поставяте въпроса, принудена съм да отговоря утвърдително. Определено има.

— Можете ли да назовете имена?

— Борис Виталевич, аз съм здравомислещ човек и си давам сметка, че живея сред хора. Разбирате ли? Сред най-различни хора с най-различни мисли и чувства, а не сред ангели, които обичат всички и на които са непознати злобата и омразата. И би било глупаво да смятам, че всички се отнасят добре към мен. Има хора, на които просто не съм симпатична, и те искрено биха се радвали на всеки мой неуспех. Има вероятно дори такива, които ме мразят, защото смятат, че съм им направила сечено или че с нещо съм им попречила. Както и такива, които ми завиждат, защото смятат, че всичко в живота ми е било дадено лесно и без усилия. Но в този смисъл аз не съм изключение, същото може да се каже за всеки от нас. И за вас включително.

— Е, да се каже така за мен — това всеки го смята за задължително — широко се усмихна следователят. — Трудно е да се предположи, че хората, които съм изпратил на съд, изпитват към мен страстна обич. Но вие все пак не сте следовател. Така че хайде като начало да се спрем на хората, които ви мразят. Та на кого и с какво сте направили сечено, Наталия Александровна?

Тя не беше очаквала, че той ще я разбере така буквално, и се смути.

— Струва ми се, че за да убиеш човек само за да провалиш снимките, омразата трябва да бъде прекалено... — Тя потърси думата, не намери подходяща и употреби първата, която ѝ дойде наум: — ... мащабна. А мозъкът — много малък. Убийството на един шофьор не може да провали снимането на сериала. То ще причини бъркотия,

нервно напрежение, членовете на снимачната група ще трябва да си късат нервите и да си губят времето в разговори със служители от криминалната милиция и със следовател, работата ще се дезорганизира и забави, но това е само временно. Ще мине най-много месец — и всичко ще се върне в обичайното русло. Сериалът пак ще продължи да се снима. А на мястото на убития Тимур ще бъде взет нов шофьор — и толкоз. Разбирам, че това звучи доста цинично, но аз искам вие да разберете цялата безперспективност на вашата странна версия.

— Не е странна, уважаема Наталия Александровна. Представете си за миг, че беше убит не шофьорът, а водещ актьор. Тогава какво?

— Какво тогава ли? Тогава, вярно, щеше да е по-тежко. Но ако оставим извън рамките на обсъждането чисто човешкия аспект на проблема, свързан със загубата на нечий живот, пак не е катастрофа. Снимките започнаха само преди три седмици и ако от екипа по някакви причини отпадне актьор, бихме могли за три-четири дни да заснемем отново всички сцени с негово участие, като поканим друг актьор за същата роля. Разбира се, това означава време, пари, допълнително хабене на нерви, освен това сценарият се пише в движение, непосредствено преди снимките — като за конкретен изпълнител, така че би трябвало и той да се промени до известна степен. Но и това не е катастрофа. Ако подготвяш проваляне на снимки чрез убийството на актьор, който играе главната роля, трябва да го извършиш към края, когато почти всичко вече е заснето, но именно ПОЧТИ, тоест, когато са останали още доста сцени с негово участие и по никакъв начин не може да се мине без него. Виж, тогава наистина ще се наложи снимане наново на всички епизоди с нов актьор, и то от самото начало. За това вече ще бъдат нужни страшно много допълнителни пари и финансовите затруднения може напълно да блокират работата върху сериала.

— Интересно — промърмори следователят, след като изслуша нейните обяснения. — Хайде да се спрем на финансовия въпрос. Току-що казахте, че ако водещ актьор беше убит сега, пак би било нужно допълнително финансиране, за да се заснемат отново вече заснети епизоди с нов актьор. Откъде щяхте да вземете тези пари?

— От общия бюджет на филма.

— И какво, това щеше да остане без последствия ли? Имам предвид, филмът нямаше да пострада?

— Разбира се, че щеше да пострада. Щеше да се наложи да се спести от нещо друго, например от костюми, от снимки в градска среда — в Москва това е ужасно скъпо. От масовка. Дори от добри актьори. Знаете ли, аз обичам в малки епизоди да снимам звезди, но снимачният ден на една звезда струва луди пари. Щях да се принудя да наемам за епизодите по-евтини актьори, не много известни или съвсем неизвестни. Това щеше да навреди на филма.

— Правилно ли ви разбрах? Ако днес бяха убили актьор, който е играел главна роля във вашия сериал, сериалът все пак щеше да бъде заснет, но качеството му щеше да бъде определено по-ниско. Така ли?

— Вероятно да. Трудно ми е да кажа абсолютно точно, тъй като не съм изпадала в такива ситуации... Да, май че е така, но при едно условие: ако ние нямахме допълнителни пари.

— А вие имате, така ли?

— Може да получим. Например източникът на финансиране може да ни влезе в положението и да отдели допълнителни средства, макар че това е малко вероятно, но теоретично е възможно. А могат да се вземат пари и от друго място.

— Откъде?

— Ами отвсякъде. От някой спонсор. От моя съпруг например.

По изумлението, мярнало се в очите на следователя, пролича, че той не бе имал никаква представа с какви пари Наталия Воронова снима своя филм. Трябваше подробно да му обясни и това.

— Така че сам виждате, Борис Виталевич, че ако не успея да заснема сериала, нито един телевизионен канал няма да пострада сериозно, тъй като никой, освен моя съпруг, още не е вложил нито копейка в снимките.

— Дааа — проточи Гмиря, — озадачихте ме вие, Наталия Александровна. Интересно, а журналистите, които са написали това — посочи той с пръст вестниците на бюрото, — в течение ли са с какви пари снимате?

— По принцип са в течение, тъй като аз не крия това от никого. Два-три пъти съм давала интервюта, когато започвах снимките, и съм споменавала това обстоятелство. Но това изобщо не означава, че сега всички знаят всичко. Ето, вие например не знаехте. Журналистите

много често не знаят неща, които са написани във всички вестници, а пък ако ги има само в два... Не можем да ги обвиняваме за това: те не могат да четат всички издания от кора до кора, нали не са читатели, а писатели — усмихна се Наталия.

Те си поговориха още известно време за механизма на финансиране на снимките и за тяхното организиране, а после Борис Виталевич неочаквано и рязко свърна в съвсем друга посока:

— Наталия Александровна, какво можете да ми разкажете за взаимоотношенията на вашия сценарист Нилски и съпругата му?

* * *

Люба с удоволствие огледа отражението си в голямото, в цял ръст, огледало в банята. Нито един дефект, дори най-префиненият ценител не би могъл да намери недостатъци във фигурата ѝ. И лицето, и косата — всичко заедно просто плаче за корица на списание. Мъжете направо падат от такава красота. И Едик също е луд по нея, във всеки случай доскоро тя беше стопроцентова сигурна в това. И изведнъж това пътуване... Хукна за Кемерово за няколко дни. Каква работа толкова има там? Какво интересно намери? Дрънка някакви глупости за някаква жена, която загубила цялото си семейство и на която непременно трябвало да се помогне. Каква е тази жена, какво представлява? От деня, когато Едик се върна оттам, Люба мисли само за това. Може би наистина става дума за жена, само че не самотна и нуждаеща се от помощ, а съвсем друга — млада и красива, още по-млада и по-красива от нея самата. Почти две седмици Люба втренчено се вира в своя любим, търси в неговото поведение признаци за увлечение по неведомата съперница, нищо определено не намери и поради това още повече започна да беснее и да се нервира. А Едик се държи като че ли нищо не се е случило, шегува се, смее се, ходи на работа, прави любов с нея, с удоволствие яде приготвените закуски, когато остава да нощува при нея. Може би нещата не са толкова страшни? Е, увлякъл се е, запалил се е — на кого не се случва? Изтичал е при това свое сладурче за няколко дни, наситил му се е и е разбрал, че за него няма нищо по-добро от Люба. Добре би било да е така. Ами ако не е?

Люба се изми, грижливо разреса гъстата си и дълга до раменете коса, вдигна я високо нагоре и я закрепил с шнола — Едик обича дългата й стройна шия да е изцяло открита. Сложи лек грим — съвсем мъничко, та дори да не се забелязва, че се е гримирала. Само колкото да подчертае очите. Облече красива копринена пижама и отиде в кухнята да свари кафе, но не се сдържа и пак се върна в спалнята. Само за мъничко. Само за да го погледне. Да види как той е потънал в своя лек утринен сън, когато вече и будилникът, навит от Люба за седем часа, е иззвънял, и слънцето през рехаво спуснатите щори залива със светлина тъкмо онази част на леглото, където се намира главата на Едик. Господи, колко го обича! И тъмнорусата му коса, и присмехулните сиви очи, и широките рамене, и тесните бедра, и дългите крака. И дори късите редки мигли на горния клепач. Толкова са смешни...

Лицето на Едик потрепна, прощавайки се със съжаление с остатъците от съня, очите се отвориха.

— Ти какво? — вяло попита той, като видя застаналата на вратата Люба.

— Нищо. Просто гледам.

— Защо?

— Просто така. Гледам — и толкоз. Радвам се, че те имам.

— Не си измисляй.

Той никак не си пада по романтиката и дори не е особено нежен. Но Люба обича у него и това. Само да не я изостави, само да не се влюби в друга.

— Какво искаш за закуска?

— Както обикновено, мюсли с мляко. Защо всеки път ме питаш? Аз винаги закузвам едно и също.

Тя не се обиди. Едик винаги си е малко грубичък, тя вече е свикнала. Докато той се бръснеше и вземаше душ, Люба свари кафе, сипа в дълбока чиния мюсли от пакета, наля леко затоплено мляко. Останалото мляко поддържа още малко на котлона и заля с него овесените ядки със стафиди — своята закуска.

— В колко часа трябва да си на работа? — попита предпазливо, разбирайки, че сега може да последва поредният взрив на недоволство: Едик или започваше работа в десет, или изобщо не ходеше. Той беше сервитьор с график „три през три“ — три дни работи, три почива.

Вчера му беше почивен ден, третият поред, значи днес трябваше да иде в ресторанта.

Люба и сама не знаеше защо зададе този въпрос, който имаше абсолютно очевиден отговор. Сигурно за да прекъсне мълчанието, което неочаквано бе започнало да ѝ тежи. Колко странно! Едик никога не е бил особено разговорлив, а пък на масата съвсем се умълчаваше и Люба винаги бе приемала това като нещо нормално. Такъв си е, такъв му е характерът. Но сега, след това внезапно и някак неразбираемо пътуване до Кемерово, на нея постоянно ѝ беше тревожно и постоянно ѝ се искаше да получава доказателства, че Едик все така ѝ принадлежи. Само на нея и на никоя друга. За подобно доказателство можеше да служи всичко, всяка дреболия, дори баналната размяна на реплики. Дори просто фактът, че той разговаря с нея. Младата жена разбираше, че се държи глупаво, но нищо не можеше да стори. Не беше по силите ѝ.

Едик не обърна внимание на въпроса ѝ, продължи да гребе с лъжицата мюсли и мляко от чинията. Люба реши да повтори опита си да завърже разговор.

— Единка, ами жената, при която ходи...

— Какво? — Той вдигна глава и я изглежда недоволено. — Какво „жената“? Ти пак ли започна? Нали ти обясних! Е, докога, в края на краищата!

— Не се сърди — припряно забъбри Люба. — Искях само да те попитам: ще трябва ли пак да ходиш при нея?

— Защо да ходя?

— Ами не знам... Пак да помогнеш с нещо, да провериш всичко ли е наред.

— Не знам, може би — неопределено отговори Едик. — А ти защо питаш?

— Помислих си, че може би ще е добре да дойда с теб? Двама души винаги по-лесно решават проблемите. И изобщо...

— Какво „изобщо“?

— И на теб няма да ти е скучно.

— На мен никога не ми е скучно — отсече той и отмести празната чиния.

— На мен пък ми е мъчно без теб — призна момичето. — Когато те няма, място не си намирам. Ще ме вземеш ли следващия път?

— Не знам. Ще видим.

Сърцето на Люба тревожно се разтупка. Нима най-лошите й предположения се оказват верни? В Кемерово той има друга жена. И смята пак да ходи при нея. И да зареже Люба. „Господи, подскажи ми, научи ме, дай ми сили да направя така, че това да не се случи!“

---

[1] Старпом (рус. съкр.) — старши помощник. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Настя Каменская обичаше да работи със следователя Гмиря. Борис Виталевич навремето също е бил оперативен работник, така че е опознал лично проблемите и трудностите на детективския живот и се отнася към тях с разбиране. Никога не прави кисели физиономии, ако дознателите му носят информация, придобита с каквито се сетиш нарушения на закона, а сяда с тях на масата и започва да измисля как да придаде на тези сведения напълно приличен вид.

— Виждаш ми се нещо подозрително разхубавена — заяви Борис Виталевич още щом Настя претъпи прага на кабинета му. — Да не си се влюбила?

— Съвсем не, ваше благородие — шеговито отвърна тя. — Просто вие отдавна не сте ме виждали и напълно сте ме забравили.

— Да бе, ще те забрави теб някой, как не. Сядай, разказвай.

— Не, не, вие разказвайте. Нали водите този случай още от началото, а всичко, което ми казаха момчетата от Соколники, го знаете и вие. Нашият убит няма никакво отношение нито към соколническата, нито към която и да е друга групировка, тоест това не е било разчистване на сметки. Какво остана при вас?

— Много неща. Първо, това, което са писали вестниците. Днес имах подробен разговор с мадам Воронова, режисьорката на сериала, тя ме просвети за някои неща, но в малко от тях ме убеди. Така че версията за убийство с цел проваляне на снимките засега остава на първо място. По-нататък по списъка имаме... какво?

— Шантаж — бързо подсказа Настя. — Съпругата на сценариста може да е била отвлечена, тъй като е станала свидетел, или пък с цел шантаж. Тогава убийството на шофьора ще се яви отстраняване на пречка за отвлечането.

— Браво — одобрително кимна Гмиря. — Цел на шантажа?

— Прекратяване на снимките например. Или рекет. Само че срещу кого?

— Срещу Воронова, срещу кого другиго. Съпругът ѝ е богат бизнесмен, има собствена фирма, казва се „Центромедпрепарат“. Гребете парите с лопата. Впрочем Воронова снима филма си с тези пари.

Настя не се въздържа и подсвирна. Охо!

— Богатият съпруг наистина е страхотен факт, но все пак е някак смътно... Воронова има ли деца?

— Две.

— Тогава щеше да е по-лесно да се отвлече дете, заради детето си тя определено щеше да развърже кесията. А тук имаме съпруга на сценариста. Слаба работа.

— Не е точно така, Настася — поклати глава Гмиря. — Децата на Воронова са големи момчета, доскоро спортисти, дълги години сериозно са се занимавали с плуване. Единият е на дваайсет и една години, другият съвсем скоро ще навърши дваайсет. Такива не можеш ги метна на рамо, за да ги отнесеш тихичко.

— Ами жената на сценариста?

— Жената на сценариста, жената на сценариста — запя следователят с мелодията на популярна някога мелодия от филм и извади от папката си някакъв лист. — Жената на сценариста се казва Яна Генадевна Нилская, дваайсет и седем годишна, ръст метър и петдесет и един, тегло четирийсет и два килограма.

— Дааа — проточи Настя, — такова дребосъче може да окаже физическа съпротива само на комар. И то без гаранция, че ще е успешна. Та какво, Воронова много ли е близка с този сценарист? Толкова, че да даде пари за откуп за жена му?

— Казва, че ще даде. Но аз не вярвам. И после, Воронова може да говори какво ли не, но при всяко положение парите ще трябва да дава мъжът ѝ, а не тя. Така че възниква въпросът: ако Яна Генадевна е била отвлечена с цел откуп, откъде престъпникът е сигурен, че господин... господин... — Гмиря отново надникна в бележките си. — ... господин Ганелин, съпругът на нашата мадам режисьорка, ще даде пари? Защото те няма откъде другаде да се вземат, самият сценарист Нилски няма никакви спестявания и няма да може да откупи съпругата си.

— Ами хонорарът? — учуди се Настя. — Нали е трябвало да получи хонорар за сценария. Доколкото знам, това са доста сериозни

пари. Две хиляди, две хиляди и петстотин долара за серия. Колко серии са предвидени?

— Трийсет и няколко, така във всеки случай твърди Воронова.

— Ето, виждате ли — тържествуващо се усмихна тя, — според най-скромните пресмятания, Нилски трябва да има най-малко шейсет хиляди долара.

— Нищо не виждам — тросна се Борис Виталевич, — защото Нилски не е получавал хонорар.

— Тоест как? Защо?

— Защото. Те си имат сложна система на заплащане... И няма готов сценарий. С една дума, според това, което чух от Воронова, излиза, че снимките на филма са започнали със средства на съпруга ѝ, но телевизионният канал е обещал да се включи във финансирането по-късно, когато получи пари от бюджета за следващата година. Именно от тези пари на Нилски ще бъде изплатен целият хонорар. А засега е получил съвсем малко рублички, колкото да има с какво да живее в Москва и да не пукне от глад. Но всичко това, разбира се, трябва да се провери. По-нататък. Ако Нилски няма пари, остава съпругът на мадам. Трябва да изясним дали с отвлечената Яна Генадевна не го свързват някакви особени отношения и ако да, кой може да е знаел това. Ако престъпникът е имал предвид именно неговия джоб, откъде е бил сигурен, че този джоб ще се отвори широко заради малката Яна? Схващаш ли?

Настя мълчаливо кимна. Делото за убийството на шофьора сега вече не ѝ изглеждаше скучно.

— По-нататък — продължи междувременно следователят. — Да предположим, че престъпникът все пак е имал за цел да провали снимките, макар че мадам три часа с пяна на устата ме убеждаваше, че това е невъзможно. Но нали знаеш, Настася, мен трудно може да ме убеди човек, аз съм от стара коза яре. Да речем, че Воронова със сълзи, истерии и закани за развод или самоубийство е изкрънкала от богатото си мъжле парите за снимките. То се знае, че той не ги е извадил от кесията си, за да ѝ ги тропне на масата. Той на части, според нуждите, превежда тези пари по сметката на снимачната група. Е, къде е гаранцията, че като се сблъска с такава неприятност като убийство на снимачната площадка, той няма да прекрати финансирането на поредната глезотия на съпругата си? А пък ако никак не е искал да

дава пари, но се е опитвал да запази достойнството си пред мадам, тогава просто ще се възползва от убийството на шофьора, за да закрие проекта. И няма да даде нито грош повече. Сиреч, лоша поличба, небесата са против и разни такива глупости. Какво следва от това?

— От това следва, че или убиецът е знаел със сигурност, че ще стане така и снимките ще бъдат прекратени, или самият съпруг на Воронова е организиран всичко това. И излиза, че той... как се казваше?

— Ганелин — подсказа й Борис Виталевич.

— И излиза, че господин Ганелин се превръща в централна фигура за нас. И по версията за отвличане, и по версията за проваляне на снимките — заключи Настя.

Да, любопитно се подреждат нещата... Започнаха с убийство на шофьор на снимачна група, а завършиха с едър бизнесмен.

— Ами ако все пак са убили шофьора, защото са искали да убият именно него? — попита тя предпазливо. — Какво като не е свързан с криминална групировка. Първо, това все още не е факт, а в РУБОП хората не са богове, не могат да знаят всичко за всички. Просто още не им е попадал пред очите. И второ, да не би освен при разчистване на сметки, да няма други причини за убийство?

— Защо, има ли? — невинно запита Гмиря.

— Ами например ревност.

— О! Ето тук уцели много точно — доволно се засмя Борис Виталевич. — А знаеш ли ти, Настася, че отвличената Яна Генадевна откровено е флиртувала с невинния убит Теймураз Инджия?

— В Соколники ми споменаха нещо за това, но някак неуверено. Че жената на сценариста през целия снимачен ден не стояла на площадката, а се разхождала из парка в компанията на шофьора. Това ли наричат откровен флирт? — усъмни се Настя.

— И през този снимачен ден, и през всички преди него те са били постоянно заедно, ходели са някъде, заедно са обядвали и са пиели кафе. А ако изпратели шофьора със задача някъде, нашето пиленце отивало с него. Ще ти кажа нещо повече: във вечерта на убийството, малко преди да се случи всичко, сценаристът Нилски провел твърде неприятен разговор с повишен тон със съпругата си. Хората, които чули този разговор, си казали, че двамата са се скарали. И то сериозно.

— Смятате, че Нилски може да е убил шофьора от ревност?

— Като нищо. Защо не?

— А къде е тогава Яна? Нали е била отвлечена. И отвлечането ли е било от ревност?

— Скъпа моя, а кой всъщност ти е казал, че Яна Генадевна е била отвлечена? — зададе неочакван въпрос Гмиря.

— Как кой? Коротков, още в неделя. А сега и вие ми казахте същото.

— А ти, глупачето ми, повярва. Ех, Настася, още много трябва да те уча. Тя е изчезнала, разбираш ли? Изчезнала е. И не са я намерили никъде. Може и наистина да са я отвели. А може и сама да се е махнала. Скарала се е с мъжа си и е хукнала накъдето ѝ видят очите. И хабер си няма, че шофьорът е бил убит. Намерила е къде да пренощува, стои там и се цупи на благоверния си, чака той хубавичко да се разтревожи и да осъзнае колко е неповторима и как не може да живее без нея. Типично женски ход. А може и нея да са убили.

— Къде е трупът ѝ тогава? — резонно попита Настя.

— Лежи някъде. Рано или късно ще се намери. Гледай сега, имаме три варианта на обяснението къде се е дянала Яна Нилская. Двата от тях не изключват убийство на шофьора от ревност. Значи — какво?

— Значи е сценаристът — въздъхна Настя. — Трябва да разработваме и него. Но нали и убитият шофьор може да е имал женичка, която да го е ревнувала. И която също може да е организирила убийството или на единия, или на двамата.

— Може — съгласи се Гмиря. — С една дума, работа до гуша. В неделя с този случай се е занимавал дежурен следовател, сутринта го поех аз. А днес, както знаеш, също е почивен ден, утре също, тоест чак до сряда, до тринайсети юни, случаят ще се размотава без никаква полза за обществото и без да помръдне и на йота. А до тринайсети вече всички следи ще са изстинали. Вие пък, така наречените криминалисти, не можете да направите нищо свястно без моето мъдро процесуално ръководство, нали така? Всичко, което може да се изпорти — непременно ще го изпортите, а онова, което е невъзможно да се изпорти, ще го направите напълно негодно за употреба. Добре де, шегувам се, шегувам се, не се цупи, такъв е моят хумор на фона на почивния ден. Ето защо днес вече се свързах с ръководството и

постигнах уговорката да оставят случая на мен. Ще попиташ за какво ми е притрябвало това ли? Отговарям: искам повишение и набирам точки в своя полза. Но това теб не те засяга, това са си мои проблеми. Детективите от територията разработват версии, според които централна фигура е самият потърпевш, проучват връзките му, проверяват дали около него не е имало конфликти или някакви други причини за убийството. Това интересно ли ти е?

— Ами... не — завъртя глава Настя. — На колко години е потърпевшият?

— На двайсет и пет.

— Следователно обкръжението му е било младежко. Аз не мога да се справя с такъв материал. На мен ми дай нещо по-солидно, още повече че новият началник иска да се занимавам с версията за проваляне на снимките.

— Ами добре тогава — съгласи се Борис Виталевич. — Значи, Настася, най-напред ми събери сведения доколко са близки съпрузите Нилски със семейството на Воронова. И конкретно: доколко е близка изчезналата Яна Нилская с богатия съпруг на нашата мадам. Е, и всичко, свързано с това. По-нататък: искам да знам доколко охотно съпругът е дал пари на Воронова за нейния филм. Подозирам, че е скърцал със зъби и е проклинал всичко на света, но искам да знам със сигурност. И последно: сценаристът Нилски живее в апартамент без телефон, няма мобилен, така че похитителите няма да могат да му се обаждат лично. Това естествено в случай че Яна е била отвлечена с цел откуп. Те или ще му подхвърлят писмено съобщение на адреса, или ще звънят на някого от обкръжението му. Най-вероятно на самата мадам Воронова или на нейния съпруг. Трябва денонощно да имаме човек на адреса. А ти се върти около Воронова. Чуеш ли нещо — веднага ми се обади.

— Знам, знам, не съм дете — усмихна се Настя.

* * *

Ирина Савенич отиде на пръсти от стаята до кухнята, притвори вратата след себе си, наля вода в електрическия чайник, натисна копчето. Най-сетне Руслан задряма, за пръв път през тези почти две

денонощия притвори очи и се отпусна. Нека си почине, тя ще се постарее да не му пречи. Горкото момче, как можа да му се случи тази гадост! Жена му изчезна. А шофьорчето, с което отишла да пие кафе, го убиха. Какъв кошмар! Всъщност Яна Нилская никак не беше симпатична на Ира, но нима в такава ситуация чувствата имат значение? Къде ли е сега тази малка Янка? Може би са я отвлекли и я държат в някое тъмно мазе, може да я измъчват и инквизират, но защо? Какво искат от нея? И защо досега никой не се обажда, не казва условията си? Не знаят как да намерят Руслан, защото той няма телефон ли? Глупости, Янка прекрасно знае адреса. И после, тя знае телефоните и на Наталия, и на Ира, неведнъж се е обаждала на тях. Ако похитителите поискат да се свържат с Руслан, те ще съобразят как да го направят. Но защо, защо? Те не могат да искат каквото и да било от Янка, тя е обикновена шивачка, не разполага с никакви особени сведения. И пари няма. Значи искат нещо от самия Руслан. Той е бил журналист, насъбрал е какви ли не сведения за много хора. Може би това е причината? Но нали вече повече от година не работи във вестник, изобщо е изоставил журналистиката, седял си е вкъщи и е пишел роман. Не е вземал участие в никакви сериозни случаи, не е водил никакви журналистически разследвания. На кого може да е интересен? На някого сигурно е интересен, щом отвякоха Янка. Но защо не се обаждат? Господи, дано се обадят по-скоро, да представят доказателства, че малката Янка е жива и здрава, тогава всички ще могат да въздъхнат спокойно. А те не се обаждат...

Водата в чайника завря, Ира извади чаша, пусна в нея пакетче френски чай с метличина и със съжаление си отбеляза, че кутията бързо се опразва. Тя купи този чай в Париж преди месец, когато ходи там за майските празници заедно с Наталия и цялото ѝ семейство. Този чай много ѝ хареса и сега Ира се ядосваше, че купи само две опаковки. Колкото и да го пести, скоро ще свърши. След това, което се случи в събота, всички решиха, че не бива да оставят Руслан сам, докато ситуацията с жена му не се изясни. И Ира, като стара позната, пое тази грижа. Отби се вкъщи, напълни чантата си с най-необходимото — тоалетни принадлежности, козметика, таблетките срещу алергия, кутийката със захарин, малко дрехи, зарядното устройство за мобилния телефон. Взе и любимия си чай.

Буквално до спазми в гърлото ѝ беше жал за Руслан. Лошо беше също, че той изобщо не пиеше, нямаше този навик. Тоест можеше да вдигне чашка, колкото да се чукне на маса, но сега не ставаше дума за чашка, а да си пийне здраво и да намали напрежението, да се отпусне, да изключи. А Руслан не умееше да го прави. Цялата нощ в събота срещу неделя прекара в милицията, където по двайсет пъти го питали за едно и също, после Ира го докара тук, в апартамента на Наташиния син, и сега седеше с него, изчакваше евентуалните събития. В неделя тук дойдоха милиционери, отново измъчваха Руслан с въпроси: дали жена му има познати в Москва, дали може да му се е разсърдила и да е отишла при тях, дали някой не го е заплашвал, дали някой не е искал нещо от него и разни подобни. После отново настъпи нощ, но Руслан не можеше да мигне — ту кръстосваше жилището, ту седеше неподвижно, олюляваше се, обхванал главата си с ръце, ту изведнъж започваше да говори, без да спира. И Ира не спеше, успокояваше го, доколкото можеше, утешаваше го, правеше оптимистични прогнози. Но ползата от това беше почти никаква. Тази сутрин тя не издържа и заспа, подремна два часа, а Руслан така и не можа да мигне. Слава богу, поне привечер задряма. А телефонът мълчи ли, мълчи...

Ира не издържа, извади мобилния си телефон, набра номера на Наталия.

— Какво става? — полугласно попита тя, като се стараеше да говори по-тихо.

— Нищо. Ами при вас има ли нещо ново?

— И при нас няма нищо. Натуля, защо не се обаждат? Какво чакат?

— Може би изчакват Руслан да си изгуби ума от тревога. Надяват се да стане по-сговорчив. А може наистина никой да не е отвлечал Яна. Нали знаеш, в събота вечерта са се скарали...

— Но къде може да се е дянала? — Ира не забеляза как повиши глас. — Тя няма в Москва никого освен нас. Нито един познат. Никога по-рано не е идвала тук. Милиционерите казаха, че са проверили всички хотели — никъде я нямало. Е, къде е тогава, ако не са я отвели? Ние тук вече си мислим най-лошото...

— Какво имаш предвид? — строго попита Наталия.

— Че Янка изобщо вече... ами... че я няма — смотолеви Ирина.

— На кого от вас му хрумна тази мисъл?

— На Руслан... Той вече какво ли не си помисли. И че е избягала с любовник! И че са я убили. И че внезапно се е побъркала, забравила е коя е, къде живее, защо е тук. Че се скита някъде из Москва и не знае къде да отиде. Натуля, как мислиш, дали я търсят? Или просто се правят, че я търсят?

— Ириша, стегни се — още по-строго каза Наталия. — Ситуацията наистина е тежка, но ти не бива да я утежняваш допълнително. Изпратих те при Руслан за морална подкрепа, а не да се паникьосваш. Ако веднага не престанеш да се самонавиваш и да го тревожиш, ще дойда и аз ще седя при него, а теб ще те пратя у вас. Разбра ли ме?

Ира нямаше нищо против Наталия да дойде. Нещо повече, сега го искаше най-много от всичко на света. Така се бе подредил животът и: в тежка ситуация Наталия винаги беше до нея, подлагаше рамо или й подаваше ръка. И сега присъствието на по-голямата ѝ приятелка, която я бе отгледала и възпитала, беше крайно необходимо на Ирина. Но тя разбираше, че да моли Наталия да дойде би било връх на егоизма. Самата тя е изтормозена до крайност, днес няколко часа я разпитвал следователят, а преди това са я засипвали с въпроси други милиционери. И тя не спи и се побърква от тревога. А има и съпруг, и син, нали Наталия не може да ги зарече и да хукне на помощ на своята възпитаничка. Защото възпитаничката, слава богу, вече е на трийсет и една, не е някоя хлапачка, на два пъти се е омъжвала, завърши института, снима се в няколко филма, но ето, по навик пак търси Наталия, когато ѝ е тежко на душата.

— Разбрах те, Натулечка — виновно смотолеви Ирина. — Ще се постарая да се държа подобаващо. Само че ти ми се обади веднага, ако научиш нещо, нали?

Тя изпи до дъно истинения чай, отвори хладилника и с огорчение се убеди, че не е останала почти никаква храна. Това, което Янка бе купила и сготвила в събота сутринта, до вечерта в понеделник се оказа изядено. Гостоприемната Ира бе предложила на дошлите в неделя оперативни работници чай със сандвичи, те не отказаха, смутено признавайки, че са работили цяла нощ и са гладни като вълци. На самата Ира на нервна почва ѝ се отвори зверски апетит, а и Руслан хапна нещо — не че искаше, но Ира го накара. И ето го резултата...

Няма дори залък хляб. Ще трябва да прескочи до магазина — тук в съседство, на ъгъла, има денонощен.

Ирина откъсна от бележника си чист лист и бързо написа: Отивам до магазина, ще се върна след петнайсет минути, не се тревожи. Ира. Помисли малко и добави часа: 21:40. Ако Руслан се събуди, поне няма да се уплаши, че е излязла отдавна и също е изчезнала. Ира тихичко влезе в стаята и сложи бележката до дивана, на който в неудобна поза бе задрямал Руслан, взе ключовете и излезе от апартамента, като се постара бравата да не изщрака.

В магазина тя купи кашкавал и пушено месо за сандвичи, хляб, яйца, извара със стафида, няколко сладки кифли и буркан конфитюр от касис. Помисли малко и добави към това две бутилки натурална минерална вода от по литър и половина за себе си и две — газирани за Руслан, както и няколко големи, от по половин кило шоколада. Шоколадът е полезен в стресови ситуации, когато не ти се яде и не можеш нищо да преглътнеш, а трябва някак да поддържаш силите си. Ира сложи покупките в няколко торбички, вдигна ги й неволно изохка: товарът се оказа внушителен, само водата беше шест литра. И шоколадите — около две кила. И всичко останало не беше леко. Добре че не беше много далече, двеста метра, не повече.

Пред входа почти се сблъска с някакъв младеж.

— Тежи ли? — леко присмехулно попита той. — Да ви помогна?

— Няма нужда — грубо му подхвърли Ира и се шмугна във входа, като веднага мислено се упрекна за лекомислието. Ама как може така? Младежът явно търсеше повод за разговор, а тя буквално пред очите му влезе във вход, в който няма портиерка. Ами ако той сега хукне след нея и с физическа сила се постарае да ѝ обясни, че с непознати мъже трябва да разговаря учтиво? Просто е полудяла!

Докато чакаше асансьора, тя уплашено се ослушваше за звуци зад гърба си, но нищо не се случи. И едва когато вратата на асансьора започна да се затваря, Ира чу как някой влезе във входа. Боже мой, ами че тя определено е пълна идиотка! Та това е милиционерът, който наблюдава блока, в случай че някой реши да донесе бележка на Руслан от похитителите. Нали още вчера ги предупредиха, че служител на милицията непременно ще бъде наблизо. Като осъзна собствената си глупост, Ира дори се разсмя. После, като си спомни за убития шофьор Тимурчик и изчезналата Яна, отново се натъжи.

Руслан така и не се бе събудил, докато тя ходи до магазина, но рязко отвори очи и скочи от дивана още щом Ира влезе.

— Какво? — напрегнато попита той и се вгледа в лицето ѝ. — Идвал ли е някой? Аз чух вратата да се отваря. Писмо ли донесоха? От Яна ли?

— Не, не, аз се прибрах. Прескочих до магазина, хладилникът ти е празен.

— А от Яна нищо ли няма? Никой ли не се е обаждал?

— Няма. Легни да поспиш, трябва да си починеш — ласкаво каза Ира.

— Не искам да спя.

— Тогава да вървим да пийнем чай, ще направя сандвичи.

— Не искам — упорито повтори Руслан.

— Трябва — строго каза Ира, като си спомни заръката на Наталия да не се размеква и да не се поддава на упадъчните настроения на Руслан.

— Няма да ям.

— Ще ядеш — примирително се усмихна тя, — няма къде да вървиш. Разбирам, че нищо не ти се яде, но е задължително да хапнеш нещо. Знае ли се как ще се подредят нещата, трябва да си готов за всякакъв обрат, може да ти трябват сили. За никого няма да е добре, ако заслабнеш или се сдобиеш с гастрит.

Руслан стоеше пред нея, толкова нещастен, толкова дребен — с цяла глава по-нисък от снажната Ирина, с разрошена коса и очила с дебели стъкла, така че Ира с усилие се сдържаше от порива да го прегърне като син или по-малък брат, да го притисне до себе си, да го утеши, да го защити. Връстници са — и той е на трийсет и една, а Ира, който знае защо, продължава да го приема като малко момче, което се нуждае от нейната помощ и подкрепа. Още преди десетина години, когато се срещнаха за пръв път, Ира вече беше в развод след първия си брак и бе видяла и изпитала в живота какво ли не, включително ранно осиротяване, венерологични диспансери, аборти и лечение от алкохолизъм, а Руслан беше толкова трогателно наивен и чист, че момичето се чувстваше край него като абсолютна старица, цинична и разочарована от живота. Оттогава отношението ѝ към Руслан като към по-малък и неразумен хлапак така и не се промени. Каква глупачка е обаче Янка, да го ревнува от Ира!

Тя здраво хвана Руслан за ръката и той покорно се потътри след нея към кухнята. Ира успя да го накара да вземе сандвич с пушени гърди и Руслан машинално задъвка.

— Как мислиш, възможно ли е Яна да ме е напуснала? — попита той неочаквано спокойно.

— Възможно е — също тъй спокойно отговори Ира, макар че всичко в нея се сгърчи от съчувствие към него. — Всяка жена може да напусне всеки мъж, в това няма нищо невъзможно.

Самата тя не вярваше в това, което говореше. Ама как така — ще вземе заради нищо и никакво да зарече съпруга си, бащата на двете си момиченца? И после, Янка толкова безумно го ревнуваше — жени, които имат любовници, не ревнуват така. Впрочем случва се една жена да напусне мъж не защото има нова любов, а само защото любовта към дадения мъж е станала непоносима за нея. Включително поради ревност. Историята познава доста примери за това, да вземем дори самата Ира. Нали и тя бе обичала, бе обичала страстно и до полуда, именно затова си бе тръгнала. Разбираше, че тази нейна безогледна любов се превръща в бреме за любимия ѝ, в тежко и най-важното — ненужно бреме. Може и с Янка да се е случило същото? Ама не, не, това са глупости! Те с Руслан имат нормален брак, стабилен, заздравен с деца. Но ако Ира настоява, че Яна не би могла да изостави мъжа си, тогава автоматично би трябвало да признае, че ѝ се е случило нещо лошо. Или са я убили, или са я отвлекли, или се е побъркала. Други обяснения за изчезването на Янка няма. А така излиза, че поне е жива и здрава...

— Нима е възможно една жена внезапно да разлюби мъжа си? — продължаваше да задава въпроси Руслан. — Ей така просто, за една секунда да вземе и да го разлюби? И да реши, че повече не иска да го вижда. И да си тръгне без обяснения. И да не я интересува, че той се тревожи, че място не си намира, че го измъчват най-черни мисли. Нима сте способни да постъпвате така?

— Миличък, вие, мъжете, сте способни да постъпвате по същия начин. И го правите, и то между другото много по-често от жените. Това, което ти описа, е типично мъжки стил на поведение. Спомни си колко пъти си чувал сърцераздирателни истории как „той отиде за цигари и не се върна“. Но и някои жени го правят, макар и рядко.

Хайде пак да звъннем на тъща ти в Кемерово, може Яна все пак да се е появила там — предложи Ира.

— Не може да се е появила там — прозвуча раздражение в гласа на Руслан, — паспортът ѝ е останал тук, както и ключовете от апартамента в Кемерово. Как би се качила в самолета без паспорт?

— Всичко се случва — философски отвърна Ирина. — Ами ако се е обадила на майка си по телефона? Яна е нормален човек и дори да е лоша съпруга, пак би се тревожила за децата.

Тя му подаде телефона и почти насила го напъха в безволно отпуснатата на масата ръка на Руслан. Той набра номера, поговори с тъща си. Не, Яна не се е обаждала, не се е прибирала там.

— Убили са я — изведнъж избъбри Руслан, загледан в Ира с безумни очи. — Чувствам, че Янка вече не е между живите... Толкова ми е черно на душата... Господи, какво да правя!!!

* * *

Настя живееше на Шчолковское шосе вече дълги години, но пак честичко я спохождаше неприятното чувство за липса на свобода, когато слизаше от вагона в метрото. Станция „Шчолковская“ беше последна, всички пътници слизаха и в този момент я завладяваше странното усещане, че тя, Настя, стои на перона не защото живее тук, а единствено защото са я изгонили от влака. Че някой там горе е решил, че влакът няма да продължи и пътниците трябва да освободят вагоните. Че някой е решил вместо нея, а не тя сама е взела решението. Че някой не се е съобразил с нуждата на хората да продължат пътя си и е прекратил движението на композицията. Настя прекрасно разбираше, че мисълта беше глупава и абсолютно несправедлива, но за толкова години така и не можа да се освободи от нея.

Тя се изкачи по стълбището, излезе на улицата и извади от чантата си мобилния телефон. Трябваше да намери Юра Коротков, защото го бе поканила временно да поживее при нея, но си тръгна от службата, без да му остави ключове. Сигурно сега седи там, горкият, гладен, уморен, поглежда часовника и мечтае за горещ душ, топла вечеря и добра приятелска компания. Телефонът в кабинета на

Коротков не отговаряше и Настя набра друг номер — мобилния на Юрка.

— Къде си? — попита тя, докато крачеше бавно от метрото към автобусната спирка.

— Потъркай си очите, кокошка такава — незлобиво ѝ отговори гласът на Юрка. — Или си сложи очилата.

Потънала в мислите си, Настя не забеляза присмеха и послушно бръкна в чантата за очилата. Напипа калъфа, сложи на носа си шедьовъра на германските оптици.

— Добре де, сложих си ги. И какво? Искях да ти кажа, че след двайсетина минути ще си бъда вкъщи, така че можеш да тръгваш към мен.

— Не след двайсет, а след пет.

— Защо? — смаяно отговори Настя.

— Защото. Глупачка — кратко подхвърли Коротков и затвори.

Тя недоумяващо погледна телефона, който стискаше в ръката си, сви рамене и веднага уплашено отскочи встрани, защото буквално в ухото ѝ писна автомобилен клаксон.

— Какво бе, трябва ли да тичам подире ти? — чу тя съвсем наблизко гласа на Коротков. — Качвай се в колата, слепота моя непрогледна.

И едва тогава Настя с изумление разбра, че се е обаждала на Юра, застанала на метър от колата му.

— Ама ти какво правиш тук? — глупаво попита тя и седна до него на предната седалка.

— Чакам те. Вече ходих до вас, гледам — няма те, никой не отваря. Звъннах на мобилния ти, отговарят ми — абонатът временно е недостъпен. Е, тогава разбрах, че се друсаш в метрото. Оцени, между другото, моето душевно благородство. Нали можех да отида някъде да хапна, докато се прибереш. Обаче не, нали съм ти най-добрият приятел, реших да ти доставя удоволствие и за разкош да те превозя от метрото до дома ти, а после да споделя с теб оскъдната ти бекярска вечеря. Оцени ли ме?

— Оцених те — кимна с усмивка Настя, — само че май напразно се надяваш на вечеря. Пирожките свършиха, а вчера не съм готвила нищо. Впрочем я спри пред магазина да купим едно друго за хапване, защото наистина нямам нищо вкъщи.

— Не ме обиждай. — Коротков укорително поклати глава и се престори на сърдит. — Аз не съм ти никакъв храненик, имам си достойнство. Жилището е твое, продуктите — мои. Става ли?

— И още как — весело се разсмя Настя. — Слушай, Чистяков няма да си е вкъщи още три седмици, можеш да разчиташ на моето жилище, щом обещавах да пазарувам в замяна.

— Да, и да готвя дори.

— Не, за готвенето аз ще се опитам — неуверено каза Настя.

— Да бе, ти ще се опитаеш, как не — тросна се Юра. — Да ти кажа, ще ми се да поживея още поне година-две. Не съм самоубиец.

— Ах, ти, мерзавец такъв! — Настя възмутено го удари с юмрук по коляното. — А кой вчера ми излапа пирожките? А кой днес искаше допълнително?

— Ами прегладнял човек... От глад и оцетът ти се вижда сладък.

— Мерзавец — нежно повтори Настя. — И освен това неблагодарен и лицемерен.

Вкъщи се разбра, че за щастие няма да е нужно да готвят: вместо продукти, от магазина Коротков беше донесъл готова китайска храна, която трябваше само да притоплят в микровълновата фурна.

— Какво е това? — Настя огледа с подозрение тънките пластмасови кутийки, покрити с фолио. — Мирише някак странно.

— Това, приятелко, е бамбук с гъби муър, а в тази кутия... абе пак нещо зеленчуково. Гъмжи от витамини.

— Сигурен ли си, че може да се яде?

— И питаш! Китайската кухня, между другото, е популярна в целия свят. Там, из Европата и Америките, хората не са пълни идиоти — ако не беше вкусно, нямаше да го ядат — авторитетно поясни Коротков.

Настя замислено помириса съдържанието отначало на едната кутийка, после на другата, но това не я убеди напълно.

— Слушай, ами там, в Китай, изобщо ли не ядат месо? Само бамбук и тези... зеленчуци ли?

— Че как бе! — възмути се Юра. — Ядат, и още как. В павилиона, откъдето купих това, имаше и пиле с ядки, свинско с кисело-сладък сос и някакво сложно приготвено говеждо, май нежно изпечено.

— Защо тогава не взе говеждо? Или пилешко с ядки? Все пак щях да съм по-наясно, нещо познато...

Коротков явно се притесни.

— Защо не съм взел, защо не съм взел — промърмори той. — Защото беше скъпо! Взех каквото беше по-евтино. Но продавачът ми се кълнеше, че било вкусно, каза, че всички го купували и хвалели.

— Добре де — безнадеждно въздъхна Настя и пхна кутиите във фурната, — ще опитаме. Може и да оцелеем, ако имаме късмет.

Храната се оказа учудващо вкусна, макар и необичайна за тях. Настя и Юра не се и усетиха как чиниите блеснаха девствено чисти, лишени дори от остатъците от соса, който бяха обрали със залъчета бял хляб.

— Страхотно! — одобрително призна Настя и сложи съдовете в мивката. — Ако искаш да продължаваш да нощуваш при мен, утре ще отидеш и ще купиш пак нещо толкова вкусно. Далече ли е оттук?

— Далече е, на „Новослободская“.

— Ами ето, ще прескочиш, защо трябва вечно да стоиш в службата.

— Сестро, много си нахална — възмути се Коротков. — Аз, между другото, съм ти началник. Кой ще те ръководи, ако по цели дни обикалям да купувам храна?

— Ау, вярно! — Настя уплашено плесна с ръце. — Съвсем забравих, че си началник. Извинявай, скъпи. Тогава хайде да се отчете пред теб за извършената работа. Искаш ли?

— Искам — отговори Коротков с отчаянието на готов на смърт камикадзе. — Сядай тогава и се отчитай какво полезно свърши днес във връзка с убийството на шофьора в Соколники.

Настя седна срещу него, запали цигара.

— Аз, любезни ми началнико, стигнах до извода, че човек е безсилен да промени хода на събитията, ако този ход е предначертан свише.

Коротков се облеци и едва не се задави със сока, който пиеше от висока чаша.

— Какви ги дрънкаш, приятелко?

— Ами такива. Днес прекарах доста време в компанията на Наталия Александровна Воронова и разбрах, че с убийство на член на нейната снимачна група от всяко положение сме щели да се

занимаваме, ако не днес — утре или пък след месец-два. Но при всяко положение сме щели да се занимаваме.

— Как да те разбирам?

— Виж сега, Юрик, ако не бяха убили шофьора Тимур, са щели да убият другиго. Например актрисата Ирина Савенич. Или сценариста Нилски. Или самата Воронова. Или някого другиго от мъжки пол. Работата е там, че изчезналата Яна Нилская безумно, до истерия и за майтап на цялата снимачна група е ревнувала съпруга си Руслан от актрисата Савенич.

— Това джудже? — Коротков изумено вдигна вежди. — Ами че той не й стига до пъпа.

— На коя?

— Ами на Савенич. Тя е гигант, по-висока е дори от мен.

— Ей, много ме изненада — позасмя се Настя, — ами че и аз съм по-висока от теб. А между другото, откъде знаеш това? Нали тя не е била в Соколники, когато си ходил там с групата, този ден тя не е имала снимки.

— Всичко знаеш бе, много си умна — обиди се Юра. — Не ти ли казаха, че един час след пристигането на оперативната група Савенич дотърча в Соколники? Воронова й се обадила и тя веднага долетя.

— Защо?

— За да оказва морална подкрепа. Воронова и Савенич са много близки приятелки, тяхната верица. Едната е на трийсет, другата — на петдесет, двайсет години разлика и хайде ти ми обясни какво общо може да имат?

— Не преувеличавай, Воронова е само на четирийсет и шест, а Савенич — на трийсет и една. Това е дълга история, те са живели много години в комунално жилище, родителите на Савенич са били проблемни, баща й влязъл зад решетките, майка й се пропила, фактически Воронова я е отгледала още от раждането й и нищо чудно, че в стресовата ситуация Воронова е звъннала първо на Ирина. И няма нищо чудно също, че Савенич веднага е дошла. Така са прекарвали целия си живот. А оттук знаеш ли какъв извод следва?

— Знам — избоботи Коротков и си наля още сок от еднолитровата кутия. — Каквото и да се случи, Воронова ще я защитава. Или Савенич — Воронова, което не променя нещата.

— Злобар си ти, Юрик — въздъхна Настя. — И си недоброжелателен.

— Аха, затова пък ти си ни образец на добротата и милосърдието. Изобщо накъде биеш? Че Яна Нилская е могла да убие съперницата си?

— Елементарно. Знаеш ли какво ми каза Воронова? Че Яна е завъртяла любов с шофьора Тимур изключително от ревност, защото ѝ е дошло до гуша. А когато на една жена ѝ дойде до гуша, знаеш ли какво става?

— Представям си — промърмори Коротков. — Тоест, ако нещата бяха продължили в този дух, Яна рано или късно би пречукала или съперницата си, или неверния си съпруг. А на мен ми казаха, че била дребничка, крехка...

— Слънце мое, за да вдигнеш предпазителя и да натиснеш спусъка, не е задължително да си Шварценегер. Напълно достатъчно е да имаш една ръка и пет пръста на нея. А за да наемеш изпълнител, може дори да нямаш ръце. Яна Нилская според очевидци била много темпераментно момиче, дори прекалено темпераментно. И много енергично. И много емоционално. И способно на необмислени и неочаквани постъпки.

— Красива картинка...

Юра замислено човъркаше с чаената лъжичка вишневото сладко в линейката и си избираше плодчета.

— А ти защо ми каза, че е можело да убият и Воронова? За какво ѝ е на Яна Нилская да убива режисьорката?

— Защото Яна Нилская е била убедена, първо, че съпругът ѝ има връзка с Ирина Савенич, а второ — че Воронова ги прикрива и им създава условия за интимни срещи.

— Че кой ти каза такова нещо? — смая се той.

— Ами самата Воронова.

— И ти повярва, така ли?

— Юра, Воронова ми се видя нормална жена, умна, почитена и разбираща от хора. И мъжът ѝ впрочем е много приятен. Гмиря ми заръча да проуча какво е отношението на съпруга на Воронова към снимките и дали той не се опитва да я накара да се откаже от проекта заради това убийство. С други думи, дали не иска да се възползва от

трагедията, за да си спести парите, които толкова щедро е обещал на жена си за сериала. Е, проучих, няма нищо подобно. Поне засега.

— Гмиря ли измисли тези глупости? — Юра скептично повдигна вежди.

— Не съм ги измислила аз я. Боря изобщо смята, че съпругът на Воронова може да е организиран убийството, за да провали снимките, защото му се свидят парите, а по някакви причини не е могъл да откаже на жена си това финансиране. Юра, това не са чак толкова големи глупости, това е нормално логическо разсъждение, разработване на всички възможни версии. Просто когато виждаш хората на живо, в дома им, когато виждаш как те общуват помежду си, как се държат, разбираш какво може и какво не може да бъде. А когато не виждаш и не познаваш хората, всяка версия може да ти изглежда правдоподобна. Ето, ти например вярваш ли, че Анатолий Андреевич Аксючиц може да бъде убиец?

— Аксючиц ли? Кой е пък този?

— Не, ти ми отговори — може ли или не може той да убие човек?

— Добре де, може. Защо не? Щом е човек, освен това е жив, той може всичко, в това число и да убие. Не виждам нищо невероятно в това. Не, Настюха, сериозно, кой е той?

— Един аспирант на Льошка, ти го видя у нас преди около два месеца.

Коротков се разсмя от сърце.

— Един такъв пълничък, добродушен? Дето толкова смешно се уплаши, че ние с теб всеки момент ще се скараме?

— Именно.

— Не, този човек не би извършил убийство. Никога — твърдо заяви Юра. — Извънредно симпатичен човек, абсолютно безконфликтен. Според мен той дори не може да се разсърди сериозно. С една дума, разбрах какво искаш да кажеш. А Гмиря има ли други версии?

— Колкото щеш. Например че са убили шофьора, защото той е пречел на отвличането на Яна. А самата Яна е била отвличена с цел рекетиране на съпруга на Воронова, който, както знаеш, е човек далеч не беден. Тоест Боря смята, че между Яна Нилская и Андрей

Константинович Ганелин може да се е зародила страстна любовна връзка.

— Това е по-красиво... Съпругът ми, сиреч, се заплесва по красивата актриса, аз пък напук на него ще спя с богатия съпруг на режисьорката. Защо не се смееш, а?

— Че какво смешно има в това? — не разбра Настя.

— Какво смешно ли? Ами всичко! — Коротков удари с юмрук по масата. — Всичко, което е измислил Гмиря, е смешно, а ти го повтаряш. Кога Яна Нилская е пристигнала в Москва?

— Точно преди началото на снимките, на двайсети май.

— А е изчезнала на девети юни. Тя е тук само от три седмици и ти смяташ, че през тези три седмици първо се е осъществила връзката между съпруга ѝ и Ирина Савенич, после Яна дълго и упорито е ревнувала, след това е решила да завърти главата на Ганелин, известно време са се създавали техните романтични отношения, после най-сетне са се създали, за тях са научили престъпниците, те пък са разработили плана как да измъкнат парички от бизнесмена, после са го осъществили. И всичко това за двасет и един дена! Ами че за такава история е нужна цяла година, ако не и повече. То е все едно да събереш „Сага за Форсайтови“ върху три страници.

— Юрочка, Нилски се познава с Ирина Савенич точно от десет години — каза Настя, — така че не се пали толкова.

— Добре, така да бъде. Но Яна Нилская е дошла в Москва едва сега — не се предаваше Коротков. — Не е възможно за три седмици ситуацията да се развие до такава степен, че да доведе до отвлечане и рекет. За три седмици тя не би могла така да завърти главата на съпруга на Воронова, че престъпниците, които са наблюдавали отстрани, да разберат: оттук може да се измъкнат парички.

— А кой ти е казал, че всичко това се е развило само за три седмици? — невинно запитва тя.

— Защото Яна е в Москва за първи път. Ти какво, не чуваш ли какво ти говоря?

— Чувам. А ти сигурен ли си, че съпругът на Воронова никога не е ходил в Кемерово? Сигурен ли си, че не е възможно той да се запознае с Яна, в който и да е друг град, не само в Москва? На някой курорт например.

— Уби ме — ядосано изтърси Юра.

— Какво? — не разбра Настя.

— Направо ме уби. Ако те слуша човек, Яна изобщо е могла сама да измисли и организира цялата тая бъркотия, за да измъкне пари от богатия си любовник. Ще кажеш ли, че това е невъзможно?

— Няма да кажа. Възможно е. И това също трябва да се проверява. Засега ние с теб разсъждаваме напосоки. Защото Яна така и не се е обадила още. И е абсолютно неясно дали са я отвлекли, или тя сама се крие някъде. И ако са я отвлекли, с каква цел са го направили. Нито на Воронова, нито на Савенич, на никого все още никой не се е обаждал и нищо не е искано. Хайде да се приготвяме за лягане. — Настя с въздишка се надигна от стола. — От мен да мине, ще ти дам чисти чаршафи.

Докато Коротков се къпеше, тя разтегна дивана „за гости“, застла го с чисто бельо, включи мобилния телефон да се зарежда, застла и своето легло. Юра излезе от банята, загърнат с хавлията на Чистяков, освежен и доволен.

— Ето, това е то щастieto! — констатира той, рухна на дивана и протегна крака. — Човек започва да го цени, след като две нощи поред е спал в кабинета. Кога ставаме утре?

— В седем — безрадостно съобщи Настя.

— Защо толкова рано? — учуди се Коротков. — Ще бъде нормално и в осем и половина, пътят ни оттук е около четирийсет минути по права линия до „Садовое колцо“, а оттам съвсем малко. Да се измием, да хапнем и да стигнем до службата час и половина са ни дори много. И изобщо утре в цялата страна е законен почивен ден — цялата прогресивна руска общественост ще празнува Деня на независимостта, а ние ще отидем на работа изключително заради чувството си за дълг и здравия си детективски хъс. Кой е казал, че трябва да сме там точно в десет? Когато започнем, тогава.

— Ама мен Афоня ме предупреди днес, че утре трябва да се явя в десет и да му докладвам резултатите от днешната работа. И той не почива в почивни дни, много му се иска да разработи телевизионната версия.

— Ох, господи — въздъхна Юра, — вярно е това, което казват за новото началство, че е по-страшно от беда. Добре, ще те закарам в десет, обявявам ставане в осем и половина.

— Аз не мога така, Юрик, сутрин дълго време се събуждам. За да изляза от къщи в девет, трябва да стана в седем.

— Добре де, както искаш — сви рамене Юра. — Ти стани в седем, но мен не ме вдигай преди осем и половина.

Той заспа моментално, не успя дори да издърпа одеялото до гърдите си. Настя мълчаливо му завидя за способността да заспива бързо и се потътри към банята.

ГЛАВА 4

Той гледаше с отвращение оставения в чинията сандвич с кашкавал и парче прясна краставица и разбираше, че трябва да го изяде. Трябва, макар че никак не му се яде. От всичките си трийсет и три изживени години поне петнайсет той нищо не ядеше на закуска, само пиеше чай или кафе. Сутрин нямаше апетит, но пък на обяд и вечеря обикновено, както се казва, се натъпкваше здраво, ядеше много и с удоволствие. Сега всичко трябва да става различно и той трябва насила да се тъпче с омразната утринна храна, а вечер да ограничава количеството ѝ едва ли не до половината от онова, което изяждаше по-рано.

От днес нататък има друг живот и това се изразява не само в яденето на солидни закуски и задоволяването с леки вечери. Другояче трябва и да се облича, и да гледа по телевизията или видеото не филмите, които винаги са му харесвали, и да чете книги, които по-рано не можеше да понася. И дори утринния си тоалет трябва да прави в друг ред — отначало бръсненето, после душът, а не обратното, както бе свикнал от младини. Един умен човек му каза: „Трябва да станеш съвсем различен, а за целта е необходимо да се промениш във всичко, до последната дреболия, инак нищо няма да излезе. Една-единствена твоя привычка, която ти се доще да запазиш, ще се окаже връвчицата, която здраво ще те държи в предишния ти живот. А ти трябва да отсечеш от себе си предишния си живот и да го изхвърлиш на бунището, инак няма да можеш да се измъкнеш“. Отначало той не повярва, мислеше си — тоя човек говори глупости. На кого биха попречили старите привычки, ако никой не научи за тях? Може да гледа любимите си екшъни сам, а когато до него няма никого, кой би се сетил какво прави той в свободното си време — книги ли чете, или слуша музика? На кого му пука какво закусва той?

А после същият умник, когато го навести по обяд, както обикновено, се навъси и строго го попита:

— Пак ли сутринта си пил един гол чай? Внимавай, човече, не ща глупости.

— Как се сетихте? — изумено попита Виктор, който наистина този ден бе нарушил режима и бе минал само с горещата напитка.

— Не е сложно. Започнал си деня както преди — и се държиш както преди. Шегуваш се, усмихваш се, подхвърляш разни глупости. Предишният ти начин на живот прозира отвсякъде, само глупак не би го забелязал. Сигурно и книга не си отварял днес? Запомни, започваш нов живот не заради мен, а заради себе си. На мен нищо не ми трябва; ако те удушат в някой тъмен вход, аз няма и да хлъцна. За мен ти си никой. За себе си трябва да се стараеш, защото става дума за твоя живот, а не за моя. Ако искаш да живееш — прави каквото ти казвам.

Той искаше да живее. Много го искаше. Ето защо вече половин година се изтезаваше с отказ от всичко, което по-рано му харесваше, беше му приятно и близко на душата. И със сложно чувство на съжаление, смесено с удовлетворение, сякаш се наблюдаваше отстрани — как се променя характерът му, начинът му на живот, обноските. Беше станал сърдит, мрачен, вечно недоволен, циничен. Беше му тежко, непоносимо тежко да води този нов живот, но Виктор ясно разбираше: по-добре тежък и неприятен живот, отколкото изобщо никакъв, затова се стараеше.

Сандвичът му се видя сух и безвкусен, но Виктор мъжествено го изяде целия. После, мръщейки се, изгълта чаша кефир, който не можеше да понася от дете. И чак тогава изпи силния сладък чай. Мразеше сладък чай, по-рано цял живот го бе пил без захар, с бонбонче или бисквитка, но нищо, малко по малко свикна и дори започна да намира в този начин известно удоволствие. Може пък наистина да успее да се промени до неузнаваемост? Толкова да се промени, че никой и никога да не разпознае в него комарджията и любимец на жените Юрка Симонов. Сега той има друга външност, друго име, нови документи. Но го търсят, при това го търсят, като знаят, че той изглежда другояче и живее под друго име. Значи ще се ориентират по навиците и вкусовете му, по начина му на живот. По походката, по начина му да разговаря, по доведените до автоматизъм жестове, които хората като правило не забелязват сами. Например по жеста, с който вадиш от джоба си портфейла, измъкваш от него банкнотите. За да промени обичайното движение на ръката и пръстите

си, Виктор започна да държи парите си не в портфейл, а в кесия, която прибираще не в джоба на якето или сакото, а в чанта, която носеше на рамо. После веднъж забеляза, че хората, които носят очила, ги наместват с различни характерни жестове, и си поръча очила с обикновени стъкла без диоптри с тънка рамка. Промени и много други неща в своето ежедневно съществуване. Може би ще успее да ги измами. Може би...

Сутринта се влачеше бавно и скучно. Задължителната програма се състоеше от новините по телевизията, за да е в течение на събитията, и най-малко двайсет страници от някоя книга за живота на известни хора, за да има с какво да поддържа разговор. Виктор си беше избрал поредицата „Триумф — Златна колекция“ — хем беше написано леко, хем беше любопитно за четене. През последните месеци успя да прочете книгите на Алла Демидова и Михаил Жванецки, сега дочиташе спомените на Олег Табаков. Много неща не разбираше, защото не познаваше руската и световната драматургия, не можеше да си представи какво означава „трепкаща, нервна атмосфера на спектакъла“, но запомняше какво се казваше „за живота“. Понякога някои фрази с лекота се запечатваха в паметта му, а понякога той и специално ги зубреше, ако думите му се виждаха сполучливи, а формулировките — красиви и подходящи за непринудено подхвърляне в разговор, така че да изглежда образован и интелигентен.

По обед Виктор вече беше в центъра на Москва. Обиколките из скъпите магазини също бяха част от новия му живот, макар и далеч не най-неприятната част. Харесваше му да обикаля магазините, харесваше му да разглежда елегантни дрехи, украсени със символите на прочути по цял свят фирми, и да осъзнава, че може да си купи всяка от тях, че и всичките закуп. Но познаването на тези дрешки и точното разбиране за тяхната стойност бяха не само част от новия му живот, но и необходим елемент от работата му — нали, когато разговаряш с клиент, който те убеждава, че е готов да изсипе пред теб голяма сума, трябва да умееш да оценяваш от пръв поглед часовника, вратовръзката, обувките, чантата или портфейла му, пръстена или гривната на ръката на жена, да отличаваш фалшификата от истинското изделие, да си правиш изводи за платежоспособността на тези хора. Защо да си губиш силите и времето за обслужване на човек, който има хиляди

претенции, а същевременно носи на ръката си турска имитация на „Картие“, купена за двайсет долара?

Днес прекара най-много време в магазин „Джентълмен“ — идеше лято и ако то се окажеше горещо, клиентите мъже щяха да носят леки трикотажни „тишъртки“, така че той трябваше да се запознае с асортимента и модните варианти за украса, за да не се обърка и сгреси при оценяването, да не вземе евтина фланелка от пазара за скъпа или обратното. Когато минаваше покрай „Дива орхидея“, Виктор машинално хвърли поглед на витрината, но нямаше намерение да влиза, дамското бельо не го интересуваше. През стъклото той виждаше ярките дантелени парцалки, очарователни в своята безсмисленост, както и трите женски фигури, две, от които, стегнати в униформи, явно бяха на продавачки. Виж, третата фигура го накара да забави крачка. Слабичко дребно момиче с мургава кожа и дълги до под кръста прави лъскави коси стоеше в профил към Виктор и разглеждаше нещо безтегловно, подобно на късичък пенъоар. Първият порив на Виктор беше да влезе в магазина, да купи тази дрешка от коприна в преливащи цветове и да я подари на мургавата красавица. Именно така би постъпил навремето, когато носеше фамилното име Симонов — открай време не беше стиснат, харчеше пари безогледно и с удоволствие и с помощта на този похват лесно завързваше приятни познанства, които почти винаги преминаваха в необвързващи интимни отношения, траещи от седмица до няколко месеца. Но сега вече не беше Симонов, той беше друг човек и не можеше да постъпи така. Виктор със съжаление хвърли още един поглед на момичето и отмина. Влезе в други два магазина, запомни новите модели мъжки часовници и дамски чантички и тръгна към любимия си ресторант „Трюмът“, където сервираха най-хубавата според неговия вкус бира — светла нефилтрирана. Слава богу, поне това си пристрастие не се наложи да пречупва, в предишния си живот пиеше тъмни тежки марки, но след като веднъж опита бирата в „Трюмът“, разбра, че е намерил „своята“ напитка, и сега при всеки удобен случай, при всяка възможност се отбиваше тук — ако не да се храни, то просто да изпие две-три халби.

Виктор отвори менюто и както винаги през последните месеци, започна да избира „обратното“. Симонов бе обичал свинско, значи ще поръча овнешки ребърца. В предишния живот той непременно щеше да си вземе студено мезе за бирата — рибка или скариди,

следователно сега трябваше да яде зеленчуци, безвкусни и недоставящи никаква радост. Едно беше хубаво: днес работеше сервитьорката Оля — момиче с толкова дълги и красиви крака, че да се чудиш просто защо вършеше такава работа.

Той вече пиеше втората си халба бира и чакаше основното ястие, когато в ресторанта влезе същото онова момиче с дългите коси. В ръцете не носеше нищо освен миниатюрна чантичка, явно така и не бе купила онова копринено нещо. Интересно, защо ли? Видяло ѝ се е скъпо? Но нали и „Трюмът“ не е евтино заведение, тук човек не идва с три рубли. Момичето не седна на маса, настани се край бара. Нима ще си поръча бира? Виктор я наблюдаваше любопитно, любувайки се на тесния ѝ гръб, плътно скрит под завесата от тъмни коси.

— Оленка, познавате ли ей онова момиче? — попита той, когато сервитьорката донесе вдигащото пара овнешко.

— Идва тук понякога — сдържано се усмихна Оля.

— Сама ли?

— Понякога сама, понякога с приятелки.

— Какво поръчва? — продължи разпита си Виктор.

— Кафе и пасти.

— Алкохол?

— Не си спомням да е поръчвала. Може, но не през моя смяна...

Оля си тръгна, а Виктор започна да яде, като реши, че ако момичето не си отиде, докато той се бори с ребърцата, ще се запознае с него. Ако пък дългокосата мургавелка си тръгне по-рано, значи съдбата така е решила.

Но по всичко личеше, че момичето не бърза за никъде. Сервираха ѝ кафе и две пасти, сега тя седеше полуобърната към Виктор и с крайчеца на окото си той виждаше движенията на тънката ръка с лъжичката от чинията с пастите до устата ѝ и обратно. Когато приключи с обяда си, той стана от масата и решително отиде до бара.

— Така и нищо не си купихте, а? — попита я.

Момичето вдигна към него очи, в които нямаше нито учудване, нито усмивка.

— Защо трябва да купувам нещо? — отговори тя с възглух глас.

— Видях ви в „Дива орхидея“, избрахте си нещо там. Не че разбрах какво беше, но беше красиво. Не знам защо бях сигурен, че непременно ще си го купите.

— Защо?

В гласа ѝ отново не пролича учудване и въпросът прозвуча някак дежурно, сякаш изобщо не ѝ беше интересно защо този мъж е сметнал, че тя е трябвало да направи покупката.

— Цветът щеше да ви отива.

— Не е така, бордо не ми отива.

— Кой ви каза?

— Знам си го.

— Грешите. Ако искате, ще влезем в кой да е магазин, ще намерим какво да е в бордо, вие ще го премерите и аз ще ви докажа, че грешите. Да се хванем ли на бас?

— Не искам.

Момичето поднесе до устните си чашката с кафе, отпи малка глътка и отново започна бавно да яде пастата.

— А какво искате?

— Нищо — леко сви рамене тя.

— Не може да бъде. Във всеки момент от живота си човек има желание за нещо. Да пие, да яде, да спи, да направи нещо, да отиде някъде, да поговори с някого. Ако не иска нищо, значи не живее. Искате ли да ви оставя на мира?

— Вие ли? — Устните ѝ леко трепнаха в усмивка. — Не, не искам. Не ми пречите.

— Значи може да продължа да разговарям с вас? — уточни Виктор, макар вече сам да разбираше, че момичето не се старае да се отърве от него. Просто то или беше много уморено, или не беше в настроение, но нямаше нищо против да си побъбри с него.

— Може.

— А може ли и да ви почерпя с нещо?

Ето, сега всичко ще стане ясно. Всичко зависи от отговора ѝ. Ако има малко пари и затова си взема само кафе с пасти просто защото ѝ е приятно да обикаля скъпи магазини, да държи в ръцете си скъпи вещи, като се чувства заможна дама, а после да влезе в скъп ресторант, тя ще поиска той да я почерпи с алкохол или нещо за ядене. В този случай ще може малко по-късно да ѝ заговори за подарък бельо и тя непременно ще приеме този подарък, а по-нататък всичко е ясно. Ако пък откаже да я почерпи, той ще трябва да помисли как да развие и затвърди успеха.

Момичето се замисли и това донякъде въодушеви Виктор. Щом размишлява, значи се чуди какво да поиска. Но сгреши.

— Благодаря, вече хапнах каквото исках — бавно отговори мургавелката и лапна последната хапка от пастата.

— Може би още една паста? — предложи той. — Или още кафе?

— Не, благодаря, не искам повече.

— Бира? Тук има много хубава бира, най-добрата в цяла Москва.

— Не пия бира, благодаря — учтиво каза момичето.

— А какво пиете? Хайде да пийнем нещо, което обичате — не отстъпваше Виктор.

— Аз обичам шампанско, но не посред бял ден. Денем изобщо не пия алкохол.

Ами да беше казала така веднага! Всичко е ясно — тя е съгласна да пие с него шампанско довечера, в ресторант на вечеря, а може би и в по-интимна обстановка. С всяка секунда Виктор чувстваше, че момичето му харесва все повече. Но на колко ли е години? Двайсет — двайсет и две, не повече. Интересно, с какво ли се занимава? Денем обикаля магазините, пие кафе в ресторант. Да не би да не работи? Това е опасно, неработещите момичета изобщо не са нещо, което Виктор може да си позволи. Защото какво е това — неработещо красиво момиче? Или е дъщеря на богато татенце, което гледа под микроскоп всеки, който се приближава до ненагледното му чедо, или държанка на богат Буратино, на когото едва ли би му харесало неговата собственост да се забавлява нелегално. И единият, и другият вариант никак не бяха удобни за Виктор. Вярно, можеше да има и трето обяснение — момичето работи, но в момента е в отпуск. Или работи на смени. Четвъртото обяснение според него едва ли й подходеше: това момиче можеше да е служителка от „горещата улична гилдия“ и да работи нощем, но обноските на мургавелката изобщо не отговаряха на тази професия, макар че Виктор нямаше нищо против проститутките, нещо повече — редовно прибегваше до техните услуги. Младият организъм си искаше своето, а той все още не смееше да започва стабилни отношения с жени.

— Значи мога да се надявам, че ще пийнете с мен шампанско довечера? — попита той.

Момичето дълго и внимателно го гледа, после отново леко сви рамене.

— Странен ми се виждате — равнодушно подхвърли тя. — Какво по-точно ви интересува — да се запознаете с мен или да пийнете в моята компания?

— Разбира се, да се запозная — бързо отговори Виктор.

— Ами запознайте се тогава.

— Какво, направо така, веднага? — слиса се той.

— Ха, на това ли му казвате „веднага“? Вие вече половин час ме занимавате ту с цвета бордо, ту с безплатно пиене. Да не би да сте плах?

— Аз... ами да, в известен смисъл.

За пръв път през последните месеци наистина го досмеша. Него, килтъра, премахнал най-малко десет души и спечелил от това луди пари, да го заподозрат в плахост? Никога по-рано момичетата не бяха го възприемали така. Може би наистина беше започнал да се променя? Разбира се, не беше станал плах, и дума не можеше да става за това, но сигурно правеше съвсем различно впечатление от преди. Какво пък, това беше добре.

— Виктор — представи се той.

И веднага подскочи от уплаха. Какво му става? Откакто си беше сменил документите, той нито веднъж не бе се представял с новото си име. Тоест, в работата естествено го познаваха като Виктор, нали трябваше да си покаже паспорта, когато го назначаваха, и съседите от блока също знаеха това име, защото беше регистриран в апартамента си именно под името Виктор Слуцевич. Но при случайни запознавания с момичета той винаги се представяше с различни имена. И дори не можеше да обясни защо. Не можеше да казва старото си име, а новото — не му се обръщаше езикът, затова изтърсваше първото, което му хрумнеше: ту Сергей, ту Николай, ту Алик, ту пък някакво по-рядко. Щом отношенията са неистински, нека и името да е неистинско. А сега изведнъж изтърси: Виктор. Нима беше започнал да се вживява в новия образ?

— Аз пък съм Юлия.

Юлия, Юля, Юленка... Чудесно име. И момичето е чудесно, не е вулгарно, но при това не е и сковано, не е затворено. На днешен жаргон се казва „умерено нахакана“.

— Е, какво тогава, Юленка, къде ще прекараме времето до довечера? — бодро попита Виктор. — Довечера имаме шампанско и

вечеря на свещи, а преди това?

— Страхувам се, че ще имаме само „преди това“ — усмихна се Юля. — Довечера съм заета.

— А не можете ли да се освободите?

— Защо? — искрено се учуди момичето. — Шампанско можем да пием и друг път, не е задължително да го правим днес. Или имате пожар?

— Пожар е, Юля. У мен гори пожар, непременно искам да прекарам вечерта си с теб.

Умишлено премина на „ти“, за да направи думите си по-интимни и както му се струваше — по-убедителни.

— Но у мен няма никакъв пожар. Тази вечер не мога — твърдо отговори тя. — Ако искате, можем да се видим и да вечеряме утре.

— Добре — съгласи се Виктор, — но при едно условие. Аз отлагам нашата среща за утре, а ти в замяна ще ми кажеш с какво толкова сериозно нещо си заета тази вечер.

Какво пък, така дори е по-добре. Може още малко да побъбри с момичето и да научи коя е и с какво се занимава. Ако отговорите не му харесат, просто ще зареже утрешното мероприятие, ще изчезне и повече няма да се появи.

— За довечера съм обещала на една приятелка да ѝ помогна да се подготви за изпит. Аз се явих днес, а нейната група се явява вдругиден.

Опа! Излиза, че сме били студентки! Да, не ми се изяснява твърде животът ти, мила Юля. Фактът, че си студентка, по никакъв начин не може да отмени нито придиричвия татко, нито ревнивия богат спонсор.

— И колко получи на изпита днес?

— Отличен, както винаги.

— Тоест ти си пълна отличничка, така ли? — уточни Виктор.

— Засега да, но ми предстои шести курс и държавен изпит, така че всичко може да се случи.

— А защо шести курс? — не разбра той. — Къде се учи толкова дълго?

— В медицинския. Е, приключихте ли с разпита?

Тя гледаше Виктор спокойно и сериозно, в гласа ѝ нямаше раздразнение или недоволство, но кой знае защо, той се почувства като пълен идиот.

— Какво говориш, Юленка, всичко едва започва. Искам да ми разкажеш на колко години си, къде живееш, имаш ли баща и майка и с какво се занимават те, както и дали имаш ревнив кавалер, който би искал да ме натупа. За сведение — не обичам да се бия.

— А какво обичате?

— Обичам простия и разбираем живот, без конфликти, интриги и усложнения.

— Освен това обичате да знаете всичко за всички, нали?

Юля подаде пари на бармана, взе рестото, пхна банкнотите в чантичката си, изщрака със закопчалката и с лекота се смъкна от високия стол.

— Почакай! — Виктор я хвана за ръката. — Не сме свършили. Какво се разбрахме за утре? Ще се видим ли?

— Може — равнодушно отговори момичето и издърпа ръката си. — Утре към седем часа ще дойда тук да пия кафе, ако искате — ще ме намерите на същото място.

— Непременно ще ви намеря! — почти извика Виктор, защото Юля стремително се отдалечаваше от него към изхода.

До вечерта той свърши много полезни работи, които отдавна бе отлагал, плати сметките за телефон, занесе на химическо чистене два светли летни панталона и взе прането от пералнята. Точно в десет вечерта се обади по телефона, за да чуе какво става.

— Засега всичко върви по план — му казаха.

Ами добре, щом е по план, значи по план, те знаят по-добре. Виктор би дал всичко, за да научи подробности, защото ставаше дума не за какво да е — за неговата собствена безопасност и за живота му, но никой не го посвещаваеше в подробностите и не се впускаше в никакви обяснения по телефона, бяха му разрешили да се обажда веднъж на три дни, не по-често.

* * *

Към края на работния ден в кабинета на Настя нахълта грейнал Коротков.

— Е, край, сестро, можеш да ми честитиш!

— Какво да ти честитя? — не разбра Настя. — Да не са те произвели предсрочно в полковник?

— Ами, ще го направят, как ли пък не! — тросна се Юра. — Издействах нов служител за нашия отдел. От утре е на работа.

— Кой е той? — уплаши се тя. — Откъде го взе?

— Намерих го на буницето — измърмори Коротков. — Защо се заяждаш, а? Ти самата хленчиш, че отделът е празен, няма кой да работи, всички се пръснаха, а сега отказваш да приемеш две нови работни ръце.

— Не отказвам, Юрик, само питам къде е работил и какво умее.

— Ама и ти си една... А защо не попиташ какви усилия ми струваше да го подмамя да дойде при нас? Защо не попиташ как убеждавах отначало него самия, после неговото началство? И очите му не си виждала, пък се интересуващ, а за страданията на твоя, може да се каже, най-добър приятел Коротков не щеш и да чуеш, нали?

— А ти сигурно също си забравил, че аз съм най-добрата ти приятелка — парира го Настя. — Как стана така, че ти вземаш в отдела нов служител, придумваш първо него, после неговото началство, а аз не знам нищо за това? Човек не постъпва така с приятелите си. С една дума, шефе, стига си ме измъчвал, казвай кого ни назначават, защото след двайсет минути трябва да съм на доклад при Афоня.

По лицето на Коротков се разля усмивка на садист, който предвкусва как ще измъчва жертвата си.

— Ами чудесно, върви на доклад при ръководството, а когато утре новият човек дойде — ще научиш всичко.

— Подиграваш ли се?

— Че как! Това ти е заради „шефа“. Колко пъти съм те предупреждавал да не ме наричаш така.

— Значи няма да ми кажеш?

— Сега вече — за нищо на света — твърдо обеща Юра.

— Е, върви по дяволите тогава — махна с ръка Настя. — Ще попитам Афоня.

На Настя Каменская никак не ѝ се отиваше при началника за доклад, защото нямаше какво да докладва. Яна Нилская още не беше открита и никой не се бе обаждал нито на мъжа ѝ, нито на режисьорката Наталия Воронова за откуп или за други условия за освобождаването ѝ. Днес беше вече сряда, след няколко часа щяха да

станат точно четири денонощия от момента на престъплението, а яснота — нито грам. Тоест бяха събрани огромно количество сведения, но те не хвърляха никаква светлина върху убийството на шофьора и изчезването на съпругата на сценариста. Поводи да бъде убит симпатягата Тимур Инджия се намериха безброй, но с това се занимаваха оперативните работници от териториалното управление и всъщност това направление в работата най-малко интересуваше Афоня. Голяма работа — някакъв шофьор, от убийството на един шофьор не можеш да се обкичиш със слава. Виж, убийство и отвлечане с цел проваляне на снимки — това да, това може да прозвучи гръмко, за това ще пишат всички вестници. Чест и слава за Вячеслав Михайлович Афанасиев, началника на „убийствения“ отдел! Чест и слава за Вячеслав... Настя мислено се усмихна на случайно създалия се каламбур, събра в папка записките си и тръгна на доклад при началството.

— Вячеслав Михайлович, ще докладвам, както съм свикнала — започна тя и подреди книгата на бюрото.

— Тоест как? — присмехулно попита началникът. — Разбъркано и с поглед в тавана ли? Ако се съди по начина, по който се работи във вашия отдел, тук е прието да се действа именно така — нехайно и стихийно. Никаква система.

Настя мълчаливо преглътна упрека и реши да не отговаря. „Във ВАШИЯ отдел“! Хайде де, намерихме си нов контролър. Сигурно е забравил, че сега това не е чужд, а негов отдел. Нищо, новите началници често говорят така през първия месец, когато могат за всичко да се оправдаят с предшественика си. Ще видим какво ще запееш след месец, Афоня. Особено ако под твоето грижовно ръководство се разкрие гръмко дело. Сигурно веднага ще смениш „вие“ с „ние“.

— В делото за убийството в Соколники се очертаха четири направления за работа — започна тя, като се стараеше да не поглежда полковник Афанасиев. — Първото: убийството на шофьора на снимачната група Теймураз Инджия е извършено по лични причини, а Яна Нилская е отвлечена като нежелан свидетел. Възможно е и тя да е убита. При разработването на версията са проверени връзките на Инджия и неговият начин на живот. Откриха се най-малко три конфликтни точки, които са могли да станат причина за убийството.

Инджия е имал големи дългове, освен това е водел твърде разпилян личен живот. На два пъти — през деветдесет и девета и през две хилядната година, е бил задържан във връзка с групови сбивания, единия път в Москва, втория път — в Сочи, където е бил на курорт. И двата пъти сбиванията са ставали заради момичета, които Инджия е ухажвал. Освен това има сведения, че Теймураз Инджия е свързан с разпространение на наркотици.

— По-нататък — нетърпеливо я прекъсна началникът, — можеш да пропуснеш тези подробности, това не е твое направление.

— Но аз искам да имате пълната картина — възрази Настя.

— Не ми трябва пълната картина, нея ще я рисуващ за следователя, а на мен ми трябва резултатът. Продължавай — настоя Вячеслав Михайлович.

— Второто направление — послушно продължи Настя — се състои в предположението, че цел е било отвличането на Яна Нилская, а убийството на шофьора е извършено като отстраняване на пречка за отвличането или на свидетел, което на практика е едно и също. По тази версия се разработват връзките на Нилская и на нейния съпруг. До момента е установено, че Яна Нилская никога по-рано не е идвала в Москва, но съпругът ѝ много често е идвал тук през последните десет години. Той е работил във вестник отначало като кореспондент, после като хроникьор, често са го изпращали в Москва за събиране на материали, има много познати. Конфликтни точки до този момент не са намерени, но е напълно вероятно отвличането на жена му да е отмъщение за някаква публикация в миналото. Нилски е бил смятан в родното си Кемерово за „остро перо номер едно“, написал е много разобличителни статии и със сигурност има доста недоброжелатели, включително и в Москва.

— Много добре — одобрително кимна Афанасиев и Настя улови в очите му алчен блясък. Има си хас, такава версия ни най-малко не е по-лоша от телевизионната — и тя ще вдигне шум до бога, ако се окаже, че по този зверски начин някой голям бос си е разчистил сметките с журналиста. — Има ли план за работа по тази версия?

— Утре ще ви го представя.

— Защо утре? Защо планът още не е съставен?! — Началникът повиши тон и Настя, която не понасяше силни звуци, неволно се

намръщи. — Какво си правила цели три дни? Мухите по тавана ли си броила? Или си седяла във фризьорския салон?

— Вячеслав Михайлович, още не съм обсъждала тази версия със следователя. Ако той сметне за нужно да разработваме това направление, тогава ще напиша план.

— Ти ли ще ме учиш на процесуален ред? Искаш да ми напомниш, че следователят като процесуално лице ръководи разследването? Запомни, Каменская, следователят във всяко дело е различен, а аз ще ти бъда началник всеки ден. От сутрин до вечер. Разбра ли? Още днес ще ми донесеш плана за работа по версията и да не си посмяла да си тръгнеш, преди да го изготвиш. Продължавай. Третото направление.

За миг Настя се абстрахира от ситуацията, сякаш се издигна над бюрото, над началника и над самата себе си, меко полетя към тавана и с интерес огледа случващото се. Тя има нов началник. В този кабинет, в който дълги години бе седял превъзходният, най-добър на света началник Житената питка Гордеев, сега седи Афоня, неин бивш състудент, и й трие сол на главата, без да си подбира изразите, сякаш е хлапачка, ученичка, която не си е научила урока поради неорганизираност и нехайство. Афоня, който никак, ама никак не прилича на Гордеев, който няма намерение да я щади и защитава, който нито за секунда не се замисля как по-добре и по-ефективно да разпределя задачите между подчинените си, за да има повече полза за работата, а мисли само как да постигне резултат, който веднага ще накара всички да заговорят: ето това се казва началник, още дошъл — недошъл — и работата веднага потръгна. Афоня, който искрено не разбира какво изобщо може да прави една жена в криминален отдел, особено в „убийствен“, и смята, че щом тя все пак работи тук и няма отървяване от нея, трябва или да я пропъди, да я изтормози така, че тя сама да напусне и да освободи място за умен мъж, или да се държи с нея като с мъж. Горкият Афоня, той толкова отскоро работи в Москва, че още не е разбрал колко катастрофално е положението с кадрите! Да, Настя заема длъжност старши оперативен пълномощник, в отдела е пълно с вакантни места, но това са все длъжности на оперативни пълномощници, на които и заплатата е по-малка, и чинът е по-нисък, никой не се стреми особено към тези длъжности; ето на, Коротков е успял да намери някого, но това е голям късмет. Афоня искрено смята,

че ако се освободи мястото на старши оперативния пълномощник, незабавно ще вземе на него някой по-умен и годен за работа мъж от тая женска, па била тя и с пагони на подполковник. А откъде ще го вземе? Всички свестни кадри, които имат стаж в оперативната работа поне десет години, дори да са останали в системата на МВР, вече са на хубави длъжности с минимални главоболия и максимални удобства и за нищо на света не биха заменили тези длъжности срещу работа в „убийствения“ отдел. За мястото на Настя Афоня ще може да намери само съвсем младо момче, с жалък опит зад гърба си, и това момче с нищо няма да е по-добро от Каменская, а и ще избяга при първия удобен случай, веднага щом му изтече призивната възраст. Но най-важното е, че началникът ѝ крещи, кара се, изразява явно недоволство от работата ѝ, тоест случва се именно онова, от което тя винаги толкова се е страхувала и което с всички сили се е стремела да избягва. Настя живееше с чувството, че ако такова нещо ѝ се случи дори веднъж, тя няма да го понесе. И ето че се случи. И какво? Ами нищо. Таванът не рухна, подът не се продъни, светът не се преобърна. И самата тя не умря от срам и обида. Нещо повече, дори не се изчерви. Дори не се развълнува. И не се разплака. И ръцете ѝ не се разтрепериха, както бе ставало по-рано при най-дребен стрес. Оказа се, че гневът на началството и липсата на взаимно разбиране изобщо не са нещо смъртоносно. Тя спокойно може да ги преживее и да си продължи работата. Неприятно е, но не е катастрофа. „Аз съм вече на четирийсет и една години. Време е изобщо да престана да се страхувам от когото и да било. А най-малкото от Афоня“ — мярна се в главата на Настя.

Само две или три секунди духът ѝ се рея под тавана на началническия кабинет, но когато съзнанието ѝ отново се сля с тялото, пред Вячеслав Михайлович седеше съвършено различна Настя.

— Третото направление...

Тя леко промени реда на доклада и реши вместо третата група версии да изложи първо четвъртата. Чиста детинщина, дребно служебно хулиганство, та нали тя разбира, че Афоня се интересува най-вече от версията за умишлено проваляне на снимките, е, нека се поизмъчва още малко, докато тя му докладва неща, които той дори не иска да чуе.

— Третото направление е ориентирано към предположението, че убийството на Теймураз Инджия и изчезването на Яна Нилская изобщо не са свързани. В този случай работата по убийството на шофьора се води както и по първото направление — дългове, ревност, наркотици. Колкото до Нилская, тук всичко е същото като във втората група версии, плюс версии за нейното самоволно напускане. Внезапно психично разстройство, скарване със съпруга и желание да го накаже, неочаквано любовно приключение. При всеки случай убийството и изчезването са абсолютно самостоятелни факти, случайно съвпаднали по място и време и изобщо несвързани един с друг.

— Няма такива случаи — рязко я прекъсна Афанасиев. — Какво ми мътиш главата с разни съвпадения? Съвършено е очевидно, че тези събития са свързани помежду си.

— Защо да е очевидно? От какво следва?

— Ами от всичко! — избухна началникът. — Инджия и Нилская цял ден са били заедно, ту са играли тенис, ту са се разхождали, ту са били в заведение. Цял ден са били заедно и в престъплението са участвали заедно, инак не може да бъде.

— Може — спокойно възрази Настя. — Вие прекрасно знаете какви невероятни съвпадения се случват в живота и колко често се случват. Дори фактът, че вие сте мой началник, а аз съм ваша подчинена, също е чисто съвпадение.

— Глупости! Предупредиха ме, че на теб ти липсва всякакъв детективски усет и работиш изключително с помощта на математиката и логиката. Е, запомни, Каменская, детектив без усет не е детектив, а някаква пълна илюзия. Аз съм свикнал да се доверявам на усета си, той нито веднъж не ме е подвел. И сега той ми говори, че да се разглеждат убийството и изчезването поотделно е пълна идиотщина. Изхвърли това направление на бунището и не ми губи времето да слушам подобни глупости. Давай по-нататък. Какво имаш още?

— Остана това, което най-много ви харесва — нахално заяви Настя, като все така не поглеждаше началника. — Че престъплението е извършено с цел проваляне на снимките.

— Ето, за това ми говори по-подробно.

— Моля. Това е най-слабото направление — злорадо започна Настя, — засега с нищо не е подкрепено. Разпитът на членовете на снимачната група показва, че нито убийството на шофьора, нито

изчезването на жената на сценариста могат да повлияят на заснемането на сериала. С шофьора всичко е ясно, колкото до сценариста, ако изчезването на съпругата му прави невъзможно неговото по-нататъшно участие в работата, ще бъде поканен друг кинодраматург, но филмът при всяко положение ще се снима. Беше предложена версия, че Инджия е бил убит по погрешка, защото са го взели за един от водещите актьори, но и тази версия не издържа. Първо, нито един от актьорите, заети в сериала, външно не прилича на шофьора, така че не може да са се припознали. Второ, убийството на актьора след три седмици снимки не би променило нищо — кани се друг актьор и се преснимат няколкото сцени с негово участие, нищо повече. Следващата версия: че престъплението в Соколники е организирано от съпруга на режисьорката Наталия Воронова, който иска да се възползва от нещастieto, за да откаже жена си от продължаването на снимките. В този случай наистина би било целесъобразно убийството да се извърши още в началото на снимачния период, докато нещата не са отишли твърде далеч, така че да не ѝ е толкова свидно да изостави недовършената работа, както би било, ако сериалът беше заснет почти изцяло. Съпругът на Воронова е бизнесмен, който и по-рано ѝ е давал пари за филми. Напълно вероятно е той да се е сблъскал със сериозни финансови проблеми, за които не може да съобщи на жена си, но и не може повече да финансира нейното творчество. Много съмнителна версия, на мен тя ми изглежда измислена, но следователят настоява тя да се отработи в пълен обем. Планът за работа е утвърден от вас още вчера, следователят се е запознал с него. Аз свърших.

— Лошо, Каменская.

— Знам — с усмивка се изрепчи Настя.

— Какво значи „знам“? Ако знаеш, защо не правиш каквото трябва?

— Нямам достатъчно време, Вячеслав Михайлович. Версиите са много, момчетата от териториалното отработват само част от тях, а и те си имат работа до гуша. Аз съм готова да се заема плътно със съпруга на режисьорката Воронова и с публикациите на Руслан Нилски, но нека някой друг да търси съпругата на сценариста. Ето, между другото, утре идва нов служител...

— Ти не ми давай акъл. Сам ще решавам кой от вас с какво да се занимава — прекъсна я полковникът. — И какви са тези порядки във

вашия отдел? Откога редовите служители се намесват в разпределението на задачите? Вашият Гордеев е въвел някаква демокрация, ама тук не е парламент, всички тук сме офицери, носим пагони, при нас трябва да има строга йерархия и безпрекословно подчинение на заповедта на висшестоящия началник. Ясно?

— Тъй вярно, другарю полковник, ясно. Може ли да задам един въпрос?

— Хайде, задавай — умилистави се Вячеслав Михайлович.

— Нашият нов сътрудник — кой е той? И откъде идва?

Началникът се порови в книгите, разхвърляни по бюрото.

— Някой си Сергей Кузмич Зарубин, от Централния окръг. Имаш ли други въпроси?

— Съвсем не — радостно отговори Настя, събра своите записки и ги подреди в папката. — Разрешете да напусна?

— Не забравяй за плана за работа по версията за публикациите на журналиста. Аз чакам. Да не ти е хрумнало да си идеш, преди да видя плана.

— За нищо на света няма да си отида — обеща тя. — Няма да мога да заспя, ако днес не се видя с вас още веднъж.

— Ти какво си позволяваш, Каменская?! — ревна Афанасиев. — Гордеев ли те научи така да разговаряш с началника си?

— Съвсем не, Вячеслав Михайлович, не Гордеев, животът ме научи. Животът, Афоня, е ужасно дълъг, не всяка памет е в състояние да го обхване целия. Моята специално е в състояние. Забравил ли си вече как с много сериозни връзки ти ми намери три буркана бразилско кафе, за да ти напиша пищови по наказателен процес? Аз пък помня това много добре. Както и много други неща. До скоро, Афоня, седи тук и чакай, бързичко ще ти донеса плана.

Вече на вратата, тя не се стърпя и все пак погледна началника си. Изразът на лицето му трудно можеше да се опише. Настя тихичко притвори вратата след себе си и заподтичва по коридора. Серьожка Зарубин от утре ще работи в техния отдел! Тя не можеше и да мечтае за по-голям късмет. Серьожка е страхотен детектив и изобщо е чудесно момче. Браво, браво на Коротков, че го е убедил да дойде на работа при тях! И браво на нея, че престана да се страхува от Афоня! Работата си е работа и щом началникът издава заповед, тя е длъжна да я изпълни. Но кой е казал, че е длъжна да се кланя пред бившия си

състудент, на когото през всичките пет години следване е писала пищови и който като благодарност за това ѝ е продавал дефицитни кафе и цигари на спекулативни цени? Определено не е длъжна да го прави. И няма да го прави.

— Юрик, черпя коняк! — радостно заяви тя, нахлувайки в кабинета на Коротков.

— Няма нужда — промърмори Юра, без да откъсва поглед от книжата, — това е моят подарък за рождения ти ден, който ти, между другото, скри от другарите си по оръжие. Доколкото разбирам, Афоня ти е казал за Зарубин?

— Каза ми — кимна Настя, — че как. Юра, много ме е срам... искам да кажа, за рождения ден... Мислех, че си забравил, затова не ти напомних, защото щеше да се притесниш за подарък, а ти нямаш нито време, нито пари за това. Обидил си се, нали?

Коротков вдигна глава, прибра папката с книжата в сейфа и хитро се усмихна.

— Аз ли? Ами да, обидих се. Страшно и жестоко. За мъничко не успях, исках да назначат Серьога точно на рождения ти ден, ама се оплетох с тези безкрайни празници. Но ти имаш възможност да се реабилитираш.

— Готова съм — бързо отговори Настя. — Казвай си условията.

— Сега се обаждаме на Зарубин и го каним у вас. В топла дружеска обстановка празнуваме рождения ти ден и неговото назначение, въвеждаме нашето момче в работата, та утре още от сутринта да се включва. Става ли?

— Става. А може ли и аз да поставя едно условие?

— Давай. Но без да прекаляваш — за всеки случай я предупреди Юра.

— По пътя към къщи да се отбием за китайска храна.

— Какво, толкова ли ти хареса?

— Ужасно. Сякаш през живота си не съм яла нищо по-вкусно. Само че, Юра, първо трябва да напиша един план, Афоня там хвърля къчове. Но ще го направя бързо, петнайсет минути са ми достатъчни.

— Между другото — втренчи се с подозрение Коротков в Настя, — ти нещо дотича от началството много весела. Да не би да намерихте общ език?

— Да бе! — Настя се плъосна на стола, извади от пакета на Юра цигара и с наслада запали. — С точност до наопаки. Държах се с него грубиянски.

— Ти?! Никога няма да повярвам. — В гласа на Коротков прозвуча такава убеденост, сякаш той отстояваше справедливостта на свършено очевиден факт, който не може да бъде оспорен никога и при никакви обстоятелства.

— Честна пионерска. Знаеш ли, докато седях при Афоня, изведнъж си спомних, че вчера имах рожден ден. Навърших четирийсет и една години. Разбираш ли, Юрик? Четирийсет и една! Навлязох в петата десетка! И какво, като някакво дете ме е страх от всички? От началниците, от родителите ми, страхувам се дори просто от хората на улицата — ами ако някой, не щеш ли, ме обиди, ако ме оскърби, нагруби? Е, докога може човек да се страхува от всичко и всички, а? Какво, да не се разпадна случайно, ако някой ми кресне? Ами да крещят, да се карат, от моята глава и косъм няма да падне. И в тази секунда ми олекна — ама толкова, че не можеш да си представиш! Сякаш товар ми падна от раменете. Та от радост взех, че му наприказвах каквото си мислех. Вярно, не биваше. Но пък какво удоволствие изпитах!

— И какво му каза? — поинтересува се Юра.

— Няма да ти кажа. Напомних му едно друго от нашето университетско минало.

— Ааа, ясно. Е, и той какво?

— Нищо. Муцуната му се изопна като пран чорап. И изгуби дар слово. Докато той се съвземаше, аз успях да се измъкна. Много работа ли имаш още?

— Аска, нашата работа никога не можеш я свърши докрай. Затова най-важното в нея е... какво?

— Какво? — послушно попита тя.

— Умението навреме да сложиш точка и да се прибереш вкъщи. Върви, пиши си плана, а аз ще намеря Зарубин.

След двацет минути Настя занесе на Афанасиев отпечатания на лазерен принтер план за работата по версията.

— Може ли, Вячеслав Михайлович? — Тя влезе в кабинета на началника, като се стараеше да не вдига очи над полираната повърхност на масата за съвещания. — Ето плана, както ми наредихте.

Афанасиев мълчаливо взе листа, прегледа го, сложи го на бюрото. Настя вече горчиво се разкайваше за своята невъздържаност, защото разбираше: началникът не знае как да се държи с нея. Дали да продължава да е груб и да разговаря с нея като с некадърна подчинена, или да има предвид, че му е състудентка, и да премине на по-приятелски тон, а може би да избере нещо трето, като неутрална хладна учтивост може би, сиреч, добре де, няма да ти крещя, но нямам намерение и да съкращавам дистанцията, все пак шефът, тоест началникът, тук съм аз.

— Свободна ли съм? — попита Настя, като не дочака словесната реакция на началника на нейното появяване.

Той отново мълчаливо кимна и с делови вид започна да рови в сейфа. Настя предпазливо тръгна заднешком, напипа дръжката на вратата и тихичко се измъкна в коридора.

* * *

— Имаш ли детски снимки?

Въпросът не беше опасен, но въпреки това неприятно стресна Виктор. Детските снимки! Те бяха останали вкъщи, при родителите му, в Камишов. Но и да бяха тук, пак не би могъл да ги покаже на Юля. Прекалено забележима е разликата между лицето, което имаше някога, и това, което носеше сега.

Вярно, между десетгодишното момче и трийсет и три годишния мъж няма много общо, но по никакъв начин чипият нос не може да се превърне в гърбав, а заоблената брадичка — в раздвоена с трапчинка.

— Сигурно има някакви при родителите ми — отговори той колкото можа по-небрежно.

— Ами студентски? — не мириясваше момичето.

Ха, студентски! Сякаш някога е бил студент! Завърши техникум и с това приключи с учението. Но легендата си е легенда и съгласно нея Виктор Слуцевич беше завършил някаква завързана специалност в някакъв търговски институт, която специалност солидно беше забравил, защото тя нямаше никакво отношение към днешната му работа. Диплома, то се знае, имаше, Виктор я получи в комплект с новия паспорт, шофьорската книжка и още цяла купчина документи.

— Не, малката ми, аз не колекционирам своите изображения. За какво са ти снимките ми?

— Искам да видя какъв си бил преди.

— Защо?

— Просто ми е интересно.

— Не разбирам — сви рамене той — какъв интерес представлява за хората да се ровят в миналото на човека. Нали днес ти си с мен днешния, а не с човека, който съм бил някога. Е, какво значение има тогава какъв съм бил?

— Никакво — с лекота се съгласи Юля и Виктор с изненада забеляза, че тя каза това с явно облекчение. Какво момиче, а! Какво ли се върти в главата ѝ, би искал да знае. Явно не ѝ е било интересно да гледа детски и юношески снимки, защо го попита тогава?

Днес, след вечерята в ресторанта, той покани Юля в дома си. Момичето спокойно се съгласи, но го направи с такова хладно равнодушие, че Виктор се усъмни дали тя изобщо разбира какво означава готовността ѝ да отиде на гости у почти непознат всъщност мъж, който толкова явно ѝ показва сексуалното си внимание, че тези знаци дори при най-развинтената фантазия не могат да бъдат взети за желание заедно да почетат Шекспир или на чаша кафе да послушат концерт за пиано и оркестър. Ето вече половин час те са в неговия апартамент. Юля седи на дивана с подвити под себе си крака и свита на гъвкаво кълбо, не се отдръпва, когато Виктор докосва ту рамото, ту ръката, ту бедрото ѝ, не трепва, но и не дава знак, че очаква продължение. Сякаш ѝ е абсолютно безразлично дали той ще я повлече към леглото или не. Охотно поддържа разговора, но не предприема ни най-малки опити да го съживи, когато темата внезапно се изчерпва и се възцарява глуха пауза. Не задава никакви въпроси. Попита само за снимките, и то незнайно защо, та нали стана очевидно, че не ѝ се гледат снимки.

— Е, харесва ли ти моето жилище? — поинтересува се Виктор.

Юля лениво завъртя глава, огледа стаята.

— Уютно е — каза с лека усмивка. — Но някак несъвременно. Сега малко хора имат вкус като твоя. Ти по принцип ли се придържаш към класиката, или това е поза? Сигурно не искаш да бъдеш като всички, а?

Ох, дявол да го вземе! Само да знаеше... Виктор харесваше чистите отчетливи линии на стила модерн, мечтаеше да има свой дом, оформен в предизвикателно ярки тонове, целия в метал, стъкло и пластмаса. Ако ще е масичка — непременно да е с едно тънко краче и стъклена повърхност, в никакъв случай не обла. Фотьойлите и диваните — с правоъгълни облегалки, тапицирани с черна и бяла кожа. В банята — плочки в черно и бяло. Стените — сини или виолетови. Черен таван. Кресящо червена кухня. Оригинални лампиони. И всичко по дизайн и материали да бъде леко, въздушно и непременно с остри ъгли. Такъв виждаше своя дом Юрка Симонов и именно затова жилището на Виктор Слуцевич се оказа негова пълна противоположност. Тъмни приглушени тонове, тежка класическа мебел от естествено дърво, тежки меки кресла и диван, плътни завеси, които почти не пропускат дневната светлина. Той мразеше жилището си и същевременно чувстваше, че свиква с него и че дори нещо вътре в него самия започва да се променя, става по-приглушено, не така предизвикателно. Едновременно с раздразнението обстановката в жилището будеше у него чувство на спокойствие и сигурност. Тук не му се искаше да кани гости, да организира шумни сбирки с пиене и мадами. Тук му се искаше с часове да седи неподвижно, вперил поглед в телевизора или в книга. И това също беше ново в живота му. Енергичният, подвижен Юрка Симонов, който нито миг не стоеше на едно място, бавно умираше у него. А кой се раждаше на негово място? Неизвестно. Той инстинктивно се противеше на раждането и формирането на новото същество вътре в него, ето защо за половин година така и не направи това, което го съветваше оня умник, специалистът психолог. Не си намери нови приятели, не си изгради постоянна връзка с жена. „Новият живот трябва да се създава, да се конструира съзнателно и целенасочено — поучаваше го онзи. — Животът не е само биологически процес, състоящ се от сън, хранене, задоволяване на естествените нужди и либидото. Животът е твоята среда, събиранията с хора, участието в битието на приятелите ти, отношенията ти с жена. Той е всичко, което поражда общи интереси, общи разговори и впоследствие — общи спомени. Трябва да живееш така, че най-късно след година да имаш възможност по всякакъв повод да разкажеш случка от живота си. Забележи — от новия си живот, а не от онзи, предишния. За една година трябва да напълниш бележника си

с нови телефони, а живота си — с преживявания, събития и факти, които пълноценно ще заменят преживяванията, събитията и фактите от предишните трийсет години“.

Първия път, когато Виктор чу това, думите на психолога му се сториха прекалено сложни. Почти нищо не разбра от тях. И едва няколко месеца по-късно започна лека-полека да схваща смисъла им. Ето, Юлка го попита за снимките, а той няма какво да покаже, макар че би било напълно уместно да извади албум или купчинка снимки и да подхване обяснения: тук сме с приятели за риба, а ето ни на вилата, печем шишчета, тук пък бяхме на почивка на море, а това... ами това е една позната, бивша, може да се каже, нищо сериозно. Като всеки нормален човек, той трябва да има минало, а за половин година така и не натрупа нищо. Половин година на вятъра, половин година се вкопчва в личността си, по всякакъв начин се съпротивлява на нейното разрушаване и се опитва да запази всичко възможно. А нужно ли е? Ето, защо не завърти любов с тази чистичка млада студентка, защо не ѝ направи дете, а после да се оженят? Защо, какво лошо има? Хем да си смени фамилното име, някои мъже го правят. Той никога не е имал такива момичета — Виктор ги наричаше наум „прилични“. С тях му беше скучно и тягостно, не знаеше за какво да говори и как да ги забавлява, защото освен пиенето и секса, не можеше да им предложи нищо. Така де, няма да ходи с тях на концерти я!

Макар че Юля не прилича много на тях, във всеки случай не е твърде разговорлива. Той мълчи — и тя мълчи, гледа ту него, ту наоколо с огромните си тъмни очи, седи неподвижно, като статуетка. Все пак е странна...

— Ще останеш ли до сутринта? — без заобикалки я попита Виктор.

— Не знам, трябва да се обадя.

— На кого?

— Вкъщи, на родителите си.

— И какво, те може да не ти разрешат, така ли?

— Може.

Да, това момиче не страда от многословие, определено.

— А от какво зависи тяхното разрешение? — попита той. — Ако си при приятелка — може, а при приятел — не, така ли?

— Не, всичко зависи от здравето на мамината леля. Тя е вече стара и ако се чувства зле, аз отивам при нея за през нощта, та в случай на нужда да ѝ направя инжекция или да извикам „Бърза помощ“.

— Значи родителите ти не те ограничават в отношенията ти с мъже? — учуди се Виктор. — Прогресивни, модерни родители имаш, а?

— Нормални родители. И прекрасно разбират, че ако поискам да преспя с някого, като нищо ще го направя и денем, така че изискването да нощувам въкъщи нищо не решава и не променя. Искаш ли да се обадя?

— А ти? Ти искаш ли да останеш?

По лицето на Юля се изписа израз, сякаш тя искаше да каже: „Все ми е едно“. Виктор беше стопроцентово сигурен, че ще чуе именно тези думи, и страшно се изненада, когато тя каза:

— Засега искам. Но ако после реша друго, предполагам, че нищо няма да ми попречи да стана и да си тръгна. Нали?

— Да, разбира се — слисано промърмори той.

По дяволите, те са съвсем различни, тези момичета от поколението на деветдесетте. Когато той самият беше на толкова, на колкото е сега Юля, неговите връстнички не се държаха така. Е, всъщност се държаха точно така, оставаха за през нощта дори не на втория, а още на първия ден от познанството, отиваха на гости у непознати мъже и от нищо не се страхуваха, или пък обратното — ужасно се страхуваха и за нищо на света не се съгласяваха да отидат в чужда къща. Но да отидеш ей така хладнокръвно при мъж, за когото нищо не знаеш, и при това да допускаш, че той може да се окаже насилник или пълен глупак, садист или друг някакъв изрод, като същевременно разчиташ, че ще можеш да си тръгнеш, ако нещо не ти хареса... Момиче от двайсет и първи век. А може би просто московско момиче? Казват, че столичните момичета се различавали от провинциалните. Интересно, по какво ли? Може би именно по това? Знаят за всички тъмни и мръсни страни на живота, но със столично високомерие смятат, че ще съумеят да се справят със ситуацията — нали са толкова умни, толкова разкрепостени.

Оказа се, че родственицата на Юля е здрава и читава, и момичето предупреди родителите си, че няма да се прибере. След като затвори телефона, тя отново се умълча, остана неподвижна на дивана,

обхванала с ръце притиснатите до гърдите ѝ колене. Ето на, сега той трябва да направи нещо, да каже нещо или поне да предложи кафе... Или може би направо да я води в спалнята? Виктор се обърка. Момичето много му харесваше, то беше тъкмо от онзи тип жени, от които той обикновено моментално губеше самообладание — дребничка, слабичка, тъмнокоса, мургава. И косите ѝ. Най-важното — имаше дълги коси, гъсти, прави, копринени и лъскави. От такива коси той просто полудяваше. Доця му се веднага да грабне Юля, да я отнесе на ръце в спалнята, да я хвърли на леглото, да смъкне ризата си и да се притисне с цели гърди до тези прохладни и свежи като изворна вода коси. Но кой знае защо му се струваше, че подобен порив ще бъде неуместен и дори някак... плебейски сякаш. У него бушуваше темпераментът на млад здрав самец, той искаше това момиче незабавно, тук и сега, но то изглеждаше толкова хладно и разсъдливо, че Виктор се стъписваше.

— Преди или след това пиеш кафето си? — най-сетне намери как да пристъпи към нападение той.

— След десет вечерта изобщо не пия кафе — последва бавният отговор. — Само слаб чай. И след това предпочитам да спя, а не да пия каквото и да било. Искаш ли да знаеш още нещо за моите навици?

— Разбира се — въодушеви се Виктор. — Искам да знам също как предпочиташ да започнем — направо тук или в спалнята. Или може би в банята?

— Зависи от обстановката. Отначало трябва да погледна спалнята и банята, а после ще реша.

Ама че работа! Сякаш е дошла тук не да прави любов, а ремонт. И сякаш е старшият майстор тук, който ще решава какво и в каква последователност трябва да става.

— Слушай, ти винаги ли си такава?... — Виктор се запъна в търсене на подходящ епитет.

Юля, която вече бе станала от дивана, вдигна към него недоумяващи очи.

— Каква?

— Делова. Сякаш си дошла на работа, а не да се забавляваш.

Лека усмивка отново се плъзна по нейните ясно очертани устни, но така и не се разля по лицето ѝ като сияние на радост или поне на смях.

— Човек трябва да се отнася към всичко сериозно, като към работа. Дори към забавленията. Тогава всичко ще бъде както трябва.

— А как трябва? — глупаво попита Виктор и запали лампата в спалнята.

— Да речем, така.

Юля неочаквано се притисна до него с цялото си тяло, нейните малки горещи длани буквално опариха бедрата му през тънкия плат на летните панталони. Всичко по-нататък ставаше бурно и безгрижно, ту на пода, ту на леглото. Момичето се оказа много темпераментно и мълчаливо, не настояваше Виктор да говори никакви празни думи, самата тя не произнесе нито звук, дори не стенеше. Само протяжно и силно закрещя накрая. После лениво го млясна по рамото, обърна му гръб и дълбоко заспа.

Виктор още дълго се въртя, бори се с желанието да събуди Юля и отново да я притисне до себе си, но кой знае защо, не посмя. Тъкмо когато дрямката започна да сковава с мека паяжина възбуждения му мозък, той изпита странното чувство, че са го използвали. Да, да, използвали са го именно така, както самият той бе използвал много момичета. Тази мургава малка студентка не искаше нищо да знае за него, не зададе нито един въпрос, а за снимките попита просто от учтивост, за да му достави удоволствие, но той видя с какво облекчение тя си пое дъх, когато разбра, че той няма снимки. Той й е абсолютно безинтересен като личност. Бил й е нужен като мъж, с когото може да прекара вечерта, щом няма друго занимание. И когото може да употреби като сексуален автомат.

Виктор поспа три или четири часа и се събуди. Юля кротко спеше до него, лежеше в същата поза, в която бе заспала. Юнското небе вече беше съвсем светло, макар да бе едва четири и половина. Отново го завладя смесената с недоумение обида: бяха го използвали като бездушна, безсловесна вещ. Но още в следващия миг го споходи друга мисъл. Момиче, което не задава въпроси. Момиче, с което не е нужно да разговаряш за разни умни неща и да се правиш на начетен и образован. Момиче, което не се интересува от работата ти, от приятелите ти, от миналото ти. Момиче, което е готово на близост и при това не се стреми да те представи на родителите си в качеството на годеник. Момиче, което само като го погледнеш, всичко у теб сладко замира и мислите ти поемат в свършено определена посока. Може би

именно това му е нужно сега? Поне като начало. Нека тази Юля стане първата тухличка в неговия нов живот, а после в новото му „минало“.

Виктор нито за миг не се съмняваше, че тъмнокосата Юля рано или късно ще стане негово „минало“.

ГЛАВА 5

— И все пак, момчета, постъпихте неприлично — сигурно за десети път обидено каза Настя. — Как така, а? Не разбирам. Целият въпрос с преместването на Серьожа на „Петровка“ се е решавал поне месец. Цял месец! И през това време нито Коротков, мизерникът, нито ти, Серьожа, да не изтървете и дума. Какво съм аз за вас, а?

— Ти си ми най-добрата приятелка, Настюха — доволно проръмжа Коротков и с отработено крадлив жест измъкна от чинията в средата на масата предпоследната скарида. — Искях да ти поднеса сюрприз от цялото си закоравяло детективско сърце. Нямах право да се цупиш.

— А аз съм изобщо деветата дупка на кавала в тази работа — обади се Сергей Зарубин. — Наредиха ми да мълча, за да не урочасам работата и да не ядосам началството — и аз мълчах. Ти, Павловна, не ни упреквай, ние сме добрички. Велички и пухкави като ангорски зайци.

И тримата се бяха оказали зверски гладни, така че храната, донесена от китайския ресторант, свърши много по-бързо от темите за наздравици.

— Е, хайде по още една за благополучното разкриване на убийството в Соколники — предложи Юра и наля водка в малките чашки — за себе си и Зарубин, а за домакинята — Мартини.

— Нямаме мезе — каза Настя, — унищожихме всичко до шушка. Остана само една жалка скарида за всички.

— Е, ще пийнем така — бодро вдигна чашката си Сергей, — без церемонии и мезета. На тебе, Павловна, мезе изобщо не ти трябва, ти пиеш сладки неща, а ние с Юрка ще си разделим последното късче. Хайде, наздраве.

Чукнаха се, отпиха. Настя бързо прибра съдовете в мивката, избърса масата и изразително погледна колегите си.

— Край, момчета, празникът свърши, започват омразните делници. Серьожа, ако обичаш, донеси от хола бележника ми, един

голям такъв, в кафявата папка е. Ще я намериш на дивана.

Зарубин се скри в стаята и кой знае защо, не се върна в кухнята подозрително дълго.

— Ей — извика Коротков, — да не заспа там?

— Не, не съм заспал, мислех — обяви Зарубин, когато застана на прага с кафява папка под мишница. — Мислех и анализирах.

— О, представете си само — ехидно проточи Юра. — Намерихме си анализатор. Е, и какво проанализира там след петте чашки?

— Ами разни работи — уклончиво отговори Серьожа. — Ето например, на стола е метнат някакъв пуловер, за Павловна е прекалено голям, а за нейния професор — прекалено евтин. Номер петдесет и четири, четвърти ръст, производство на фирма „Бабино плетиво“, струва най-много седемстотин рубли, ако се купи от магазина, а ако отидеш на пазара, ще ти го дадат и за петстотин. Чий ли може да е, а?

Настя прихна и се извърна, престори се, че съсредоточено мие чиниите.

— Какво друго видя? — строго запита Юра.

— Дълго е за изброяване. Като обща картина се очертава присъствието на чужд мъж, който нощува тук, докато професорът просветлява науката из чужбините. Ти какво, Павловна, да не си решила да посрещнеш петата десетка с разцвет в личния живот?

— Не тя, Серьога, аз реших да се заема с личния си живот — призна Коротков. — Напуснах жена си, а още няма къде да живея. Ето, Аска ме приюти временно. Само не разправяй в службата, нали? Все пак сме началник и подчинена... Няма да ни разберат правилно, ще си чешат езиците.

— Ууу, колко далеч сте отишли — поклати глава Зарубин и седна до масата. — Добре, да не говорим за тъжни неща. Хайде, граждани, нови мои колеги, въвеждайте ме в работата. Къде е станало убийството, кой е убит, защо е убит. Бих искал да чуя и кой го е убил.

— Оптимист — разсмя се Настя. Тя зае мястото си край масата, отвори бележника със записките си, сложи до него карта на парка Соколники. — Ето тук е входът откъм метрото. — Посочи с молив една точка на схемата. — Тук пък, между Първа и Втора лъчева просека, са езерото и горската ивица. Край езерото е била разположена снимачната група. Там е много добро място за снимки, може да се

изобрази и гората, и краят ѝ, и брегът на езерото, и пътят, и алеята на градския парк. Според очевидци, шофьорът Теймураз Инджия около единайсет часа и двацет минути е заявил, че ще заведе Яна Нилская да хапнат и да пият кафе в ресторант „Теменуга“, тъй като имал там познати. Освен това масово заведенията за обществено хранене затварят в десет часа вечерта, само „Теменуга“ и още няколко по-малки работят до полунощ. От мястото на снимките до „Теменуга“ може да се стигне ето така... — Настя прокара молива по вече очертана от някого червена линия. — ... или ето така, по синята линия, или пък така, по черната. Пътят, отбелязан с черен молив, е най-дългият, но пък в по-голямата си част минава през осветена територия. Останалите два са определено по-кратки, но минават през неосветени места. Снимките са били планирани за цялата нощ — до седем сутринта, в графика за този ден е имало сцени на разсъмване, затова усетили, че шофьора го няма, едва когато към един през нощта трябвало да бъде закаран вкъщи приключил със снимките актьор. Именно тогава всички разбрали, че Тимур и Яна нещо много дълго ги няма. Изпратили човек до „Теменуга“, но там казали, че Тимур тази вечер не е идвал. Следобед да, дошъл с младо момиче, по описание приличащо на Яна Нилская. Но вечерта — не. Те не можели да сгрешат, защото добре познавали Тимур, той бил, както се казва, местен човек, живеел наблизко и редовно посещавал ресторанта. Докато се чудели и разпитвали, някой забелязал в гъсталака, буквално на сто и петдесет метра от мястото на снимките, някаква суетня, отишли там — гледат, милиция, никого не пускат, оглеждат труп. Оказало се, че е Инджия. Някакъв човек разхождал кучето си, намерил трупа и изтичал в милицията, там е Седемдесет и девети участък, както знаеш, на самата територия на парка, на десетина минути пеш от мястото, на което са открили трупа. Момчето било убито с два изстрела: единия в гърдите, другия — в корема. Както е модерно сега — с пистолет със заглушител, затова никой нищо не е чул. Още някое време ахкали и охкали, докато накрая си спомнили за Яна. А от Яна нямало и следа. Отначало помислили, че се е загубила — паркът е огромен, на места с гъста гора. Решили, че навярно са убили шофьора пред очите ѝ, тя се е уплашила и от страх е хукнала нанякъде, без да търси път, а когато се е опомнила, не е могла да се сети как да се върне. Търсили я до сутринта, кръстосали парка пет пъти, викали я с високоговорител, осветявали с прожектори.

— И нищо? — попита Зарубин, като се взираше внимателно в схемата, която лежеше пред него.

— Нищо. Изчезнала е и досега не се е появявала. И никой не се е обаждал за откуп.

— Съучастничка? — предложи неочаквана версия Сергей. — Завела е Тимур на уговорено място, където е трябвало да го убият, и сега се крие.

— Ама тя се е познавала с Тимур съвсем отскоро, от някакви си две седмици — възмути се Коротков. — От къде на къде ще участва в неговото убийство?

— Почакай, Юрик. — Настя замислено почеса брадичката си с молива. — В това има нещо. Наемните убийци между другото изобщо не се познават с жертвите си, но това не им пречи да ги убиват.

— Е, те го правят за пари!

— А в случая какво имаме? Любов ли? — възрази тя. — Пак може да става дума за пари. Или за шантаж. Ти ще ни доведеш Тимур, където ти кажем, или ще убием теб, мъжа ти или децата ти. Интересно, кой е бил инициатор за посещението на „Теменуга“ — Яна или Тимур? Юра, какво ще кажеш? Нали ти ходи на мястото, разговаря с хората.

— И през ум не ми е минало да попитам за това — разпери ръце Коротков. — Тимур отишъл при администратора и казал, че с Яна отиват да вечерят в „Теменуга“. Това е било след единайсет, администраторът погледнал графика и напомним на шофьора, че около един часа той ще трябва да закара до вкъщи някакъв актьор. Тимур отговорил, че не е забравил, дори извадил от джоба си същия график и показал как там е отбелязан часът, когато трябва да пътува. И толкоз. А как са се разбирали преди това с Яна — сега никой не знае. С една дума, Серьога, издирването на Яна Нилская ще е твоя задача, до заранта можеш да помислиш как ще го правиш, а на сутринта рано ще пийнеш чаец — и напред с песен на уста.

— Знаеш ли, Серьожа — обади се Настя, прелиствайки бележника, — ако изведнъж се окаже, че си прав и Яна е избягала от местопрестъплението, защото е била съучастничка, тя ще се появи сама. Ще дойде при мъжа си или направо при нас и ще разкаже някаква невероятна история, в която ние, според нейния замисъл, ще трябва да повярваме. Добре, по този въпрос толкоз. Сега хайде да ти

разкажа за нашия шофьор, той има богата биография и е давал цял куп поводи да бъде убит.

Като поглеждаше изписаните листове, тя започна методично да разказва на Зарубин всичко, което бе успяла да научи за четири денонощия за живота на загиналия Теймураз Инджия. Борчове... Наркотици, но това засега не е сигурно, макар че ако разказаното на детективите е истина, те биха били повече от сериозен повод за убийство... Жени със съпрузи, любовници или самотни, но ревниви... Игри на карти, по време на които са ставали конфликти, защото партньори са подозирали Тимур в мошеничество... Общо — двайсетина души, които са имали реални основания да пожелаят смъртта на младежа. Четирима от тях нямат никакво алиби, а от тези четирима поне двама са се изказвали твърде недвусмислено по адрес на Тимур (зад гърба му, то се знае), като са обещавали на лекомисления младеж маса приятни впечатления от срещата с архангел Гавраил. И двамата са задържани за седемдесет и два часа: единият — в понеделник, вторият — тази сутрин. И двамата са разпитани от следователя Гмиря и естествено нито един от тях не е признал убийството или поне нещо общо с него. Оперативните работници са намерили десетина собственици на кучета, които имат навик да разхождат любимците си около езерото между 11 вечерта и полунощ, и са разпитали всички какво са видели по време на разходката си на 9 юни. Най-малко двама от тях са видели в интересувашщото ни време младеж, който бягал откъм площадката за ролкови кънки, край която е бил открит трупът на Инджия, по посока на малката уличка „Поперечни“, други двама видели човек, който тичал през гората по посока на Втора лъчева просека, но според описанието на дрехите им това са били различни хора. „Кучкарите“ са били поканени при следователя и им е било предложено да разпознаят задържаните, но без резултат. Нито един от свидетелите не е могъл със сигурност да каже, че е видял някого от тях късно вечерта на 9 юни в парка Соколники — първо, било е около 12 през нощта, тоест тъмно, и второ, младежите все пак са тичали, а не са стояли неподвижно, за да дадат възможност на всички желаещи да ги огледат и запомнят външността им. Освен „кучкарите“, са били разпитани и няколко влюбени двойки, които се разхождали близо до езерото, както и бездомници, които редовно събират бутилки, останали след посетителите на парка.

Бездомниците са добри източници на информация, никой не ги взема на сериозно, следователно никой не се страхува от тях, така че те често виждат и чуват неща, които изобщо не са предназначени за техните очи и уши. Лошото обаче е там, че в продължение на две седмици времето бе студено и дъждовно и броят на мераклиите да си пийнат бира или водка сред природата е бил съвсем незначителен, така че бездомниците през въпросния период на юни са ходели за своята „реколта“ през ден, дори и по-рядко. Влюбените двойки пък изобщо не са склонни да се оглеждат наоколо, те повече са заети със себе си. Вярно, успели са все пак да изяснят, че в единайсет и нещо, тоест точно когато Тимур и Яна са тръгвали за „Теменуга“, на ъгъла на Първа лъчева просека и малката уличка „Митковски“ спряла бяла волга, но на никого и през ум не е минало да изучава нейните номера. Там изобщо често спират коли, защото наблизо има митническа кантора и склад за временно съхраняване на стоки. Ако се предположи, че именно в тази кола е седял престъпникът, който е застрелял Тимур и е откарал Яна, той е трябвало след извършването на престъплението бързо да потегли към Богородското шосе.

Сергей Зарубин се преструваше, че внимателно слуша, но Настя случайно улови погледа му, устремен някъде към прозореца, и разбра, че той мисли за нещо свое.

— Ало, малката Дорит — ядосано каза тя, — за кого си хабя гласа аз? Ние с Коротков вече сме научили тази информация наизуст, не ни е нужно да я повтаряме.

— Защо пък Дорит? — обиди се Зарубин. — Защо обиждаш по чужбински?

— Защото си малък — присмехулно отговори Настя, намеквайки за ниския ръст на детектива. — Трябва да четеш класика^[1].

— Че кога да чета книжки? — възмутено отвърна Сергей. — И без това няма почивка за мен.

— Сега наистина няма — миролюбиво се съгласи Настя. — Трябвало е да го правиш в детството си, когато си бил ученик. Е, ще работим ли, или ще мечтаеш за нещо небесно?

— Ще мечтая — отмъстително отговори Сергей. — Знаеш ли за какво? Ето, пред мен се очертава следната картина: ти, Павловна, мъдруваш с очилата на носа и бучкаш с молива по своите схеми, Юрик се прави на строг шеф и с надменен вид наблюдава твоите напъни, а

изведнъж се разнася телефонен звън и ни съобщават, че Яна Нилская се е появила, жива и невредима, седи до мъжа си и кротко пие кафенце. Вие с Коротков ме гледате, като че съм маг и вълшебник, зяпнали от изумление. На тебе, Павловна, дори очилата ще ти паднат от носа, ако извадя по-голям късмет. А аз, млад и красив, макар и дребен на ръст, незабавно тичам на адреса, подхващам здраво завърналата се мацка и до сутринта ви донасям на тепсия цялата картина на убийството на шофьора, в което Яна Нилская е играла немаловажната роля на ориентир. И утре, през първия ми работен ден в „убийствения“ отдел, вашият началник публично ми честити победата и казва... Да речем, следното: ето как трябва да се работи, учете се, дойде нов човек, от раз погледна със свежо око, измисли оригинална версия, веднага я разработи, и то с резултат. И ще ми пусне премия колкото една заплата. Не, по-добре колкото две.

— Още по-добре, разбира се, колкото три — философски забеляза Коротков. — Аска е права, ти си голям оптимист, Серьога. Няма спор, ти измисли оригинална версия, не ни беше хрумнало подобно нещо. А всичко останало в твоята картинка е пълна утопия. Няма да стане така. Никога.

Настя понечи да добави, че всъщност някои неща от обрисуваните от Зарубин все пак може и да се случат, например очилата ѝ да паднат от носа, защото неправилно е подбрала рамката им и те наистина постоянно се хлъзгат... Но не успя, тъй като звънна телефонът.

— Ето на! — чак подскочи Зарубин. — Нали ви казах: ще звънне телефончето...

— Успокой се. — Настя хвърли поглед на часовника. — Това е Чистяков. Тъкмо неговото време, обажда се всеки ден в одинайсет.

Но се оказа, че изобщо не е Чистяков, а майката на Настя — Надежда Ростиславовна, която — след дежурните въпроси за здравето и храненето — попита дали дъщеря ѝ е ходила на фризьор.

— Много си рошава, Настюша, иди да се подстрижеш.

— Не искам, така ми харесва — инатеше се Настя.

— Дъще, ти имаше такава чудна главица, когато за пръв път се подстрига! Кажи, защо не искаш да се подстрижеш пак? Ходиш чорлава като не знам какво!

— Мамо, една жена над четирийсет има право сама да решава каква прическа да носи.

Този разговор се повтаряше плашещо редовно ето вече няколко месеца. Майката настояваше на главата на дъщеря ѝ да се върне стилната къса прическа, но на Настя бързо ѝ омръзна този вид и тя реши да си пусне отново косата, а засега събираше дългите кичури на нещо странно на тила си. Издържала поредния „прическов“ натиск, тя с облекчение затвори телефона, но още не бе произнесла и две думи, когато той отново иззвъня.

Коротков хвърли на Зарубин поглед, пълен със злъч, и възвести:

— А това вече определено е професорът!

Наистина беше Чистяков.

— Какво правиш?

— Забавлявам се в компанията на млади мъже — пошегува се Настя. — Единият ще си отиде вкъщи, а вторият ще остане. Или да оставя и двамата?

— Добре — съгласи се мъжът ѝ. — Само да не ги объркаш, защото те познавам добре — до едно броиш без грешка, но станат ли две и повече, започваш да грешиш.

— Ще взема един калкулатор — засмя се тя.

Настя разговаряше с Льоша и с крайчеца на ухото слушаше какво си шепнат Зарубин и Юра Коротков.

— Слушай, Юрок, наистина ли вие с Павловна... такова де, в смисъл... нямате нищо?

— Първо, наистина, а второ, теб какво те засяга?

— Ами помислих си, че стана късно, а аз трябва да трамбовам до другия край на Москва... Дали няма да покани и мен? А утре да отидем заедно на работа... А, Юрок? Но ако имате нещо такова, няма да преча, само кажи.

— Глупчо си ми ти, Серьога, и няма кой да те пердаши.

— Защо да няма? — включи се Настя, след като свърши разговора си с Чистяков. — Ти, Коротков, сега си началник на Серьожа, имаш пълното морално право да му разбиеш носа. Или челото. Свободно спално място има само в кухнята, ето на това диванче. Задоволява ли те?

Зарубин радостно огледа диванчето, съпостави дължината му със своя ръст.

— Ето го предимството да си дребен — гордо обяви той, напълно удовлетворен от резултатите от огледа. — Никой от вас не може да спи тук, а аз — като нищо. Колко вземаш за нощувка, Настя Павловна?

— Ще платиш с една закуска. Ще станеш в седем часа и ще я приготвиш за трима.

— Ха, от къде на къде! — проточи Сергей. — Хладилникът ти е празен, от какво ще я приготвя? Ние излапахме всичко.

— Ами ще прескочиш до супера — ехидно го посъветва Коротков. — Сега не сме в съветско време, навсякъде има денонощни магазини.

Настя бръкна в чантата си за портмонето, извади пари.

— Наистина, Серьожа, изтичай набързо, купи нещо за закуска. Ето, вземи пари. А аз през това време ще ти приготвя леглото. Магазинът е до метрото.

— До метрото?! — облеци се Зарубин. — Аз да се потътря толкова далече? Садисти такива!

— Хайде, не се вайкай — намръщи се Юра, — вземи моята таратайка.

Най-сетне, след около четирийсет минути, продуктите бяха в хладилника, а служителите от Втори отдел при Московското криминално управление — по своите дивани.

Тази нощ Настя спа странно. Дълбокият ѝ сън често се прекъсваше и тя чувстваше колко отчетливо и бързо започва да работи мозъкът ѝ. Серьожка има известно право с предположението, че Яна Нилская може да е била съучастничка на убиеца. Или убийците. Всички те — и следователят, и оперативните работници — попаднаха в плен на информацията, че съпругата на сценариста е била в Москва за пръв път и не е имала никакви познати тук — освен онези, с които е контактувала по време на снимките. Но нали това е известно само от думите на Руслан Нилски, съпруга на Яна. Той може да е излъгал. А може и да не е знаел.

Трябва да се провери...

След поредната порция здрав сън, почти без да сънува, Настя продължи мислено да съставя плана на проверката: да пратят запитване до Кемерово, местните криминалисти да поговорят с роднини и близки на Яна за евентуални нейни познати в Москва. Или

да отидат там лично? Например да пратят Серьожа. Не, няма да го пуснат, няма пари за такива командировки.

И вече на разсъмване изведнъж я осени мисълта: това изглежда някак глупаво. Да речем, че Яна Нилская е участвала в убийството на шофьора Инджия. Да речем, че сега се крие. Защо? И какво смята да прави по-нататък? Не може да се крие до безкрай, рано или късно ще трябва да се върне и какво ще каже тогава, как ще обяснява своето отсъствие? Разбира се, ако изобщо смята да се върне. Ами ако не смята? Тоест, как така не смята? Добре, да речем, че тя е в сериозен конфликт с мъжа си, много свидетели потвърдиха, че са имали голям скандал във вечерта на убийството, Яна безумно е ревнувала Руслан от актрисата Ирина Савенич. Но нали, освен мъжа си, тя има и две дъщери, съвсем мънички. И родители. Не може просто така, изведнъж, да зарежеш всички и да се скриеш. А с какво ще живее? С парите на любовника си ли? Значи има някакъв любовник, за когото никой не знае. Не, глупаво е, глупаво, не става...

А половин час преди да звънне будилникът, следователят Гмиря събуди Настя по телефона.

— Нилская се намери.

— Жива ли? — с внезапно отпаднал глас попита Настя.

— И здрава. Сама се е прибрала. Току-що момчетата от адреса ми се обадиха. Отивай бързо там, а в десет я доведи при мен. Ако има нещо спешно — аз съм на телефона си.

* * *

Крехката Яна съвсем се бе изгубила в широкия мек фотьойл, в който бе седнала с подвити под нея крака, притиснала колене до гърдите си. Бледа и явно отслабнала, тя почти не разговаряше нито с Руслан, нито с Ирина, които един през друг ѝ предлагаха да вземе душ, да поспи или просто да изпие един горещ чай. Само отрицателно клатеше глава и от време на време едва продумваше:

— Не искам... Няма нужда...

— Къде беше? — тревожно я питаше Руслан.

— Не знам. В някакъв апартамент.

— Какво ти правеха?

— Нищо.

— Биха ли те? Измъчваха ли те? Заплашваха ли те? Какво искаха от теб?

— Не знам... Нищо...

Най-сетне Ира дръпна Руслан за ръкава и насила го заведе в кухнята.

— Остави я на мира — тихо заговори тя. — Какво, не виждаш ли? Тя е в шок. Не иска да говори за това. Жива е и слава богу. Сега ще дойдат от милицията и тя ще им разкаже всичко. Нека засега си почине, нека се съвземе. Не я закачай.

— Но аз трябва да знам! — вълнуваше се Руслан. — Къде е била? Кой я е отвлякъл, къде и защо? И после, защо мислиш, че ще разкаже всичко на милиционерите, щом не иска да разкаже на мен?

— Защото на теб ти е съпруга, а за тях е свидетел на убийство. Яна не може да не разбира, че е длъжна да говори с милицията. За отказ от даване на показания, между другото, има член от наказателния кодекс. Знам го със сигурност, бившият ми мъж ми е казвал.

Вторият съпруг на Ирина Савенич беше следовател и сега тя се смяташе за голям експерт в областта на наказателния процес.

— Добре, ще почакам, няма да я притеснявам.

Руслан тежко се отпусна на табуретката, но само след няколко секунди отново скочи и се втурна в стаята, където седеше Яна.

— Миличката ми — бърбеше той, наведен над нея, и се опитваше да я прегърне, — малката ми, всичко мина, всичко свърши, ти си с мен, заедно сме. Всичко е наред. Искаш ли да вземеш душ? Хайде, аз ще ти помогна, ще те изкъпя като тогава, помниш ли?

Но Яна още по-дълбоко се гушеше във фотьойла и се вкаменяваше под ръцете му. Ирина, застанала на прага на стаята, наблюдаваше тази сцена със смесено чувство на радост и жалост. Добре че малката Янка се върна, добре че не са я убили или осакатили. Но кой знае защо, ѝ е жал за Руслан. Той толкова страда през всичките тези дни, толкова се тормози, толкова мобилизира мъжеството си, за да посрещне всяка вест, дори най-страшната. И ето че сега Яна е до него, но е някак чужда, непозната, затворена. Той с всички сили се мъчи да я стопли с грижите, ласките и любовта си, а тя само още повече се свива на кълбо, все повече се затваря като охлюв в черупката си.

Откъм стълбището се чуха гласове и Ирина отвори вратата, преди да звънне звънецът. Пред нея стояха трима: двама мъже и една жена. Ира обърна внимание на жената по-късно, но пък мъжете прецени веднага. Единият беше съвсем дребен, горе-долу като Руслан, грозноват, но ужасно симпатичен, с хитри очи и лукаво изражение на простодушното лице. Вторият — Ира го беше видяла вече в неделя, когато дотича в Соколники след обаждането на Воронова по телефона — беше истински криминалист, от онези, дето ги показват по филмите — широкоплещест, с мрачен поглед, с дълбоки гънки около носа и устните. Класическата двойка детективи от американските филми: единият едър, непохватен и строг, без чувство за хумор, а вторият — пъргав, чевръст и весел, любител на шегите и разиграванията.

След като си състави мнение за застаналите на прага мъже, Ирина огледа и жената. Висока, на ръст почти колкото Ира, но във всичко останало — пълна нейна противоположност. Светли коси, небрежно захванати на тила, светли прозрачни очи, бледо фино лице и цялата тънка, стройна, четирийсет и шести номер най-много. Ех, да можеше и Ирина да носи този номер! Но тя, колкото и да се мъчи, не може и не може да се измъкне от своя петдесет и втори, ето вече пет години. Какво ли не опита: и най-различни диети, и таблетки, които уж изгаряли мазнините, и тренажори. Нищо не помага. Три-четири килограма си отиват и буквално след месец се връщат.

— Здравейте, Ирина Николаевна, помните ли ме? — Мрачният милиционер ѝ подари неочаквано ласкав и топъл поглед. — Казвам се Коротков, Юрий, а това са моите колеги Анастасия и Сергей. Трябва да разговаряме с Яна Генадевна.

— Разбира се. — Ира се дръпна, за да влязат в апартамента. — Влизайте. Само че не знам как ще разговаряте с Ира, тя не отговаря на въпроси и изобщо през цялото време мълчи.

— Може би трябва да я види лекар? — загрижено попита жената, която бе представена като Анастасия.

Ира веднага съобрази, че това сигурно е онази Анастасия, която бе ходила при Наталия. Наташка ѝ каза, че тя била умна и приятна във всяко отношение лелка.

— Може би само психиатър — позасмя се Ирина и веднага забеляза острия поглед, който крадешком ѝ хвърли детективът с хитрите очи.

— Ирина Николаевна, колко стаи има в този апартамент? — бързо попита Коротков.

— Една.

— И кухня ли?

— Ами да, като във всички.

— Значи ние с вас ще трябва да разговаряме на стълбищната площадка. — Сега вече Коротков не ѝ изглеждаше мрачен, бръчките на челото му се бяха изгладили, очите бяха станали по-топли. — Анастасия ще поговори с Яна, Сергей — със съпруга ѝ, а аз, ако нямате нищо против — с вас.

Тя нямаше нищо против. Сутринта беше студена, към средата на юни така и не бе се затоплило, така че Ира взе от кухнята цигарите и запалката, пхна ги в джоба на якето, което си наметна, и излезе на площадката. Коротков я чакаше на балкончето между стълбището и асансьорното фоайе.

— Е, разказвайте, Ирина Николаевна.

— За какво?

— Например защо според вас на Яна Генадевна е нужен психиатър.

Забелязал е все пак! Мрачен-мрачен, но не и глупак. Изобщо днес този Коротков ѝ харесва много повече, отколкото в неделя. Вярно, тогава почти цял ден валя дъжд и човек, принуден да работи в такива условия в почивен ден, едва ли е можел да бъде в добро настроение. А днес си го бива, дори много си го бива...

— Как да ви наричам? — неочаквано попита Ира.

— Юрий Викторович.

— Значи така, Юрий Викторович, хайде да се разберем за нещо. Вие ще бъдете Юра, аз — Ира, а Янка — просто Яна. Инак, вместо разговор, между нас ще се получи протоколно мероприятие. Ако пък настоявате за церемонии, поканете ме в кабинета си.

— Вие ми поставяте условия? — леко вдигна широките си вежди Коротков.

— Не, не — усмихна се Ира, — разберете, Юра, аз съм актриса и имах щастието да ми преподават добри педагози и да ме снимат добри режисьори. Тоналността на една сцена идва от цял куп дреболии, включително мястото, облеклото на персонажите, както и от начина, по който те се обръщат един към друг. Ако са със смокинг и вечерна

рокля, присъстват на прием и са на „ви“, е едно, а ако са голи, в леглото и на „ти“ — съвсем друго. Разбирате ли? Аз органично не понасям да стоя на мръсен балкон, да пуша, увита в старо спортно яке, и при това да наричам Янка Яна Генадевна. Не го понасям и толкоз.

— Значи сте лоша актриса — забеляза без усмивка Коротков. — Една добра актриса може всичко, тя може да си представи, че е херцогиня, макар да е облечена в дрипи. Но аз съм готов да премина с вас на простички обръщания. И тъй, Ирочка, разкажете ми всичко поред от момента, когато днес се появи Яна. Само че много подробно, до последната дреболия, както бихте го разказали на приятелка. Нали знаете как вие, жените, разказвате на приятелки? А той казва... а аз... а тя... аз пък през това време... Горедолу така.

— Аз няма да мога така — неволно се разсмя Ира.

— Защо?

— Наталия дълго ме превъзпитавала.

— Наталия ли?

— Ами да, Воронова. Знаете ли, Юра, тя е прекрасна разказвачка — разказва, сякаш четете от книга. От дете имала този талант. А аз бях нормално дете с ужасна реч, всъщност като всички. И разговарях с приятелките си точно както вие току-що го изиграхте. Е, та Наталия дълги години ме отучва от този стил. И ме отучи.

— Ясно — кимна Коротков. — Да се върнем към Яна.

— Ами какво Яна... Дойде си към шест сутринта, аз спях, Руслан дежуреше на телефона. Много се страхувахме да не заспим и двамата и да пропуснем обаждане от нея или от похитителите, затова през тези дни спяхме на смени. Влезе в апартамента...

— Един момент — прекъсна я Коротков. — Яна на вратата ли звънна, или си отключи сама?

— Всъщност не знам — смути се Ира, — спала съм, не съм чула. Събуди ме Руслан, каза, че Яна се е върнала. Впрочем мисля, че ако беше позвънила на вратата, щях да се събудя от това. Сигурно не е звънила. А това има ли значение?

— Може би. Още не знам. Ако е имала ключове, но не се е възползвала от тях, а е звъннала, щеше да възникне въпросът: защо? Може да си е загубила ключовете, може да са ѝ ги взели, тогава това променя характера на случилото се. Продължете, моля.

— Събудих се, втурнах се към Яна. Тя едва се държеше на краката си, бледа, измъчена, отслабнала. Но инак читава, не забелязах синини, макар че тя не се съблече. Само си свали якето и маратонките и веднага се сви на кълбо във фотьойла. Не отиде да се измие, отказа да яде. Не отговаряше на въпроси, нищо не искаше да разкаже. Успяхме да измъкнем от нея само, че са я държали в някакъв апартамент, не са я били, не са я изтезавали, нищо не са искали от нея, не са я заплашвали, не са отправяли закани. А днес на разсъмване я пуснали. Стори ми се, че има нервно разстройство.

— Затова ли споменахте за психиатър?

— Ами да. Всъщност, ако искате честно...

— Не искам нечестно, не съм журналист, а детектив. Трябва да разкрия престъплението.

Ира помълча, съсредоточи се. Може би не бива да разказва на това ченге всичко, което мисли за Янка и Руслан? В края на краищата любовта е тънка материя и приема най-разнообразни форми, никой отстрани не може да съди дали я има, или я няма. Самата Ира никога не би се държала с любимия си съпруг като Янка. Но означава ли това, че Яна не обича Руслан? Кой знае...

— Чакам, Ира — напомни за присъствието си Коротков. — Забелязахте ли нещо странно в поведението на Яна? Може би необичайно? Нелогично?

— Не знам — призна тя. — Не мога да преценя. Просто съдя по себе си. Ако с мен се беше случило нещо такова и ако имах любим съпруг или просто любим човек, първата ми работа щеше да бъде да му разкажа всичко с подробности, защото сама нямаше да разбирам какво и защо се е случило и щях да търся неговото мнение. Изобщо аз съм устроена така, че за мен е задължително да споделя, разбирате ли? Ако нямаш съпруг — щях да изтичам при Наташа, аз цял живот търча с проблемите си при нея. Боже, Юра, те не биха могли да ми запушат устата! Щях да разказвам отново и отново, да си припомням най-дребните подробности и да искам да ги обсъждат заедно с мен и да правят изводи: какво означава всичко това? Но това съм аз, Яна е друго нещо. Тя сигурно е устроена различно. Тя няма острата потребност незабавно да споделя с мъжа си. Макар че аз това не го разбирам. Убийте ме, не го разбирам! Не разбирам как може да не искаш да споделиш с мъжа си, ако го обичаш.

— Има два варианта — каза Коротков и запали следващата цигара, — или тя не го обича, или не иска да го разстройва с разказите си. Например, ако са я изнасилили.

Ако са я изнасилили! Тази мисъл, който знае защо, не беше хрумвала на Ира. Макар че би трябвало... Но Янка някак не прилича на жертва на сексуално насилие. Не отиде да се изкъпе, по принцип би трябвало да направи точно това. Макар че в апартамента, в който са я държали, сигурно е имало баня. Внезапно Ира се сети, че косата на Янка е чиста, явно измита съвсем наскоро. Дори ако тя си е измила главата в събота сутринта, преди снимките, до четвъртък нито един жив косъм нямаше да запази такава свежест, само перука. Янка не прилича и на изгладняла пленница. Вярно, отслабнала е, но от четириднешно гладуване не само теглото намалява, но и цветът на лицето става лош, очите хлътват. Ира го знае със сигурност, толкова пъти се е опитвала да гладува, борейки се с наднорменото тегло. Яна е бледа, а от глад би трябвало да посивее или да прежълтее. И естествено нямаше да отказва да яде. Значи там са я хранили. Позволили са ѝ да ползва баня. С една дума, създали са ѝ всички условия. А после са я пуснали. Не, самата Ира определено щеше да откачи от недоумение и желание да разбере какво означава всичко това.

— Любопитно — каза Коротков, след като изслуша разказа за нейните наблюдения. — А как реагира Руслан на случващото се?

— Ужасно е стресиран — накратко констатира Ира. — Суети се около Яна, не знае с какво да ѝ угоди. Жал ми е за него, толкова се тревожеше през тези дни, а тя седи като чужд човек. Поне него да беше съжалила! Той ѝ говори нежно, загрижено, а тя дори не смята за нужно да му отговори с нещо, да реагира по някакъв начин.

— Може би наистина трябва да я види лекар — замислено каза Коротков. — Яна сигурно е в нервна криза.

Дано. Защото, ако причината за поведението ѝ е друга, на Ира няма да ѝ остане нищо друго, освен да смята Яна Нилская за глупачка и кучка. Кое е естествено не би ѝ се искало, защото Ира има искрено добро отношение към Руслан и от все сърце иска в семейния му живот всичко да е наред.

— В десет часа ще закараме Яна при следователя, а после ще видим, може би ще я вземат в болница — продължи Коротков. —

Между другото, ние с вас изпуснахме още един момент. Яна пеш ли си е дошла или с кола?

— Вече ви казах, че спях, когато е дошла. Може да е казала нещо за това на Руслан, но аз не съм чула.

— Добре, да се надяваме, че моите колеги ще успеят да научат нещо интересно от самата Яна и съпруга ѝ. Благодаря ви, Ира, много ни помогнахте.

— Ха, че с какво?! — смая се тя напълно искрено. — Не ви разказах нищо интересно, само емоции и догадки, а те, както ме е учил съпругът ми, не струват и пукната пара...

Коротков за пръв път я погледна с явен интерес.

— Нима сте омъжена? Спомням си, че казахте...

— Да, разведена съм, отдавна. Имах предвид бившия си съпруг. Между другото, може би вие дори го познавате. Игор Викторович Машченко, следовател. Чували ли сте го?

— Машченко ли? — Лицето на Коротков разцъфна в усмивка. — Разбира се, че го познавам. Много добър следовател беше, жалко, че отиде на работа в главното управление. Значи за него сте били омъжена... Интересни неща се случват, ще знаете. Само че Игор не се е изразил съвсем точно. Емоциите и догадките наистина не вършат работа на следователя, върху тях не можеш да изградиш обвинение. За оперативните работници обаче тъкмо те са нужни. Емоциите са главният ключ, с чиято помощ ние влизаме именно през вратите, които са ни нужни, и подминаваме онези, зад които няма нищо. Разбираем ли е образът?

— Хубав образ — отново се разсмя Ирина. — Наистина ли го измислихте сам?

— Уви, няма да ви лъжа, авторството не е мое.

— А чие е?

— На подполковник Каменская, същата, която сега разговаря с вашата Яна. Ира...

— Да?

— Много ми е неудобно, но следователят ни вдигна всички от леглата в шест и половина и ни нареди спешно да дойдем тук...

— Разбрах. Вие сте гладен, не сте успели да закусите. Сега ще измисля нещо.

Тя се втурна към апартамента, но се сети, че сигурно не бива да влиза в кухнята, там дребничкият хитроок Сергей разговаря с Руслан. Ира объркано се спря и въпросително погледна Коротков.

— Не може да влизам в кухнята, нали?

— Може, само че действайте сръчно и бързо. Аз ще ви помогна.

Двамата влязоха в апартамента. Вратата на кухнята беше плътно затворена, както впрочем и вратата, която водеше от антрето към единствената стая. Коротков внимателно отвори вратата и подаде главата си в кухнята, после извика Ира с пръст.

— Може — съобщи й шепнешком.

Тя се шмугна след него, като се постара да бъде колкото може по-незабележима. Руслан и дребният оперативен работник седяха един срещу друг до масата, Руслан диктуваше някакви имена и адреси, Сергей бързо записваше. Не обърнаха никакво внимание на Ира. Тя извади от хладилника парче кашкавал и опаковка нарязан пушен салам, после от шкафчето полиетиленова торбичка с хляб, взе от масата един нож и за всеки случай грабна и две лъскави червени ябълки.

— Царска храна — възторжено промърмори Коротков, когато отново се озоваха на балкона. — А върху какво ще режем?

— Ах, дявол да го вземе!

Ира прехапа устна от яд. Наистина, на какво ще режат? Вярно, тя взе нож, но забрави дъска.

— Да имате вестник?

— Разбира се, в антрето има цяла купчина.

— Дайте тук един. Сега ще постелем вестник и ще нарежем всичко прекрасно — като съветските алкохолици и постсъветските бездомници — весело предложи Коротков. — Това ще ви притесни ли?

— Мен?

Досмеша я от това предположение. Ех, да знаеше този симпатичен милиционер каква младост имаше зад гърба си красавицата актриса Ирина Савенич!

Докато гледаше как Коротков сръчно реже кашкавала и хляба и прави сандвичи, Ира изпита зверски глад. Винаги огладняваше, когато беше нервна, но сега не се случваше нищо особено, така че уж нямаше от какво да се нервира.

— Заповядайте, стопанке — подаде ѝ сандвич Коротков, — първата хапка е за дамата.

— Благодаря.

Тя с наслада захапа хляба с кашкавал, покрит с тънък резен пушено месо. Сякаш бе гладувала цяла седмица, ей богу! Просто срамота!

— Знаете ли, Юра, вие сте много мил човек. Тогава, в неделя, ми се сторихте ужасен дървенияк. Един сериозен, мрачен, крещи на всички, командва, подозира всички наред.

— А днес какъв съм?

— Днес сте съвсем друг. С вас се чувствам невероятно леко, изобщо не ме е страх от вас.

— Е, хубаво ме подредихте! — Коротков направи смешна физиономия. — А в неделя значи се страхувахте от мен?

— Аха, и още как! Не, наистина, Юра, бяхте толкова страшен, че нямам думи.

— Да ви кажа ли защо? — попита той с неочаквано сериозен тон.

— Кажете — помоли Ира.

— Разбирате ли, Ирочка... Напуснах жена си. А нямаше къде да отида, къде да живея, така че спях в службата, в кабинета си, на столчета. Цялото тяло ме боли, гърбът ми превит, ходех да вземам душ в спортната зала. А на всичко отгоре и в късна доба трябваше през дъжда и вятъра да отида да гледам труп. Какво трябваше да бъде настроението ми според вас?

— Лошо — убедено отговори тя. — А днес добро ли е?

— Нали виждате.

— Значи сте се прибрали при жена си? Или сте си намерили жилище?

— Нито едното, нито другото. И при жена си не съм се прибрал, и жилище не съм си намерил. Но пък намерих пристан у една временно свободна жена, затова имам възможност нормално да се наспя и нормално да се нахраня.

Тя не очакваше, че изведнъж ще ѝ стане неприятно. Ама какво ѝ става? Голяма работа, някакъв абсолютно чужд човек си намерил пристан у временно свободна жена, значи трябва да се зарадваме. А на нея, кой знае защо, ѝ стана тъжно, сякаш я бяха измамили.

— Честито — мрачно промърмори Ира.

— Засега няма поводи да ми честитите. Тази жена е моя позната, приятелка, може да се каже, но не и любовница. И аз ясно виждам, че я притеснявам. Апартаментчето ѝ е едностайно, така че сама можете да се сетите как се чувства тя с чужд мъж. След няколко дни ще имам възможност да се преместя, а засега ето на, налага се да злоупотребявам с нейното гостоприемство. Та всъщност какво исках да ви попитам...

— Какво?

Досмеша я, олекна ѝ. Ира не беше свикнала да се взира много-много в своите емоции, просто ги следваше, а после горчиво се разкайваше, задето краката ѝ тичат пред главата и тя първо действа, а после мисли. Така си беше устроена Ирина Савенич.

— Яна се е върнала, сега не е нужно неотлъчно да бъдете край Руслан. Сигурно ще се приберете вкъщи. Нали така?

— Разбира се. Какво да правя тук? Вече не съм им нужна.

— А вкъщи очаква ли ви някой?

Ами да, разговорът вървеше именно към това. Ира не си кривеше душата пред себе си, това ѝ беше приятно. Тя бе искала такъв обрат и го бе очаквала. Този детектив ѝ харесваше. Много ѝ харесваше.

— Не, живея сама.

— Не искате ли да ме поканите на гости? Да ме нагостите с вечеря, да ме напоите с чай. И да ми разкажете още неща за Руслан и Яна.

— Заповядайте. Ще се радвам да ви видя.

— Кога?

— Трябва да прегледам графика на снимките. Не го помня наизуст...

— Но днес участвате, нали?

— Да, от два часа докъм шест.

— Значи довечера...

— Разбира се, Юра. Имате ли адреса ми?

— Ирочка, детективът обикновено няма пари, но винаги има адресите на свидетелите.

---

[1] Става дума за „Малката Дорит“ от Чарлс Дикенс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Скромно седнала в ъгъла до прозореца, Настя слушаше как Борис Виталевич Гмиря разпитва Яна Нилская. От думите на Яна се очертаваше следната картина. На 9 юни около осемнайсет часа Теймураз Инджия поканил Яна в ресторант „Теменуга“, където я почерпил с шишчета от есетра. Докато пиели кафе, Тимур научил от собственика на ресторанта, че от двайсет часа ще има банкет, така че „Теменуга“ ще работи, докато приключи празненството, с други думи — докъм два часа през нощта. Естествено късно вечерта няма да пуснат външни лица, но него, Тимур — винаги с радост, като постоянен посетител. А Тимур отговорил, че няма да притеснява никого, а и да дойде със своята дама, ще влязат само в бара да пият кафе и да хапнат по някой сандвич. С това уговорките приключили. В единайсет и нещо Тимур предупредил администратора, че отива да пие кафе с Яна. Тръгнали по алеята към малката уличка „Митковски“. Когато се изравнили с площадката за ролкови кънки, от храстите отсреща някой ги извикал:

— Тимур! Яна!

Те се приближили, отекнали два изстрела, Тимур паднал, някой сграбчил слисаната Яна, запушил ѝ устата с ръка и я повлякъл нанякъде. Мъжът бил едър и силен и колкото и да се дърпала Яна, нищо не могла да направи. Натикали я в кола — бяла волга, и я откарали. В колата не само ѝ залепили устата с тиксо, но и веднага ѝ завързали очите, макар че тази мярка всъщност била излишна: Яна не познава Москва, така че и бездруго не би могла да разбере къде я карат, особено в тъмното. Пътували двайсетина минути, така поне ѝ се сторило. Може би повече, може би по-малко. Била толкова уплашена, че не се сетила да засече времето за път.

Закарали я в някакъв блок, в апартамент. Какъв е бил блокът? Панелен или монолитен? С един вход или с повече? На колко етажа е бил? Тя не знаела, не видяла, когато я въвеждали в блока, очите ѝ били завързани, а когато я извеждали — също. По-точно, не я въвеждали, а я

внесли на ръце. Качили се с асансьор. До кой етаж, поне приблизително. Тя не знаела, но определено не бил вторият и дори не третият, най-вероятно петият — седмият, но не била сигурна. Какъв е бил апартаментът? Обикновен — три стаи, кухня, баня, тоалетна. Какво се е виждало от прозореца? Яна не знаела, прозорците били облепени с хартия. Веднага я предупредили, че в апартамента до нея непрекъснато ще има някой и за най-малкото нарушение ще я наказва. За нарушения щели да се смятат опитите да крещи, да вика за помощ, да избяга, да отлепи хартия и да погледне през прозореца. Ако нямало нарушения, обещали след няколко дни да я пуснат и всичко да бъде наред. И никой нямало да й стори нищо лошо.

Наистина нищо лошо не й се случило, хранели я три пъти дневно. Отначало Яна се опитвала да откаже храната, но после разбрала, че това нищо няма да промени, че никой не смята да я моли, както и да я пусне преждевременно. Пазачът не разговарял с нея и решително пресичал всякакви нейни опити да задава въпроси. Поточно, пазачите били двама, пазели я на смени, защото нощем не почивали, а седели в същата стая, в която спяла Яна, и я следели. Тя не виждала лицата и прическите им: и двамата стояли с маски, същите като на бойците от частите със специално предназначение. Ръст, фигура? Обикновени, единият малко по-висок и по-строен, другият — по-нисък, с по-широки рамене. Гласовете им? Също обикновени. Те произнесли толкова малко думи през тези дни, че Яна едва ли би могла да ги разпознае. А за особености на говора и дума не можело да става, мъжете се стараели да си служат само с междуметия или кратки „да“, „не“, „може“, „не може“, „не знам“, „забранено“, „наказание“.

Днес в четири сутринта я събудили, отново й завързали очите, залепили й устата, изнесли я на ръце от блока и я качили в кола. Пътували нанякъде дълго, сигурно четирийсетина минути. После я изнесли от колата, отново я качили в асансьор. Свалили й тиксото. Когато смъкнала превръзката от очите си, Яна се намерила на стълбищна площадка, до нея нямало никого, само в шахтата бучал слизацият асансьор, а на пода била захвърлена чантичката й. Надникнала през прозореца, но не видяла нищо интересно, явно прозорците на стълбището не гледали към мястото, където пред входа била спряла колата. Когато слязла долу и излязла на улицата, там вече нямало никого. Пет сутринта, всички спели, наоколо било тихо и

пусто. Дали може да покаже мястото? Да, разбира се, по-точно, ще опита, но не е сигурна... Не погледнала коя е улицата, нямало смисъл, и без това тя не познавала московските улици, а естествено нямала карта под ръка. Тръгнала напосоки, след трийсетина минути се намерила пред станция на метрото, трябвало да почака известно време, докато отворят — станцията работела от пет и половина. Коя станция? „Орехово“. С метрото стигнала до нужната станция и отново тръгнала пеша към блока, където живеят сега с мъжа ѝ.

От странна по-странна история. Какво ти странна — невероятна! За какво им е било да отвличат човек само за да го хранят, поят и охраняват няколко дни, а после да го пуснат? Безумие някакво... Ако са я отвлекли за всеки случай, като свидетелка на убийството на Тимур, непременно са щели да я питат какво конкретно е видяла, може ли да разпознае убиеца, щели са да я заплашват с всички възможни наказания, ако продума. Но и това е глупаво, по-просто е било да разберат какво е видяла и какво не, а после да я убият. Защо да пускат на свобода бомба със закъснител?

Още един момент се стори любопитен на Настя. Извикали ги по имена, нарекли Инджия Тимур, а Яна — Яна. За Тимур всичко е ясно: човекът, който е искал да го убие, е знаел името на своята жертва. Откъде обаче убиецът е знаел, че младата жена до Тимур се казва Яна? Подготвял се е предварително и е събирал информация? Но щом е бил толкова предвидлив, не е ли било по-просто да избере момент, когато Тимур е сам, а не с дама? На никой престъпник не му трябват излишни свидетели. А ако не се е подготвял, ако е имал намерение да извърши убийството именно на 9 юни, тогава откъде е познавал Яна? Варианти за отговори: все пак в Москва Яна се е сдобила с познати, за които не разказва нищо на никого, и това прекрасно пасва на версията на Серьожа Зарубин, че са я придумали или заставили да бъде ориентир — съучастница в убийството. Но тогава не е ясно защо е трябвало да я отвличат. Напълно достатъчно би било от нейна страна да даде невярно описание на убиеца и да посочи невярна посока, в която той е избягал. От просто по-просто. Втори вариант: убийството е извършил човек, близък до снимачната група, който прекрасно познава и Тимур, и Яна, а освен това е информиран, че двойката е тръгнала към ресторант „Теменуга“. Наистина от работещите този ден на снимачната площадка не е изчезнал никой, освен Тимур и Яна; когато служителите

на милицията са отишли там, всички са били налице, но това нищо не доказва. Този човек може да е убил Тимур, да е напъхал крехката лека Яна в колата, където са го чакали съучастниците му, да им махне с ръка за довиждане и да се върне на снимачната площадка. Следователно изниква още една версия, според която Тимур е дал повод на някой от членовете на снимачната група да го убие. На някой друг, освен Руслан Нилски. Защото Нилски като възможен заподозрян е бил разработен на първо място и е било точно установено, че от момента на тръгването на Тимур и Яна към „Теменуга“ Руслан не се е отделял нито на крачка от Воронова, постоянно са били заедно и пред очите на всички. Впрочем... Нилски, понеже е ревнувал жена си от младото красиво момче, може да е наел изпълнители и да е взел мерки да си осигури алиби. Тогава става ясно откъде убиецът е познавал Яна. Или са му я показали, или са му я описали най-подробно. И тогава е абсолютно ясно защо никой нищо не е искал от Яна и не са й сторили нищо лошо. Поуплашили са я и са я пуснали, та да знае за друг път как ще флиртува с чужди мъже и ще нервира ревнивия си съпруг. Тогава всичко се подрежда... Но откъде може да е взел Нилски този изпълнител, хем не само него, но и помощниците му? Това е практически невъзможно за човек, който не е тукашен и няма връзки с мутри. Кой обаче е казал, че Нилски няма такива връзки? Никой не е проверявал московските му контакти. А нали Руслан Андреевич още от 1991 година неведнъж е ходил в Москва и в командировки, и по частна линия, събирал е материали за своите статии. Между другото, каква е била тематиката на неговите материали? И в какви сфери е търсил нужната му информация? Не, няма друг начин, ще трябва плътно да се заемат с журналистическото минало на новоизпечения писател Руслан Нилски. И във връзка с версията, която тя изложи вчера пред Афоня, и във връзка с тази, която изникна в главата ѝ сега...

— Яна Генаевна — прекъсна мислите на Настя гласът на следователя Гмиря, — трябва да проведем процедура по разпознаване. Ако сте уморена или не се чувствате добре, ще я отложим за утре...

— Не, наред съм — прошумоля едва чуто гласчето на Яна, — готова съм. Можете да започвате.

— Е, не всичко става толкова бързо — засмя се Борис Виталевич, — разпознаването е сложна процедура. Трябва да доведем

задържаните от изолатора, да подберем други участници, да поканим поемни лица. За това ще е нужно време. Къде е съпругът ви сега?

— В коридора, чака ме.

— Прекрасно. Поразходете се тогава, идете някъде да обядвате. А към три часа се върнете тук, надявам се да сме готови дотогава.

Когато Нилская излезе от кабинета, Гмиря се обърна към Настя:

— Е, какво ще кажеш?

— Нищо ново, Борис Виталевич. Тя повтори същото, което каза на мен тази сутрин. Някаква идиотска история... Нито смисъл, нито логика.

— Така значи? — присви очи следователят. — Неотдавна ми пееше съвсем друго.

— Искях да кажа, че се получават прекалено много версии — поправи се Настя. — Фактът, че похитителите са се държали добре с Яна, не са я заплашвали и нищо не са искали, а освен това не са заплашвали и не са искали нищо от съпруга ѝ, най-вероятно говори, че всичко е било организирано именно от съпруга ѝ. Но тогава ще трябва да приемем, че Руслан Андреевич Нилски или е пълен идиот, или е дяволски умен и хитър. Защото това е абсолютно нестандартен ход и не се вписва в обичайната схема. Ако той е инсценирал отвличането на собствената си съпруга, за да замаскира участието си в убийството на Инджия, като същевременно я сплаши, би трябвало поне да казва, че са го заплашвали или са искали нещо от него. А той не споменава нищо такова. Или е банално глупав и просто не се е сетил за това, или е тъкмо обратното.

— Звучи логично — съгласи се следователят. — Имаш ли други идеи?

— Това не е идея, а по-скоро полет на фантазията... В разговора си с Коротков Ирина Савенич отбелязала, че когато Яна се върнала тази сутрин, Руслан пърхал над нея като орлица над орлето си, а тя останала затворена и се дърпала. Савенич преценила това като коравосърдечие от страна на Нилская и изказала предположението, че Яна не обича много своя съпруг, щом не е поискала веднага да сподели с него подробности за случилото се. Аз пък изпитах друго усещане. Може би е станало нещо, което е подсказало на Яна, че Руслан Андреевич е свързан с престъплението. Затова се отдръпва от него и не иска да бъде откровена. Тя се лута в догадки и не разбира дали може

да се доверява на собствения си съпруг или не. Как ви се струва тази версия?

— Бива си я — позасмя се Борис Виталевич. — Разпиляваш се, Анастасия. Ти имаше задачата да се занимаваш с фигурата на Андрей Константинович Ганелин и с възможността той да има пръст в престъплението с цел да се провали снимането на сериала. А ти къде си се отплеснала? Твоят нов шеф няма да те похвали.

— А, много важно — небрежно махна с ръка тя, — ще се справя някак. Нали може ситуацията да се модифицира в нужното направление. Яна Нилская е любовница на Ганелин, в сговор е с него, затова похитителите не са ѝ причинили нищо лошо. В такъв случай всички нейни показания не струват и пукната пара, лъжливи са от първата до последната дума. Или пък не е в съглашение с Ганелин, но той — като идеолог и организатор на престъплението — е заповядал да не закачат Яна, да я подържат няколко дни и да я пуснат, а цялото това отвлечение е било измислено, за да ни хвърлят прах в очите. Яна пък си е направила извода, че Ганелин има нещо общо със случилото се, и сега се измъчва, защото той е съпруг на режисьорката, от него зависи, първо, финансирането на проекта, а второ — доброто отношение на Воронова към Руслан и тяхното плодотворно сътрудничество. Яна не може да съобрази как трябва да се държи, за да не навреди на съпруга си, затова се е затворила. Не е изключено впрочем нейните показания да не съдържат никаква полезна информация именно по тази причина. Тя още не може да реши какво трябва да казва и какво не бива, затова предпочита да не казва изобщо нищо. Не видяла, не чула, очите ѝ били завързани, пазачите били с маски, прозорците — облепени.

— Логично — съгласи се Гмия. — Значи така, драга моя. Предай на Зарубин да започне да разработва всички връзки на Яна Генадевна Нилская по нейното местожителство и евентуалните ѝ идвания в Москва. Аз ще изпратя официално запитване до Кемерово, а твоят дребният да сяда до телефона да къса нервите на кемеровчани.

— По-добре да иде лично, Борис Виталевич — умолително хленчи Настя. — Нали знаете как се върши работа по телефона...

— Знам, знам. Но не мога да плащам командировката му от джоба си. Днес ще си поговоря с твоя Афанасиев, може да го придумам. Как го наричате там?

— Кого? — Настя облещи невинни очи.

— Кого, кого... вашия нов началник. Май Афоня, нали?

— Какво говорите, Борис Виталевич, към него ние изпитваме абсолютно уважение и с целия си пиетет...

— Хайде, хайде... Разузнаването ми докладва всичко. Какъв е той изобщо?

— Ами... нормален. Само дето не обича мен, но това е разбираемо. Кажете му, че е необходимо да изпрати Серьожа Зарубин в Кемерово, за да установи старо познанство на Нилская с Андрей Ганелин, когото вие подозирате в организирането на убийството. Тогава ще клъвне.

— Такава била работата значи — разбиращо проточи Гмия. — Вашият Афоня е поредният преследвач на лаври, иска да разкрие престъпление, което ще се превърне в шумен скандал. Съпругът бизнесмен пречи на своята прочута съпруга да снима филм. Симпатично, симпатично. Какво, Анастасия, зле ли се чувстваш без Житената питка? — попита той неочаквано сериозно.

— Зле — призна тя, но веднага добави: — Нищо, ще се справим. Житената питка беше изключителен екземпляр, в живота рядко се случва човек да работи с такъв началник. Повечето хора работят с ръководители като Афанасиев — и нищо, живеят, работят, никой не е умрял. И ние ще оцелеем. А на мен какво ще наредите?

— Ясно е какво. Занимавай се плътно с Нилски. Аз ще те оправдая пред началника ти, сядай на компютъра, влизай в интернет и разрови всички публикации на Нилски, които намериш. Изясни в кои московски издания има познати, разпитай ги — да кажат как е събирал материалите си в Москва, от какво се е интересувал, с кого е контактувал. Фактът, че на Яна Генадевна не е била причинена никаква вреда, освен морална, говори, че престъплението е било организирано от човек, на когото тя не е безразлична. Или от съпруга, или от евентуален любовник. Съпругът е известен, любовникът — не. Ганелин е само предполагаема фигура, любовник на Нилская може да е всеки. Просто, ако нейният любовник не е Ганелин, а някой друг, изобщо не е ясно за какво му е потрябвало това. Ганелин поне има мотив.

— И другият човек може да има мотив — възрази Настя. — Нали установихме, че Теймураз Инджия изобщо не е бил ангелче. Вярно, това е прекалено красиво съвпадение: врагът на Инджия да е

същевременно любовник на Яна Нилская. Макар че в живота се случват и по-странни неща. Освен това бих се съгласила с предположението врагът на Тимур нарочно да се е zalюбил с Яна, за да си улесни извършването на убийството.

— Или не да се е zalюбил, а да е влязъл в делови отношения с нея — добави Гмиря. — Ти ми помагаш за убийството, аз ти давам пари. С една дума, драга моя, Нилская е живяла в Москва три седмици и тези три седмици трябва да се възстановят минута по минута, за да разберем дали тя за това време би могла да завърже някъде нови познанства, скришом от очите на съпруга ѝ и на цялата снимачна група.

— Могла е — твърдо отговори Настя. — Знам го със сигурност.

— Как така, откъде го знаеш? — заинтересовано попита следователят.

— Ами спомняте ли си, разказаха ни, че Яна постоянно си е тръгвала от снимките заедно с Тимур? Ту са го изпращали с някаква задача, ту е откарвал или докарвал актьори, а са се отлъчвали и просто така, ако шофьорът не е бил нужен. По време на подобни отсъствия Тимур може като нищо да се е срещал със свои приятели и да е запознавал с тях Яна. А после, като общително и изобщо добро момче, е карал Яна на срещи с някого от тях, докато официално са отивали да обядват или по работа. Какво по-просто от това? Да допуснем, изпращат Тимур в „Мосфилм“ да донесе някой костюм или перука, които са забравили да вземат за снимките. Той качва Яна в колата, бързичко се обажда на приятеля си, пътом я оставя където трябва, на връщане я взема. При московските разстояния и традиционни задръствания нежната среща в рамките на един час със сигурност е възможна, че и за по-дълго. Същото може да е ставало и ако са снимали в павилион в студиото. Нали знаете, има едни капризни актьори, които не карат кола, но искат непременно да ги возят. Особено ако актьорът не е московски, а поканен от друг град. Собствената му кола не е тук, а такситата са скъпи. Затова е нужен шофьор, за да го докара на снимки и после да го върне. Във филма на Воронова се снимат четирима актьори от Петербург, двама от Минск и един от Нижни Новгород. На снимачната площадка пък Тимур и Яна по взаимна уговорка са се престрували, че напълно невинно флиртуват

един с друг, та на Руслан Нилски и през ум да не му мине, че женичката му си е намерила някой трети.

— Страхотно — за трети път проточи Борис Виталевич. — Значи след очната ставка аз ще пораздрусам мадам Нилская относно нейните пътувания с шофьора. Къде са ходили, кога и с каква цел. И ако тя поне веднъж не успее да ми опише мястото, където са пращали Тимур, смятай, че се е хванала. Значи по някакви причини тя не е стигнала до това място. Свържи се с директора на филма, да представи справка за използването на колата, шофирана от Инджия. Кога, къде и защо го е изпращал.

— Борис Виталевич, вече нямаме съветска власт — предпазливо отбеляза Настя. — Едва ли в една частна продуцентска фирма е прието да се издават пътни листове.

— Така си е — с въздишка се съгласи Гмиря. — Макар да ругаем съветската власт, но в определен смисъл тогава беше по-лесно да се разкриват престъпления. Човек не можеше да кихне, без тутакси да се появи съответната справчица с печатче. Е, толкоз, драга моя. Докато аз уреждам с твоя шеф въпроса за командироването на капитан Зарубин в Кемерово, нека той да поработи върху тази версия. Трябва да изясним кои актьори е возил Инджия и кога, да ги намерим и да ги разпитаме за Яна. Дали тя е била в колата през цялото време, или са я закарвали донякъде и после са я връщали. За какво са си говорили с Тимур. И какви може да са били отношенията им. Актьорите са хора наблюдателни, не като много други. Разбра ли всичко?

— Разбрах.

— Тогава тичай да изпълняваш. Защо ме гледаш така? Искаш да ме питаш нещо ли?

Настя вече бе стигнала до вратата, решила да не задава въпроса, който бе възникнал у нея, но който тя не бе сметнала за важен и съществен. Но в последния момент все пак реши друго и попита:

— Борис Виталевич, а защо вие днес постоянно ме наричате „драга моя“? По-рано не бях чувала от вас тези думи.

— Ах, това ли било! — избухна в смях Гмиря. — Вкъщи ми се е лепнала. Гостува ни една роднина на жена ми, та тя постоянно повтаря тези думи. Цяла седмица я слушам, а сега, виждаш ли, и аз започнах да ги употребявам. Защо, ти да не се обиди?

— Не, само се учудих.

— Е, добре, продължавай да се учудваш. Може с още нещо да смая въображението ти.

Настя пое към метрото почти тичешком, докато следователят не е изпълнил обещанието си да смае въображението ѝ с някаква друга задача. Но едва бе влязла в кабинета си и бе включила компютъра, когато Гмиря се обади по телефона.

— Имаме извънредно произшествие — кратко съобщи той. — Току-що дойдоха съпрузите Нилски. Някой им подхвърлил някакво странно писмо.

— Как така са им го подхвърлили? — учуди се Настя. — Къде? Нали отидоха да обядват.

— След обяда Нилски намерил писмото в джоба на якето си. Бил го дал на гардероб в ресторанта.

— И какво пише в писмото? — тревожно попита тя.

Ето, най-сетне нещо започва да се прояснява. Писма със заплахи или искания. Само че не след отвлечането на Яна, а след нейното връщане. Някакво объркване на срокове и изпълнители? Или отвлечането на Яна е било предварителна заплаха, демонстрация на сила, за да направят Нилски по-сговорчив? От всяко положение сега ще се изясни какво искат от него.

— В писмото ли? — каза Гмиря. — Една фраза: „Ако всички хора разсъждаваха еднакво, никой нямаше да залага на конни състезания“.

Настя не повярва на ушите си.

— И толкоз? — недоверчиво издума тя, като все пак се надяваше, че следователят ще прочете още нещо.

— Толкоз, Анастасия. Набрано е на компютър, разпечатано е на принтер. Сега го давам на експертите, а ти по най-бързия начин тичай в ресторант „Джаник“, където са обядвали Нилски.

— Ами интернет? Нали ми възложихте да...

— Аз ти възложих — аз отменям задачата. Хайде, изпълнявай.

* * *

До вечерта краката на Настя пареха, а езикът ѝ сякаш бе подпухнал. Отдавна не ѝ се бе налагало толкова много да се движи и

да говори.

Ресторант „Джаник“ я огорчи. Тоест, там кухнята беше прекрасна, сервитьорите обслужваха бързо и любезно, а дизайнът радваше окото с умелото съчетание на дърво и текстил. Но първата несполука за Настя беше липсата на гардероб по същество. „Джаник“ беше не твърде скъпо демократично ресторантче за бързо хранене и тук връхните дрехи не се даваха на изпълнен с достойнство чичко с униформа с ширити, а се окачваха на кукички, забити в стената от двете страни на входа, или върху облегалките на столовете. Тъй като от сутринта на няколко пъти започваше да вали, а към два-три часа дъждът рухна като из ведро, дрехите на съпрузите Нилски, както и на другите посетители, намислили да обядват по това време, се оказали подгизнали и те естествено ги окачили именно на кукичките, а не на столовете си, тапицирани със симпатичен светлолилав плат. „Джаник“ има много сполучливо разположение, наоколо е пълно с разни учреждения, чиито служители обичат да обядват тук, и в делнични дни от един до около три и половина часа ресторантът винаги е пълен. В такава обстановка няма нищо по-лесно, когато сваляш от кукичката собствената си дреха — или обратното, когато я окачваш на кукичка, — незабелязано да пъхнеш плик в чужд джоб. Да, всъщност именно при окачването, а не при вземането. Човекът е следял семейство Нилски, видял е, че са влезли в „Джаник“, след известно време е влязъл след тях, съблякъл се е. Още навън е видял добре какъв шлифер носи Яна и какво яке — Руслан. Може да е бил съвсем близо до тях и да е влязъл практически веднага след тях, затова със сигурност е знаел къде именно висят техните дрехи и е окачил на същото място своето яке или с каквата дреха е бил. И в този момент е пъхнал писмото в чуждия джоб.

Кукичките са малко, посетителите — много, съответно е имало много якета, шлифери и сака, накачени едно върху друго. Онзи човек е трябвало наистина да влезе веднага след Нилски, инак би рискувал. Други посетители е можело да окачат дрехите си върху дрехите на Яна и Руслан и тогава той не би намерил от пръв поглед нужния джоб и второ, дори да намери този джоб, би бил принуден да се забави, докато поставя плика, а това е можело да предизвика подозрения: какво се мотае той там, да не би да е джебчия и да обира чуждите дрехи?

Но най-голямата несполука беше, че сервитьорите в „Джаник“ работеха на две смени: от десет сутринта до четири следобед и от четири до десет вечерта. По времето, когато Настя отиде в ресторанта, първата смяна вече си бе тръгнала. И сега ѝ предстоеше да научи адресите и телефоните на всички сервитьори и мениджъри, работили първа смяна, и да се срещне с тях. Може би щеше да ѝ провърви и някой щеше да си спомни човека, влязъл в ресторанта веднага след Нилски и леко позабавил се до закачалките. А може би нямаше да ѝ провърви...

Резултатът към края на деня се оказа повече от плачевен. Краката я боляха, езикът ѝ не мърдаше, а полезната информация беше равна на нула.

— Ама моля ви се — в един глас ѝ заявиха всички разпитани служители на ресторанта, — от един до три е най-натовареното време, едва успяваме да тичаме с подносите и да вземаме поръчките, не се оглеждаме наоколо.

— Но как така! — учуди се Настя. — При вас дрехите на посетителите висят практически без никой да ги наглежда. Нима не е имало кражби?

— Имаме си секюрити. С него поговорете, може той да е видял нещо.

— Секюрити ли? — искрено се изуми Настя. — Аз бях днес в „Джаник“ и не видях никакъв секюрити.

— Значи в момента не е бил в ресторанта. Днес на работа е Гарик, той изобщо постоянно се измъква някъде навън.

По-нататъшните разпити проясниха ситуацията. Секюрититата, а по-просто казано — охранителите, работели по собствен график, тоест не по половин ден като сервитьорите и мениджърите, а по дванайсет часа, но пък веднъж на три дни. От тримата охранители двамата били свестни, а третият, на име Гарик, бил уреден на тази работа по указание на местните мутри, които контролирали ресторанта. Гарик не бил твърде дисциплиниран, често можел във всеки един момент да се отлъчи от работното си място за неопределено време, без да се обаждат на никого. На няколко пъти старши мениджърът по персонала му правил строги забележки, след което мутрите довтасвали извънпланово, което никак не радвало собствениците на ресторанта. В края на краищата вдигнали ръце от Гарик — да прави каквото ще.

За огромно съжаление на Настя, именно Гарик днес охранявал мира и спокойствието в симпатичния и нескъп „Джаник“. Наложил се Настя да се върне в ресторанта, макар че вече не хранеше никаква надежда да успее.

Предчувствието не я излъга, Гарик се оказа абсолютно безхаберен тип. Не особено умен по природа, той по всяка вероятност беше успял или да си пийне, или да се насмърка, или да се боцне, във всеки случай отговорите му на Настините въпроси едва ли можеха да се смятат за адекватни. И разбира се, именно по интересуващото Настя време — от един и половина до два часа следобед, когато Нилски бяха влезли в ресторанта, не е бил на мястото си.

„Като не ти върви, не ти върви още от сутринта и във всичко“ — отчаяно си мислеше тя, когато се прибирала вкъщи към десет часа вечерта. Последната капка лош късмет за този ден наля в общата чаша Коротков, когато се оказало, че не може да я вземе с колата и да я закара вкъщи, защото е на гости у Ирина Савенич. Юра й съобщи това по телефона, когато Настя, сбогувала се с надеждата да научи нещо полезно от охранителя Гарик, му се обади на мобилния.

— Поне ще се прибереш ли за през нощта? — насмешливо попита тя. — Да те чакам ли, или да си лягам?

— Не знам — отговори уклончиво Коротков. — Засега нищо не мога да кажа. Ситуацията е неясна.

— Слушай, не ме будалкай! — ядоса се Настя, понеже беше уморена от безсмислено хвърлените сили и съответно напрегната. — Ако ми дойдеш в два часа през нощта и започнеш да ми звъниш на вратата, ще трябва да се събудя, да ставам и да ти отварям. А аз не обичам това. По-добре изобщо да не лягам, докато се прибереш, да поработя. Но трябва да знам определено дали да те чакам или не.

— Къде си сега? — попита Юра вместо отговор.

— В центъра, пред ресторант „Джаник“. Ще си тръгвам за вкъщи.

— Ще ти се обадя след един час вкъщи, бива ли?

— Добре — недоволно изръмжа тя. — Казанова жалък такъв!

— Не нагрубявай шефа — изхъмка Коротков.

Край „Шчолковская“ истински тропически порой заля Настя — от него не можеше да я спаси дори чадър. И макар че не чака автобуса дълго, тя успя здравата да подгизне. „Ако всички хора разсъждаваха

еднакво, никой нямаше да залага на конни състезания“ — повтаряше си мислено, докато събличаше мокрите си дрехи и се загръщаше в уютния топъл халат. В хладилника имаше много храна — същата, която Серьожа Зарубин беше купил снощи и която така и не бе изядена тази сутрин. Господи, какъв безкраен ден! Ами че обаждането на Гмиря и съобщението му, че Яна Нилская се е намерила — всичко това стана днес, в шест и половина. А сякаш бе преди седмица. Какво странно писмо е получил Руслан Нилски... Само една фраза, известният афоризъм на Марк Твен. Какво ли стои зад нея? Това може да знае или поне да се досеща само Руслан. Но според думите на следователя, Руслан по никакъв начин не коментирал това загадъчно послание. Какво, той наистина ли не се досеща какъв таен смисъл се крие зад тези думи, или се досеща, но не смята за нужно да сподели догадките си със следствието?

Ами ако именно той, Руслан Нилски, е организиран убийството на шофьора и отвличането на жена си — тогава може сам да си е написал и писмото и в нужния момент просто да го е извадил от джоба си. Той играе някаква сложна игра, стреми се към някаква завоалирана цел и води всички за носа. Каква игра играе и каква цел вижда пред себе си?

Салатки — о, страхотно! По дяволите, това изобщо не е нейна дума, на Гмиря е. Нима и Настя няма имунитет и се поддава на словесна „зараза“? Обаче браво на Зарубин, снощи добре се е постарал, умно е похарчил парите в магазина. Нека отворим сега тази симпатична салатка, наречена „Мимоза“, да отрежем черен хлебец, на хлебеца да сложим телешко саламче, толкова нежнорозово, че дори да ти е жал да го захапеш... „Никой нямаше да залага на конни състезания“. Ама разбира се, ако разсъждаваха еднакво, всички щяха да залагат на един и същи кон и нямаше да има никакъв смисъл от тотализатора. А какъв е смисълът на тази бележка?

Когато Настя приключи с вечерята и включи компютъра, тя вече си бе създала ясното убеждение, че в това странно дело за убийството на Теймураз Инджия и отвличането на Яна Нилская всички знаят всичко, но никой нищо не казва. Добре ще е да разберем защо.

Коротков, както беше обещал, звънна в единайсет и с вибриращ от мъгляви надежди глас се спазари с нея за компромис: ако не си дойде и не се обади до един часа, Настя може да се смята свободна от

задълженията на приятелка хазайка. Настя, от своя страна, го предупреди да ѝ звъни на мобилния, защото ще се включва в интернет и телефонната линия ще бъде заета.

Тя знаеше къде и как да търси регионалната преса и само след около час успя да си създаде първоначална представа за журналистическата дейност на Руслан Нилски. За Москва още не беше ясно, но че в Кемерово той бе имал възможност да контактува с престъпни среди, беше сигурно. Между другото, и с милицията. Седемдесет-осемдесет процента от неговите публикации бяха посветени на проблемите с престъпността, в това число организираната. Самите материали харесаха на Настя, те бяха грамотни и отлично написани, журналистът се отличаваше с точни формулировки и завидно умение да подрежда от единични факти цяла картинка, като при това не забравяше да добавя: „налага се изводът“, „създава се впечатление“, „може да се предположи“. От една страна, фактите бяха събрани и подадени така, че нямаше нужда и от предположения, всичко изглеждаше абсолютно очевидно и разбираемо. Но от друга страна, тези малки въвеждащи словосъчетания спасяваха Нилски от риска от съдебно преследване от страна на хората, за които пишеше. Нали той нищо не твърди, само описва фактите, а вие сами си правете изводите...

Настя беше прочела почти до средата една от последните статии на Нилски, датирана от април миналата година, за някакъв кандидат за кмет, излежал присъда за предумишлено убийство, когато мобилният ѝ телефон до нея избръмча музикалната фраза от Бах.

— Не спиш, нали? — чу се напрегнатият глас на Коротков.

— Както се разбрахме — отвърна тя, без да откъсва очи от екрана на компютъра. — Контролен час — един нула-нула.

— Ей сега идвам.

Увлечена в статията, Настя не обърна внимание на тревожните нотки в гласа му.

— Аха, идвай — разсеяно избъбри тя. — Гладен ли си?

— Не. Ти през това време си събери акъла, при нас тук се случи нещо.

* * *

През последните дни Наталия Воронова се прибираше от снимки ужасно капнала. Ставаше все по-трудно да стяга снимачната група: хората, зашеметени и разстроени от убийството на шофьора Тимур, веднага започнаха да намекват, че това е лоша поличба и че филмът не бива да се снима, щом работата е започнала с трагедия. Освен това на площадката по няколко пъти на ден идваха служители на милицията и задаваха много въпроси на участниците в снимките, като при това ги дръпваха настрани и ги откъсваха от работата. Графикът изоставаше катастрофално, Наталия не успяваше да го спазва, актьорите, извикани за определен час, бяха принудени да чакат дълго, докато започнат да се снимат сцените с тяхно участие, вдигаха скандали, дразнеха се и изпадаха в истерия, защото и те имаха свой график и след снимките трябваше да тичат по свои работи — озвучаване, други снимки, влак, репетиция, делова среща, участие в театрален спектакъл, да вземат дете от детската градина.

— Наталия Александровна, трябва да направим нещо — възмутено ѝ казваше през половин час директорът на филма Мусатов. — Не може да се работи в такъв режим. Отначало тези оперативни работници ни разпитваха за Тимур. После за отношенията на Руслан Андреевич с жена му, както и с Ира Савенич. Сега измислиха нещо ново: искат сведения къде и защо е пътувал Тимур. Вадят душата на актьорите: хайде, спомнете си дали шофьорът не е качвал наред път жената на Руслан. Какво отношение може да има това към убийството? Те какво разследват — убийство или черни курсове? И не се знае какво ще измислят тепърва. Нали имате връзки, трябва да поговорите с ръководството на тези милиционери, да им наредят да не ни тормозят в работно време.

— Сеня — уморено отговаряше Наталия, — зле познавате кинокласиката. Спомняте ли си „Служебен роман“ на Рязанов? „И те имат работно време като нашето, от девет до шест“. Да не искате милиционерите да работят нощем и да не оставят цялата група да спи? Смятайте, че това са форсмажорни обстоятелства. Не можем да ги преодолеем. Ще трябва да се примирим с това.

— Но цялата ни работа се проваля! Погледнете какво става. Вчера сутринта пристигна Митко от Нижни Новгород, вчера и днес трябваше да заснемем сцените с негово участие, той има билет за връщане за влака довечера, хотелът му е платен до дванайсет часа

днес. Епизодите с Митко не са завършени. Какво ще правим? Да го оставим още един ден, да му сменяме билета, да уговаряме самия него, да му се молим коленопреклонно, да плащаме хотел за още едно денонощие, а на актьора — още един снимачен ден? Това са пари, Наталия Александровна, а ние с вас не ги печатаме. Добре, да речем, че ще продължим да го снимаме и утре. Но утре имаме натура с дъжд, техниката е поръчана и ако се откажем от нея, ще трябва да плащаме неустойка. Това пак са пари. И изобщо утре по график не работим в павилиона. Кога ще снимаме Митко? Един гаф повлича след себе си друг — и така до безкрай, като лавина.

— И какво предлагате вие? Сения, виждате ли някакъв изход? Аз например не виждам. Да, съгласна съм, хората са изнервени, работата върви зле, ние понасяме допълнителни финансови щети. Но аз не виждам как това може да се промени или поправи. Има само един начин да възстановим реда на площадката...

— Да махнем оттук ченгетата — бързо се намеси Мусатов. — И аз със сигурност знам, че вие имате връзки, с чиято помощ бихме могли да го направим.

— Не, Сенечка, това не е изход. По-точно, изход е, разбира се, но не правилният. Редът ще се възстанови само когато престъпникът бъде намерен. И ние с вас трябва да направим всичко, което зависи от нас, за да ускорим това. В неделя цялата група има почивен ден. Аз предлагам всички да се съберем на едно място, всички до един, да помолим и актьорите, които сега са в Москва, също да дойдат. И да се разберем с милиционерите да се срещнат с нас в спокойна обстановка, да изяснят всичко, което им трябва. Не накъсано, в петминутни разговори, след които два часа по-късно изплуват нови и нови въпроси, а както трябва. Ще се наложи да пожертваме един почивен ден, но това ще е от полза за работата. Колкото по-скоро намерят престъпниците, толкова по-бързо ние ще можем да се върнем към нормален ритъм на работа. Аз не мога да предложа нищо друго. А вие?

Днес Руслан за пръв път след 9 юни дойде на площадката. Докато не се върна Яна, той не излизаше от къщи, понеже се страхуваше да не пропусне съобщение от нейните похитители. Жена му се върна рано сутринта, до четири следобед я разпитва следователят и след това Руслан дойде в „Мосфилм“, макар че до планирания край на работния ден оставаха само три часа. И Яна беше

с него, седеше тихичко в един ъгъл и с никого не разговаряше. Наталия обърна внимание, че Яна бе престанала да реагира дори на Ира Савенич. По-рано, само Руслан да заговореше с актрисата, лицето на Яна буквално се променяше и в такива минути тя се стараеше да се намира по-близо до мъжа си, за да чува всяка дума. Сега обаче седеше неподвижно и дори не поглеждаше наоколо.

— Добре ли си? — загрижено я попита Наталия, като приближи до нея с пластмасова чашка кафе в ръце.

— Нормално — отвърна през зъби Яна.

— Не искаш ли да те закарат вкъщи? — предложи Воронова. — Трябва да си почиваш, да събираш сили...

— Няма нужда. Ще остана тук. Благодаря.

Наталия мълчаливо сви рамене и се отдалечи, но реши сериозно да си поговори с Руслан. Момичето беше преживяло такива тревоги, сигурно му трябваше медицински надзор и лечение, а не тъпо седене на снимачната площадка — сега това явно изобщо не беше интересно за Яна, не я развличаше.

— Яна не иска да остава вкъщи сама — твърдо заяви Руслан, когато Воронова сподели с него съображенията си. — Страхува се. По-добре да седи тук. И после, може да е нужна на следователя, тук той може да я намери винаги. А вкъщи няма дори телефон.

— Тя изглежда толкова измъчена — със съчувствие каза Наталия. — Не е работа това, Руслан. Трябва да измислим нещо.

— Всичко е наред, Наталия Александровна, не се тревожете за нас.

— Дали да не я изпратим на вилата на едни мои приятели? Там има чист въздух, тишина, спокойствие. И няма да бъде сама, така че няма от какво да се страхува.

— Тя няма да отиде никъде, вече говорих с нея за това. Благодаря ви за грижите, Наталия Александровна, но...

— Добре, ти си знаеш — разстроено махна с ръка Наталия. — Но поне не мъкни Яна с метрото, струва ми се, че е останала съвсем без сили, току-виж, припаднала. Днес Ира ще ви закара у вас, а утре ще решим — или Мусатов ще ви прати кола, или аз ще мина да ви взема. Разбрахме ли се?

Всичко вървеше наопаки, нищо не я задоволяваше, но тя стискаше зъби и упорито действаше. Не бива да спираш, не бива да

мислиш колко ти е трудно, не бива да се самосъжالياваш. Цял живот тя е живяла именно така, със стиснати зъби и надвивайки онова „не мога“, е правила каквото трябва. Дължна е да направи този сериал, не може да го зареже, защото има договор с продуцентската фирма и служителите на тази фирма разчитат сега на гарантирана заплата в течение на няколко месеца. Договорите с актьорите са подписани, половината от тях са звезди и ако Наталия прекрати снимките, те никога повече няма да се съгласят да участват в неин филм, защото режисьорката Воронова ще се окаже ненадеждна. А и да се съгласят, ще поискат свръхвисоки хонорари и ще уговорят в договора огромна неустойка за отказ от снимки. И за своите бъдещи филми Наталия ще трябва да търси много повече пари, отколкото другите режисьори. И изобщо Наталия Воронова не може да зареже започнатата работа, защото никога не е постъпвала така. Това противоречи на характера ѝ. Никога — през всичките ѝ четирийсет и шест години — не ѝ е било леко, но се е справяла. И сега ще се справи.

Снимките приключиха в седем и половина. Участието на Ира Савенич бе приключило преди това, но тя не си тръгваше, добросъвестно чакаше да се освободи Руслан, та да ги закара с Яна със своята кола.

— Благодаря на всички! — най-сетне се разнесоха над площадката дългоочакваните думи, след което започна да се изключва техниката и всички се заприготвиха за тръгване.

Наталия седна на един стол, изпружи крака, уморено притвори очи. До нея дойде Ирина, приклезна.

— Натулечка, много ли се умори?

— Няма страшно, в рамките на нормалното — вяло се усмихна Воронова.

— Аз пък днес имам среща с нов кавалер — весело съобщи Ира.

— Кой е той? Познавам ли го?

— Познаваш го, разбира се, само че може би си го забравила. От милицията е, от „Петровка“, онзи, дето дойде в Соколники, един широкоплещест, мрачен. Коротков. Спомняш ли си го?

— Спомням си го — кимна Наталия, без да отваря очи. — Ти откога започна да харесваш мрачни мъже? Винаги си обичала веселяци.

— А, не е вярно, обичах веселяци, когато още бях млада и глупава.

— Аха, а сега смяташ, че си стара и умна — скептично отбеляза Наталия. — Ирка, опомни се, ти си само на трийсет и една години. И за ума ти бих поспорила.

Тя винаги се шегуваше с Ирина, така беше тръгнало преди много години, когато те още живееха в едно комунално жилище и Наталия фактически отглеждаше своята рано осиротяла съседка. Ира никога не се обиждаше, беше безогледно предана на Воронова и готова да ѝ прости абсолютно всичко.

— Накратко, Натуля, нещо не те разбирам. — В гласа на Ира зазвучаха нотки на недоумение. — Не одобряваш, така ли? Защото не обичаш ченгета, нали?

— Ирка, стига. Защо да не ги обичам? Хора като хора.

— Не, кажи — не мирысваше актрисата. — Ако си против, естествено няма да... Само че не разбирам защо...

Воронова най-сетне отвори очи, изправи гръб, по навик погали Ирина по гъстата къдрава коса.

— Не си измисляй, за бога, Ириша. Срещай се с когото искаш, аз не мога да ти нареждам нищо по този въпрос. В края на краищата, два пъти си се омъжвала и сама прекрасно ще се ориентираш кой ти е нужен и кой — не. Той женен ли е?

— Кой, Коротков ли?

— Този, с когото ще се срещаш.

— Почти. Тоест наполовина... С една дума, преди няколко дни е напуснал жена си.

— Ще се върне — убедено каза Наталия.

— Ами да се върне. — Ира упорито нацупи устни. — Но нали мога да се срещна с него? Докато не се е върнал.

— Срещни се, срещни се. Само че иди да си махнеш грима, страшно е да те гледа човек отблизо.

— Не ми се занимава, вкъщи ще го махна. Е, край, ние тръгваме!

Ира млясна Наталия по бузата и хукна, придружена от Руслан и Яна Нилски.

Вкъщи Наталия се зае да сготви вечеря за съпруга и сина си, които трябваше да се приберат около девет. Докато напукваше месото, тя току поглеждаше към пода, по който на безтегловни топчици летеше

тополов пух. От година на година тази гадост става все повече в Москва, пухът лети из въздуха като сняг, влиза в ноздрите и устата, прониква в къщите и нахално се рее из стаите, като образува постоянно местещи се купчинки, които, уморени в края на краищата от суетнята, си намират убежище в ъглите и по книжните рафтове. Вчера Наталия бе минала с прахосмукачката из целия огромен петстаен апартамент, а днес жилището изглеждаше, сякаш не бе чистено цяла година. Мокетът в синьо и бор до отново бе станал белезникав и прашен наглед. Просто да не смееш да отвориш прозорците! Но това е невъзможно, Наталия обича да спи на отворен прозорец — и синовете си е приучила на това още от малки, никакъв климатик не може да ѝ замени глътката сладка утринна прохлада. Така че се налага да чисти почти всеки ден, след уморителните снимки и приготвянето на вечерята за нея самата и за двамата изобщо нестрадащи от липса на апетит мъже.

Пръв се прибра синът ѝ Альоша. Много добре, помисли си Наталия, Альошка не изпитва влечение да се храни в компания и няма да изчака Андрей за вечеря, ще хапне набързо и тя ще може да му пъхне в ръцете прахосмукачката. Да си заработи вечерята.

— Мамо, много вкусно мирише! — заяви той още с влизането в просторната кухня-трапезария. — Какво сервират днес?

— Пържоли с елда и салата — отговори Наталия с усмивка и целуна сина си.

— Ами пържени картофки? — жално простена Альоша.

— Днес ще минеш без тях. Картофите свършиха преди два дни и докато ти не донесеш от магазина, къщи няма да се появят нови. Освен това не бива да ядеш картофи с месото, че скоро няма да можеш да се провреш през вратата.

— Разбрах, не съм глупак — сговорчиво кимна младежът. — Утре ще купя.

Той се справи за броени минути с обилната вечеря и я завърши с огромна чаша чай и парче вафлена торта.

— Альошка, как се побира в теб толкова храна? — засмя се Наталия, която не преставаше да се учудва на способността на сина си да поглъща немислими количества от нейните гозби.

— От дългите години тренировки е — върна ѝ шегата той.

Докато чакаше синът ѝ да стане от масата, Наталия събра чиниите и ги сложи в мивката.

— Сине, мисля, че ще бъде правилно ти да пуснеш прахосмукачката — каза тя и се зае да мие съдовете.

— Иии, мамо, утре имам изпит — захленчи Альоша. — Трябва да уча.

— Пак ще учиш — спокойно отговори тя. — До утре има много време. Половин час не е фатален.

— Ууу, лоша майка — проръмжа синът ѝ, разбирайки, че няма да се отърве от прахосмукачката.

— Може би — отговори, без да се обръща, Наталия. — Но все пак ще трябва да минеш с прахосмукачката.

— Ама защо, мамо?!

— Ако не ти харесва — премести се в своя апартамент, той стои празен, теб чака. Ето, щом свършим със снимките, Яна и Руслан ще си заминат и тогава — моля, можеш да се преместиш. Скоро ще навършиш двайсет, вече спокойно можеш да живееш сам, брат ти на двайсет години беше напълно самостоятелен. Но теб те е страх да не се откъснеш от мамините млинове и кюфтета! За сметка на това, че всеки ден те храня, можеш веднъж седмично да свършиш нещо вкъщи, няма да се строшиш.

Тя говореше галовно и суровите по същество думи не звучаха обидно и изобщо не напомняха семейна сцена. Альоша оклюмано се потътри към килера, където стоеше прахосмукачката. По-нататък вечерта продължи в обичайното си русло. В разгара на чистенето се прибра съпругът ѝ, Наталия отново сложи масата, този път за двама. Колкото и да беше гладна, съвместното хранене с мъжа ѝ бе за нея нещо свято. Андрей беше за нея не само съпруг, но и от петнайсет години близък приятел, с когото можеше да обсъди всичко и да се посъветва по всякакви въпроси. Той никак не приличаше на Наталия, имаше друг характер, друг манталитет, беше прекарал съвсем друг живот и сигурно именно затова притежаваше способността да вижда всеки проблем не така, както го виждаше Наталия, и да предлага съвсем различни решения.

— Как е бизнесът ти? — попита тя, както го питаше всеки ден.

— Процъфтява — кратко отговори Ганелин.

Наталия го питаше повече по навик, защото знаеше: Андрей не би обсъждал с нея проблемите на фирмата. Пък и на нея, честно казано, никак не ѝ беше интересно да вниква във финансовите и организационните тънкости на бизнеса. Нищо не разбираше от тях, дори навремето, още когато следваше, едва не получи двойка по политикonomia. Тогава я спаси пълната с отлични оценки студентска книжка, предложиха ѝ да се яви отново на другия ден и със затворени очи ѝ писаха „добър“, макар Наташа да съзнаваше, че не знае дори за тройка.

— А на твоята площадка как върви? — поинтересува се на свой ред мъжът ѝ.

Наталия започна подробно и с удоволствие да му разказва как бе минал снимачният ден и как днес отново бе дошъл оперативен работник от „Петровка“, за да задава някакви нови, много странни въпроси за Яна.

— Знаеш ли, Андрюша, заради всички тези печални събития ще се получи преразход на средства — предпазливо каза тя. — Проваля се графикът и е напълно вероятно после да се наложи да плащаме за допълнително време за наемане на павилиона. Работният ден се удължава, налага се да доплащаме на хората и прочее. Нашият директор по производството просто беснее, нали брой всяка копейка, а те сега изтичат като пясък през пръсти. Дори ме е страх да те попитам...

— Наташенка, ти първо похарчи каквото имаш, после ще видим.

— Но може да стане така, че да похарчим парите ти, а да не довършим филма. И тогава какво? Сигурен ли си, че ще можеш да намериш допълнителни средства, за да завършим сериала?

— Честно ли? — Андрей погледна жена си много сериозно. — Не, не съм сигурен. Аз съм човек, увреден от Булгаков, и никога не правя сметки няколко месеца предварително. Защото представи си, че Анушка вече е разляла олиото, а ние с теб тук си градим планове^[1].

— Ами какво да правя тогава, Андрюша? — притеснено попита Наталия. — Аз изпросих парите от теб, всичко пресметнахме и бях сигурна, че с тях ще мога да заснема сериала. А сега имам основания да се опасявам, че тези пари няма да стигнат. Мога да опитам да поевтиня проекта, да го направя по-кратък с няколко серии. Руслан постоянно е тук — и бездруго работим „в движение“, ще преработим

сценария така, че гарантирано да се поберем в сроковете, за които сме взели под наем и сме платили павилиона, и в сумата, която ти ни отдели. Но трябва да съм наясно нужно ли е да правя тази стъпка или не. Трябва да знам още отсега дали мога да разчитам, че ще ни дадеш още пари извън уговорените, или не мога.

Андрей я прегърна през раменете, привлече я към себе си, целуна я по слепоочието.

— Ами какво мога да ти кажа, Наташенка? Бизнесът си е бизнес, той никога не върви ритмично и гладко, винаги има периоди на възход и ужасни спадове. Сега, именно през тези седмици, ние сме в спад. Колко време ще продължи той? Не знам. Понякога кризите свършват след два-три месеца, понякога траят година и повече. Достатъчно е някакви контейнери с товари да се забавят на митницата и я закъсваме. Стоката е платена, парите за нея са преведени в чужбина, а ние не можем да я продадем и да си върнем разходите, да не говорим за получаване на печалба. Не получим ли навреме някакви пари — не можем да заплатим следващите договори. Освен това, ако не продаваме стоката и не получаваме пари, няма какво да вложим в банката и губим лихви. На митницата сега е пълен хаос, закупихме от Германия и Австрия медицинско оборудване и вече два месеца не можем да го измъкнем от митничарите. Вложени са луди пари, а колко ще загубим от това — днес все още е трудно да се каже. Аз разбирам, не те успокоих, но засега не мога да ти кажа нищо по-ясно. Извинявай, мила.

Сърцето на Наталия се сви. Ето на, Андрей има проблеми във фирмата, а и тя с нейния сериал... Нищо нямаше да се случи, ако беше започнала да го снима след година, когато телевизионният канал щеше да ѝ даде пари. Обаче не, тя се заинати: ще снимам веднага! Андрей е добра душа, съгласи се да ѝ услужи, макар да няма никакви гаранции, че телеканалът после ще даде своята част от парите. Да, съгласиха се, но устно, не са подписвали никакви документи. А какво по-несигурно има от думата на чиновник? Само думата на мошеник. Андрей тогава каза, че няма нужда да мисли за това, че ако телеканалът се откаже от намеренията си, през следващата година той ще намери още пари, та сериалът да бъде приведен в пазарен вид. А сега се оказва, че всичко е толкова несигурно, толкова илюзорно...

Какво пък, решено. Утре още сутринта тя ще помоли Сеня Мусатов да преразгледа плана за производство на филма и точно да пресметне с колко снимачни дни ще изостанат от графика, ако се предположи, че милицията ще продължи активната си работа още поне седмица. Повече едва ли: активното издирване на един престъпник трае не повече от две седмици, после всичко утихва и се оставя на волята на случая, защото напират за разкриване нови престъпления, те се извършват всеки ден. За един снимачен ден, ако всичко върви както трябва, всички са дошли навреме, актьорите не са се напили и техниката не е отказала, се получава материал, който впоследствие се преобразува в три-четири минути полезно екранно време. В много сполучлив ден — пет минути, но само ако се работи без сринове четиринайсет часа без прекъсване. Разбира се, може да се правят и по трийсет полезни минути, но тогава качеството ще се окаже просто чудовищно ниско. Ще трябва да се поставя една камера, да се снима един план и да се записва жив звук. Получават се някакви говорещи глави, а не кино. През седемдесетте години, когато Наталия учеше във ВГИК, понякога се снимаше така, само че това се наричаше „телевизионен театър“, а не „многосериен филм“. Тя ще седне с Мусатов и ще види с колко снимачни дни ще трябва да съкратят работата. Няма да има никакво допълнително наемане на павилиона, по-добре те с Руслан да преработят сценария. От най-скъпите снимки — в метрото и в центъра на Москва — също ще трябва да се откажат, но нищо, с Руслан ще измислят нещо.

Наталия вече заспиваше, притисната до рамото на мъжа си, когато досами ухото ѝ изригна с оглушителни трели телефонът.

— Натуля? — чу тя в слушалката развълнувания глас на Ира Савенич. — Събудих ли те?

— Какво се е случило? — уплаши се Наталия. Тя знаеше, че Ира никога не би ѝ звъняла толкова късно просто така, за да сподели любовни емоции или впечатления от прочетена книга.

— Току-що ми се обади Руслан. Някой подхвърлил в жилището им умрели плъхове. С Яна не искат да останат там през нощта. Може ли да ги докарам при теб? Нямам къде другаде да ги даяна... Нали знаеш, имам само един диван, нямам дори походно легло.

Сънят моментално отлетя. Наталия рязко се изправи в леглото.

— Разбира се, докарай ги тук.

След един час в големия апартамент на малката уличка „Каменная Слобода“, близо до „Арбат“, никой не спеше. Альоша, както е нормално за един студент, учеше за утрешния си изпит, а всички останали, включително Андрей Ганелин, седяха в хола и с тревожни гласове обсъждаха случилото се.

Руслан и Яна, измъчени от тежкия ден, си легнали рано. Около полунощ ги събудил звънецът на вратата. Руслан с усилие се изтръгнал от съня, обул си дънките и пантофите и отишъл да отвори. Навън нямало никого, но на пода, на стълбищната площадка, имало кутия, превързана с красива розова панделка. Обикновена кутия от тънък картон, в такива продават пасти. Руслан я внесъл в апартамента.

— Кой дойде? — попитала разсънната се Яна.

— Никой, донесоха някаква кутия. Сигурно някой от снимачната група е решил да ти честити благополучното завръщане, донесъл е пасти, а ние не отваряме. Кинаджиите са хора бохеми, свикнали са да купонясват до зори, а после да спят до пладне, за тях да отидат на гости в дванайсет през нощта е нещо обичайно. Е, какво, ще отворим ли подаръка?

— Както искаш — равнодушно отговорила Яна.

Но нейното безразличие моментално се стопило, когато Руслан отворил кутията. В нея лежали две трупчета на плъхове, насечени, окървавени, с отрязани глави. Главите впрочем също били в кутията. Яна запищяла толкова силно, че Руслан се уплашил да не дотичат съседите.

— Не мога повече! — мятала се в истерия младата жена. — Няма да остана в това жилище! Няма да мога да спя тук! Да се махаме! Да вървим където и да е, ще нощуваме на улицата!

Руслан ѝ помогнал да се облече и я извел навън. За техен късмет на спирката пред блока спрял автобус, с който те за десет минути стигнали до най-близката станция на метрото, където купили телефонна карта и се обадили на Ирина.

— Какво пък, съобразителни са, не може да им се отрече — коментира чутото Ганелин. — Рисковано е просто така, напосоки да звъннеш на вратата, апартаментчето е мъничко, всичко е наблизко, на две крачки — ами ако бяха отворили вратата веднага? Човекът, който е донесъл кутията, не би успял да се отдалечи и на три метра — и сте щели да го видите. Обаче те са изчакали лампите да угаснат и да мине

достатъчно време, за да заспите дълбоко и да звъннат на вратата без никакъв риск. Умно. И от медицинска гледна точка са постъпили грамотно.

— От медицинска ли? — учуди се Руслан. — Какво имате предвид?

— Докато човек е буден, той е постоянно в тонус. Как да ви го обясня... Докато съзнанието работи активно, то неволно е готово за всякакви промени в околната действителност. Това е необходим механизъм на адаптиране на човека към съществуването. А когато спим, ние сме отпуснати, съзнанието ни забравя, че околният свят крие в себе си всевъзможни опасности. И ако внезапно ни събудят и ни покажат нещо страшно, впечатлението от това ще бъде много по-силно, отколкото ако видим това страшно нещо през деня.

Яна седеше мълчаливо, не вземаше участие в обсъждането. Изглеждаше абсолютно потисната. Наталия отново изпита пристъп на остра жалост към тази крехка млада жена, озовала се в епицентъра на страховити и необясними събития.

— Руслан, предлагам ви с Яна да поживеете у нас — твърдо каза тя. — Поне докато всичко се изясни и оправи.

— Да, разбира се — веднага подзе Андрей, — преместете се при нас, щом ви е толкова неприятно в онзи апартамент. У нас има много място, изобщо няма да ни притесните. А и от всяка гледна точка това е много по-удобно. Ние живеем в самия център, до метрото, имаме телефон, Руслан ще може постоянно да общува с Наталия Александровна, това ще е от полза за работата. Ще тръгвате заедно за снимки, заедно ще се прибирате.

— Гениално! — радостно забърбори Ира. — Това ще премахне маса проблеми. Нали, Русланчик?

Руслан вдигна към Наталия тъжни и същевременно благодарни очи.

— Благодаря ви, Наталия Александровна. И на вас, Андрей Константинович. Толкова много правите за нас с Яна. Не бихме искали да ви обременяваме, но наистина така ще бъде по-добре. Ти какво ще кажеш, Яна?

Яна дълго мълча, преди да отговори. После с явно усилие отлепи устни.

— Аз искам да си ида вкъщи — бавно проговори тя.

— Ха така, браво бе! — възмути се Ирина. — Току-що крещеше, че нито за миг няма да останеш в онзи апартамент, че няма да можеш да спиш там. Измъкна ме от леглото, аз събудих заради теб Наталия, вдигнах всички на крак, а ти сега... Какво, да не ти се разхлопа дъската? Искаш да те разкарвам насам-натам през цяла Москва ли? Между другото, аз смятах да остана тук до сутринта, трябва да стана рано, в девет трябва да съм вече на площадката.

Наталия рязко срита Ирина под масата.

— Почакай, Ириша, не вдигай олелия. Яна толкова е преживяла през последните дни, бъди внимателна с нея. Яночка, мила, наистина ли искаш да се върнеш в онзи апартамент? Хубаво си помисли, вслушай се в себе си. Ако да, ще извикаме такси и ще ви изпратим обратно с Руслан.

Руслан озадачено гледаше жена си. По лицето му беше изписана неподправена тревога.

— Яна, сериозно ли говориш? Какво, искаш да се върнеш ли? Защо? Хайде да останем тук поне за една нощ, щом тъй и тъй сме дошли. Ира е права, утре всички ще ставаме рано — и аз, и ти, ако искаш да дойдеш на снимките. И после, от гледна точка на криминалистиката ще бъде правилно да оставим всичко в жилището, както си е. Кутията с плъховете е точно до дивана, на който спим. Нали не искаш да прекараш нощта до... това, нали? Не можем да изхвърлим кутията — тя е вещественно доказателство, не бива и да я местим — колкото по-малко я докосваме, толкова по-добре, следователят утре ще я изпрати за експертиза.

Яна мрачно мълчеше, вперила неподвижни очи в сложеното пред нея дистанционно на телевизора.

— Яночка — отново се намеси Наталия, — мъжът ти говори разумно. Утре сутринта ще се обадим на следователя, ще му занесем ключовете от апартамента и нека те сами вземат кутията. Когато вечерта се приберете от снимки, там вече няма да има никакви плъхове, повече няма да ги видиш.

— Искам да си ида вкъщи — упорито повтори Яна и изведнъж изкрещя: — Искам вкъщи, в Кемерово! Руслан, заведи ме у дома! Хайде да се върнем, моля те!

От очите ѝ рухнаха сълзи, устните ѝ се разтрепериха, грозна гримаса разкриви лицето ѝ. Яна се вкопчи с две ръце в мъжа си и

започна да го разтърсва.

— Не мога повече да остана в Москва! Искam вкъщи, при децата, при мама! Хайде да се приберем, тук ще полудея!

Уплашен от това избухване, Руслан силно прегърна жена си, притисна я до себе си.

— Хайде престани, малката ми, престани, разбира се, че ще се приберем, щом искаш. Само се успокой, моля те. Днес ще пренощуваме тук, а утре ще взема билети за първия възможен полет и ще се приберем.

С общи усилия криво-ляво успокоиха Яна, натъпкаха я с приспивателно и билков чай и я сложиха да си легне в спалнята за гости. Наталия дори за известно време забрави за своите планове за коренно преработване на сценария, за което ѝ беше нужен Руслан. И едва когато Яна заспа, си спомни за тях.

— Руслан, ти ми трябваш тук — нерешително подзе тя. — Ще трябва да поработим много сериозно над сценария.

— Наталия Александровна, Яна е моя съпруга и майка на дъщерите ми. Щом тя иска да си заминем, ние ще си заминем.

В гласа на Нилски Наталия не долови никакви признаци на колебание. Той беше взел решение и не смяташе да отстъпи от него. Да, лошо...

— Но ти си автор на романа и съавтор на сценария — не отстъпваше Наталия. — И ние сме в разгара на снимките. Подписал си договор. Разбираш ли какво ще стане, ако зарежеш всичко и заминеш?

— Че какво ще стане?

— Ще ме затрудниш ужасно. Това първо. Няма да получиш хонорара си в пълен обем, това второ. Аз може да обезобразя историята ти до пълна неузнаваемост, защото никой не знае текста на романа, а най-важното — неговия подтекст — по-добре от самия теб. Това трето. Защо не заведеш Яна в Кемерово и после да се върнеш? А още по-добре — придумай я да остане тук.

— Това е невъзможно, Наталия Александровна, тя няма да остане.

— Моля те, Руслан, не вземай прибързани решения, днес Яна е в нервна криза и се контролира зле, днес всичко я плаши и дразни, но ти трябва да разбереш: до миналата нощ тя е била в ръцете на похитителите, пуснаха я чак днес на разсъмване. После няколко часа я

е разпитвал следователят. Подхвърлили са ти странно писмо. И накрая — умрели плъхове. Тя е преживяла може би най-тежкото денонощие в живота си, а ти се опитваш да приемаш сериозно нейното поведение и това, което тя говори. Хайде да почакаме до утре, а?

— Добре — въздъхна Руслан, — да почакаме. Искан да се извиня заради Яна. Тази истерия... Много ми е неудобно пред вас и Андрей Константинович.

— Глупости — прекъсна го Наталия. — Всичко е обяснимо, така че е в реда на нещата. Обещай ми, че ще положиш всички усилия, за да успокоиш Яна и да я убедиш да останете. Ще ми създадеш сериозни трудности, ако заминеш.

Беше вече почти два часа през нощта, когато Руслан си легна. Ганелин и Ирина още седяха в хола.

— Наташенка, мога ли аз да помогна с нещо? — загрижено попита Андрей, когато Наталия се присъедини към тях след разговора с Руслан.

— Ох, не, Андрюша, с какво можеш да ми помогнеш? Сега всичко зависи от Руслан, той трябва да направи всичко, та Яна да не настоява да замине. Ако тя се заинати, Руслан ще замине заедно с нея. Той смята, че няма право да я остави сама в Кемерово след всичко, което се случи. Тя се нуждае от подкрепа, от грижи и обич. Аз го разбирам — ако бях на мястото на Яна, също щях да се нуждая от любимия си съпруг до мен.

— Добре, ще помисля над твоите думи — загадъчно отговори Ганелин. — Е, какво, момичета, всички да си лягаме или вие искате още да си почуруликате?

Наталия понечи да стане и да тръгне за спалнята с мъжа си, но Ира неочаквано заяви:

— Андрей Константинович, ще си чуруликнем още буквално две думи, бива ли? За наши си, момичешки работи.

И още щом вратата се затвори зад Ганелин, Ирина се нахвърли на приятелката си:

— Натуля, ти си същинска квачка. Май ти липсва голямото семейство? Затъжила си се за комуналното жилище, а? За кой дявол им предложи да останат при теб? Аз естествено се престорих, че одобрявам решението ти, но само за да подкрепя авторитета ти. Всъщност смятам това за пълна идиотщина. Сега ще трябва да им

готвиш, да им миеш съдовете и да ги переш. И между другото, да ги издържаш. Нали няма да вземаш от тях пари за храната, а? Няма — сама си отговори Ира, — знам ти характера. Ще ги гледаш като писани яйца, ще ги къткаш и ще им бършеш дупетата. „Яночка, рожбо, искаш ли прасковки? Главичката ли те боли? Как си с настроението, моя малка красавице?“. Ти, Натуля, си свикнала да обгрижваш всички около себе си, да трепериш над всички, да ги мъкнеш на гърба си. Време е да сложиш край на тези навици, сега живеем в друго време.

— Ама успокой се, моля те — усмихна се Наталия, — какво се разхленчи, какво ме зажали? Аз съм свикнала да готвя за голямо семейство, не ме затруднява — където трима, там и петима, не е голяма разлика. И спокойно мога да изхраня Руслан и Яна, без да се отрази на бюджета ни, не са чак такива разходи. Ти по-добре ми кажи честно какво те ядоса толкова? Защо се заяде с мен? Заради Яна ли? Само не ме лъжи, аз може да не разбирам всичко, но пък виждам и усещам доста неща. С какво те дразни толкова?

— Ти пък сега... какви са тези глупости — смотолеви Ира, впрочем не твърде уверено. — Защо реши, че Янка ме дразни? Нищо подобно.

— Нали те помолих да не ме лъжеш — повтори Наталия, вече строго.

— Тя е идиотка! — внезапно избухна Ирина. — Идиотка, и то клинична, истеричка. Мисли само за себе си. А какво му беше на Руслан през всички тези дни, докато я нямаше? Как място не си намираше, как се измъчваше, страдаше, колко се тревожеше? Как не спеше, за да не пропусне някаква вест за нея? Как се готвеше да я погребва? Тя не иска и да знае за това, изобщо не я засяга, тя мисли само за себе си, колко била нещастна. А защо да е толкова нещастна? Какво, да не са я били, изтезавали, измъчвали? Нищо подобно, държали са се с нея като с кралица, три пъти дневно са я хранили, имала е меко легло, баня и тоалетна — всичко в нейна услуга. Само че Руслан не знаеше това и през всичките дни, докато тя не се върна, мислите му бяха от черни по-черни, от страшни по-страшни. Ти обърна ли внимание колко бели коси има сега? А до миналата седмица нямаше нито един бял косъм. Него трябва да съжалиш, а не Янка, именно той днес има право да изпада в истерии и нервни кризи, а не тя. А ти ѝ гукаш като на любимо бебче: Яночка, чеденце, миличко

бонбонче. А тя е кучка и закоравяла егоистка. Това е! — Ира рязко издиша. — Казах всичко.

— Наистина ли беше всичко? — попита Наталия.

— Ами... не точно, но за днес е всичко. Утре ще добавя още — обеща Ира.

— Добре, тогава да си лягаме. Между другото, как мина срещата ти с милиционера?

— Как, как... Никак. Бях го поканила на гости и тъкмо нещата взеха да се подреждат, тези... с техните плъхове... Трябваше да зарежа всичко и да ги докарам при теб. Горкият милиционер си отиде по живо по здраво.

Наталия окуражаващо я потупа по рамото.

— Нищо, не се разстройвай, милиционери в Москва много, а в Русия — още повече. Ако толкова те е засърбяло да смениш следователя с оперативен работник, шансовете ти са повече от достатъчно. Впрочем на твоето място аз бих се поогледала из други професионални среди, просто от любопитство. Стига с тия ченгета.

— Подиграваш ли ми се? — нацупи се Ирина.

— Както винаги. — Наталия нежно целуна възпитаничката си. — Лека нощ, постлала съм ти в кабинета.

---

[1] Алюзия за „Майстора и Маргарита“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

На сутринта Настя Каменская стигна до неутешителния извод, че колкото повече информация постъпва, толкова пообъркано става това на пръв поглед най-обикновено дело. Искаше ѝ се да разбере главното: кой е бил истинският обект на престъплението, каква е била неговата цел — убийството на Тимур Инджия или отвличането на Яна Нилская. Без да изясни това, Настя не можеше целенасочено да гради версии и да обмисля план за работа по тяхната проверка: версиите ставаха прекалено много и мислите ѝ се разпиляваха в различни посоки. Беше минала почти седмица от убийството, а яснота така и не настъпваше. На пръв поглед подхвърленото писмо и кутията с мъртвите насечени плъхове трябваше да наведат на мисълта, че цялата работа е не в Тимур, а в Яна, но нали същите тези факти можеха да се интерпретират и другояче: Яна е била свидетелка на убийството, можело е да види престъпника и сега я заплашват, за да мълчи, нищо да не си спомня и никого да не разпознава. Разбира се, в такава ситуация би било по-просто да убият и нея, а не да я отвличат и заплашват. Защо обаче не са я убили? Причините може да са всякакви! Може сред престъпниците (а сега, след разказите на Яна, стана очевидно, че те са неколцина) да се е намерил някой сантиментален, който не се е решил да поеме върху себе си греха за убийството на млада жена, майка на две малки деца, която с нищо не се е провинила пред криминалния свят. Тогава отново би трябвало да се върнат към версията, че главна цел е бил все пак шофьорът Тимур. Е, кой от двамата — Тимур или Яна? И ако е Яна, лично тя или като съпруга на Руслан Нилски? Или и двамата заедно, защото на престъпника му е било все едно кого ще убие, стига да затрудни работата на снимачната група, да провокира психологически, организационни и финансови проблеми, които в крайна сметка трябва да доведат до спиране на проекта? Въпросите са повече от отговорите. По-точно, има само въпроси, а отговорите са голям проблем.

— Юра, а чия беше идеята да закарате семейство Нилски да нощуват у Воронова? — внезапно попита Настя на закуска, докато бавно отпиваше от горещото сладко кафе. — Савенич е разговаряла с тях по телефона в твоё присъствие, сигурно си чул нещо. Как ти се стори, а?

Коротков сбърчи чело, демонстрирайки усиленa работа на паметта, като при това не забравяше планомерно да отхапва от огромния сандвич с омлет и маруля.

— Идеята определено не дойде от Ирина — най-сетне провъзгласи той, — защото на нея снощи изобщо не й се излизаше където и да било. Толкова приятно си седяхме с нея, вече започнахме да се отпусваме...

— Юрик, това са твоите лични емоции, а на мен ми трябва факти или най-малкото думите, които си чул. Между другото, защо не ядеш кашкавал? Нали обичаш?

— Ами не виждам да има на масата. — Коротков разпери ръце, от което омлетът едва не се хлъзна навън от хляба.

— В хладилника има.

— Но ти не си го извадила — свадливо промърмори Юра. — Аз не мога да се разпореждам в чужда къща, възпитанието не ми позволява.

— А да спиш в чужда къща можеш, нали? — ехидно запита Настя. — И то в присъствието на чужда жена. Големият джентълмен, хайде де. Тук не сервираме, на самообслужване сме. Благодари се, че ти приготвих омлет, и то само защото усвоявах това ястие, тъй да се каже, като тренировка. А за всичко останало — бъди така любезен да си го вършиш сам. И не се разсейвайте, драги господине, зададох ви въпрос.

— Да, въпрос... Ами какво да ти кажа, приятелко? Идеята според мен дойде от семейство Нилски. Чух Ирина да казва: „Добре, ще се обадя на Наташа, ако още не спи...“ Не е произнасяла никакви други думи, например „я да ви закарам у Воронова, да пренощувате там“.

— И толкоз? — Настя с подозрение погледна Коротков.

— Не съвсем, но... С една дума, сестро, докато ние с Ирина се приготвяхме и трескаво изскачахме навън, тя през цялото време мърмореше, че сигурно Янка е измислила всичко това да нощуват у

Воронови. Тоест Ирина, кой знае защо, беше сигурна, че идеята е била на Яна, а не на Руслан.

— Защо? Тя не разясни ли тази своя мисъл?

— Не, просто мърмореше в пространството. От друга страна, какви други варианти можеше да има? Къде да отидат семейство Нилски, ако не у Воронова? У самата Ирина няма място за тях, а Воронова има апартамент с пет стаи за трима уши, там може да се настани цяла рота. Така че чиято и да била идеята, тя е била единствено възможната.

— Може би — замислено каза Настя, — може би... Може и да си прав. А може да е прав и нашият Афоня.

— За какво, интересно, да е прав? — недоволно се сепна Коротков.

— Че Яна Нилская има връзка със съпруга на Воронова. И кутията с плъховете да е прекрасен повод тя временно да се засели поблизо до него. Мила женска хитрост.

— Е, сега вземи да кажеш, че Яна сама си е подхвърлила тази кутия! Как пък го измисли! — възмути се Юра. — Тя е спяла, когато са донесли кутията, вратата е отворил Нилски. Или смяташ, че Яна може да е организирала това? Кога? Няколко дни са я държали в плен похитителите, после тя постоянно е била пред очите на мъжа си, на Ирина, беше пред нашите очи, пред тези на Гмиря, на цялата снимачна група. През целия вчерашен ден тя не се е отлъчвала абсолютно никъде и на никого не се е обаждала. Аз специално се поинтересувах.

— Юрочка, слънце мое незалязващо, откъде си научил всичко това? От Ирина, нали? Защото снощи не си се виждал със семейство Нилски. А какво е станало, след като те са се разделили с Ирина и до момента, когато са си легнали? Откъде знаеш, че Яна не е излизала никъде от къщи и на никого не се е обаждала? Освен това, имаме си и похитители. Защо не допускаш възможността Нилская да се е уговорила с тях? Това е напълно вероятно, като се има предвид, че те там не са я били, не са я изтезавали, не са я тормозили. И може тя да се е разбрала с тях още преди те да я отвлекат.

— Какви ги приказваш? — Коротков се облеци срещу Настя. — Ти сериозно ли? Наистина ли мислиш, че Яна Нилская може предварително да е организирала убийството на шофьора и своето отвличане?

— Че какво толкова? — Настя сви рамене и бавно извади цигара от кутията. — Защо това предположение те хвърля в такъв ужас? Нали не ти предлагам версия, че с летяща чиния са долетели зелени човечета, убили са шофьора и са отвели Яна. Зелени човечета няма, доколкото ми е известно, във всеки случай аз не съм ги виждала с очите си. А всичко останало спокойно може да се е случило.

— Но защо?! Аска, можеш да ме убиеш, но аз не разбирам какъв интерес може да е имала Яна да участва в убийството на Тимур и в собственото си отвличане. Къде е мотивът? Каква е целта?

— Откъде да знам? Но ако ние с теб не знаем нещо, това в никакъв случай не означава, че такова нещо няма. Просто ние с теб малко сме мислили в това направление и лошо сме търсили. Серьожа Зарубин, между другото, изрови най-малко два случая, когато Тимур е карал актьор на снимки и по пътя е качвал Яна. С други думи, по пътя от снимачната площадка до хотела, където живее актьорът, той я е свалял от колата, а после я е вземал. Според пресмятанията на Серьожа, тя е имала поне час и половина свободно неконтролируемо време. А като се има предвид, че и двете пътувания са се случили следобед, когато по пътищата има ужасни задръствания, това време може да се увеличи до два часа. Юраша, допивай си кафето по-бързо, време е да тръгваме. В десет часа трябва да докладвам на Афоня за публикациите на Нилски.

Настя започна да се изнервя, струваше ѝ се, че непременно ще закъснеят за работа и тя ще трябва да слуша от новия началник нелицеприятни забележки по свой адрес, докато Коротков беше началствено спокоен и през целия път я поучаваше, че не трябва да се притеснява. Съветите му не ѝ въздействаха и Настя дълбоко в душата си разбираше причината за своята нервност. Днес ѝ предстои за пръв път след онзи разговор да се срещне лице в лице с Афанасиев. Думите, които бе казала на началника в сряда, в момента на произнасянето им изглеждаха уместни и правилни, но сега, след като бяха минали трийсет и шест часа, Настя сериозно се съмняваше, че е постъпила разумно. А по-точно, все повече и повече се убеждаваше, че непростимо е излязла от релси и е направила глупост. Защото ѝ предстои дълго да работи с този човек — по всяка вероятност не един ден и дори не един месец. Защо направи това? Да, на младини той не се гнусеше от спекулата, доставяше по някакви свои канали различни

дефицитни стоки и ги продаваше на своите състуденти с огромна печалба за себе си. А в онези години, края на седемдесетте и началото на осемдесетте, за това се полагаше наказателна отговорност. Е, и какво? Разбира се, противно беше, би могъл да не печели луди пари за сметка на своите събратя, бедните студенти, би могъл да прояви милосърдие. Но днес отношението към спекулантите от миналото е съвсем друго, днес се смята, че тогавашните спекуланти са изпълнявали полезна функция, като са позволявали на населението да се адаптира и да оцелее в условията на тотален дефицит. Така че излиза, че презирианият някога Афоня всъщност е бил полезно същество, благодарение на което самата Настя пушеше леки цигари с понижено съдържание на катрани (което е по-малко вредно за здравето) и пиеше кафе, от което не оставаше кисел привкус в устата и не я болеше стомахът. Ами че тя всъщност би трябвало да му благодари, а не да се прави на важна и да се опитва да му бодне очите с миналото му. А дето като студент в университета Афоня не блестеше нито с интелект, нито с трудолюбие, нито с дисциплинираност, това не ѝ дава никакво право да го смята за професионално непълноценен, защото, както правилно забеляза Коротков, за двайсет години много неща се променят и липсата на съответното образование прекрасно се компенсира от дългогодишния опит и навици. То, че е така, така е, разбира се, но нима това му дава право да не обича подполковник Каменская само защото тя е жена? Нима това му дава право да я обвинява в нехайство, да я упреква, че вместо да работи, тя седи с часове във фризьорския салон? И кой е казал, че тя трябва да търпи това мълчаливо, да си държи езика зад зъбите и да преглъща обидите, с които Афоня редовно я тормози?

* * *

Тя вече двайсетина минути седеше в кабинета на началника и досега нищо не беше се случило. Настя продължаваше да го нарича Вячеслав Михайлович, Афанасиев пък, както и преди, ѝ говореше на „ти“ и на фамилно име. Вярно, май се стараяше да си подбира изразите, във всеки случай днес Настя оценяваше неговите изказвания като напълно коректни поне по форма.

Колкото до публикациите на Руслан Нилски, тяхното съдържание като нищо би могло да даде повод на някои личности да останат недоволни. Благодарение на грижливо подбраните формулировки журналистът не можеше да бъде обвинен в клевета, подлежаща на съд, но чувствата са материя фина, нерегулируема със законодателни актове, и ако в една душа кипят омраза и желание за мъст, на тази душа е невъзможно да се обясни, че човекът не е извършил нищо наказуемо в правов смисъл. Душата е нещо капризно и когато се обиди, най-малко мисли за юридическата квалификация, а най-много — за собствените си чувства. Боли я, неприятно ѝ е и тя страстно желае удовлетворение.

„Страстно да желаят удовлетворение“ — според предварителните виждания на Настя — биха могли няколко души, сред които се оказаха крупен бизнесмен, известен днес в цялата страна, не по-малко крупен политик, преместил се преди четири години от Кузбас в столицата и активно работещ в лагера на депутатите в Държавната дума, както и една твърде ярка личност, благотворител и филантроп. Навремето Руслан Нилски бе имал непредпазливостта да обвини и тримата в тесни връзки с криминалните среди, поради което въпросните господа си бяха имали неприятности от различен мащаб — в диапазона от проваляне на многомилионна сделка до изгубване на избори за местни органи на властта.

— Веднага изпрати запитване до Районното управление за борба с организираната престъпност с кого от криминалните среди са свързани тези хора — делово изкомандва началникът.

Настя мълчаливо извади от папката текста на запитването, на което липсваше само подписът на Афанасиев, и го сложи на бюрото пред него. Тя вече бе решила как трябва да постъпи, но все още се съмняваше в правотата си, затова се чувстваше неуютно. И разбираше, че отново постъпва неправилно, като показва на Афанасиев предварително подготвеното запитване. Да, безспорно трябва да се отправи запитване до РУБОП, в дадената ситуация това би го разбрал дори начинаещ криминалист, но едно са правилните професионални решения и съвсем друго — поведението спрямо ръководството. Ръководството трябва да има възможност да чувства своята значимост и в никакъв случай не бива да му показваш, че знаеш поне някои неща не по-зле от началника си, инак за какво е нужен началникът, щом

подчинените и без него си знаят всичко? Има неписани правила за изграждането на отношенията с началниците, на някои хора тези правила им се обясняват от по-опитни колеги, други ги усвояват в процеса на получаване на цицини по челата си. Едно от тези правила гласи: при всяка възможност давай възможност на началника да усеща колко е умен ТОЙ и колкото може по-рядко показвай колко умен си ТИ. По отношение на днешния ден това означаваше, че Настя би трябвало, след като чуе указанието на Афанасиев, веднага да си го запише на листче и с предан израз на лицето да каже: „Ще бъде изпълнено“. След което да вземе от бюрото си отдавна подготвения документ, да изпуши една цигара, колкото да мине съответното време и да имитира бурна дейност по изпълнение на указанието, и после да отнесе документа за подпис при шефа. И шефът ще остане доволен отведнъж по две позиции. Първата: той е опитен играч, който веднага е съобразил какво и как трябва да се направи. Втората: неговите подчинени бързо и радостно изпълняват дадените от него указания, тоест уважават професионалното му мнение.

А Настя какво направи? Подготви запитването, донесе го със себе си и го показа на началника. С други думи, даде му да разбере, че тук и без него хората знаят как се ловят престъпници, а самият полковник е нужен само проформа, колкото да слага подписите си под документите, защото без негов подпис едно такова запитване няма да получи отговор. Е, и как да я наричаш след това? Гордеев не беше такъв, той се радваше като дете, когато някой от възпитаните и обучени от него криминалисти започнеше да предугажда неговите решения, но това е ясно, та нали той бе ръководил отдела повече от петнайсет години и практически всички служители в този отдел бяха в една или друга степен негови ученици, а успехът на ученика, както е известно, е най-добрата похвала за учителя. За новия началник обаче те не са ученици, а подчинени, в чиято среда той трябва да завоюва авторитета си, а това е съвсем, съвсем друго нещо...

— Какво е това? — недоволено попита Афанасиев, загледан в поставения пред него документ.

— Запитването до РУБОП — кратко отговори Настя.

Вячеслав Михайлович дълго чете няколкото съставени по добре известен шаблон реда, сякаш виждаше подобно запитване за пръв път. После, без да продума, го подписа и буквално го хвърли на Настя.

— Нещо друго по делото?

— Късно снощи на семейство Нилски са подхвърлили мъртви плъхове в кутия от пасти — невъзмутимо съобщи тя, като мислеше не толкова за делото, колкото за това, което смяташе да каже на началника. — На следователя е съобщено тази сутрин, той смятал да отиде на адреса заедно с експерти. Семейство Нилски не са искали да останат в жилището и са нощували у Воронова.

— А има ли нещо относно съпруга на Воронова? Какво успяхте да научите?

— Засега нищо ново. Нямаме информация господин Ганелин в каквато и да е степен да е заинтересован от прекратяването на снимките.

— А изобщо търсили ли сте такава информация? — повиши тон Афанасиев. — Какво сте правили през цялото време? Вестничета ли сте чели? На теб ти бяха нужни три дни, за да ми донесеш ей тези — посочи с пръст запитването той, — тези три жалки имена! Всеки друг служител щеше да го направи за два часа. Какво става, Каменская? Смяташ ли да работиш нормално, или изобщо не те бива за това?

Какви три дни? Какво говори той? Началникът й възложи да се порови в публикациите на Нилски и да намери възможните недоброжелатели в сряда вечерта. А в четвъртък от шест и половина сутринта тя се занимаваше изключително със завърналата се Яна Нилская — отначало я разпита лично, после до късно вечерта тича по адреси в търсене на свидетел, който би могъл да каже поне нещичко за тайнственото писмо, подхвърлено в якето на Руслан Нилски. Сега е петък сутринта и тя все пак успя да намери време, за да прерови чрез интернет кузбаската преса и дори да прочете значителна част от материалите, написани навремето от Руслан. При това го направи през нощта, в дома си, на своя компютър. Кой служител би могъл да направи същото за два часа? Ами че той щеше да изгуби половин ден, докато намери компютър, свързан с интернет, а после още половин ден щеше да се лута в търсене на човек, който да му каже как и къде да търси регионалната преса. Какво погрешно направи тя? С какво заслужи тези упреци?

Какво пък, така да бъде, ще каже всичко, което смяташе да каже. Вероятно това няма да е правилно, но въпреки всичко тя ще го каже. Настя дълбоко въздъхна, стегна се с мъжество.

— Вячеслав Михайлович, искам да се извиня пред вас за това, което казах завчера. Обиди ме вашата критика, тя ми се стори незаслужена и не се сдържах. Признавам вината си и моля да ме извините, задето допуснах неправилен тон в разговора си с ръководител. Но аз добре си спомням подробности от нашето съвместно следване в университета. Можете да бъдете спокоен, не смятам да използвам факта, че се познаваме отдавна, няма да ви моля за нищо и няма да разчитам на привилегии или някакво особено отношение. Дори няма да ви наричам Афоня и да се обръщам към вас на „ти“. Но именно поради факта, че ви познавам като тройкаджия, използвал чужди пищови, и нагъл спекулант, аз няма да търпя критика от ваша страна, ако сметна, че тя е несправедлива. Не възприемайте моите думи като шантаж, но аз работя в отдела от петнайсет години и се ползвам с определен авторитет сред младите служители. А вие засега не се ползвате с такъв. И ако започна пред всички аргументирано и обосновано да опровергавам вашата критика, това няма да ви е от полза. Не ви заплашвам, а просто се старая да бъда честна и ви предупреждавам да бъдете готов за това.

— Ти какво искаш от мен, Каменская? — уморено попита полковникът.

— Нищо. — Настя едва забележимо сви рамене.

— Искаш да станеш началник на отделение ли? Сега няма вакантни места, много добре го знаеш. Твоят началник на отделение е Доценко и той изобщо не смята да напуска.

— Нищо подобно не искам, откъде ви хрумна?

— Какво тогава? Кажи какво искаш? Какво целиш с тези твои... речи? Да престана да те критикувам за лошата ти работа? Да правя забележки на всички, да им трия сол на главата, а теб да не те закачам, така ли? Това ли целиш?

Боже мой, той нищо не разбира... Той продължава да смята, че Настя се опитва да използва факта, че се познават, за някакви лични цели. Как, как да му обясни, че не може да се държи така с хората, с всички хора, а не конкретно с нея, с Каменская? Изглежда, той не разбира думите й. Отделът на Гордеев винаги е давал добри резултати, защото Житената питка съумя да създаде атмосфера на взаимопомощ и взаимно доверие, при която всички мислеха как по-добре да свършат работата си, а не как да погъделичкат собственото си самолюбие.

Никой не изпитваше потребност да гъделичка самолюбието си, защото Гордеев никого не критикуваше несправедливо и когато изобщо го правеше, го вършеше така, че никой не се обиждаше. Той не се уморяваше да повтаря, че не бива да се обиждат хората, защото обиденият човек непременно ще поиска да си върне обидата, а тъй като не можеш да си я връщаш на началника, жертви стават всички останали, в това число колегите, а това не носи нищо друго, освен вреда за работата. Нямаше нужда Гордеев да доказва на подчинените си, че е истински професионалист, по простата причина че този факт и бездруго беше прекрасно известен на всички и признат от тях. Тук никой не познава Афоня и той трябва да се самоутвърждава, това е разбираемо, но нали в процеса на това самоутвърждаване той окончателно ще съсипе работата на отдела. Всички млади ще се разбягат, при тях самолюбието е най-болезнено, те се смятат за страшно образовани и умни само защото владеят компютър и умеят да играят на борсата, за разлика от началника, който не умее тези неща, а си позволява да им крещи. Така че те няма да търпят подобно отношение, а тъй като нямат намерение да правят кариера в милицията, им е все едно къде ще разкриват престъпления — на престижната и почетна „Петровка“ или в някое териториално управление, в покрайнините на Москва. Срещнат ли два-три пъти незаслужената грубиянщина на Афоня, ще сложат на бюрото му рапорт с молба за преместване. И какво ще прави той тогава?

— Вячеслав Михайлович — тъжно каза Настя, — аз не целя нищо за себе си. Нищо не ми трябва, разбирате ли? Не ми е нужно дори вие да се държите по-добре с мен. Аз съм на четирийсет и една години, подполковник от милицията съм, а не нежна гимназистка, и вашите критични забележки, дори най-несправедливите, дори изречени с нетактични изрази, няма да ме убият. Ще ги преживея някак. Но в отдела има много млади служители, вчерашни абсолвенти от нашите висши учебни заведения, и те няма да пожелаят да работят с вас. Не забравяйте, че сега времената не са като предишните, когато със слагането на пагоните ние бяхме длъжни да отработим двайсет и пет години и нямаше къде да вървим. Сега всеки от нас може да напусне във всеки един момент. И те ще напуснат. Е, аз ще остана, няма да си тръгна, защото не ме е страх от вас. А те ще си тръгнат. И как тогава ще работим ние с вас?

— Слушай — в гласа на Афанасиев определено прозвуча заинтересованост, — ти какво, наистина ли не се страхуваш от началството?

— Не се страхувам — скрила усмивката си, потвърди Настя.

— И защо? Да не би да имаш широк гръб да те пази? Къде? В министерството ли? Или по-нагоре? — продължи да разпитва полковникът.

— Нямам никакъв гръб. Просто вече не съм на възрастта, на която човек се страхува от началници. Сега аз мога само да ги уважавам или да не ги уважавам.

— Я стига — пренебрежително махна с ръка Афанасиев, — какво ми пееш тук? Да не мислиш, че не разбирам? Само с мен си толкова храбра, защото сме състуденти. Ако на мое място беше друг ръководител, когото не си познавала по-рано, какво щеше да правиш? Щеше да кротуваш и да си мълчиш. И да търпиш, както търпят всички.

— Не — завъртя отрицателно глава тя, — ето тук вие не сте прав. При всяко положение нямаше да търпя.

— Така ли? И какво щеше да правиш? Мен ме нарече тройкаджия и спекулант. С него обаче как щеше да действаш?

— Изобщо не е задължително да обвиняваш, за да накараш човека да направи необходимото. Това да ви е хрумвало случайно? Има маса други начини. Аз допускам, че за вас тази идея е просто недостъпна, нали сте свикнали да вербувате източниците си чрез компромати и нищо друго не умеете.

— Интересно, а как ги вербуваш ти? Между другото, още не съм проверявал твоята агентурна работа. Подозирам, че в нея имаш много трески за дялане. С колко източници разполагаш?

— С дванайсет.

— Това е по документи. А с живи, с истински?

— С дванайсет — упорито повтори Настя. — Искате да видите делата им ли? Ще ги донеса.

— Не сега, нямам време да се занимавам с това. Върви, изпрати запитването и работи по съпруга на Воронова. До вечерта информацията да е налице.

— Ами ако няма такава информация?

— Има — натърти полковникът. — Със сигурност знам, че трябва да я има. Ако не я намериш, значи за нищо не те бива. Това

беше, Каменская, свободна си.

Всеки оперативен работник знае, че бумащината е слабото място на който и да е криминалист. А сред цялата бумащина най-слабото място е оформянето на работата с тайните източници на информация. Ето защо, когато оперативният работник желае да се утвърди като началник, той определено знае с какво трябва да започне, ако иска да притисне подчинения си и да го постави на мястото му. Какво пък, Афоня не е изключение. Навремето Гордеев веднъж го взеха в министерството, на негово място назначиха нов началник, та и той започна с проверка на секретните материали. Знаем, минали сме през това. Когато се върна в кабинета си, Настя дори не си направи труда да извади от сейфа агентурните дела, за да провери всичко ли е наред в тях. Беше сигурна, че Афоня нищо няма да проверява. Поне в нейните. Да, той нищо не разбра. Но се уплаши. В това Настя не се съмняваше.

* * *

Преди два дни той забеляза, че го следят. Отначало сметна, че му се е сторило, но после на няколко пъти провери и се убеди: не, не му се е сторило, наистина го следят. Значи са го надушили, гадовете. Как ли? Най-вероятно чрез данните от летището, няма как другояче. Какво пък, той беше предвидил този вариант. Нека се поизмъчват, той ще ги будалка още известно време, има само едно нещо, чрез което те могат със сигурност да установят дали Виктор Слуцевич е същият онзи Юрка Симонов, или не е. Само едно. И хората над него сега правят всичко възможно, за да докопат това нещо и да го унищожат.

Следователно е дошло време отново да пусне в действие чуждите имена. Ето вече няколко дни, откак се запозна с Юля, Виктор се наричаше само така, както бе записано в паспорта му. Временният отдых свърши, необходимо е да се активизират контактите, за да има с какво да хвърля прах в очите.

Първо отиде в казиното. Отдавна не беше играл, цели десет месеца, откак бе заминал, за да му направят пластичната операция. Четири месеца живя, както се казва, „в нелегалност“, докато се подготвяха новите му документи и заздравяваха белезите, после половин година в Москва под новото име, с новата работа и новия

живот. И нито веднъж през това време той не престъпи прага на игралното заведение, макар че по-рано киснеше там денонощно, губеше всичко до последната рубла или си излизаше като победител. Трудно му беше да се бори със страстта си, но повече му се живееше. Виктор разбираше, че ако започнат да го търсят, първо ще се заемат с казиното.

Преди да седне да играе, Виктор придирчиво огледа всички крупиета край масите за игра на карти. От рулетката се отказа веднага, нали Юрка Симонов беше известен с пристрастеността си именно към рулетката. Значи ще играем на „блекджек“. Трябва само правилно да избере крупието. Непременно трябва да бъде някой новак или някой назначен на работа по заповед на „чадъра“, тоест човек, който или зле познава правилата за поведение на масата, или се чувства в пълна безопасност и съответно не смята за нужно да спазва тези правила. В едно добро казино едва ли ще намериш такова крупие, затова Виктор отиде в евтино, мърляво заведение, което не се ползваше с добра репутация, и то най-вече заради непрофесионализма на персонала. Ако беше Юрка Симонов, естествено щеше да отиде в „Голдън Палас“ или в „Кристал“. Но той не е Симонов, а съвсем друг човек, затова и категорията на казиното трябва да е съвсем друга.

Най-сетне Виктор намери каквото търсеше. На една от масите смениха крупието, ниско набито момче, и на негово място застана мацка с такъв израз на лицето, че не можеше да има съмнение: тази няма да мълчи. Виктор се приближи, седна на свободното място до другите двама играчи и заложи червен жетон. Погледна първата раздадена карта — осмица.

— Още — каза той.

Втората се оказа дама. Добра карта, осемнайсет точки. Не можеше да разчита, че третата ще бъде двойка или — още по-добре — тройка. Шансовете бяха незначителни.

— Стига.

Крупието имаше седемнайсет, другите двама играчи бяха надхвърлили 21. Виктор събра спечелените жетони и направи нов залог.

— Не се ядосвайте, девойче — закачливо намигна той на крупието, — на вас пък сигурно ви върви в любовта. Между другото, казвам се Едик. А вие?

Началото беше пошло, вехто и изтъркано от многовековната употреба, а въпросът за името изобщо не беше задължителен, защото на униформената блузка на момичето се кипреше значка с емблемата на казиното и нейното име: Стела. Виктор нито за миг не се усъмни, че в действителност тя се казва другояче, по-простичко. В евтините казина царяха същите нрави като на пиацата, където разните Стела, Илона и Моника по паспорт се казваха Рая, Зина и Таня.

— Стела — отвърна вежливо крупнето, раздавайки картите.

— Е, с такова име е просто обезателно да ти провърви в любовта, малката — заяви свойски Виктор, вдигайки картата. Асо. Отлично, има възможност да маневрира: асата са хубави с това, че в зависимост от останалите карти можеш да ги броиш или за единайсет, или за едно, така че не е страшно към туза да поискаш две допълнителни карти. —
Още.

Двойка.

— Още.

Тройка.

Абе какво става, нито две, нито едно и половина, шест са малко, шестнайсет — вече е опасно. Ако е шестнайсет, добре ще му дойдат четворка или петица, но три малки поред рядко идват в едни ръце. Ако е шест, ще трябва да ги вземе.

— Още.

Този път му дойде вале. Пак шестнайсет. Какво сега, да вземе пета карта или да спре? Виктор реши да вземе. Оказа се петица. Той спечели.

— Не тъгувай, малката — каза на момичето, — няма да оберва заведението ти до шушка, ще поиграя малко и ще си тръгна. Аз по принцип не съм комарджия, имам си друга сфера на интереси, но разбираш ли, тази сутрин една жена ме заряза. Окончателно. Събра си багажа и — фю! — хукна с ново гадже на курорт в Гърция. А момчетата ми казаха: щом те е сполетял такъв провал в любовта, иди да поиграеш, може да ти провърви на карти. Ето виждаш ли? Засега ми върви. Цели три години не бях влизал в казино... Да бе, наистина, три и половина, там, при раираните, знаеш, че няма казино. Там си играят помежду си.

Играчите край него го изгледаха и Виктор разбра, че е привлякъл вниманието им, което всъщност целеше. Той поигра още

четирийсестина минути с променлив успех, като току се ядосваше, че поговорката за късмета на нещастните любовници в картите не била вярна, и постоянно се опитваше да заговори Стела, изпи чашка коняк, получи на касата печалбата си в размер на дваисет и три долара и си тръгна. С крайчеца на окото си забеляза, че младежът, който го бе следил още от сутринта, остана в казиното. Това е добре. Значи всичко върви според замисъла. Сега той ще търси подходи към крупнето и онези двама играчи, които седяха на масата до Виктор, ще се запознава с тях и ще ги подпитва за какво са си приказвали. Според замисъла, те трябва да му изпеят всичките лъжи, които той им бърбори цял час.

Утре Юлка е на поредния си изпит, седи си вкъщи и усилено се готви, така че вечерта на Виктор е свободна. Може да пристъпи към следващия етап, докато не го наблюдават. Защото утре пак ще тръгнат по петите му, а дотогава той трябва да се подготви добре.

Да живее цивилизацията, която проникна в руската обслужваща сфера! Сега не само крупнетата в казината, но и сервитьорите в заведенията, както и продавачите и управителите в магазините, носят на реверите си значки с имената им. Това много опростява задачата. В осем вечерта, един час преди да затворят, той влезе в ГУМ. Бързо обиколи първия етаж — първо третата, после втората, после първата линия, но не видя нищо подходящо. Качи се на втория етаж и почти веднага зърна това, което търсеше. Цели десет минути обсъжда с младичката продавачка качествата и недостатъците на две различни чанти — черна и кафява, накрая направи избора си, плати покупката, чаровно се усмихна, представи се за колега от обслужващата сфера, каза си името — Едик, съобщи, че работи като сервитьор в ресторант при ведомствен хотел, и поиска разрешение да ѝ целуне ръка. В резултат от всичките тези простички манипулации продавачката с удоволствие се съгласи той да я изпрати до вкъщи, а после, вече близо до блока си някъде в „Топли стан“, обеща утре да обядва с него.

Утре той ще им пробута тази симпатична продавачка и докато те се занимават с нея, Виктор ще подготви следващото действие от спектакъла. Ах, какъв спектакъл ще бъде! Има режисьор, има актьори, има дори продуценти, само дето няма зрители. По-точно, зрители има, но те дори не подозират, че са зрители. Въобразяват си, че са актьори. Или диригенти.

Сергей Зарубин стоеше на улицата, ядеше сладолед и замислено оглеждаше сградите наоколо. Именно тук, ако се вярва на актрисата от Минск, в колата на снимачната група се качила Яна Нилская. Педантичният Сергей няколко пъти я попита сигурна ли е, че са взели Яна именно оттук, и актрисата заяви, че не е възможно да бърка, защото на това място се намира любимият ѝ магазин за обувки „Саламандър“, от който тя непременно си купува обувки всеки път, когато посещава Москва. Хубаво място, много различни други магазини, „Калинка-Стокман“ например, разни бутици, ресторанти, барове, ирландски пуб. Но главната положителна особеност на това място е, че е съвсем близо до дома на Наталия Воронова. Три минути бавно ходене. Нима Яна Нилская наистина е в някаква неафиширана връзка със съпруга на Воронова? Изглежда, наистина е така...

Сергей дояде сладоледа, пресече улицата и слезе в метрото. Второто място, посочено вече от друг актьор, се намирало на проспект „Мир“, между станцията на метрото и ресторант „Кавказка пленница“. Тук Зарубин пак си купи сладолед, защото можеше да се тъпче с него по цели дни, и бавно се огледа, като си набеляза последователността, в която щеше да обходи обектите. Магазини, ресторанти и кафенета, барове, фризьорски салони, Домът на модата на Слава Зайцев. Какво е правила тук Яна? Или се е срещала с любовника си в нечий апартамент, или е седяла с него в ресторант или бар, или е обикаляла магазините и нещо е избирала, или дори купувала. Трябва да се изясни дали съпрузите Нилски, в частност Яна, са се сдобили с нещо ново, откак се намират в Москва, и ако са се сдобили, къде е било купено то и на каква цена. Ако любовникът е правел подаръци на Яна, къде може да ги е дянала тя? Само вкъщи. И не е никак вероятно при относително бедното съществуване на семейството в Москва тя да е могла да си позволи покупка от бутик. С други думи, ако е занасяла нещо скъпо вкъщи, се предполага, че би трябвало да е излъгала и да е намалила стойността му десет, ако не и двайсет пъти.

Е, апартамент за интимни срещи, ако е имало такъв, той не би могъл да открие лесно, така че Зарубин реши да започне от ресторантите. Час и половина — два — напълно подходящо време, за

да обядваш без бързана в приятна обстановка. Той има снимката на Яна, така че може да си донесе вкусния сладолед с ядки и да започне атаката. Единственото усложнение може да възникне, ако човекът, с когото се е срещала Яна, е постоянен клиент на заведението. Тогава нищо няма да му кажат, че и по-лошо — веднага ще го изпеят на човека. Зарубин добре знаеше как да преодолява подобни трудности. Как ли? Ами много просто. Трябва да знаеш кого да питаш. Собственикът на заведението естествено няма и дума да каже: има си „чадър“, от който е напълно зависим. Старши управителят — също. Старши сервитьорът — също. Охранителят — и той. Серьога е простодушно момче, без претенции, и обича да общува със също такива простодушни и непретенциозни чичковци и лелки. И което е най-странно — незнайно защо, и те обичат да общуват с него. Особено лелките. И особено пиещите. Просто го обожават.

След пет часа, през които Зарубин трябваше да извади и покаже снимката на Яна Нилская поне стотина пъти, той успя да установи, че търсената млада жена по интересуващото го време е седяла в едно ресторантче, гордо наричащо себе си „механа“, в компанията на мъж на около петдесет, едър, представителен и далеч не беден. Мъжът оставил солиден бакшиш и не му се досвидяло да даде милостиня на местната просякиня, която постоянно си изкарвала хляба край „механата“ и която с удоволствие разказа на младия детектив всички горестни перипетии на своя, а покрай него и на чуждия личен живот.

Описанието на придружителя на Яна до такава степен напомняше това на съпруга на Наталия Воронова, че Зарубин чак се намръщи като от скомина. Ама защо тези провинциалистки успяват толкова бързо да постигат целите си? Я колко умни, красиви и във всяко отношение достойни момичета има в Москва, но те с години не могат да уредят личния си живот — не само да се омъжат, а дори да си хванат временен любовник. А тази — моля, вчера дошла в столицата и вече се уредила с гадже. Как, а, как успяват?

ГЛАВА 8

Ирина беше замръзнала до кости в мокрите си дрехи. Днес още от сутринта снимаха сцени с дъжд, „поливачката“ се трудеше неуморно, подгизналите дрехи се лепяха за тялото и тя непрекъснато зъзнеше. Такива са минусите в работата на актьорите, които се снимат в киното. Сценарият рядко съвпада с календара, а дните на снимките — още по-малко. Самата Ира добре си спомняше как през февруари снимаха лятна сцена, в която персонажите трябваше дълго да си изясняват отношенията, застанали на стълбището в един вход. Навън беше минус дванайсет градуса, във входа — почти същото, а актьорите се снимаха по дънки и фланелки с къси ръкави. Посинялата и настръхнала кожа по ръцете гримьорите прикриха как да е, но какво да правят с парата, изригваща от устата им при всяка дума? Тогава режисьорът каза на двамата участници в епизода да запалят цигари, та парата да се скрие в дима. Сиромаш човек — жив дявол, както се казва. Сцената беше дълга, сложна, правиха шест или седем дубъла и към края на снимките от непрекъснатото пушене на Ира ѝ се виеше свят и я болеше стомахът. Привечер вдигна температура, носът и се запуши, през нощта мъчително я заболя гърлото, на сутринта — и гърдите. Но кого вълнува това? Трябваше да отиде на снимки — и тя отиде, като си взе заедно с температурата, хремата и кашлицата и огромен несесер с капки за нос, хапчета против кашлица и прахчета за температурата. И това не беше единствен случай, такива неща стават много често. Особено тежко е, когато се снимат сцени с водоеми, а е още април или вече ноември. Голям късмет е, ако трябва да влезеш във водата до глезените или най-много до колене. Ами ако трябва да се къпеш? При това положение като нищо се разболяваш, да не говорим как се чувстваш, докато те снимат. Безкрайно удоволствие! Ако един актьор иска да играе в киното, той не взема болнични и изобщо грижливо крие всичките си болести, за да не се страхуват режисьорите да го канят във филмите си. Защото ще утвърдиш за ролята някой болнав, а после целият график на снимките страда заради постоянните му

оплаквания. Актьорите винаги играят жертвоготовно, това всички го знаят — и в театъра, и особено в киното. Днес снимките вървяха тежко, в сцената — освен Ира Савенич, участваха още двама актьори, единият от които беше възрастен и опитен, а вторият — съвсем млад студент от школата студия при МХАТ, когото бяха взели за ролята не толкова заради таланта, колкото заради външността му — много беше подходяща. Студентът ужасно се вълнуваше, за пръв път се снимаше във филм и изобщо имаше съвсем малък сценичен опит, затова постоянно грешеше. Ира виждаше, че Наталия малко по малко губи търпение, но се владее — нямаше изход, епизодът трябваше да се заснеме. И другите двама актьори, мокри до кости под водните струи на „поливачката“, също трябваше да търпят, треперейки и изгаряйки от желание да се преоблекат в сухи дрехи и да се завият с топло одеяло.

Дойде Руслан и подаде на Ира чашка с горещ чай.

— Благодаря — промърмори трогнато тя. — А къде е твоята красавица? Нещо не я виждам.

Не че този въпрос сериозно интересуваше Ира, тя попита просто от учтивост. Всички те бяха ноцували у Воронова и на сутринта заедно дойдоха на снимки: Наталия, Ира и Руслан с жена си. Отначало Яна, както и предната вечер, седя сама малко настрани, на една пейка в градинката, но от известно време Ира вече не я виждаше там, пейката беше празна.

— Андрей Константинович я закара някъде с колата — съобщи Руслан.

— Къде я закара?

— Ами не знам... Някъде... Дойде с колата, поговори си с Наталия Александровна, после с Яна, после с мен. Че нали, няма смисъл тя да седи тук сама и да скучае, по-добре той да я заведе някъде да се позабавлява. И я откара.

Нито по лицето, нито по интонацията на Руслан Ира можа да долови дали това положение му харесва или не. Обикновено жив и енергичен, Руслан след завръщането на жена си моментално бе помръкнал и сякаш бе изгубил интерес към живота.

— Руслан, ти добре ли си? — загрижено попита тя.

— Да — разсеяно отговори той.

— Май ме лъжеш. Нали виждам, че нещо става с теб.

— Нищо не става с мен, наред съм си. Напразно се тревожиш.

В гласа му нямаше нито нервност, нито раздразнение, което непременно се усеща, когато засегнеш тема, която събеседникът ти не иска да обсъжда, камо ли да развива. Равен спокоен глас, напълно лишен от емоции. Ето това най-много тревожеше Ирина. То беше толкова необичайно за Руслан... Да не би той да ревнува от Ганелин? Тази мисъл я споходи внезапно, роди се от нищото и в първия момент на Ира дори ѝ стана неприятно: е, как може да мисли така? Нито Янка, а още по-малко Андрей Константинович бяха дали някакъв повод за ревност. Андрей обича Наталия, това е толкова очевидно за всички, че не може да има и капка съмнение. А Янка... Да, между другото, какво за Янка? Нали на самата Ира неотдавна ѝ направи впечатление, че Яна Нилская се отнася към мъжа си не толкова топло и нежно, колкото би трябвало да се очаква? Боже мой, нима е хвърлила око на Наташиния мъж и си е поставила за задача да го омотае, да го разведе и да се омъжи за него? Да се превърне от бедна провинциалистка в московчанка, съпруга на заможен бизнесмен? Сигурно сутринта му се е оплаквала, хленчила е, че иска да си отиде вкъщи, защото тук, първо, я е страх след всичко, което се случи, и второ, ѝ е скучно. И добрата душа Андрей Константинович е решил да помогне на Наташа, да се постарее да изведе Янка от депресията, да я позабавлява, да я развесели, та тя да зарече глупавата си идея за връщане в Кемерово и да не пречи на Наташа спокойно да снима филма. На Наташа ѝ трябва Руслан, а Янка иска той да замине с нея. Защото, видите ли, толкова се страхува сега, че ѝ е нужен защитник. И тук, и у дома, в Кемерово. Разбира се, Андрей Константинович прави това заради жена си, Ира изобщо не се съмнява, но точно толкова добре знае как могат да свършат такива едни добри намерения, с които, както е известно, е постлан пътят към ада. Искаш ли да спечелиш един мъж — позволи му да ти помогне, всяка начинаеща кокетка знае тази проста истина.

— Добре, щом не искаш да ми кажеш, недей — сърдито рече Ирина. — Мислех, че с теб сме приятели.

— Извинявай, Ириша, но наистина нямам какво да ти кажа.

Тя виждаше, че Наталия е привършила обясненията си с младия актьор, значи сега пак трябваше да отиде на площадката и да се мокри. О, господи, довечера Наташа със сигурност ще помоли Руслан да помисли не е ли възможно да се изхвърлят от сценария всички

останали епизоди с този персонаж. Тя няма да понесе още един такъв снимачен ден. А и Ира, да си признае, също.

— Ира — извикаха я, — идвай, започваме.

Тя бързо си допи чая и тръгна към мястото, където беше камерата. Най-сетне всичко свърши. Ира бързо се качи в автобуса, преоблече се и смяташе първо да изсуши косата си със сешоара, но реши преди това да види кой я е търсил по телефона. На дисплея се виждаха думите: „Пропуснати разговори — 6“. Тя прегледа номерата, от които ѝ бяха звънили. Трите номера бяха непознати, един беше от по-голямата сестра на Наталия Воронова — явно тя беше търсила Наташа, не я беше намерила и бе решила да попита Ира. Добре де, сама да се оправя — Ира не можеше да я понася и добре знаеше, че тази мадам търси Наташа само когато иска да помоли за поредното съдействие, финансово или организационно. Другите два номера се оказаха на приятелки, Ира щеше да им се обади, когато се прибере вкъщи. А от трите непознати номера единият все пак ѝ се стори смътно познат. Започваше с 200, което само по себе си беше голяма рядкост, и Ира си спомняше, че съвсем наскоро си бе записвала този телефон и бе обърнала внимание именно на първите му цифри. Защо обаче го бе записвала?

Тя погледна през прозореца на автобуса и намери с поглед директора на филма Семьон Мусатов. Ето кого трябва да попита, Сеня знае всичко.

— Сеня! — Ира му помахаше с ръка, канейки директора да се приближи. — Сенечка, телефоните, които започват с 200, от кой район на Москва са?

— Това не е район — подхвърли тичешком Мусатов, устремен някъде надалеч, — това е „Петровка“. Сиреч, милицията.

Ама разбира се! Разбира се, именно „Петровка“. Тя си бе записала този телефон снощи, когато се разделяха с Юрий. Радостно усмихната, тя веднага му звънна. Да, всичко е наред, нощували са у Воронова. Да, тя не е отговаряла, защото е била на снимачната площадка, но сега е свободна и се кани да си тръгва за вкъщи. Не, няма нужда, тя се е снимала под дъжда, подгизнала е и премръзнала и най-много от всичко на света иска да се прибере вкъщи, в топлата и суха кухня, и да вечеря, загърната в топлия мъхест халат. Не, нека той не се безпокои, не е нужно да носи нищо, тя си има всичко.

Е, прекрасно, мислеше си Ирина, подложила гъстите си влажни къдрици под струята горещ въздух от сешоара, Коротков е симпатичен мъж и в неговата компания тя се надява да прекара вечерта много по-приятно от днешния снимачен ден.

Всъщност, като каза, че има всичко, Ира естествено доста преувеличи. Вкъщи нямаше почти никаква храна, нали тя бе прекарала няколко дни у Руслан, а вчера, след като Яна се върна, само прескочи до вкъщи да се преоблече и хукна към „Мосфилм“ за поредните снимки, а после набързо се отби в най-близкия магазин и купи първото, което ѝ попадна под ръка, колкото да не умре от глад. Не беше разчитала особено много Коротков да осъществи намерението си да дойде и когато той все пак дойде снощи, изяде заедно с него всичко купено. Така че в момента хладилникът в жилището на Ира Савенич старателно охлаждаше празно пространство, украсено с едно малко бурканче конфитюр от боровинки, споделило самотата си с пакетче майонеза.

По пътя тя се отби в „Рамстор“ и натовари с продукти цяла количка. Ира винаги имаше прекрасен апетит, който обикновено се усилваше привечер, затова в битката за талията тя по-често губеше, отколкото печелеше. Съдържанието на количката нагледно говореше за опитите ѝ да постигне компромис: кефирът с един процент масленост и изварата с нула си съседстваха с пушената змиорка и пилешките рулца, доматиите, краставиците и марулята — с картофите, а нискокалоричният ръжен хляб — с покрития с хрупкава коричка ужасно вкусен турски и кошничките с крем и плодове. В края на краищата Янка се намери, зад гърба ѝ е един труден снимачен ден, а в личния ѝ живот май се очертава поредно завойче. Не е ли това повод за празнична вечеря? Тя готви прекрасно, Наташа я учеше още от малка, а после и свекърва ѝ „от втория брак“ шлифова кулинарните навици на снаха си. Друг е въпросът, че Ира не обича много-много да стои край печката и за самата себе си не се старае особено, изключение са само периодите, когато захваща специални диети. Очаква ли гости обаче, винаги е готова да блесне.

Старанията ѝ не бяха напразни, Коротков оцени усилията ѝ и не престана да хвали всяко ястие на трапезата.

— Имам чувството, че твоята позната те държи гладен — насмешливо каза Ира, докато наблюдаваше как той лапа агнешкото

задушено.

— Коя позната?

— У която живееш временно. Да не би изобщо да не те храни?

— Храни ме колкото умее. Тя е чудесна жена, но уви, не струва като домакиня. Не може да направи нищо по-сложно от сандвич. Вярно, сега се опитва да се стегне, започна да се учи да готви.

— Е, и? Успява ли? — поинтересува се тя.

— Успява. Тя изобщо е много способна, само че ужасно я мързи. Но захване ли се с нещо, то става. Тази сутрин например ми направи великолепен омлет.

— Да бе — разсмя се Ира, — това е подвиг! Да направиш омлет е висш пилотаж, не всеки го може. И какво друго умее?

— Научи се да прави и пирожки от маслено тесто. Знаеш ли, вкусни бяха, изядох почти всичките, дори на нея нищо не оставих.

— Сандвичи, омлет и пирожки — това е достойно меню. И толкоз? Нима такива жени си намират съпрузи?

— Представи си, тя е успяла. Друга, то се знае, не би могла, но тя е успяла. Нали ти казвам, способна е, захване ли се с нещо — непременно го свършва.

— Сигурно е красива? — ревниво попита Ира.

— Коя? Тя ли? Има специфична хубост. Съпругът ѝ я харесва, а всички останали мъже не я вълнуват. Ама защо говорим само за нея? Я по-добре ми разкажи за снощи. Какво казват семейство Нилски? Имат ли някакви предположения?

Ето на, тя си знаеше! Този милиционер идва при нея не от романтични подбуди, а за да души и разпитва за Руслан и Яна. Дали да се обиди?

— Ти само за това ли дойде при мен, а?

— Ама недей така, Ирочка. — Коротков я погледна ласкаво. — И да не се познаваше със семейство Нилски, пак щях да дойда при теб. Но аз съм криминалист, работата ми е да събирам информация, разбираш ли? Това ми е служебно задължение. И началството не ме пита имам ли време да я събирам или не, то иска резултати. Така че, ако ти не се познаваше с Нилски, знаеш ли какво щеше да стане?

— Какво?

— Щях да те поканя на среща и да ти предложи да дойдеш с мен при хора, които познават Руслан и Яна. Щях да разговарям с тях, а ти

просто щеше да седиш и да чакаш. Пак щях да искам да сме заедно, но при това щеше да ми е нужно и да работя. Затова мога само да се радвам, че сега имам възможността да съчета двете неща.

Това успокои Ира, аргументите на Коротков ѝ се видяха убедителни, още повече че след няколко години съвместен живот със следователя Игор Машченко тя бе започнала да разбира едно друго от милиционерското ежедневие. Докато пиеше чай с пасти, тя добросъвестно разказа на Юрий всички събития и разговори от снощната вечер и днешния ден.

— Значи Ганелин заведе Яна някъде да се забавлява — кой знае защо угрижено заключи Коротков. — Е, успял ли е да я поразсее? Да знаеш случайно?

— Не знам — сви рамене Ира, — аз свърших със снимките и си тръгнах за вкъщи в шест и нещо, а Наталия и Руслан останаха на площадката, днес трябваше да снимат до осем.

— Тоест към единайсет сутринта Ганелин взе Яна и до шест и нещо още не се бяха върнали? — уточни той.

— Ами да. Но може да я е закарал направо у Наталия. Тази нощ Нилски ще прекарат пак у тях.

— Интересно, и докога може да продължава това? Какво, да не би те да са се преместили у нея завинаги?

— Ох, Юра, кой може да ги разбере тях! — Ира с раздразнен жест избута към центъра на масата порцелановата захарница. — Ту не можели, видите ли, да останат в онзи апартамент, ту на Янка ѝ хрумва, че изобщо не иска да остане в Москва. Снощи буквално изпадна в истерия: заведи ме вкъщи — и толкоз! А днес май се поукроти. Андрей Константинович може наистина да успее да я успокои, та да не тормози Руслан. Наташа сега страшно се нуждае от Руслан. Те най-вероятно ще трябва сериозно да съкратят сценария, а тя не иска да го прави без него.

— А защо трябва да съкращават сценария?

— Въпрос на пари, Юра. Винаги и във всичко играят роля парите. Нали знаеш, че сериалът се снима с пари на Ганелин, а той имал никакви финансови затруднения в момента. Отначало ѝ е обещал два милиона долара, а сега се оказало, че не е сигурен дали ще може да ѝ даде толкова. Снощи е казал това на Наташа и тя е решила да намали разходите за заснемането, за да се справи със сумата, която той може

да ѝ гарантира. Разбираш ли, Юра, това е отговорен момент, трябва да се преработи сценарият, авторът на романа сега е нужен на Наташа като въздух, тя няма да се справи сама с такъв обем работа, да взема други сценаристи означава допълнителни разходи, които не може да си позволи. А тая малка глезла не иска нищо да знае и настоява Руслан да я заведе в Кемерово и да остане там с нея. Хайде кажи ми, на какво прилича това?

— На мен май ми прилича на последствия от нервния стрес, който е преживяла Яна — предпазливо изказа своето мнение Коротков.

— А според мен това е егоизъм и безотговорност! — тросна се Ира.

Известно време те мълчаливо пиха чая си, после Коротков докосна ръката ѝ.

— Ирочка, ще ти бъда много признателен, ако сега се обадиш на Воронова.

— Защо?

— Попитай я как е Яна, как е прекарала деня, дали се е успокоила.

— Ами теб какво те засяга това? — учуди се Ирина.

— Моля ти се — настойчиво повтори той, — обади ѝ се и я попитай. Или предпочиташ да дойдеш с мен у тях и да слушаш как аз ще задавам същите въпроси? Трябва да знам това. А искам да бъда с теб. Нали вече ти обясних.

Ира послушно набра номера. За нейно учудване, вдигна Руслан.

— Ти какво, сам ли си там? — смаяно попита Ира.

— Сам съм.

— А другите къде са?

— Наталия Александровна отиде у сестра си. Альоша излезе с някакво момиче, отидоха на дискотека, днес си е взел изпита и си почива.

— А Яна къде е?

— Тя е с Андрей Константинович.

— Какво, още ли не са се прибрали?

Ира не повярва на ушите си. От единайсет сутринта. А сега вече беше десет вечерта. Бива си ги тези развлечения.

— Андрей Константинович се обади, предупреди ни да не се безпокоим, с тях всичко е наред.

Да бе, как иначе, наред ще е. Кой би се усъмнил! Ах, Янка, ах, ти, зъбата мишка такава, блещиш се като невинно бебе, правиш се на уплашена, а всъщност... Готова си да лапнеш чуждия мъж. Ами че Андрей Константинович е свят човек, нищо не забелязва, не схваща Янчините хитрости, глези я като незаслужено оскърбено дете, което непременно трябва да развесели, та да не плаче. И не забелязва как като послушно биче го теглят с въженцето право към пропастта.

Ира така се разстрои, че дори не може да го скрие.

— Но какво ти е? — учуди се Коротков. — Май всеки момент ще се разплачеш. Защо, какво е станало? Аз ли казах нещо лошо? Сбърках ли нещо? Да не те обидих?

— Не, не. — Тя бързо надяна на лицето си маска на омиротворено спокойствие. — Не е заради теб. Всичко това не ми харесва.

— Какво конкретно? — Гласът му изведнъж стана напрегнат и много „служебен“.

— Ами... Янка и всичко останало... Юра, да не помислиш, че обичам да клюкарствам, и после... аз също не съм образец на нравствеността. Но номерата на Янка просто ме вбесяват! Снощи беше ужасно нещастна, направо смазана, с никого не разговаряше, нищо не искаше, само едно: да се върне в Кемерово. А днес? Цял ден прекарва в компанията на чужд мъж, който всъщност ѝ е почти непознат, виждала го е само веднъж-дваж през цялото време. Значи с него е намерила за какво да си говори? За родния ѝ съпруг не се намериха думи, а за чуждия значи се намериха? За родния си съпруг тя е в лошо настроение, а за чуждия то се подобри?

— Всичко се случва — спокойно каза Юрий. — Възможно е за чуждия човек да се намерят и думи, и настроението ти да се подобри. Защо това толкова те притеснява?

— Ами така.

Ирина помълча няколко секунди, опита да се овладее.

— Юра, моят живот е дълга история и сега не е моментът да се ровим в него. Но мога да ти кажа едно: заради Наташа съм готова да убия когото щеш. Когото щеш, разбираш ли? Ако нещо заплашва нейното щастие и спокойствие, пред нищо няма да се спра. Никак не ми харесва това, което става между Янка и Андрей Константинович.

— Ирочка, та какво толкова особено става между тях? От това, което ти ми разказа, не следва нищо такова. Е, прекарали са деня заедно, какво от това? Или не си ми казала всичко?

— Не, всичко ти казах, всичко! Само че аз прекрасно знам в какво се превръщат после тези на пръв поглед невинни цели дни, прекарани заедно. Прекрасно знам! И знам как свършва това за съпругите.

— Добре, успокой се. — Погледът на Коротков отново стана нежен и топъл. — Забрави за това. В края на краищата ние с теб имаме среща, нали?

— Да — усмихна се Ира.

— И ще ми позволиш ли да остана до сутринта?

— Ще ти позволя.

Тя отново се усмихна, този път на своите спомени. Малко повече от година бе минала, откак тя се раздели с човека, когото обичаше, плачеше на рамото на Наталия и искрено не можеше да си представи как ще живее занапред, защото никога не ще може да го забрави и да докосне друг мъж. Малко повече от година. И какво сега? Остава в дома си да пренощува мъж, когото почти не познава. И го прави не от отчаяние, не поради лошо настроение, не от желание да ядоса някого или да докаже нещо, а просто защото този мъж ѝ е симпатичен, харесва ѝ. Тя му позволява да остане, защото сама го иска. Мъдрата Наташка още тогава, преди година, ѝ предсказа, че ще стане точно така, а влюбената и отчаяна Ира не ѝ вярваше. Наташка пак излезе права.

* * *

В събота, шестнайсети юни, най-сетне престана да вали и двата почивни дни бяха топли и слънчеви. Ирек въздъхна с облекчение. Мразеше дъжда. Мразеше го преди всичко, защото трябваше да излиза с чадър, а той изобщо не можеше да понася ръцете му да са заети с нещо. Най-удобно се чувстваше, когато държеше ръцете си в джобовете на якето. Роден и отраснал далеч не в тропиците, той, който знае защо, обичаше жегата и я понасяше добре, затова дори лете,

когато въздухът понякога се загреваше до трийсет градуса, носеше леки тънки якета, къси, но непременно с джобове.

В Москва му се струпяха затруднения. Шефът по свои канали бе успял да провери по паспортните им данни всички пътници от мъжки пол, отлетели за Москва следобед на 31 май, и под подозрение бяха останали само трима, подходящи по външност и възраст за ролята на Юрка Симонов. Старпома, когато му възлагаше да разузнае всичко за тези трима пътници, му нареди да се обърне за помощ към Гога Сухумски. Че нали, Гога живее в Москва, по-добре познава обстановката, ще даде от своите момчета, защото е ясно, че Ирек не може да следи сам и тримата заподозрени. Но Шаня, бащата на Ирек, щом чу името на Гога Сухумски, освирепя и строго забрани на сина си да се свързва с него. Нарече го плъходав. Ирек не беше много вещ в апашките закони, знаеше само някои основни неща, но да ги разбира дълбоко, от дъното на душата си — такова нещо нямаше. Плъходавите са хора, които крадат от своите, той знаеше това, а каква история се е случила с Гога и защо баща му толкова го мрази — това оставаше загадка за него. Впрочем трудно е това да се нарече и загадка, загадките имат отговори, а тук? И да гадаеш, и да не гадаеш, няма полза. Тук трябва или да знаеш със сигурност, или да изхвърлиш въпроса от главата си и да го забравиш. Ирек предпочете второто. Просто прие като сведение, че баща му мрази Гога, и си направи извод, според който, ако изпълни заръката на Старпома и потърси помощ от Гога, баща му ще го претрепе. Ей така, без много приказки. Сега трябваше да реши от кого трябва да се страхува повече — от баща си или от Старпома. Баща му, вярно, му е по-близък, пък и родна кръв все пак, но пък Старпома е по-високо в йерархията, гледа по-надалече и знае повече. Ако не послуша баща си, той може и никога да не научи, а ако направи сечено на Старпома, шансовете му да оцелее ще са твърде малко. Старпома не прощава неподчинение и нелоялност, това всички го знаят.

И Ирек тръгна по най-лесния път — предаде баща си. Обърна се към Старпома и печално въздишайки, му обясни проблема си.

— Добре че ми каза — одобрително кимна Старпома. — Не знаех, че Шаня има проблеми с Гога. Какво пък... Шаня наистина не е истински апаш. Истинският апаш не бива да има семейство, а Шаня не можа да се отрече от теб. Опитвал е, знам, напуснал е семейството си.

Не се е върнал при майка ти. А с тебе така и не е могъл да се раздели. Затова отказаха да го короноват. Но той е предан на нашето дело, честен апаш е, затова искам да проявя уважение към неговите чувства. Щом има претенции към Гога Сухумски, аз ще се съобразя с това. В Москва ще отидеш при Захар, аз ще го предупредя, ще ти помогне.

Ирек въздъхна с облекчение и реши, че всички затруднения са зад гърба му, още повече че когато спомена за Захар пред баща си, той не каза нищо лошо, само изтънко се усмихна. Но всъщност работите не излязоха толкова гладки. Когато Ирек пристигна в Москва и се яви пред негова светлост Захар, на него вече по незначайни пътища му бяха донесли, че първоначално са смятали да помолят за помощ Гога Сухумски. Захар се беше почувствал оскърбен — бяха го изместили и го бяха сложили на второ място, бяха го превърнали в резервен вариант. И то кой? Старпома! Ха, голямата работа! Но да остави без помощ човека, когото бяха пратили при него за въпросната помощ, не посмя. Апашкото братство е яка работа и информацията в него е организирана така, че милицията ряпа да яде. Още утре всички ще научат, че честният апаш Захар не е подал ръка за помощ на друг апаш. Затова Захар не му отказа направо, не, дори обратното, Ирек помоли за трима души — той му даде шест. Обаче какви! Пълни скапаняци. Общуват с десетина думи, правят се на важни, разкарват се с джипове, обаче полза от тях — никаква. Търсените мъже най-често не са бандити, те ходят по прилични места и общуват с цивилизовани хора. За да събираш информация за тях, трябва да си на съответното ниво. А как тези скапаняци да са на съответното ниво? Ами че с тях никой няма и да приказва. Та те нито могат да формулират въпрос, нито да разберат отговор.

Ирек се помъчи с тях ден-два, после не издържа и направо се обади на Старпома. На него явно вече му бяха докладвали, че Захар е недоволен, затова обаждането на Ирек не го изненада много.

— Върни му ги. Не забравяй да отидеш лично и да благодариш на Захар. И да не вземеш да му кажеш, че си недоволен от неговите „бикове“! Каза ли му за каква задача ти трябва помощници?

— Не, нали ми наредихте да не му казвам.

— Ха така. Той ти е дал „бикове“, защото е смятал, че трябва да си разчистваш сметките с някого. Нека си мисли така. А дето не си ги накарал да пердашат, кажи му, че нуждата е отпаднала, че е постъпила

команда „остави“. Иди при Захар, благодари му и му предай много поздрави от мен. С него ще се разправам аз.

— Ами аз? Друг ли да моля?

— Виж сега какво... — Старпома помълча малко. — Не е нужно нищо да правиш, само трябва да събереш информация. Аз ще я анализирам и ще правя изводите. За никъде не бързаме, толкова време сме чакали — ще почакаме още. Опитай да порботиш сам. Ако ти е трудно, ще помислим как да ти помогнем. Информацията вече е тръгнала от Тога и от Захар. Ако отидеш при някой трети, само ще стане по-лошо. Разбра ли ме?

Ирек разбра. Заради амбициите на Шаня сега е принуден да работи сам. Кой знае, може пък да е за добро. Нали в неговата задача не влиза денонощно следене на обектите. Той трябва само да ги установи, да походи след тях, да види как живеят, с какво се занимават, какво ги интересува, с кого се движат. Да послуша как говорят. И за какво говорят. Да изясни какво са правили по-рано, къде са живели, с кого са си прекарвали времето. Защо неотдавна са летели до Кемерово. И толкоз. С това Ирек ще се справи и сам, още повече че самият Старпом му каза — не бързаме за никъде. Важен е точният резултат. Симонов е нужен жив, а не мъртъв, затова именно Старпома не издаде заповед без много ала-бала да убие и тримата и да си гледа кефа. То да убиеш лесно, ама кой ще връща парите?

Отиде при Захар, дълго му благодари за отзивчивостта, пожела му, както е редно, всичко най-хубаво и светло и обясни за получената от „горе“ заповед да се прекрати изпълнението на задачата. Захар снизходително се усмихваше и кимаше, а накрая милостиво му предложи да се „обади, ако има нещо“.

И Ирек започна да работи сам. Обиколи трите адреса — поне с това му беше полезен Захар, че по имената и номерата на паспортите помогна да се установи къде са регистрирани техните собственици. От тримата се оказа, че само единият живее там, където е регистриран. Останалите двама живееха на други места и Ирек реши най-напред да се заеме именно с тях. Онзи, когото вече бе намерил, нямаше къде да се дене, адресчето му беше ясно, а другите трябваше тепърва да ги търси.

За издирването му отиде известно време. Най-сетне се появи първият резултат. Единият обект — Едуард Олегович Гусарченко, се

оказа сервитьор в някакъв ресторант, в който точно — съседите му не знаеха. Ирек не успя да намери храбрия сервитьор — разбра се, че той вече над месец не живее в апартамента си, само по веднъж на няколко дни прескача за по половин час, донася нещо, взема нещо и изчезва, а и преди това не се е прибирал всеки ден. Млад, красив, момичетата му се лепят като мухи, та затова именно той ноцува у гаджетата си, докато му омръзнат. Последната му мадама се казва Люба, това се изясни, но къде живее тя — хората не знаеха. Ама хубавица! Същинска картинка. Но и самият Едик не бил за изхвърляне — с тъмноруса коса, сиви очи, широкоплещест.

Ирек разбираше, че не би било зле да прелисти семейните албуми на Едик Гусарченко, но откъде да ги вземе! В жилището, в което е регистриран, живеят някакви други хора, на които Едик го е дал под наем. И те нямат представа как може да намери родителите му или някакви други роднини. В апартамента живеят само от четири месеца, предплатили са за една година — така поискал хазияинът. Така че нямали планирани скорошни срещи с Едик. Съседите не можаха да кажат нищо определено за сервитьора, защото той купил апартамента неотдавна, преди няколко месеца, и почти веднага започнал да го дава под наем. Излиза, че нито на старото, нито на новото местожителство на Едуард Олегович има хора, които да са го виждали миналата или по-миналата година. И това никак не хареса на Ирек.

Вторият обект направи на Ирек едновременно силно и странно впечатление. Трийсет и пет годишният (ако се вярва на паспорта) преводач Гелий Григорович Ремис дошъл в Москва неотдавна, май някъде от град край Волга — я от Волгоград, я от Астрахан. Оженил се за московчанка и се преместил. Но с жена си живял кратко, нещо не се разбрали и той я напуснал. Живее под наем някъде в северната част на Москва, чак в покрайнините, там било по-евтино. Ирек не забравяше указанието на Старпома: да събира сведения само от странични хора — нито от обекта, нито от негови близки, изобщо да не припарва до тях. Онзи, който ще се окаже Симонов, е постоянно нащрек, не бива да го подплаши. Ето защо Ирек не посмя да се запознае с жената, живееща на мястото, където бе регистриран Ремис, за която обектът се бе оженил. С големи усилия успя да открие Гелий Григорович на улица „Вагоноремонтная“, където той живееше в боксониера под наем. Красивият едър млад мъж, който знае защо,

изглеждаше нещастен и подплашен, постоянно се озърташе и изобщо правеше впечатление на малчуган, когото по-силните му съученици непрекъснато тормозят. Но най-ужасно за Ирек се оказа обстоятелството, че Ремис ходеше на черква. Не просто редовно! Всеки ден. Какво правеше там, дали се молеше, дали си говореше със свещеника, или просто си стоеше за успокоение на душата — не се знае. Ирек веднъж се опита да влезе след него, но не издържа и след няколко минути избяга. В черквата му беше неуютно, сякаш някаква сила го пропъждаше навън, на въздух.

С третия обект пък всичко се оказа много по-просто. По думите на мотаещите се из двора мъже Виктор Слуцевич бил кореняк московчанин, макар да живеел тук отскоро, но нищо чудно. Сега младите мъже рядко се задържат на едно място, откак разрешиха свободното купуване и продаване на жилища, не спират да си сменят местоживеенето — ту ще си купят нещо новичко, ако имат много пари, ту ще си наемат апартамент по-близо до работата, ту ще се преместят временно при някоя жена. Виктор работел в агенция за недвижими имоти, по цели дни сновял по различни жилища, срещал се с клиенти. Бил затворен, не общувал със съседи, не ходел на гости на никого и никого не канел.

Този последният пробуди у Ирек най-силни подозрения. Сладурчето Едик (както той го нарече задочно) беше твърде открит и общителен за човек, който се крие и живее под чуждо име. Набожният преводач Ремис изглеждаше прекалено скромен и затворен, за да бъде успешен играч и убиец. А виж, Слуцевич пасваше прекрасно.

В един от дните Ирек се помъкна подир Слуцевич, когато той излезе след работния ден от офиса на агенцията си. Виктор отиде в някакво казино, поигра там около час и си тръгна. А Ирек остана. Изчака Слуцевич да се отдалечи, седна на същата маса, на която бе играл Виктор. И това, което чу, го накара сериозно да се замисли. Оказа се, че Виктор се нарекъл тук Едик и подхвърлил, че бил прекарал три години в затвора. На другия ден, в събота, Ирек от рано сутринта зае пост близо до блока, където живееше Слуцевич. Обектът излезе към единайсет часа — разкошен, светлокос, със сиви очи, широкоплещест, облечен със скъп летен панталон на Ив Сен Лоран и тънко копринено сако на Версаче, и се качи в паркираното пред входа

рено. Ирек веднага скочи в своя нисан, който му бяха дали временно за работата в Москва.

Отначало Слуцевич тръгна с колата си към Кунцево, където до метрото го чакаше красиво тъмнокосо момиче. Заедно с момичето той потегли към центъра, остави колата в подземния паркинг под хотел „Москва“ и продължи със своята дама пеш. Ирек спазваше почтителна дистанция, но ги следваше. Те влязоха в един ресторант и седнаха до бара. Почти всички маси бяха празни, за обяд беше още рано, но край бара имаше доста посетители. Слуцевич и приятелката му веднага намериха две свободни места, но тези места се оказаха последните. На Ирек оставаше само да стои настрани със своята бира и да наблюдава отдалеч. Клиентелата му се видя малко съмнителна и той се учуди, че толкова скъпо обличеният Слуцевич доведе приятелката си в такова евтино заведение.

Двойката си гукаше нещо, а Ирек стоеше и беснееше. И изведнъж... Слуцевич завъртя глава, сякаш търсеше някого с очи. Срещна погледа на Ирек, стана и тръгна право към него. Устата на Ирек моментално пресъхна. Нима е той? Усетил го е?

— Слушай, приятел — обърна се към него Слуцевич, широко усмихнат, — хайде да ми свършиш една работа. Ще те черпя бира, ако ми помогнеш.

— Какво ти трябва?

— Трябва да изляза за десетина минути, да се видя с един човек. Попази моята госпожица, имай добрината. Нали виждаш какви се въртят тук — щом изляза, веднага някой ще започне да я сваля. Може да я обидят. Тя ми е нежно момиче. Е? Съгласен ли си?

— Няма проблем — бодро отговори Ирек, разбрал, че торпедото го е подминало.

Двамата отидоха при момичето.

— Люба, аз тръгвам, след десет минути ще се върна — бързо каза Виктор. — Ето, той ще постои с теб за всеки случай.

— Добре — мило се усмихна момичето. — Заповядайте, седнете — предложи тя, като видя, че Ирек пристъпва от крак на крак зад гърба ѝ със своята бира.

— Благодаря.

Той радостно се покатери на високия стол до бара, сложи халбата пред себе си.

— Никога не бях предполагал, че такива красиви момичета посещават такива съмнителни заведения — каза Ирек. — Ваш избор ли беше или на вашия приятел?

— Едик ме доведе тук, клиентелата наистина е малко... особена, но пък кафето е чудесно.

— Значи той се казва Едик? — уточни Ирек, за да бъде сигурен, че е разбрал всичко правилно.

— Да, Едик. И на мен отначало мястото не ми хареса, но кафето тук наистина е първокласно. Знаете ли, Едик обръща най-малко внимание на антуража, той е сервитьор и разбира, че най-важното е кухнята, а не интериорът.

Ирек вече щеше да зададе следващия си въпрос, но точно над ухото му се разнесе гласът на Слуцевич:

— Върнах се. Работата се оказа много по-бърза от планираното. Благодаря, че ми помогна. Любочка, липсвах ли ти?

Ирек побърза да слезе от стола и отстъпи мястото на Виктор-Едик. Виктор, както бе обещал, поръча бира за Ирек и недвусмислено му даде да разбере, че с това познанството им приключва. Понататъшните опити да следи Слуцевич от този момент нямаха смисъл, той запомни лицето на Ирек и ще го разпознава при всеки удобен случай. По дяволите, какъв лош късмет! Но от друга страна, от информационна гледна точка уловът беше много внушителен. Излиза, че сервитьорът Едик Гусарченко и служителят от агенцията за недвижими имоти Виктор Слуцевич са едно и също лице. Не може да има толкова много съвпадения. И името, и професията, и дори името на момичето — Люба. И външността на Слуцевич напълно съвпада с описанието на Гусарченко — русокос, сивоок, широкоплещест, привлекателен. Но какво се получава тогава? За какво му са на Симонов две различни имена и две различни професии? Впрочем това е глупав въпрос, защо да няма две или дори три имена? Но няма съмнения, това е той, Едик Гусарченко, иначе казано, Виктор Слуцевич, иначе казано, Юрий Симонов. Сега има какво да докладва на Старпома.

ГЛАВА 9

Предложението на режисьорката Наталия Воронова да събере в почивния ден цялата снимачна група заедно с актьорите и да предостави на оперативните работници и следователя възможност да зададат всички необходими въпроси не бе посрещнато с ентусиазъм от детективите. Те обясниха на Воронова, че ако от самото начало е било известно кого за какво трябва да питат, за да получат необходимата за разкриване на престъплението информация, убийците на Теймураз Инджия отдавна щели да бъдат намерени. Именно в това се състои сложността на детективската работа: отначало ти хрумват едни версии и задаваш съответните въпроси, а после, когато те не се потвърдят, изникват други версии и въпросите стават съвсем други, а и хората, които биха могли да отговорят на тях, се сменят. Така че, за съжаление, не е изключено още неведнъж и дважд да се наложи системно да откъсват снимачната група от работата ѝ и така да нарушават строгия график на снимките.

Настя Каменская реши да посвети неделния ден на общуване с Руслан Нилски. Това решение узря, след като предната вечер, в събота, Коротков ѝ разказа за срещата си с актрисата Ирина Савенич.

— Момичето просто беснее — събщи ѝ той с усмивка, седнал в кухнята на Настя и наблюдавайки как тя се бори със собствената си кулинарна неграмотност в опити да усвои поредното ястие в строго съответствие с рецептата от дебелия книга „Кухнята на народите по света“. — Тя е сигурна, че Яна Нилская сваля съпруга на Воронова, и то не безуспешно. Вчера господин Ганелин цял ден е развличал Яна с разходки из скъпи магазини и посещения в екзотични ресторанти, включително и нощни заведения. И резултатът, трябва да ти кажа, бил смайващ. Яна престанала да настоява да я върнат у дома ѝ и дори, според сведенията, се усмихвала и не отхвърляла общуването с околните.

— А ти откъде получи тези сведения? — попита Настя, докато кълцаше на ситно зеленчуците.

— Е, как откъде... От Ирина, разбира се. Тази сутрин, още щом отвори очи, се втурна да се обажда на Воронова и да пита как са там. Та Воронова ѝ казала, че Яна била явно развеселена и че за днес било планирано второто действие на пиесата, озаглавена „Пропъждане на тъгата“. Това за пиесата, вярно, го добави Ирина, а Воронова ѝ казала, че днес Яна пак няма да дойде с тях на снимачната площадка, защото Ганелин я взел за целия ден. Ирина е бясна. За нея Воронова е по-скъпа от родна майка и тя не може да понесе посегателството върху чуждия съпруг. Интересно момиче.

— Аха — разсеяно кимна Настя и изсипа ситно нарязания лук в тигана със силно загрялото олио.

На съседния котлон стоеше втори тиган, очакващ настърганите на едрото ренде моркови.

— Слушай, да знаеш случайно защо лукът и морковите не бива да се пържат заедно? — жално попита тя. — Абе просто умът ми не го побира! В книгата пише: да се пържат отделно. А това означава два тигана. После трябва да ги миеш. Всичките тези рецепти са създадени за домакини, които имат домашни помощнички.

— Или съдомиялни машини — забеляза Юра. — Защо твойт Чистяков не ти купи такава машинка? Пъхаш съдините в нея, натискаш копчето и си готов. Евтино и спокойно.

— Първо, не е чак толкова евтино. Второ, в нашата кухня няма място за нея. Трето, това е нерационално. Кажи, за какво е нужна съдомиялна машина за двама души? Рядко ни идват гости, а нашите съдове все някак ще ги измием. Аз просто така се разхленчих, защото осъзнах собствената си неспособност да бъда добра домакиня.

Настя извади рендето и започна да измъчва морковите.

— Какво друго интересно ти разказа своята актриса?

— Разказа ми също, че господин Ганелин имал сериозни финансови затруднения и не можел да гарантира на съпругата си, че ще плати заснемането на сериала в пълен обем.

— Охооо! — Настя остави на мира горките моркови и се обърна към Коротков: — Това сигурно ли е?

— Ирина е чула това от Воронова, а на Воронова го е казал самият Ганелин.

— Колко лошо... — промърмори Настя.

— Защо да е лошо?

— Ами защото Афоня се оказва прав. Той от самото начало беше сигурен, че Ганелин е заинтересован от прекратяването на снимките, и ме кара да търся в тази посока. Още снощи трябваше да му докладвам за финансовото положение на Ганелин. Слава богу, замина за някъде, в края на работното време вече го нямаше, но в понеделник непременно ще ме попита. Ако не и днес.

— Не разбрах обаче защо ти се разтревожи? Хубава версия, красива. Вярно, не твърде вероятна, но ние изобщо живеем във весело време, постоянно се случват неща, за които преди няколко години не бихме и помислили. Появяват се не само нови начини на извършване на престъпления, но и нови мотиви. Да убиеш човек, за да провалиш снимане на филм! Страхотно, нали? Ако преди десетина години някой ми беше казал такова нещо, щях да го посъветвам да пише фантастични романи. А сега седя с теб в твоята кухня и напълно сериозно обсъждам такива бабини деветини. И нищо, дори езикът ми не изсъхва.

Настя взе купата и рендето, пренесе ги от работния плот на масата, за да бъде с лице към Коротков, и известно време съсредоточено превръщаше морковите в тънки къси ивички.

— И на тези бабини деветини добре пасват и подхвърленото писмо с неразбираемо съдържание, и отвратителните мъртви плъхове — каза тя след кратко мълчание. — Убиваме шофьора, разтревожваме хората и разбъркваме графика за работа на снимачната група, внасяме нервно напрежение, изчакваме излизане извън рамките на бюджета, а после правим така, че сценаристът да си замине, оставяйки Воронова да се сражава сама със сюжета и с бюджета.

— Страхотно! — Коротков изразително вдигна показалеца си. — Всичко се подрежда. Още тази сутрин пратих хора да проверят финансовото състояние на Ганелин. Изглежда, нашият нов началник, когото ти толкова не обичаш, все пак има нюх. И колкото и да ти е мъчно, приятелко, ще трябва да признаеш това. Има само един момент, който сериозно ме смущава.

— Сериозно? — Настя скептично вдигна вежди. — Нима теб, стария циник и женкар, все още нещо може да те смути?

— Моля, моля! Първо, не съм стар, а второ, не съм женкар. Аз съм влюбчив, това не е като да си женкар. Та ето какво, приятелко, аз не разбирам за какво са били всичките тези сложнотии с убийството и

така нататък. Защо Ганелин просто не е казал на жена си, че няма и скоро няма да има парите, на които е разчитал само преди месец и които ѝ е обещал? Какво, тя няма да го убие за това, нали? Или да се разведе. Воронова ми се видя много уравновесена и разумна жена, тя напълно е в състояние да разбере какво нещо е бизнесът и какви непредсказуеми обрати се случват в него. Предполагам, че ако беше чула подобна новина, тя щеше да се разстрои ужасно, може би дори щеше да поплаче, но само толкоз. Нищо по-страшно нямаше да се случи. Е, защо е трябвало тогава да се захваща цялата тая бъркотия с убийството на шофьора, отвличането на Яна, писмото и плъховете? Можеш ли да ми обясниш това?

— Мога.

Купата се напълни с настъргани моркови, Настя включи газта под втория тиган, наля олио, разбърка пържещия се до него лук.

— Тия съставители на кулинарни правила са садисти — отново захленчи тя. — Сега трябва да стоя като паметник до печката и да разбърквам ту едното, ту другото, за да не загорят. Не може ли рецептите да се съставят някак другояче?

— Не се вайкай, всички готвят така — и нищо, никой не е умрял. Между другото, какво готвиш? В името на какво ястие е този смъртоносен за теб тормоз?

— Готвя риба по гръцки. Първо трябва да се запържат лукът и морковите, после да се запържи и рибата на късчета, сетне всичко се смесва, залива се с кетчуп и се задушавя. И може да се яде не по-рано от дванайсет часа след това, та рибата добре да се напои със соса.

— Хайде бе? Според мен в менюто на нашия стол това е в графата „студени мезета“. Само че се казва „маринована риба“, а не „по гръцки“.

— Твърде е възможно — съгласи се Настя. — Така че аз реших да опитам. Избрах от готварската книга нещо по-лесно.

— А кога ще го сервираш? — живо се поинтересува Юра.

— Вече казах — след дванайсет часа. За по-тъпите обяснявам: утре сутринта.

— Ха, браво бе! — разстрои се той. — Че аз докога ще гладувам? В твоята книга няма ли нещо също толкова просто, но да може да се яде веднага?

— Ето. — Настя му подаде дебелия том. — Сам си го намери, не ме разсейвай, че всичко ще загори.

Десетина минути в кухнята цареше мълчание, Настя разбъркваше зеленчуците в тиганите, Коротков съсредоточено прелистваше страниците.

— Аска, имаш ли ориз? — попита той накрая.

— Имам.

— А яйца?

— Три или четири.

— А чесън?

— Виж, това не знам, трябва да проверя. Май имах, но не съм сигурна.

— Краве масло със сигурност имаш, видях го. Слушай, намерих едно безумно просто и същевременно невероятно калорично ястие. Казва се „яйца по неаполитански“.

— Ха, големият първооткривател! — пресече го Настя. — Аз това ястие съм го открила преди сто години. То може да се сготви дори при моя фееричен кулинарен кретенизъм.

— Защо не го готвиш тогава? Много е просто. И сигурно е вкусно.

— Наистина е вкусно. Понякога го готвя, когато трябва да се подмажа на Чистяков. Веднъж годишно.

— Защо толкова рядко?

— Ами непрактично е. За да изглежда красиво, трябва да се прави в голям тиган, тоест трябва да има много ориз и поне пет яйца. Ние двамата с Льошка можем да изядем най-много една трета от това, защото оризът много засища, както и твърдо сварените яйца. Останалото изстива, губи си вкуса и трябва или мъчително да се тъпчеш с ориза и яйцата още два дни, или да ги изхвърлиш.

— Аз пък бих си изял всичко — загледан в пространството, заяви Коротков. — Вие с професора изобщо ядете колкото едно пиле, а аз съм нормален здрав руски мъж. Колкото и да ми дадеш, все ми е малко.

— Добре де, ще направя — отговори Настя, без да се обръща. — И без това трябва да ти сложа нещо за вечеря.

След половин час с цената на невероятни усилия тя успя да изпържи рибата, да смеси всички съставки и да пъкне резултата да се

задушават във фурната. Дойде редът на яйцата по неаполитански. Настя сложи ориза и яйцата да се варят и седна на масата срещу Коротков.

— Ти ме попита за Ганелин.

— Ами да — кимна Юра. — А ти каза, че можеш да обясниш защо той, вместо да...

— Юрик, не си ме разбрал. Аз казах, че мога да обясня защо един абстрактен мъж може по принцип да постъпи така. Абстрактен мъж, разбираш ли? А не Ганелин, когото аз изобщо не познавам, следователно не мога да съдя за неговите мисли и постъпки. Виждах го само веднъж и съм разговаряла с него съвсем малко. Може той да се вписва в схемата, а може и да не се вписва.

Коротков се намръщи.

— Добре, не усложнявай. Хайде обясни ми, след като обеща.

— Ами добре... Като начало отговори ми на въпроса: ти каза ли на Людмила, че си напуснал жена си?

— Това пък какво общо има? — облеци се Юра. — Каква е връзката?

— Първо ми отговори, после ще ти обясня за връзката. Каза ли й или не?

— Не.

— Защо?

— Ами някак... Аз дори не съм говорил с нея през цялата тази седмица... някак не се случи.

— Защо, Юра? Как стана така, че цяла седмица не си се обаждал на жената, с която имаш връзка вече цели десет години?

— Девет — мрачно я поправи Коротков. — Защо се заяждаш сега, Аска? Нали прекрасно знаеш всичко за нас с Людмила, аз като на приятел съм ти...

— Знам. Знам, че кулминацията е отминала, че любовта отдавна е изстинала, че се виждате все по-рядко, понякога с месеци не се срещате, само си звъните. Всичко е нормално, Юра, това е естественото протичане на човешкия живот. И се получава, че Людмила изобщо не е причината да напуснеш жена си. Просто си я напуснал. Нали така?

— Ами да.

— А какво ти пречеше да я напуснеш, когато връзката ви беше в разгара си? Нейните деца са по-големи от сина ти, отдавна пораснаха и

Людмила спокойно можеше да се разведе и да се събере с теб.

— Аска, престани! Хиляди пъти сме говорили за това с теб! — Коротков започна да се ядосва и това не остана скрито за Настя. — Не можех ей така просто да зарежа Лялка, да ѝ кажа: край, драга, повече не мога да търпя това...

— Точно така, Юрик. Не е нужно да ми напомняш, не съм забравила безкрайните ни разговори на тази тема. Опитай се да погледнеш ситуацията леко отстрани. Съпругата ти — Ляля, е жена със сложен характер, избухлива е, капризна, истерична, взискателна, не се съобразява с околните, с тяхното мнение, желания и интереси. Тя постоянно ти крещеше, наричаше те безполезен неудачник, ревнуваше те от работата ти, правеше сцени. А ти мълчеше и търпеше. Защо — това е третостепенен въпрос, но фактът си остава факт: ти търпеше. И Ляля свикна с това. Тоест, ти със своето мълчание и търпение ѝ създаде определено мнение за себе си, изгради си някакъв образ. И да кажеш: „Край, стига, повече не искам да търпя това, напускам те“ — означава да заявиш: „Аз изобщо не съм такъв, за какъвто ме смяташ. Друг съм. Аз те мамех. Не ми харесва, дето ми крещиш, дето не уважаващ моята професия и мен като личност. Аз само се преструвах, че това ме задоволява“. Тоест, да я напуснеш в дадената ситуация би означавало да се признаеш за измамник, за лицемер. Разбираш ли за какво говоря?

— Разбирам — смотолеви Коротков. — Но нали все пак я напуснах.

— Напусна я — съгласи се Настя. — Когато намери сили да признаеш, че си лъжец. Ние не обсъждаме въпроса дали това е хубаво или лошо. Просто е настъпил моментът, когато ти е станало абсолютно безразлично какво ще мисли Лялка за теб. Ако ти се стремеше да запазиш нейното уважение и доброто ѝ отношение към теб, нямаше да я напуснеш. Нямаше да посмееш да признаеш, че толкова години си лъгал и си се преструвал. Сега да се върнем към Ганелин и жена му. Ти знаеш ли тяхната история?

— Защо, нещо интересно ли има в нея? — оживи се Коротков, разбирайки, че неприятното обсъждане на неговия личен живот е свършило.

— Ганелин е искал ръката на Воронова повече от десет години. Тя е била омъжена, растели са синовете ѝ, Воронова е обичала съпруга

си и от самото начало е показвала на Ганелин, че за него няма надежда. Той е приел това като даденост, не е търсил нищо освен приятелство, но е правел всичко, за да стане полезен, нужен, незаменим. Бил е прекрасен практикуващ хирург, но още при първата възможност, съвсем в зората на перестройката, е изоставил медицината, започнал е бизнес, изградил го е солидно. И всичко това само за да има възможност да финансира проектите на Воронова. Първия си филм, който я направи известна, тя е снимала изцяло с парите на Ганелин, макар че още е била омъжена и не е имала никакви интимни отношения с Андрей Константинович.

— Ей, някои хора са родени с късмет — коментира чутото Юра. — Но аз все пак не виждам връзката. Какво общо има всичко това с нашата история?

— Юрик, има връзка, и то най-пряка. Ганелин и Воронова се познават от 1984 година, тоест от седемнайсет години. През всичките тези години нашият Андрей Константинович е бил източникът, от когото Воронова постоянно е получавала помощ и подкрепа — материална, морална, организационна, всякаква. Във всеки труден момент той е бил до нея. Какво му е струвала тази помощ — ние с теб не знаем. Най-вероятно и Воронова не знае. Тя си е създадала определен образ за този човек: Ганелин може всичко, Ганелин е вълшебната пръчица, той винаги ще ѝ се притече на помощ и което е най-важното — никога няма да я подведе и ще направи това, което ѝ е обещал. И изведнъж настъпва момент, когато трябва да каже на жена си: „Извинявай, скъпа, но няма да мога да изпълня обещанието си. Ти разчиташе на мен, а аз те подведох. И теб, и цялата ти група“. За да каже това, той трябва да се реши да унищожи образа, който се е създал в главата и душата на Воронова през дългите години. Но на него не му е безразлично какво ще мисли за него жената, която той обича и чието уважение цени. Прекалено дълго се е борил за нея и е очаквал щастието, за да рискува отношението ѝ към него. Ето, затова той може да направи всичко, за да провали снимките, но да излезе, че това се е случило по волята на нещастния случай и по никакъв начин не е свързано лично с него. Но това е общата схема, Юрочка. В нея се вписват далеч не всички мъже, вписват се по-малко от половината. Можем ли да я приложим към Ганелин? Не знам. Но чисто теоретично това е напълно възможно.

— И все пак аз не разбирам — упорито възрази Коротков. — Ако твоята схема е вярна, защо той сам е казал на Воронова, че има проблеми? Ако е действал така, както казваш, той щеше да си мълчи и да се преструва, че е богаташ, и много жалко, че снимките се провалят, а той вече е приготвил паричките... И после, защо тогава се е захванал да отказва Яна от мислите за заминаване? Нали в негов интерес би било тя да настоява на своето и Руслан колкото може по-бързо да се махне от Москва и да зареже работата с Воронова. Не, не се връзва. Ти, приятелко, нещо много си измисляш.

— Аха — измънка Настя. — Това го кажи на Афоня, защото той ме тормози с версията си за Ганелин. Страшно му се иска Ганелин да се окаже замесен! Вярно, няма нищо против версията и за голям политик, който отмъщава на Нилски за разобличителни публикации. За него няма значение, стига да е нещо необикновено: или престъпникът, или мотивът. Всеки нов началник иска да започне с шумен успех, никой не спори.

Тя свали от котлона тенджерката с яйцата и я сложи в мивката под струя студена вода. Приклекна пред отворения хладилник и след дълго търсене намери отдавна търкаляща се между зеленчуците глава чесън.

— Дръж. — С изразителен жест сложи пред Коротков чесъна и малък нож.

— Това какво е? — не разбра Юра. — За какво ми е?

— Ще го обелиш.

— Защо, ти не можеш ли?

— Мога, но не обичам. Ръцете ми после дълго ще миришат на чесън.

— А моите какво, няма ли да миришат?

— Нали си нормален руски мъж, ръцете ти трябва да миришат на чесън, лук, водка и на машинно масло.

— Водката не мирише — обидено възрази Коротков.

— Добре, съгласна съм, нека мирише не на водка, а на кръчма — сговорчиво отвърна Настя. — Но пак ще трябва да обелиш чесъна.

Към десет вечерта сложната процедура по готвенето на риба по гръцки и яйца по неаполитански, нахранването на Коротков и измиването на чиниите бе благополучно приключена. До същия момент — в резултат на многобройни телефонни обаждания и кратки

разговори с някакви неведоми за Настя хора — се разбра, че Андрей Константинович Ганелин, генерален директор на акционерното дружество „Центромедпрепарат“, напоследък има сериозни финансови затруднения. Нещо повече, от източници, „близки до акционерите“, постъпи информация, че не всички притежатели на акции (макар те да са само четирима) са съгласни да се влагат пари във филма, който снима съпругата на генералния директор. Те са недоволни от това и смятат, че е по-добре парите да се инвестират в развитие на производството, отколкото в семейна благотворителност.

— Не!

Настя ужасено се хвана за главата, съвсем забравила, че ръцете ѝ са в пяна от миенето на съдовете.

— Няма да понеса това, Юрик! Това дело е просто омагьосано! Всеки ден изниква нова версия. Сега ще трябва да разработваме и акционерите.

— Тихо, Ася, тихо — втурна се да я успокоява Коротков. — Не изпадай в паника преждевременно. Погледни колко добре се получава с акционерите! Тоест всичко, което сме мислили с теб, е правилно, само че не произлиза от Ганелин, а от някой друг. Или от хора, които зад гърба му са се наговорили да провалят филма, защото самият той за нищо на света не позволява да се съкрати финансирането на сериала.

— Това го мислехме не ние, а Афоня — ядосано каза Настя.

Тя вече бе забелязала, че по лицето ѝ се стича сапунена пяна, и това я ядосваше още повече. Пяната течеше и по ръцете ѝ, проникваше под запретнатите до лактите ръкави на домашната ѝ блуза.

— Пфу, колко съм несръчна! — гневно кресна тя и подложи ръцете си под водата, за да отмие пяната. — Юра, знаеш ли какво най-много искам сега?

— Да си легнеш и да заспиш? — предположи Коротков.

— Не, още е рано.

— Да запалиш цигара?

— Не.

— Чистяков да се прибере?

— Не отгатна.

— Афоня да напусне и да се върне Житената питка?

— Юрочка, аз разсъждавам в реални категории. Дори не чета фантастика, камо ли да я съчинявам. Не мога да мечтая за невъзможни неща. Хайде, напрегни си мозъчните гънки. Познаваш ме от един милион години.

— Слушай, може би си гладна? — уплашено попита той. — Да, сигурно си гладна. Аска, мога само да правя догадки. Вярно, мога да предположа най-простото: най-много от всичко на света сега искаш престъплението да се разкрие. Ей така — раз-два — и да се разкрие. Ей сега някой да ни се обади и да ни съобщи, че убийците на Инджия и похитителите на Яна Нилская са намерени и вече дават показания. Нали? Прав ли съм? Отгатнах ли?

— Е, стига де! — Настя огорчено въздъхна и му обърна гръб. — Как е възможно дотолкова да не ме познаваш, та да предположиш такава глупост! Престъплението да се разкрие само! Къде тогава остава удоволствието? Ами детективският хъс? Ами сладостта от победата? Не, Юрик, най-много от всичко на света искам, когато все пак ние разкрием това престъпление, да се окаже, че са го извършили от силна лична омраза към шофьора Инджия. А всички манипулации около Яна да не са нищо повече от опити да се сплаши свидетел. Не искам това дело да се получи шумно. Не искам Афоня да тържествува.

— Какво пък, достатъчно е само ти да намекнеш и всичко ще бъде, както го искаш. Онези двамата, които сме задържали по подозрение в съучастничество в убийството, все още са на топло.

— Но никой не ги разпозна — нито Яна, нито кучкарят от парка. И оръжието, с което е бил застрелян Инджия, още не е намерено.

— И какво от това? Ха, голяма работа! С тях засега се държат добре, не ги бият много, затова никой не ги е разпознал. Потрябва ли — сами ще си признаят, ако искат да живеят. И оръжието сами ще намерят — дори да не знаят къде е то и как изглежда. Ще го намерят и ще го донесат на тепсия.

— Юрка, ти си циник — тъжно се засмя Настя. — Разбира се, че ги бият, няма и съмнение. Но на мен така не ми е интересно. Никакво удоволствие. Та аз съм жена, не забравяй, затова никога не разчитам на физическото насилие. Просто не мога да го прилагам поради общата слабост и нетренираност на организма си. По-интересно ми е, когато резултатът се постига с разум, с хитрост, с ловкост, с умение да се прогнозира ситуацията.

— Ето на! Това е то, приятелко, просто ти поставяш своите лични интереси над интересите на делото — каза назидателно Юра. — Искаш новият началник да се изложи, да излезе, че не е бил прав. И си готова на всичко, за да докажеш, че нито Ганелин и проблемите на неговата фирма, нито Нилски и неговите публикации имат каквото и да е отношение към убийството. Нали?

— Юрик, аз работя честно. Разработвам всички версии, не можеш да ме упрекнеш в предубеденост. Но нали мога да си помечтая?

Вече в леглото, Настя си мислеше, че утре, в неделя, ще трябва да се срещне с Руслан Нилски. Ще трябва да поговори с него за героите на неговите публикации. Добре ще е с него да се видят в дома на Воронова. И няма да е зле при разговора да присъстват самата Воронова, нейният съпруг — Ганелин, и Яна. Да ги събере всички заедно и да види как се държат, как се гледат, как общуват помежду си. Тогава и характерите на всеки поотделно ще се очертаят по-добре, и взаимоотношенията в тази топла компания ще се проявят. Щом ще прахоса неделния си ден за работа, тя трябва да се постарае да извлече от това колкото може повече информация — ако не за делото, поне за размислите си.

* * *

В неделя Ирек още с първия самолет замина за Кемерово. Засега нямаше какво да прави в Москва, не можеше повече да следи Слуцевич–Гусарченко: той можеше да го познае, а богобоязливият Ремис нямаше къде да се дене. Ирек, който знае защо, беше абсолютно сигурен в това. Ако се наложи — всеки момент можеше да дойде отново, а засега трябваше да докладва за свършеното на Старпома. Все пак ужасно му липсва късмет... Как можа да се натресе на познанство с обекта. Хем уж не беше се приближавал много, но пак се натресе. Старпома няма да е доволен. От друга страна, Ирек не се връща с празни ръце, а с прилични резултати. Няма никакво съмнение: бившият Юрий Симонов днес има документи, жилище и легенди на двама души — Виктор Слуцевич, служител в агенция за недвижими имоти, и сервитьора Едуард Гусарченко. Тоя простак си мисли, че ако

вместо едно, вземе две нови имена, ще е трудно да го намерят. Да бе, виждали сме ги такива тарикати!

Пред изхода на летището вече го чакаха. Ирек веднага видя познатата тойота, с която се движеха момчетата на Старпома.

— Здравсти, брато!

Познати лица, радостни усмивки, силни ръкостискания, потупвания по гърба. Ирек се почувства спокоен. Тук е сред свои, тук не е нужно постоянно да бъде нащрек, да разсъждава върху всяка дума, върху всеки жест. Но още щом колата потегли и се отдалечи от зданието на летището, лицата на момчетата помръкнаха.

— Ти... таковата... — подзе Кич, който беше на волана.

— Какво? — още без да подозира нищо лошо, весело попита Ирек. — Казвай, не си дъвчи сополите.

— Абе, с една дума — обади се и Менингита, иначе казано, Шурик Меншов. — Шаня го такова...

Ирек изстина. Какво „такова“? Убили са го? Ранили са го? Защо? Той разбираше, че е безсмислено да задава тези въпроси на момчетата — и те не знаят отговорите, а и да ги знаят, ще премълчат, без командата на Старпома няма да си отворят устата. Знаят, че със Старпома шега не бива. Щом сами заговориха за това сега, значи Старпома е дал разрешение само да информират Ирек, нищо повече.

— Кога? — само това попита, след като се овладя.

— Завчера. Утре е погребението. Идваш тъкмо навреме — каза Менингита вече по-бодро, явно се бе зарадвал, че Ирек не взе да задава много въпроси.

По целия път до къщата на Старпома Ирек мислеше за баща си, на въпросите на Кич и Менингита отговаряше разсеяно и напосоки и с благодарност се отпускате, когато момчетата започваха сами да разказват за живота в „бригадата“.

Спряха край познатата бетонна ограда. Охранителят позна Ирек и направи подобаваща за случая престорено опечалена физиономия. Докато се качваше по стълбището, Ирек, който знае защо, спореше сам със себе си дали Старпома ще заговори първо за Шаня, или отначало ще поиска пълен отчет за московските работи. Старпома беше строго делови и безумно лицемерен, това дори Ирек, без да е приближен до бащицата, го знаеше добре. Деловитостта ще наложи първо той да се

отчете, докато лицемерието ще диктува прояви на съчувствие и изказване на съболезнования.

— Влизай.

Гласът на Старпома беше сдържан и строг. С такъв глас не се изказват съболезнования. Явно ще започне да разпитва за Москва, помисли си Ирек. Значи, преди да научи поне нещичко за смъртта на баща си, той ще трябва да изслуша цял поток приказки какъв идиот е и колко глупаво се е издал и така се е лишил от възможността да продължи да наблюдава Слуцевич-Гусарченко.

— Слушам те, Батир^[1].

Ирек се сепна. За пръв път чуваше своя прякор от устата на самия Старпом. Този прякор му бяха лепнали заради нелепото му име, което никак не отговаряше на обикновената руска фамилия Шанкин. Именно така го наричаха момчетата и дори понякога баща му, когато се обръщаше към него, го правеше не по име. Но Старпома се обръщаше към Ирек само на „ти“, без да споменава нито името, нито прякора му, поради което Ирек имаше чувството, че шефът изобщо не го помни, не го идентифицира и не обременява паметта си с името му. Дал е команда да му намерят човек за изпълнение на задачата — намерили са му, а кого конкретно — това не е негова грижа, за това отговаря „бригадирът“. Дал е команда да му изпратят изпълнителя за отчет — изпращат му го и няма никакво значение кой е той, важното е да е свършил работата. Обаче не, излиза, че Старпома го познава, помни го.

Ирек се постара да се съсредоточи и да разкаже всичко кратко, както обичаше Старпома, като при това не акцентира вниманието върху собствените си издънки и набляга само върху направените изводи.

— Можете да не се съмнявате, определено е той, Симонов — завърши Ирек доклада си. — Живее с два комплекта документи: единия — на името на Гусарченко, другия — на името на Слуцевич. Има две жилища: в едното живее постоянно, регистриран е, всичко е тип-топ, другото дава под наем, а вместо него е наел още едно жилище, където се появява крайно рядко, колкото да не го забравят съседите. И със самолета е същата история. Според вашите сведения излизаше, че пръв от Кемерово е отлетял Ремис, втори — Гусарченко, и вече последен, късно вечерта — Слуцевич. Ремис няма нищо общо, а

Симонов първо се е регистрирал за полета с документите на Гусарченко, но не се е качил, а е отлетял със следващия, вече като Слуцевич.

— Защо? — равнодушно попита Старпома.

— Какво „защо“?

— За какво му е било да се регистрира с паспорта на Гусарченко?

— Ами така... Да си замете следите. Хитър е.

— Ако е толкова хитър, както смяташ ти, той сигурно е разбрал, че без регистриран пътник самолетът няма да отлети ей така. Трябвало е да го извикат поне два-сет пъти по високоговорителя, за да се качи. А при този полет не е имало нищо подобно. Нито закъснели, нито изобщо неявили се пътници.

Ирек не беше се сетил за това. Да, наистина. Старпома е прав. Значи цялата конструкция, толкова старателно изградена от Ирек, се руши. Ами ако...?

— Имал е помощник — неуверено подзе Ирек. — Изпратил го е със своя билет, регистрирал е себе си като Гусарченко, а в самолета се е качил някой друг. След регистрирането дори да гледат паспортите, правят го небрежно. Като нищо можеш да минеш.

— Добре. — Старпома помълча, после впери в Ирек враждебния поглед на своите зеленикаво-кафяви очи. — Умно. Бих те похвалил, Батир, ако не беше едно обстоятелство. Едик Гусарченко наистина съществува, два пъти е влизал в затвора, характеристиките му са най-подходящи, проучил съм това. Замислял е нещо и преди да го освободят последния път, се е интересувал от възможностите да си направи нови документи. Гусарченко и Слуцевич са едно и също лице, за това си прав. И браво, че си се сетил. Само че той не е Симонов. Той е Едуард Олегович Гусарченко, който си е купил нови документи на името на Слуцевич. Едик е голям аферист, сега очевидно готви пореден удар, за който му е нужно временно да поработи в агенция за недвижими имоти. Нещо повече, Едик по интересуващото ни време наистина е летял до Кемерово. Ти си още малък, Батир, не знаеш как се събира информация в този свят. Ако в Москва беше работил с хората на Гога Сухумски, нямаше да направиш тази грешка. Но си бил сам, затова няма строго да ти търся отговорност. Още повече че все пак донесе резултат. Ние обърнахме внимание на трима — Гусарченко,

Слуцевич и Ремис. Гусарченко няма нищо общо, той е идвал в Кемерово по свои си работи, отлетял е точно както ти каза, с два билета — първо е изпратил помощника си, а на следващия самолет се е качил той. Сега остава само Ремис. Именно той е Симонов. И ние ще се заемем с него. А сега...

Старпома отиде до бара, извади бутилка водка и три чашки, наля. Едната чашка подаде на Ирек, втората остави в средата на масата, третата вдигна.

— Да поменем баща ти, лека му пръст.

Ирек пи мълчаливо, остави празната чашка на масата. Мъчително му се искаше да зададе на Старпома въпроса как и защо е бил убит Шаня, кой го е убил, но знаеше: не бива да пита. Ако Старпома сметне за необходимо, сам ще му каже.

— Знаеш ли какво е станало между Шаня и Гога Сухумски?

— Не. — От изненада Ирек се смути. — Знам само, че Гога е бил против, когато тате е искал да го короноват. Заради мен е било, вие ми го казахте.

— Така е. А още когато самият Гога е бил коронован, не са попитали баща ти. Тогава са разпратили питане до всички лагери — кой какво знае за Сухумски, такъв е редът. По това време Шаня е бил на топло и там също е дошло такова питане, ама нашите хора забравили да повикат и попитат баща ти. Или не сметнали за нужно. Тогава този лагер са го държали хората на Сухумски, те добре са знаели кого трябва да питат и кого не бива. Шаня си е затаил яда, но се е надявал, че когато самият той поиска да се коронува, Гога ще го подкрепи, макар и само защото Шаня не се е размъркал, премълчал си е, че редът е бил нарушен, че не са попитали всички наши. Защото Шаня е имал какво да каже за Сухумски. Гога наистина е подлярствал, крадял е от свои, но баща ти беше стратег, винаги знаеше кога има смисъл да премълчиш, та после да извлечеш тройна изгода от това мълчание. Гога обаче не оправда надеждите му, изказа се против баща ти. По-нататък знаеш ли какво стана?

— Не — завъртя глава Ирек.

— Ами по-нататък аз предварително се свързах със Сухумски, предупредих го, че пращам мой човек в Москва. И не щеш ли, Шаня заявява, че ако си имаме работа с Гога, ще сметне това за лична обида. Аз уважавах баща ти, Батир, съобразявах се с неговото мнение, той

беше уважаван и авторитетен апаш. Не можех да го обидя и да постъпя по своя си начин. Изпратих те при Захар. Гога обаче все пак научил, че съм се отказал от неговата помощ, научил и защо. И още на другия ден тръгнаха приказки, че цялото наше братство, всички слушаме Шаня, че той е главният при нас, каквото той каже, това става. Че не сме сериозни хора, а сополанковци, които са поставили над себе си „сухар“ и играят по неговата свирка. Знаеш ли какво е „сухар“?

— Знам, тате ми е казвал. Човек, на когото е отказано короноване.

— Именно. Виждаш ли сега какво се получи? Шаня се опитваше да ни натрапи старите апашки принципи, той бе човек от миналото, а ние сме хора на бъдещето и си имаме свои принципи, съвременни. Аз чисто по човешки му изразих уважението си като на по-стар другар, обаче в резултат на нашата организация беше нанесен ущърб, пострада репутацията ни. И виновен за това се оказах аз. И ти ли, Батир, смяташ, че аз съм виновен?

Въпросът беше коварен и страшен. Кажеше ли „да“ — нямаше да доживее до вечерта. Кажеше ли „не“ — значеше да прости греховете на Старпома. Защото Ирек, колкото и млад и неопитен да беше, вече прекрасно бе разбрал, че свои хора са убили Шаня. Не са могли да преживеят такава подигравка с репутацията им, трябвало е да покажат кой командва в организацията. Да го покажат и на хората отвън, и на хората вътре. Та всички да са наясно, че старите апашки закони нямат място в новите престъпни среди, да не се ерчат. Прав е не онзи, на чиято страна е „законът“ и някакви си митични „традиции“, а по-силният и онзи, който има повече пари.

— Не, вие не сте виновен, за нищо не сте виновен — с треперещ глас каза Ирек. — Напълно съм съгласен с вашето решение.

— Това не беше мое решение — скрил удовлетворената си усмивка, отвърна Старпома.

— Да, разбирам.

— Погребението е утре. Всичко ще бъде на най-високо ниво, за това не се безпокой.

— Благодаря ви.

Такъв беше той, Старпома. Ирек не се съмняваше, че решението за убийството на Шаня е било именно негово, а не на Шефа, ала на всичко отгоре той поведе разговора така, че синът на убития и да му

благодари, и да му се кланя, оставаше да го накара и ръка да му целува.

— Върви, Батир, почивай сега. Утре ти предстои тежък ден. Кич ще те закара у вас.

— Благодаря — отново повтори Ирек.

По целия обратен път Кич и Менингита учтиво мълчаха, спазваха етикецията. Че как, я каква мъка е сполетяла братска, убиха баща му. Види се, Старпома му е казал и някакви подробности, гледай с какво лице се появи Батир при колата, направо е почернял. Какви ти весели приказки тук, човек трябва да има съвест.

---

[1] Батир (рус.) — боец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

За срещата с Руслан Нилски в неделя Настя тръгна още сутринта, след като снощи специално се бе разбрала с него — искаше да влезе в жилището на Воронова колкото може по-рано, докато всички обитатели все още не са се пръснали по своите си дела. Но нямаше късмет. Когато наближи блока на „Каменная Слобода“, тя видя как от входа излязоха Андрей Ганелин и Яна Нилская, качиха се в бял мерцедес и заминаха. Според израза на Коротков, това очевидно бе вече третото действие на пиесата „Пропъждане на тъгата“, ако предположим, че първото е било изиграно в петък, а второто — вчера, в събота.

Когато стигна до вратата на апартамента на втория етаж, Настя машинално вдигна глава и видя до прозореца между втория и третия етаж женска фигура. Жената седеше неподвижно на перваза и гледаше през прозореца.

— Наталия Александровна? — неуверено я повика Настя.

Воронова извърна глава и приветливо се усмихна.

— Добро утро. Влизайте, не е заключено. Руслан ви очаква.

— Защо седите тук? Случило ли се е нещо?

— Не, не, всичко е наред.

Настя се поколеба малко, после се качи по стъпалата при нея. Сега стоеше съвсем близо до Воронова и виждаше, че на коленете ѝ има отворен бележник, а в пръстите си Наталия върти химикалка.

— Какво, тук ли работите? — смая се тя.

— Е — засмя се в отговор Воронова, — може да се нарече работа само твърде условно. Знаете ли, по-рано живеех на четвъртия етаж. Там беше нашето голямо комунално жилище, в него съм се родила, в него премина целият ми живот. На втория етаж живеем съвсем отскоро, мъжът ми купи апартамент в тази сграда специално заради мен — за да не се откъсвам от мястото, с което съм свикнала. А на този перваз някога седях с часове, когато не ми се прибираще и трябваше да обмисля нещо. Например какво да кажа на родителите си. Или как да

избегна неизбежен конфликт. И този навик ми остана. Това място ме стопля някак особено. Сигурно мозъкът ми вече знае: приближа ли се до прозореца на стълбището, значи трябва да работи, трябва да мисли.

Воронова отново се засмя, леко смутено. Но Настя, кой знае защо, не ѝ повярва. Тя беше сигурна, че Воронова бе гледала след заминаващите — съпруга ѝ и Яна. Нима ревнува? Такава уравновесена и умна жена не би ревнувала без причина. Настя си помисли, че ако Воронова е изпитала ревност, значи има сериозни основания за това. Много сериозни. Излиза, че Ирина Савенич е права...

— Андрей Константинович и Яна тръгнаха ли вече? — полуутвърдително попита тя.

— Да, току-що — кимна Воронова.

— Жалко. Искаше ми се да поговоря и с тях. Да знаете дали ще се върнат скоро?

— Страхувам се, че ще е късно вечерта. Яночка трябва да се поразсее, да се отърси от онзи ужас. Аз съм много благодарна на мъжа си, задето пое тази грижа. Момичето преживя такива неща... Тя е още твърде млада, не умее да овладява емоциите си.

— Какво имате предвид?

Настя се престори, че не разбира за какво говори Воронова. Защото лично на нея нито Наталия Александровна, нито Руслан бяха разказвали за истерията, в която изпаднала Яна, настоявайки мъжът ѝ да я заведе у дома. А да се позове на разказа на Ирина Савенич би означавало да наруши конфиденциалността на нейните отношения с Коротков.

— Яна искаше непременно да се махне от Москва. Беше много уплашена, измъчена — отначало отвличането, после писмото, плъховете... Аз я разбирам, но и тя би могла да разбере, че заминаването на Руслан ще затрудни работата ни. Ние още нямаме готов сценарий, разработваме всички сцени два-три дни преди заснемането, постоянно променяме нещо. Руслан ми е нужен тук, той ми е необходим, особено сега, когато трябва да мислим за съкращаване на бюджета. Но Яночка не иска да се съобразява с това. По-точно, не искаше.

— Тоест, сега е решила друго? Вече не настоява да се върне в Кемерово?

— Поне през последните две денонощия не е продумала за заминаване — въздъхна Воронова. — И това е заслуга само на моя съпруг. Той прави всичко възможно, за да върне на Яночка нормалното настроение.

Воронова продължаваше да върти химикалката и Настя неволно се загледа в ръцете ѝ. Широки длани, силни пръсти, ниско изрязани нокти, без лак. Кожата — грапава дори наглед. Това бяха ръце на жена, която никога не е ползвала услугите на домашна помощничка. Дори е странно: да живееш в разкошен, богато обзаведен апартамент и да правиш всичко сама. Щом Ганелин е намерил два милиона долара за сериала, нима няма пари, за да плаща на домашна помощничка?

— Наталия Александровна, вие умеете ли да готвите?

Въпросът се откъсна от устата на Настя, преди тя да успее да разбере защо го задава.

— Аз ли? Да, добре готвя — разсеяно отговори Воронова, отново заглеждана през прозореца.

— Някой специално ли ви е учил?

— Ами не, стана някак от само себе си. Някои неща ми е показвала мама, други — съседките. Така че малко по малко още от дете съм събирала опит от тях. Специално никой не ме е учил. А защо питате?

— Просто ми е интересно. Знаете ли, аз изобщо не умея да готвя, но имам късмет със съпруга си, той е прекрасен кулинар. Ето, сега е в продължителна командировка в чужбина, а аз реших да науча поне някои ястия. Усвоявам науката по книги.

— Нещо сложно ли?

Воронова продължаваше да гледа през прозореца и на Настя ѝ се стори, че тя разговаря абсолютно автоматично, машинално схваща смисъла на разговора и точно така машинално раздвижва устните и езика си, за да се получат нужните думи, от които се състои въпросът или отговорът. А мислите на Наталия Александровна са някъде далече, много далече... Дали не летят подир белия мерцедес?

— Сложно ли? Не, започнах от простото. Сигурно е срамно да си го признавам, но на моите години не умея да направя нищо освен сандвич и омлет. Е, мога да сваря и картофи или макарони, но това дори не може да се нарече готвене.

— Вие на вашите години... — смотолеви Воронова. Внезапно тя рязко се извърна към Настя, кафявите ѝ очи се присвиха. — Извинете, на колко сте години?

— На четирийсет и една, защо?

— А от колко години живеете със съпруга си?

— От двайсет. Тоест живеем заедно от двайсет години, а се познаваме още по-отдавна.

— И какво, през цялото това време никога нищо не сте готвили?

— Не съм — честно призна Настя. — Поне нищо сложно. Само най-примитивни неща, и то в краен случай, колкото да не умрем от глад. Изглеждам ви като някакво чудовище, така ли?

— Изглеждате ми като чаровна лъжкиня — усмихна се Воронова. — Простете ми, Анастасия Павловна, но аз не ви вярвам.

— Господи, но защо?

— Защото не вярвам, че може да се живее така, както живеете вие. Двайсет години да живеете с мъж и да не се научите да готвите! А на четирийсет и една изведнъж да поумнеете. Така не става.

— Става, за съжаление. Вярно, много рядко — усмихна се в отговор Настя. — Всъщност аз започнах този разговор с користна цел. Тъй като сега се уча, питам всички наред за фирмените им рецепти за прости и вкусни ястия. За които продуктите да са достъпни и да не се иска много време. Защото в готварските книги е пълно с такива сложни рецепти, че докато направиш всичко, което е написано там, просто откачаш. И после, имената са толкова засукани, използват се какви ли не странни подправки, дори не съм чувала за някои. Наталия Александровна, не бихте ли споделили някоя рецепта с мен?

Воронова бързо пишеше нещо в бележника си.

— Разбира се, с удоволствие — отвърна тя, без да се откъсва от заниманието си. — Извинете ме за малко.

Тя завърши фразата, сложи в края на изречението точка, затвори бележника и леко скочи от перваза.

— Да влезем, защо стоим на стълбището...

Наталия с такава скорост изтича надолу по стъпалата, че Настя не можа да я настигне. Едва бе прекрачила прага на апартамента, а някъде от отдалечена стая вече се разнесе гласът на Воронова:

— Руслан! Измислих го! Ето, чуй...

Настя стъписано се спря наред просторния вестибюл. Накъде да върви? Към хола, където двете с Воронова бяха разговаряли предишния път? Или към кабинета? Воронова май спомена, че в този апартамент има кабинет. Някъде встрани се отвори врата и в коридора излезе много сънен младеж по тънки спортни шорти.

— О... здравейте. — Той слисано погледна Настя, после на лицето му се изписа известно просветление.

Настя го позна, беше по-малкият син на Воронова, с когото я бяха запознали преди няколко дни. Момчето явно също си спомни къде и при какви обстоятелства бе виждало тази лелка, която в момента му пречеше да прекоси вестибюла и да стигне до банята.

— Мама ли търсите? Мамо! — извика той с цяло гърло. — Търсите онази лелка от милицията!

— Ще ти кажа аз една „лелка от милицията“! Марш да се миеш, сънливец такъв!

Воронова изскочи в хола, в движение ласкаво плесна сина си по врата и отвори пред Настя вратата към хола.

— Извинете, Анастасия Павловна, изоставих ви... Влизайте, моля, седнете. Знаете ли, страшно се зарадвах, когато най-сетне се сетих какво да правя с този персонаж! Толкова време се мъчих, а докато разговарях с вас — изведнъж ми просветна. И то благодарение на вас.

— Наистина ли?

— Ама разбира се! Честно казано, и през ум не ми беше минавало, че на света може да има жени като вас. На четирийсет и една години да не умееш да готвиш, въпреки че си омъжена... Не ми го побира умът. Но щом вие съществувате в действителност, защо да не използвам това? В сериала ще си имаме чудна лелка, която постоянно ще се учи да готви. Може да се направи ужасно смешно! Чай или кафе ще пиете?

— Благодаря, нищо — учтиво отказа Настя, макар че до смърт ѝ се искаше да изпие чашка кафе. — Не се безпокойте.

— Не ме затруднява — отново се разсмя Воронова, — и без това трябва да приготвя закуска за сина си. Ужас! Минава десет, а той едва сега става. Ние с Руслан станяхме в шест и още от седем работим. Сега ни е време да си направим втората закуска. Ще се присъедините ли към нас?

Защо пък не? В края на краищата Настя така го и беше планирала: да прекара в дома на Воронова колкото може повече време, да види как се държат в неофициална обстановка домакините и техните гости. Афоня се интересува от Ганелин или от героя на някой очерк на Руслан Нилски — е, тогава ще смятаме, че Настя действа точно според желанията на ръководството. Самата Настя пък се интересува от Воронова и Яна Нилская като източници на възможна, още неразкрита информация за шофьора Тимур. И за неговите взаимоотношения с членовете на снимачната група. Мира не ѝ даваше онова, което бе разказала Яна: как вървели с Тимур към „Митковски“ и от храстите точно срещу площадката за ролкови кънки ги извикали по имена. По имена... Тоест, престъпникът е убил Тимур не защото той се е оказал случайна, непредвидена пречка пред отвлечането на Яна. Той е знаел точно как се казва шофьорът, знаел е, че двамата вървят заедно. И Яна е била отвлечена не защото се е оказала случайна свидетелка на убийството на шофьора, неочаквана пречка за него. Престъпникът е познавал и двамата, и то не само по имена, но и по физиономии. Кой може да е бил? Вариантите са само два: или познат на Тимур, с когото той е запознал Яна, или някой от снимачната група. Други варианти май няма. Вярно, възможно е и едно трето обяснение: бил е някой от познатите на Яна, когото тя, на свой ред, е запознала с Тимур. Против това обяснение в момента е всичко, което те знаят за Яна Нилская: че тя никога по-рано не е идвала в Москва, няма познати и роднини тук. Но доколко това отговаря на действителността? И после, кой е казал, че този „познат на Яна“ непременно е московчанин? Ами ако е от провинцията, от Кемерово например, когото Яна случайно е срещнала в столицата? Възможно е, много е възможно, само че никак не е ясно за какво му е било на този човек да убива Тимур и да отвлеча Яна. И ако това е той, защо Яна не го е познала в момента на убийството и на своето отвлечане? От уплаха ли? Или от някакви други съображения?

Прегърнала тези мисли, Настя прекара почти половината нощ, задавайки си все нови и нови въпроси и чувствайки как постепенно се оформят два центъра на привличане на нейния детективски интерес: единият — Ганелин, другият — Яна Нилская. И като напук, нито единият, нито другият са си вкъщи. Какво пък, ще трябва да събира информация от втора ръка. Впрочем, ако между Яна и съпруга на

Наталия Воронова има някаква връзка, като нищо може да се окаже, че има не два центъра, а само един.

Закуската — за повечето от присъстващите вече втора за днешния неделен ден — се състоеше от „здравословни“ продукти, които Настя не можеше да понася. Нещо с бифидобактерии, наглед напомнящи кефир, мюсли, обезмаслена извара, крекери „Здраве“, ръжен хляб. Вероятно тя не успя да прикрие изражението си, защото Воронова каза:

— Вие едва ли ядете това, ако се съди по фигурата ви. Това е специалната утринна храна за мъжа ми и сина ми. Мъжът ми се бори с вече наличното тегло, а синът ми — с потенциалното. Дълги години той спортуваше и е свикнал да яде много, от нищо да не се лишава, защото изгаряше всичко при тренировките, но щом престана — веднага започна да пълнее. И аз съм принудена да ям това, от солидарност, за да не ги дразня. На Руслан и Яночка приготвям нормални закуски.

Появилият се в този момент Руслан чу последните думи на Воронова и веднага се включи в разговора:

— Постоянно повтарям на Наталия Александровна да не си прави този труд, ние с Яна можем да минаваме с едно кафе на закуска, в краен случай хапваме бързоразтворима овесена каша. Толкова ми е неудобно, че с Янка се стоварихме на главата ви...

— Не говори глупости — рязко го прекъсна Воронова. — На никого не пречите тук, дори ни е много по-удобно да работим с теб, когато живеем в един апартамент.

— Май трябва да се върнем в онзи — упорито продължи Руслан. — Надявам се Яна да не възрази. Според мен тя вече се успокои напълно, дори не си спомня за онези плъхове.

Когато към тях се присъедини излезлият от банята Альоша, разговорът плавно потече в руслото на обсъждането на различни диети и проблемите на здравословното хранене. При това Воронова и синът ѝ мъжествено ядяха „подбрани“ продукти, като оставиха Руслан и Настя да тровят организмите си с топли препечени филийки бял хляб с конфитюр, както и с несъчетаеми продукти като изпържени и залети с яйце картофи с кренвирши и домати. Настя току улавяше нещастния и пълен със завист поглед на Альоша. Горкото момче, то искрено смята, че Настя изпитва удоволствие. В действителност нямаше никаква

наслада, тя никак не бе гладна, макар че — да си признае — храната беше вкусна. Но след закуската вкъщи, при която те с Коротков „изпробваха експериментално“ рибата по гръцки, придружена с огромни комати пресен хляб, Настя имаше чувството, че сега ще огладнее най-рано след седмица. Рибата се оказа учудващо вкусна, което и тя, и Коротков изобщо не бяха очаквали: все пак беше първи опит, а той, както показва многовековната практика, рядко е сполучлив. Настя обаче мъжествено демонстрираше нечовешки апетит, разбирайки, че се държи абсолютно не според както е редно за намиращ се на работа оперативен работник. Строго казано, тя трябваше да откаже каквито и да било почерпки, в краен случай да си позволи кафе или чай, но дори без бонбони или бисквити, да прави строга физиономия и с целия си вид да демонстрира морна загриженост за съдбините на човечеството или поне за съдбата на едно-единствено неразкрито убийство. Но днес не ѝ се искаше да бъде старши оперативен пълномощник от криминалната милиция, искаше ѝ се да поседи като приятна гостенка в този дом, гостенка, с която всички разговарят откровено и не се замислят над всяка произнесена дума. А в името на това стомахът ще трябва да търпи.

Домакинята обаче не беше забравила за какво бе дошла Настя.

— Аз ще поработя, а вие с Руслан се разположете в хола — каза Воронова.

Настя внимателно наблюдаваше Нилски. Жалко, че не го познава от по-рано, така че не може точно да прецени дали той винаги е такъв „изтормозен“, или е изгубил жизнерадостта си след това, което се е случило с жена му. Във всеки случай, външно той никак не приличаше на храбър журналист, владеещ перото с достойно за завист изящество. Докато бе чела неговите публикации, Настя си бе представяла остроумен и енергичен младеж, готов да отиде докрай в стремежа си да изясни истината и да осветли замъглените от лъжи и недомлъвки факти. Освен това той, ако се съди по прочетените от нея текстове, притежаваше мощната способност да конструира цялостна картина от наличните откъслечни сведения. Това беше именно дарбата, която е толкова необходима на детективите и следователите, но с която природата дарява далеч не всеки индивид, сложил милиционерски пагони. Настя имаше чувството, че такъв човек по правило не може да се окаже вял, че живият ум непременно трябва да е съчетан с

енергични и леки движения. Това естествено не означава, че Нилски според нейните представи би трябвало непрекъснато да снове из стаята и бурно да жестикулира. Нищо подобно. В литературата има един великолепен пример — Ниро Улф, който е дебел, мързелив, бавноподвижен, но притежава необикновено ясен и остър ум. Ала такъв човек, какъвто тя си бе представяла, че е Руслан Нилски, би трябвало да проявява интерес към случващото се, да задава въпроси, да предлага свои версии. С една дума, очите му би трябвало да светят.

А очите на Нилски не светеха. Погледът му беше угаснал и някак безразличен. Не, той не приличаше нито на храбър журналист, нито на съпруг на потърпевша.

— Руслан Андреевич — подзе Настя, разбирайки, че трябва да пристъпва пипнешком, — днес дойдох не да ви задавам въпроси, а да ви помоля за помощ. От момента на извършването на престъплението мина цяла седмица, а следствието не е напреднало нито с крачка. Имаше множество различни версии, ние старателно ги проверявахме, но всички те се разпадаха. Още не сме намерили убиеца сред познатите на Тимур, а отвличането и благополучното завръщане на жена ви съвсем объркаха всичко. И аз исках да ви помоля да забравите за известно време, че сте съпруг на потърпевшата, и да си спомните, че сте журналист и писател. Вие сте човек, който умее от разпръснати факти да подрежда истории, да се досеща за неща, които са скрити от нашите очи.

— Все още не съм писател — позасмя се Руслан. — Моят роман никъде не е публикуван.

— Това не е важно. Нали сте го написали, значи умеете да правите това. Руслан Андреевич, помогнете ми, моля ви. Тук е нужна фантазия, а аз съм зле с фантазията.

— Фантазията е нещо опасно, Анастасия Павловна. Може да изфантазирам нещо, а вие да ми повярвате и да тикнете зад решетките невинен човек. Не се ли страхувате, че може да стане така?

— Не се страхувам. Никой няма да хукне да задържа човек, който ще се окаже виновник във вашата измислена история. Ние отначало грижливо ще съберем всички сведения за него, ще ги проверим и едва тогава ще вземем решение.

— Извинете, Анастасия Павловна, но вие или сте голяма оптимистка, или самата вие живеете в света на фантазиите. Аз дълги

години съм работил в тясно сътрудничество с нашата кемеровска милиция и добре знам как те проверяват сведенията. И особено как ги събират. Отнасям се с голямо уважение към вашата професия, но нямам основания да смятам, че московските криминалисти са с нещо по-добри от нашите, сибирските. Дори да работят на „Петровка“.

Така, това го разбрахме, не обичаме милицията и ѝ нямаме доверие. Какво пък, напълно естествено е, днес в цялата страна едва ли ще се намери човек, който да е на друго мнение. Дори да се намери такъв безумец, то ще е само в психиатрията. Но и това едва ли е възможно... Добре де, никой не обича милицията, най-малко пък в днешното ѝ състояние, и не е длъжен да я обича, в този смисъл Руслан Нилски не е изключение. Но нали съществува здравето чувство за самосъхранение. Отвлекли са жена ти, държали са я няколко дни в някаква къща, после са я пуснали и са започнали да ти подхвърлят идиотски писма и кутии с умрели плъхове. Нима можеш да продължиш живота си спокойно и да не мислиш за нищо лошо, без да си разбрал причината за подобни събития и без да е отстранен източникът на опасност? Освен това у Нилски, щом е бил журналист, и то по всичко личи — първокласен журналист, би трябвало да е живо нормалното любопитство: какво се крие зад това, защо се случва? Не е възможно да не му е интересно.

— Руслан Андреевич, сред вашите познати има ли запалени почитатели на Марк Твен? — попита Настя.

— На Марк Твен ли?

Недоумението леко оживи очите му, появи се блясък, но веднага изчезна.

— Какво общо има Марк Твен?

— Писмото, което са ви подхвърлили, съдържа една-единствена фраза, която принадлежи на този писател. Не е много популярна фраза, не можеш да я срещнеш често. Могат да я цитират само истински познавачи на неговото творчество.

Нилски мълчеше, размишляваше за нещо. Раменете му бяха отпуснати, погледът — устремен към една керамична фигурка на рафта.

— Не... Мисля, че няма. Във всеки случай аз не мога да се сетя за такива хора. Но защо... Да не би да смятате, че това писмо е написал човек, когото познавам?

— Не съм сигурна в това. Нещо повече, изобщо не знам кой го е написал, но нали трябва да науча. Затова задавам въпросите си. Разбирате ли, щом никой не е пипнал жена ви с пръст, щом никой не я е обидил и не ѝ е сторил нищо лошо, освен че са я откарали насила и са я държали известно време затворена, аз имам всички основания да смятам, че похитителите имат добро отношение към нея. Затова ми хрумна мисълта за кръга от ваши познати. Разбирате ли логиката ми?

— Да, напълно — кимна Руслан.

— И в този план особено ме интересуват познатите на съпругата ви. Може би сред тях има любители на Марк Твен? Спомнете си, моля.

— Яна никога не е споменавала за такива хора. Щях да запомня, ако беше говорила за това. Все пак, съгласете се, Марк Твен днес не е на мода, негови почитатели не се срещат на всяка крачка. А между другото, от кое произведение е тази фраза?

— Не знам — с усмивка призна Настя. — Аз съм я чела в сборник с афоризми. Отдавна, преди много години. „Ако всички хора разсъждаваха еднакво, никой нямаше да залага на конни състезания“. Запомнила съм я, защото тя има непосредствено отношение към моята работа. Ако всички хора разсъждаваха еднакво, нямаше да съществува престъпност. Хората например решават, че не е хубаво да се убива и краде, и всички еднакво спазват това правило, и на никого дори не хрумва да го наруши. Ако всички хора разсъждаваха еднакво, човечеството отдавна щеше да е измряло. Нямаше да има нито открития, нито изобретения, изобщо никакъв прогрес. За това може да се разсъждава дълго... Никога ли не сте дискутирали тази тема? Не ви ли се е случвало да доказвате, че вашата гледна точка за дадена ситуация изобщо не е задължително да съвпада с гледната точка на вашия опонент?

— Разбира се. — По лицето на Нилски се появи слабо подобие на усмивка. — Странен въпрос. Според мен не е възможно да се намери човек, който поне веднъж в живота си да не е отстоявал правото си да вижда ситуацията от своята камбанария. Жалко, че по-рано не съм знаел тази фраза на Твен, би могла да ми послужи в подобни спорове. Разбира се, това е ужасно банална максима, но когато се позоваваш на авторитет, тя веднага добива тежест, става значима.

— Руслан Андреевич — започна плавно да се доближава тя до главното, което я интересуваше в момента, — а дали сред хората, с които сте спорили за това, има такива, които може сериозно да са ви се разсърдили?

Той я гледаше с очи, в които не се мяркаше дори искрица разбиране. Настя си помисли, че сигурно е формулирала въпроса си прекалено деликатно и поради това — прекалено завоалирано. Трябваше да се изрази по-простичко. В края на краищата Нилски не е противник, той просто е човек, който не иска да сътрудничи. А това съвсем не е едно и също. „Ами ако все пак е противник? — Тази мисъл ѝ се мярна и веднага изчезна, потисната от напълно рационални аргументи. — Не, не, това е глупост. За какво му е да отвлича Яна? Да убие Тимур — с доста усилия е възможно да се съглася, защото все пак може да се открие мотив: ревнувал е жена си и е убил човека. Но да отвлече Яна, да организира писмото и плъховете... По толкова сложен начин да отклони подозренията от себе си? За това е нужно време, нужни са помощници, за да се организира, да се търсят хора, кола, жилище, в което да държат Яна, после тези ужасни плъхове... Не, прекалено подредено е. Тук няма мотив“.

— Не ме ли разбирате?

— Честно казано, не твърде добре.

— Тогава ще ви попитам направо: не ви ли се е случвало героите на вашите публикации да не са били съгласни с вашето виждане за ситуацията? Може да са били недоволни, да са предявявали претенции към вас? Да са ви заплашвали? И в писмото, което са ви подхвърлили, да цитират Марк Твен, сякаш ви напомнят ваши собствени думи, с които сте защитавали своя гледна точка и правото си да пишете за тях така, както сте го направили. Възможно ли е това?

— Възможно е.

Той произнесе тези думи с лекота, без да се замисли дори за секунда. С лекота, така, както би произнесъл такива думи човек, който отдавна и много е мислил по въпроса и е стигнал до категорични изводи.

Настя веднага отвори бележника си и се приготви да записва.

— Можете ли да назовете имена?

— Не.

И отново отговорът последва без никакво забавяне, сякаш е бил готов отдавна. Интересно. Много интересно...

— Защо, Руслан Андреевич? Забравили ли сте тези имена? Или причината е в нещо друго?

— Няма да ги назова.

— Страхувате ли се? Те наистина са ви заплашвали и сега вие се страхувате за жена си, за децата си и за самия себе си, така ли? Тези хора са толкова могъщи, че ние, обикновените ченгета, никога не можем да ги обезвредим, докато те могат да ви отровят живота? Така разсъждавате, нали?

— Анастасия Павловна, нека приключим тази тема. По никакъв начин няма да ви кажа нито едно име.

Нилски не я поглеждаше, но говореше все така твърдо, поне Настя не долови в гласа му и сянка от колебание. Значи той отдавна беше взел решението, още преди да разговаря с нея. Но защо? Нима е уцелила болното място и цялата работа е в публикациите? Ех, че ще се радва Афоня! Жалко...

— Е, добре, тогава аз сама ще изброявам имената — въздъхна Настя и отвори бележника на друга страница, където бяха записани резултатите от нейните нощни бдения пред компютъра в търсене на статии, написани от Руслан Нилски. — Александър Богорад, по прякор Богомолеца, крупен престъпен авторитет, ваш земляк.

В отговор получи мълчание.

— Следващият — Георгий Гринко, строителен бизнес.

Отново мълчание.

— Има още един — Евгений Фетисов, в момента депутат в Държавната дума, а в миналото крупен аферист, създател на печално известната в Кемеровска област финансова пирамида „Елит“. Дълги години е бил свързан с групировката на Богомолеца и от година на година тези връзки стават все по-стабилни. Спомняте ли си го?

— Анастасия Павловна, нищо няма да ви кажа.

— Но защо?

— Защото нищо не знам. Не, неправилно се изразих... Нищо не знам със сигурност, разбирате ли? Мога само да предполагам. Ако изразя своите предположения, ще ви насоча към конкретен човек и той може да пострада невинен, защото моите предположения ще се окажат неверни. Не искам да става така.

— А ако вашето предположение се окаже правилно и благодарение на него ние намерим престъпника? И това ли не искате?

И отново мълчание, тежко, изпълнено не с напрежение, а както се стори на Настя, с тъга и безизходност. Любопитно момче е този журналист обаче. Нещо го е смачкало, превило го е до земята, напълно му е убило желанието да върви напред. Нима е това, което се случи с жена му? Странно... Може би все пак са я изнасилвали, докато са я държали заключена, и тя е разказала това на мъжа си, а е решила да го скрие от следствието? Напълно е възможно. Но пак не е ясно откъде у Нилски се е вселило такова равнодушие към издирването на престъпниците, нали той би трябвало да е заинтересован. Макар че, ако става дума за насилие над жена му и за стремеж това да остане скрито за чуждите хора, естествено е той да не се стреми да помага, за него и за Яна ще бъде по-добре истината никога да не изплува.

Настя бързо вдигна ръка до очите си, за да види колко е часът (както обикновено, очилата ѝ бяха в чантата), и направи уплашена физиономия.

— Господи, съвсем забравих, че трябва да се обадя по телефона...

Тя грабна слушалката на радиотелефона и тръгна към вратата на хола, изписвайки смутена усмивка на лицето си.

— Това е служебен разговор, Руслан Андреевич, не се обиждайте.

— Да, да, разбира се — разсеяно отговори той.

В антрето Настя няколко секунди повоюва със сложните брави на дебелия стоманен врата и тихичко излезе на стълбищната площадка. Добре ще е да улови Серьожа Зарубин, днес той трябва да лети за Кемерово, Гмиря все пак му издейства командировка въпреки яростната съпротива на Афоня. Тя извади късмет. Зарубин вдигна слушалката почти веднага.

— Кога летиш? — попита Настя.

— В осем и нещо.

— Серьожа, веднага се обади на Воронова и я попитай как да намериш Яна — бързо и полугласно заговори тя. — Аз засега разговарям с Нилски, Воронова работи в другата стая. Престори се на наивник, нека тя ти даде телефонен номер, на който можеш да се свържеш със съпруга ѝ, той заведе някъде Яна. Непременно ги намери.

Трябва да знам дали сред познатите на Яна има някой фанатичен почитател на Марк Твен. Това първо. И второ: имало ли е заплахи или просто изразено недоволство по адрес на Нилски във връзка с неговите публикации. Ще го направиш ли?

— Че как. Доколкото разбирам, ти маскираш интереса си?

— Не, аз го изразих, но Нилски категорично отказва да обсъжда това. Ще трябва да се престоря, че това ми е било достатъчно. Засега ще се прикривам, а ти опитай да разприказваш Яна.

— Добре. Ще ти звънна, ако науча нещо.

Настя едва се бе върнала в уютния хол и бе поставила слушалката обратно върху апарата, когато телефонът тихо зазвъня. Тя въпросително погледна Руслан, но той отрицателно завъртя глава.

— Наталия Александровна ще вдигне от кабинета.

Настя се настани по-удобно в мекия фотьойл и отново отвори бележника си.

— Руслан Андреевич, ще трябва да ви задам и други въпроси, на които вероятно ще ви бъде неприятно да отговаряте, а на мен ще ми бъде неприятно да ги задавам. Но това влиза в кръга на задълженията ми. Работата ми е такава, разбирате ли?

— Все още не — доста хладно отвърна Нилски.

— Та вие сте писали много за проблемите на милицията и прокуратурата и съм сигурна, че разбирате — всеки милиционер има началник, и то не един. А оперативният работник също е милиционер. И аз имам началници, и те имат свои версии, обясняващи убийството на Тимур и отвлечането на жена ви. Аз мога да бъда съгласна или несъгласна с тези версии, но никой не ме пита, просто ми възлагат да ги проверя. И аз съм длъжна да задам съответните въпроси и после да докладвам резултатите на началството. Дори това никак да не ми е по сърце.

По устните на Нилски плъзна лека усмивка и веднага угасна.

— А това не ви е по сърце, така ли?

— Никак. Тоест, толкова не ми е по сърце, че езикът ми не се обръща да задавам тези въпроси, седнала в дома на Наталия Александровна и злоупотребявайки с нейното гостоприемство. Но се налага. И тъй, Руслан Андреевич, въпрос първи: кога се запознахте с Андрей Константинович?

— Аз ли? Сега ще ви кажа точно кога... Струва ми се, че беше през деветдесет и първа... Да, точно така, декември деветдесет и първа година. Бях в Москва точно по времето, когато подписах Беловежката спогодба. Бях в отпуск, но от редакцията ми се обадиха и ми казаха, че отпускът ми се прекратява и след като и бездруго съм в столицата, трябва максимално да се възползвам от това, да вземам интервюта от видни политици и известни хора, да правя коментари и така нататък.

— Значи преди десет години — уточни Настя и си отбеляза нещо в бележника. — И какво, господин Ганелин попадна в списъка на известните хора, които вие интервюирахте? В качеството на какъв? На крупен бизнесмен или на бъдеща звезда в политиката? Или се запознахте с него в качеството му на съпруг на Воронова, тъй като сте взели интервю от нея?

— Нито едното, нито другото. Аз исках да използвам отпуска си, за да подготвя голям материал за Воронова. Всъщност именно затова бях дошъл тогава в Москва. От публикувани интервюта на Наталия Александровна научих, че нейният филм „Законите на глутницата“ е бил заснет с пари на някакъв спонсор. И напълно естествено ми стана любопитно какъв ще да е бил този спонсор, защо просто ей така ѝ е дал пари за филма. Дори бях предположил, че става дума за „черна каса“, тоест парите са били отпускани официално за благотворителност, със съвсем малка част от тях е бил сниман филмът, а останалото са делели помежду си спонсорът и Воронова.

— Да, знам, че съществува такава практика. И какво се оказа?

— Оказа се, че Андрей Константинович отдавна и безнадеждно е влюбен в Наталия Александровна. Тогава още не бяха женени, тоест Ганелин беше ерген, а Наталия Александровна — щастливо омъжена за първия си съпруг.

— Романтична история — каза Настя. — Значи се познавате с Ганелин вече от десет години.

— Не, не е така.

Тя учудено погледна Руслан. Какво значи „не е така“? Та тя не е глуха. И не е пълна идиотка.

— А как е?

— Запознах се с Андрей Константинович преди десет години, разговаряхме трийсет-четирийсет минути и аз си тръгнах. Не бях го виждал десет години, докато не се срещнахме за втори път.

— И кога стана това?

— Преди два месеца, през април, когато донесох на Воронова ръкописа на моя роман.

— Абсолютно ли сте сигурен, че от декември деветдесет и първа година до април две хиляди и първа никъде и никога пътищата ви с Ганелин не са се пресичали?

— Абсолютно.

— Може да не е било в Москва? На някое друго място, по време на командировка или почивка? Да е имало някаква случайна среща, да сте се познали, спрели, разменили две-три думи и продължили по пътищата си. И веднага да сте забравили за това. Ганелин да е бил с Воронова, вие с Яна — пет минути повърхностно бърбрене, което се изтрива от паметта още щом се отдалечите на три крачки от събеседника си. Не? Не е имало такова нещо?

Нилски гледаше Настя недоумяващо, дори сякаш бе забравил за своята апатия.

— Извинете, а в рамките на проверяването на коя версия ме питате за тези неща? Някак не мога да схвана какво отношение има всичко това...

— После ще ви кажа — обеща Настя, — а вие първо си припомнете дали не ви се е случвало така, най-случайно, да се засечете с Ганелин през тези десет години.

— Не е.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно сигурен — твърдо каза Руслан.

Е, добре, помисли си Настя, думите на съпруга далеч не са истина от последна инстанция. Ще видим какво ще каже Серьожа Зарубин, когато поогледа сладката двойка в свободна обстановка. Нека продължим, има още много въпроси.

— Добре, значи вашата втора среща с Андрей Константинович се състоя през април тази година. При какви обстоятелства?

— Дойдох в Москва и донесох на Наталия Александровна ръкописа си. Тя вече беше омъжена за Ганелин.

— Къде отседнахте? У Воронова ли?

— В хотел. После се нанесох в жилището на Альоша, то и без това е празно, момчето не намира да се отделя.

— Когато пристигна жена ви, още в хотела ли живеяхте?

— Не, вече в апартамента. Слушайте, Анастасия Павловна, не разбирам...

— Нали ви обещах, че всичко ще ви обясня. Но после, по-късно.

И отново въпроси — дребни, подробни, очертаващи картината щрих след щрих. Кога за пръв път е довел Яна в дома на Воронова? Как я е запознал с Ганелин? Кой е присъствал тогава? Кой какво е казал? Колко често Яна е идвала в този апартамент? Какво е правила тук? Бил ли е през това време вкъщи съпругът на Воронова? Яна обаждала ли се е тук? С кого е разговаряла? За какво? Дълго ли е разговаряла? Какво е говорела на Руслан за Андрей Константинович, какво е било мнението ѝ за него? Случвало ли се е Руслан да работи тук с Воронова, Яна да си е вкъщи, а Андрей Константинович — не?

— Разбира се, много често ставаше така. Аз никога не вземах Яна със себе си, когато идвах тук да работим, струваше ми се, че е неудобно. Нали не идвах на гости, а по работа. Тук нямаше кой да се занимава с Янка и тя определено щеше да скучае, докато ние с Наталия Александровна работим. А Андрей Константинович често се прибира доста късно, той е зает човек, има много работа. И после, неговата фирма има завод за производство на лекарствени препарати някъде в Подмосковието, но доста далече. Той редовно пътува дотам и тогава се прибира чак след полунощ.

Прекрасно! Докато писателят и режисьорката се трудят над преработката на романа в сценарий, оставените без внимание съпруга на писателя и съпруг на режисьорката палуват сред природата. Още повече че в жилището, където са настанени временно Руслан и Яна, няма телефон и нашият писател, докато е в дома на Воронова в центъра на Москва, край метростанцията „Смоленская“, просто няма начин да провери къде се намира през това време неговата млада, хубавичка и ужасно скучаеща женичка. Версията, изградена около фигурата на Ганелин, не харесваше на Настя, но тя нямаше и навика да си затваря очите за фактите.

— Кажете, Руслан Андреевич, случвало ли се е да се прибирате от Воронова, а жена ви да я няма?

— Да, случвало се е няколко пъти. Какво толкова? Сега е лято, в единайсет вечерта е още светло, защо да стои затворена между четири стени? Яна ходеше да пазарува, там наблизко има денонощен магазин, купуваше продукти, сладолед, нещо вкусно. Или просто се

разхождаше на чист въздух. Освен това всеки път отиваше до метрото, за да се обади вкъщи, в Кемерово, да попита как са момичетата. До метрото има автомати за междуградски разговори, ние купувахме телефонни карти и се обаждахме.

Прекрасно. Защо да не прекара времето си в компанията на Ганелин, а на път за вкъщи да напазарува и да се представи като съпруга, предано очакваща мъжа си с топла вечеря? В Кемерово може да се обади и от мобилния телефон на Ганелин, например както си лежи в леглото, а после да каже, че е ходила до метрото да звъни от автомат. Вярно, това би изглеждало най-малкото странно: Руслан излиза от метрото, качва се на автобуса и пътува към къщи, а след двайсет минути се появява Яна и му казва, че е била точно до тази станция. Защо не са се срещнали там? Късно вечер има съвсем малко хора, не можеш да се изгубиш в тълпата.

— А вие обикновено с метрото ли се прибирахте от Воронова?

— Странен въпрос... Какво общо има той с разследването?

— Определено няма — усмихна се тя, — но все пак отговорете.

— С такси. В района, където е апартаментът на Альоша, вечер почти не се движат автобуси, можеш да чакаш цели четирийсет минути. И такси не може да се хване, а аз не се качвам на частни коли, знаете, че е опасно. Наталия Александровна ми поръчваше такси по телефона.

Ясно. Затова въпроси като „ама как сме се разминали край метрото“ спокойно може да не е имало. Странно е само защо Яна е ходела да се обажда толкова късно и не се е страхувала, че ще трябва дълго да чака автобус. Впрочем в това няма нищо странно, ако предположим, че изобщо не е ходела там, а е прекарвала времето си с мъжа на Воронова. Странно е, че това не е хрумвало на Руслан.

В хола влезе Воронова, късата ѝ прошарена коса беше разчорлена, очите ѝ блестяха, макар че дори зад стъклата на очилата личеше червенината — резултат от работата на компютъра.

— Вие тук добре ли сте? Може би искате чай, кафе? Сандвичи?

Настя поиска слабо кафе и с любопитство очакваше да види дали Воронова ще им каже, че се е обаждал Зарубин, или не.

— Между другото, Анастасия Павловна, обади ми се един ваш колега, някой си Зарубин. Имате ли такъв служител?

— Имаме. И какво искаше?

— Търсеше Андрей Константинович. Да знаете защо му трябва мъжът ми?

— Нямам представа — нахално излъга Настя. — Да бяхте попитали него.

— Не ми беше удобно. Помислих си, че може би вие знаете. Все пак работите заедно...

— Това нищо не значи. Всеки от нас по всяко време може да потърси отговор на какъвто и да е въпрос и ние се стараем да го зададем веднага, без да съгласуваме нищо с когото и да било. Това не бива да ви изненадва.

— Добре тогава. — Воронова сервира на масичката чашките с кафе, донесе чиния със сандвичи. — Няма да ви разсейвам повече.

С крайцеца на окото си Настя видя през отворената врата как Наталия Александровна занесе в стаята на сина си огромна чиния, от която се вдигаше пара, и друга, пълна с кайсии и череши. Горкото момче, сигурно ужасно му се иска да хапне мек хляб със салам, а трябва да се храни с плодове.

И отново въпроси, сега вече за Воронова и Ганелин. Как изглеждат отстрани техните отношения? Как се отнася Наталия Александровна към съпруга си? А той към нея? Как се държат? За какво разговарят? Какви проблеми обсъждат? Често ли им идват гости? Ако да, чии познати са те, техни общи ли? Ако не, чии? И кой именно идва? Нилски отговаряше неохотно и по всичко личеше, че се чувства неловко от това.

— Руслан Андреевич, аз прекрасно ви разбирам — въздъхна Настя. — Наталия Александровна е в съседната стая и излиза, че аз ви принуждавам да обсъждате семейния ѝ живот зад гърба ѝ. Това не е красиво и вие се чувствате неудобно. Но аз искам да разберете едно нещо. Тази мисъл е много проста, но в нашата работа е една от принципните. Понякога нещата далеч не са такива, каквито изглеждат отстрани. А понякога отстрани те изобщо не изглеждат така, както ги виждат хората, включени в ситуацията. Аз бих могла да попитам Воронова дали съпругът ѝ ѝ изневерява. Досещате ли се какво би ми отговорила тя?

— Има си хас — позасмя се Руслан. — Тя би ви казала, че Андрей Константинович ѝ е безусловно верен. Същото бих ви казал и аз.

— И при това огромен брой хора, които наблюдават ситуацията отстрани, може да ми отговорят, че това най-вероятно не е истина. Защото те виждат и забелязват неща, които не забелязва и не вижда съпругата.

— Теоретично това е вярно, но е абсолютно неприложимо към дадената ситуация. Ганелин е идеален съпруг, всеки ще ви го каже. Така че всичките ви въпроси са напразно хабене на време.

— Какво говорите, Руслан Андреевич — засмя се Настя, — аз изобщо нямах предвид да изобличаваме господин Ганелин в съпружеска изневяра, просто дадох един пример. Всъщност ме интересува доколко е осведомена Наталия Александровна за работите на мъжа си и обратното — до каква степен е информиран мъжът ѝ за нейните проблеми. С други думи, искам да разбера доколко тези двама души са си близки и задружни, възможно ли е да крият нещо един от друг, може ли да си служат с недомлъвки, или да лъжат. Искам да разбера имат ли си доверие.

Руслан я слушаше и леко клатеше глава, но Настя така и не можа да определи дали това бе знак на съгласие или все пак на някакво съмнение.

Какво пък, въпросите са зададени, само че далеч не всички отговори са получени. Нилски отказва да говори за заплахите по негов адрес и използва за това твърде съмнителен претекст. Но сега е безсмислено да го притиска още, не бива един човек да бъде принуждаван прекалено бързо да предава позициите си: това подронва себеуважението му и го кара тихомълком да мрази човека, под чийто натиск е трябвало да го направи. Настя винаги би могла да извие ръцете на Нилски, но първо трябва да почака и да види каква информация ще изкопае Зарубин. Но още сега е необходимо да подготви плацдарма за атаката.

— Ами добре, Руслан Андреевич, засега свърших с въпросите. Но както вече ви предупредих, нови може да възникнат всеки момент, така че не ми се сърдете, ако се наложи пак да ви безпокоя. — Настя прибра бележника в чантата си и стана от фотьойла. — Днес смятате ли да ходите някъде?

— Не, ще работим с Наталия Александровна.

— Прекрасно. Значи при нужда ще мога да ви намеря тук?

— Разбира се.

Настя не долови ентусиазъм в гласа му.

ГЛАВА 11

Втори ден над Москва грееше слънце и Сергей Зарубин като дете се радваше на възможността да прекара известно време на чист въздух, особено преди командировката в Кемерово, където вече няма да му е до разходки, а и не се знае дали ще има късмет с времето. Воронова му даде номера на мобилния телефон на Андрей Константинович Ганелин и само след десет минути Сергей пътуваше за срещата с него и Яна Нилская.

— Сега сме в Коломенское — каза Ганелин по телефона, — но тъкмо се каним да отидем да обядваме някъде. Хайде да се срещнем... ами например пред „Настрадаин Ходжа“. Знаете ли къде е?

— На „Покровка“, нали?

— Точно така. Ще обядваме и между другото ще поговорим.

Предложението звучеше съблазнително, ресторантът „Настрадаин Ходжа в Хива“ беше невероятно привлекателен за младия оперативен работник, като всяка непостижима мечта. Сергей много пъти беше минавал покрай големите прозорци, зад които тайнствено мъждукаха в полумрака тюркоазни салфетки върху сини покривки и плавно се движеха стройни момичета с национални узбекски костюми. Той от дете обичаше източната кухня, към нея го бе приучила прабаба му по майчина линия, която се бе родила и живяла до петдесетгодишна в Азия. Но цените в „Ходжата“ не бяха по джоба му. Нали не можеше да позволи Ганелин да плаща сметката му...

— Не, не, Андрей Константинович, нека не смесваме работата с удоволствието. Ако не сте много гладен, бих ви помолил все пак първо да се срещнете с мен, а после с Яна да отидете да обядвате.

— Не се притеснявайте, капитане, ако ви спират цените, смятайте, че сте мой гост. Аз ви каня.

— Благодаря, няма нужда, аз току-що обядвах — излъга Зарубин, моментално усетил празния си стомах. — Ще ви чакам пред ресторанта, ще поседнем на някоя пейка край „Чистие Пруди“, бива ли?

На излизане от метрото на станция „Чистие Пруди“ Сергей се отби в „Макдоналдс“, взе си двойна порция картофи по селски и три пирожки с горски плодове и бавно закрачи по булеварда към „Покровка“. До определеното време оставаха петнайсет минути, напълно достатъчни, за да обядва в движение и да се яви на мястото на срещата без закъснение. „Време ми е да се ожения — мислеше си той в такт с крачките си, — защото вечно ходя гладен. На женените мъже сутрин им сервират солидна закуска, а аз, нещастен и самотен, сутрин изпивам един гол чай с парче кашкавал и още в единайсет започвам да примирам от глад и губя способността си да работя нормално, мисля само за ядене. Защо протакам? Гуля е чудесно момиче, трябва бързо да се ожения за нея и да заживея като хората. Пък и тя е наполовина таджичка, със сигурност умее да готви всички мои любими ястия“. С Гюлнара Сергей се запозна преди две години, видя на един от московските булеварди красиво момиче и веднага се хвърли в атака. Оттогава, щом се озовеше на кой да е булевард или просто на място с много дървета и скамейки, той автоматично започваше да мисли за Гуля.

За свой основен проблем Зарубин смяташе ниския си ръст. Не че имаше комплекси по този повод, нищо подобно, но кой знае защо се получаваше така, че крайно рядко срещаше момичета, подходящи по ръст за него, а и да ги срещаше, те обикновено бяха сериозно обвързани с извънредно високи, с баскетболни параметри, момчета. Зарубин се ядосваше от несправедливостта на това разпределение на симпатиите и смяташе, че мъжете с ръст над сто и осемдесет сантиметра трябва да си търсят приятелки сред снажните момчета и да не посягат на контингента от миниатюрни статуетки. А Гуля, освен мъничкия си ръст и несъмнената си външна привлекателност, притежаваше и остър ум, стремеж към независимост и напълно сговорчив характер, тоест не изискваше от Сергей да ѝ посвещава цялото си свободно време и по цели дни да седи до полата ѝ. „Край, решено, още днес ще направя предложение на Гуля — мислеше си той, докато методично лапаше късчетата варено-пържени картопки. — Щом се върне довечера от вилата, ще отида при нея и ще ѝ кажа... Ах, по дяволите, нали летя за Кемерово. Съвсем забравих. Добре, още щом се върна, същия ден ще поговоря с нея. Не, няма да протакам, ще ѝ се

обада утре по телефона и ще ѝ направя предложение. Ако е съгласна, да започва да се готви. Там разните рокли, обувки и тъй нататък...“.

Потънал в приятни мечти и в не по-малко приятния процес на поглъщане на храната, Сергей не забеляза как неволно забави крачка и се сепна едва когато видя паркирания бял мерцедес на Ганелин, до който му оставаше да върви най-малко двеста метра. Бързо напъха в устата си последната от трите пирожки и забърза, почти се затича. Високият пълен Ганелин и дребничката стройна Яна го чакаха до колата. Говореха си нещо и Сергей се опитваше отдалеч да забележи онези случайни, почти неконтролируеми признаци, които неволно издават близост на отношенията. За пръв път виждаше Андрей Константинович и докато се приближаваше към тях, мислено съпоставяше неговата външност с описанието, дадено му от хората, които бяха разпознали Яна на снимката и му бяха разказали, че тя е била с мъж. Да, несъмнено беше той. Във всеки случай, много подходдаше на описанието.

— Извинете, закъснях малко — каза той виновно, като при това се мъчеше незабелязано да отърси трохите маслено тесто от синята си карирана риза.

— Всичко е наред — весело отвърна Ганелин, — ние дойдохме значително по-рано, отколкото бяхме предвидили, днес пътищата са съвсем пусти, дъждовете спряха, всички са по вилите. Значи окончателно отказвате да обядвате с нас? Хайде пак помислете, Сергей Кузмич.

Сергей хвърли поглед първо към прозорците, примамливи със своята тюркоазносиня дълбочина, после към портиера, любезно хванал дръжката на входната врата и приведен в готовност да пусне вътре скъпите гости. Хора, имали щастието да посетят „Ходжата“, не жалеха суперлативи, когато хвалеха тукашната кухня, а Зарубин след смъртта на прабаба си много рядко имаше случай да хапне приличен пилаф, вярно, баба му го готвеше, но не беше същото, не беше... Прабаба му Мадина живя дълго и умря, когато Серьожа беше на петнайсет, а тя самата — на деветдесет и две години. Сготви последния си пилаф два дни преди смъртта си и оттогава Зарубин не беше виждал нищо дори доближаващо се до това възхитително ястие. А познавачите и ценителите твърдяха, че в „Ходжата“ пилафът е именно такъв, какъвто трябва да бъде. Човек е слаб и се поддава на съблазни...

— Много благодаря — мъчително печелеше той играта със самия себе си, — но мисля, че се разбрахме с вас: първо разговорът, после аз си тръгвам, а вие обядвате.

Те прекосиха улицата, свърнаха към булеварда и седнаха още на първата скамейка.

— Кажете, Яна — започна Зарубин, — Руслан имал ли е неприятности заради статиите, които е публикувал?

— Редовно — усмихна се Яна и зъбите ѝ блеснаха. Нейните сиви очи искряха изпод тъмнорусия бретон и цялата тя буквално грееше от веселие и радост, с нищо не напомняше тихата, неразговорлива, зашеметена от случилото се млада жена, която Сергей бе видял само преди три дни, в четвъртък сутринта.

— А по-конкретно?

— Заплашвали са го и със съд, и с побой, и с убийство. Беше ни дошло до гуша от това. Попитайте Руслан, той ще ви каже всичко.

— Ще го попитам — обеща Сергей. — Сега за мен е важно да чуя вашето мнение и вашите оценки. Разбирате ли, отстрани често се вижда по-добре. Искам да разбера доколко сериозни са били тези закани. Вашият съпруг е мъж, а истинският мъж винаги омаловажава опасността, сиреч, нищо особено, глупости, дреболия, не си струва дори да обръщаме внимание. А вие, Яна, сте жена и би трябвало особено остро да чувствате опасността, още повече че сте майка. Ето защо за мен е по-важно първо да поговоря с вас. Можете ли да ми кажете кой конкретно е заплашвал Руслан? Повече ме интересуват последните месеци от работата му във вестника. Засега можем да оставим настрана историите отпреди три години и повече.

— Ами, първо... Богомолеца. В нашия град имаме такъв криминален авторитет. Не сте ли го чували?

— Знам го — кимна той.

Беше чувал за Богомолеца, неговата групировка беше скандално известна в цялата Кемеровска област, а напоследък хората на Богомолеца започнаха честичко да се появяват и в Москва. Вярно, не бяха залавяни, никъде не оставяха следи, но оперативна информация за техните похождения имаше доста.

— Ами отначало Русик писа за Богомолеца, но на него не му пукаше — голяма работа, всички и без това знаят, че той е криминален авторитет. После обаче Русик писа за един аферист, който стана

депутат в Държавната дума и се премести в Москва. Та този чичко е приятелче на Богомолеца. Русик писа и за това. Именно тогава започнаха заплахите.

— Какъв беше смисълът на заплахите? Какво искаха те?

— Русик да не смее повече да засяга тази тема.

— И как реагира съпругът ви? Престана да пише за... Между другото, как се казва този депутат?

— Фетисов. Евгений Фетисов. Да, разбира се, Русик престана да пише, но не защото го заплашваха, а защото той точно по това време реши изобщо да зареже журналистиката. Не мислете, че се уплаши, просто разбра, че трябва да се занимава с друго... Впрочем това не е важно. Той отдавна искаше да напише голям роман и именно тогава реши, че времето е дошло.

— А вие защо сте толкова сигурна, че мъжът ви не се е уплашил?

— Зарубин настойчиво се връщаше към това, което го интересуваше.

— Може би неговият отказ от журналистиката е свързан именно с тези заплахи? Това по никакъв начин не е излагащо за него — той носи отговорност за вас, Яна, и за вашите деца, така че като разумен човек е трябвало да се постарее да осигури вашата безопасност. Няма нищо срамно да се лишиш от любимата си професия в интерес на безопасността на съпругата и децата си.

— Ама не! Какво ми говорите! — Яна започна да се ядосва, гласчето ѝ зазвънтя като медни камбанки. — Русик изобщо не е човек, когото някой може със закани да накара да направи нещо. Той цял живот е правил само това, което е искал. Имам предвид това, което е смятал за правилно и нужно. Докато искаше да бъде журналист — пишеше статии, когато поиска да напише роман — написа го. На никого нищо не дължи. Защо, смятате, че го е направил Фетисов, така ли?... Е, в смисъл... това писмо и плъховете?...

Тя потрепери, сякаш видя пред очите си кутията с окървавените телца на нещастните животни.

— Засега не смятам, но напълно го допускам. Хайде да уточним датите. Кога Руслан написа материала за Фетисов?

— Някъде... преди около година и половина.

— И кога започнаха заплахите?

— Почти веднага. Първо набиха Русик, но не много сериозно, той дори не отиде на лекар, лекувах го аз с домашни средства. А после,

на другия ден, започнаха обажданията по телефона.

— Все пак аз не разбрах с каква цел са се обаждали. Материалът вече е бил публикуван, нали така?

— Разбирате ли, Серьожа, в този материал Русик беше направил така наречената заявка. Сиреч, остават още много неясноти около този въпрос, но ние ще продължим нашето журналистическо разследване и скоро вие, драги читатели, ще научите как точно са били нещата там. Тоест, материалът даваше да се разбере, че Русик смята да продължи да рови около Фетисов и да пише за това.

— Аха, аха — промърмори Зарубин. — И какво стана по-нататък? Руслан продължи ли да събира материали за Фетисов?

— Разбира се. Нали ви казвам, Русик не се страхува от нищо и от никого.

— Значи той е събирал материали, а те...

— А те се обаждаха — довърши изречението му Яна. — После унищожиха колата ни: изпочупиха всички стъкла, свалиха гумите, нарязаха тапицерията в купето. А после пак се обаждаха.

— Страх ли ви беше? — съчувствено попита Сергей.

— Мен — да, много. Толкова молих Русик да се спре, да зареже тази работа, нали имаме деца... А той казваше, че не бива да се тревожа, защото те нищо няма да ни сторят. Цялата редакция знае, че Фетисов и Богомолец го заплашват, и ако му се случи нещо, никой няма да се съмнява, че това е тяхна работа. А Богомолец не е глупак, той прекрасно разбира това, така че няма да си позволи нещо повече от закани. Всички искат да живеят добре и никой не иска да влиза в затвора.

Да, образцова аргументация. Разбира се, когато си имаш работа с хора, които притежават поне малко сиво вещество, такава логика е напълно оправдана. Ако искаш да убиеш — убий веднага, не демонстрирай негативното си отношение към човека, тогава на никого няма да хрумне да те подозира, камо ли да те обвини. А започнеш ли да заплашваш, трябва да си пълен тъпанар, за да се решиш после на убийство — нали пръв ще попаднеш в списъка на заподозрените. Но така става само в класическите криминални романи — когато умен детектив си има работа с не по-малко умен престъпник. В реалния живот умни престъпници се срещат много по-рядко, отколкото в книгите, а идиоти — колкото щеш. Такива тъпанари изобщо не умеят

да пресмятат ходовете си, не могат да предвидят събитията дори с час напред, в техните хилави мозъци генетично липсва способността да осъзнават понятието „бъдеще“, те живеят само тук и сега, и то се знае, подобни екземпляри с лекота могат да издадат конфликта си с някого, а после пред очите на хората да убият противника си, разчитайки вероятно или на бога от машината, който ще се яви и ще унищожи всички свидетели, или на мързела, нерешителността и продажността на милицията, за което безспорно имат известни основания, но далеч невинаги. Нима опитен журналист като Нилски може да не е разбирал това? Не, той определено прекрасно е разбирал всичко, просто е искал да успокои жена си, а тя, глупавичката, е повярвала.

— Колко време продължиха заканите?

— Два-три месеца. Не, всъщност по-дълго... Докато Русик не напусна вестника. Около половин година.

— И после какво?

— После — край. Той престана да се интересува от Фетисов и всичко приключи.

Приключило, да бе... Изглежда, че едва сега всичко започва.

— Яна, вие чели ли сте романа на съпруга си? — попита Зарубин.

— Разбира се. Защо?

— Там има ли някаква история, напомняща случая с Фетисов? Може би Руслан, отказвайки се от журналистиката, все пак е решил да разкаже на читателите истината за този човек? Така че дори да му е дал друго име, онзи, който се интересува, да се сети за кого става дума?

— Вие смятате... — притеснено смотолеви Яна. — Не, струва ми се, че в романа няма такова нещо.

— Е, как да няма, Яночка — внезапно се намеси в разговора Ганелин. — Аз не съм чел статиите на Руслан, но дори по това, което обсъждате тук, мога да преценя. В романа е описана именно тази история, има персонажи, които много напомнят и на Богомолеца, и на Фетисов, има дори журналист, когото те искат да сплашат.

Гледай ти, излиза, че Андрей Константинович внимателно е слушал разговора, а пък седеше с разсеян вид, зяпаше наоколо, с нито една дума, с нито един жест не напомняше за себе си.

— Какво говорите, Андрей Константинович, в романа всичко е съвсем различно — възрази Яна, но гласът ѝ не звучеше уверено.

— Сергей Кузмич правилно каза, че който се интересува, ще се сети. Външността и дори характерът на персонажа могат да бъдат различни, но ако начинът на неговите действия е описан точно, никой не би се усъмнил. Излиза, че Фетисов и Богомолеца отново сплашват Руслан да не публикува романа в такъв вид. Правилно ли съм ви разбрал, Сергей Кузмич?

Върху пълното добродушно лице на Ганелин беше изписана неподправена тревога. Впрочем откъде да знае човек, може да е добър актьор.

— По принцип да, но тук има още много неясноти — уклончиво отговори Зарубин. — Как например може да са научили съдържанието на романа, след като той още не е публикуван?

— Да, наистина, не помислих за това.

„Затова пък аз помислих — злорадо си каза Сергей. — Съдържанието на романа можеш да научиш от хора, които са го чели. От Воронова, от вас, Андрей Константинович, от Руслан, от Яна, от ръководството на телевизионния канал, тъй като Воронова им е показвала ръкописа, от Ирина Савенич, тъй като тя е близка приятелка на Воронова. И със сигурност има още пет-шест души. Кръгът не е безкраен, в него лесно може да се намери човек, от когото информацията може да е стигнала до Фетисов или до Богомолеца. Само трябва точно да се изясни на кого е показван романът. Трябва да се обадя на Каменская — да зададе този въпрос на Нилски и на Воронова“.

— Добре, по този въпрос засега приключваме. Имам към вас още един. Яна, сред вашите познати има ли човек, фанатично влюбен в творчеството на Марк Твен?

Яна го загледа слисано. Ха, току-що говореха за заплахи и за криминални авторитети и не щеш ли — някакъв Марк Твен! Тя май дори не можеше да схване за какво я пита Зарубин и кой е този Марк.

— Марк Твен ли? — колебливо повтори тя. — Онзи, дето... „Том Сойер“?

— И Хъкълбери Фин дори — добави Сергей. — И „Принцът и просиякът“, и „Един янки от Кънектикът в двора на крал Артур“. Като

малък бях луд по тях. Но вие очевидно не сте почитателка на този писател, нали?

— Честно казано, изобщо не съм го чела — призна Яна.

— Но поне сте го чували?

— Да, чувала съм го, разбира се.

— От кого?

— Вече не си спомням, в училище се говореше... Имаше филм за Том Сойер, спомням си.

— А по-късно, когато пораснахте, някой от вашите познати да ви е говорил разпалено за Марк Твен? Искам да кажа, с възторг, както говорят истински почитатели?

— Мисля, че не... Какъв странен въпрос. Защо ме попитахте това?

— Просто ми е интересно — отново избегна прекия отговор Сергей.

Всъщност нямаше какво толкова да крие, но неизвестно защо силно го напругаше присъствието на Ганелин. Прекалено активно се включи той в обсъждането, макар че никой не беше го питал. И се включи именно в момент, когато се появи красивата възможност вниманието на детективите да се насочи към съдържанието на романа на Нилски, към Фетисов и Богомолеца.

Разговорът не вървеше така, както би му се искало на Зарубин. Не ще и дума, за получаване на информация разговорът на скамейка на булеварда е дори много подходящ, но за наблюдаване на хората — никак. Той отклони поканата за обяд, макар че това би било прекрасна възможност да види как общуват Ганелин и Яна, как се гледат... Когато общуват, хората трябва да се виждат, а не да седят на скамейка един до друг, като на опашка пред лекарски кабинет. Но няма как, той от самото начало допусна грешка, като им определи среща на „Покровка“, трябваше да предложи да се срещнат пред паметника на Грибоедов, до метрото, там има едно лятно заведение — „Руско бистро“, където може приятно да се поседи навън, да се хапне срещу напълно човешки пари и да се поговори. Сега вече е късно да си скубе косите, хората, които смятат да обядват в „Настрадаин Ходжа“, не биха искали да си убиват апетита в евтина закусвалня, още повече че ресторантът се намира три пъти по-близо от бистрото. „Какъв глупак си, Зарубин!“ — ядосано си каза оперативният работник.

— Андрей Константинович, имам въпроси и към вас.

— Слушам ви внимателно — с готовност отвърна Ганелин.

— Сред колегите ви по бизнес имате ли недоброжелатели?

— Естествено — усмихна се Андрей Константинович, — нали не съм ангел. Според мен всеки човек има недоброжелатели, това е нормално.

— Имам предвид конкретно хора, които са недоволни от вашето спонсорско участие в работата на жена ви. Хрумвало ли ви е, че някой от тях може да се е опитал да провали снимането на филма? Просто от лошотия, от злоба, за да ви създаде неприятности. Помислете, Андрей Константинович.

Ганелин свали очилата с дебели стъкла, бавно ги избърса със специална кърпичка, която извади от предния джоб на леката си светла риза.

— Вие ме озадачихте, Сергей Кузмич. Честно да си призная, и през ум не ми е минавало подобно нещо. Защо, имате ли основания да смятате така?

— Много слаби. Но съм длъжен да проверя всичко. Засега имам само съвсем мижава информация, която е напълно възможно да не се потвърди. Трябва да отида във вашия завод, да поговоря с хората.

— Разбира се, за бога, аз лично ще ви закарам. Хайде да отидем още утре сутринта — веднага предложи Ганелин.

„Утре вече ще бъда в Кемерово — мислено отговори Зарубин, — а в завода ще отидат съвсем други хора. Но далеч не е нужно вие, господин Ганелин, да знаете за това“.

— Не, не е необходимо да ходим заедно — позасмя се Сергей. — Аз ще отида сам, ще се помотая сред персонала, ще задам различни въпросчета, току-виж, съм чул нещо интересно. Там имате една любопитна фигура в лицето на директора, трябва да го видя отблизо. Само че вие бъдете така добър да ми измислите легенда и да ми обясните как да стигна дотам.

— А, за него говорите значи — проточи Ганелин. — Разбирам. Аз не споделям вашите подозрения, но вие имате право на тях. Директорът на завода наистина е нееднозначна фигура. Неведнъж са ми намеквали, че е свързан с някакви престъпни структури, но аз смятах, че докато това не нанася вреда на бизнеса ми, не е нужно да ме засяга.

— Но нали той е и един от акционерите — каза Зарубин.

— Да, да, разбира се... Сега ще донеса картата на Подмосковието — тя е в колата, и ще ви покажа как да стигнете.

Ганелин се надигна от скамейката, но Яна го изпревари, като скочи стремително.

— Останете тук, Андрей Константинович, аз ще я донеса. Къде е картата?

— В жабката.

Той извади от джоба си ключовете и ги подаде на Яна.

— Ще натиснеш ето това копче, за да изключиш алармата — показва ѝ той, — а после пак ще я включиш, разбра ли?

— Разбрах.

Яна се затича леко с крачетата си в изящни обувчици.

— Чудесно момиче — ласкаво каза Ганелин, загледан след нея.

— Чудесно е — на драго сърце подзе Сергей. — Виждам, че съвсем се е съвзела от стреса. В четвъртък беше страшно да я гледа човек — не искаше да говори, непрекъснато се свиваше като охлюв в чехурка. А сега сякаш е друг човек. Как го постигнахте?

— Нима не са ви обяснявали, че всички душевни травми се лекуват само с едно лекарство — обич и ласка? — насмешливо попита Ганелин.

— Така значи? С обич и ласка?

— Ама защо ме гледате така? Казвам го в преносен смисъл, а не в прекия — добродушно се засмя Андрей Константинович. — Трябваше да поразсея момичето и ето че успях. Та тя е съвсем младичка, какво толкова ѝ трябва? Скъпи магазини, скъпи ресторанти, нощни клубове, красиви паркове, музеи, с една дума, целият комплект столични удоволствия — и ето ви го резултата. Ако например моята Наталия изпадне в такава депресия, нямаше да се справя с нея толкова лесно: моята жена не се впечатлява от ресторанти и магазини. А с Яночка случаят е лесен.

— Но вие не можете да прекарвате цели дни с нея — предпазливо забеляза Зарубин. — А до края на снимките има още много време. Щом престанете да я глезите, тя пак ще помръкне и ще си спомни за своите страхове. Тогава какво?

— Ще я глезя толкова, колкото е нужно. — Гласът на Ганелин неочаквано стана строг и студен. — Дори това да е в ущърб на

работата ми. За мен е много по-важно Наталия спокойно да снима филма и ако за това е нужно да изтръгна три месеца от живота си и да ги хвърля в краката на Яна, ще го направя, без да се замисля. На всичко съм съгласен, стига тя да не тормози Руслан, да не го кара да заминат и да не пречи нито на него, нито на Наталия да работят.

— Не ме приемайте като циник, но в тази ситуация най-доброто лекарство би била някоя страстна връзка. Съгласете се, Андрей Константинович, ако Яна се влюби в някого тук, в Москва, тя ще остави Руслан на мира и няма да се стреми да се махне. Как мислите?

Ганелин го погледна с любопитство, но Сергей долови в очите му лека сянка на погнуса.

— Младежо, разбирам мисълта ви. Но когато казах, че бих направил всичко, нямах предвид...

Сергей не го доизслуша, защото иззад завоя се показва Яна, бягаше към тях с невероятна скорост. И в ръцете ѝ нямаше никаква карта на автомобилните пътища.

— Нещо се е случило. — Сергей бързо се затича към нея. — Струва ми се, че са откраднали колата ви.

Дотичалата до тях Яна изглеждаше уплашена до смърт.

— Там... там...

Тя с усилие си поемаше дъх и не можеше да говори свързано.

— Какво има там? — настоятелно попита Зарубин. — Колата ли са откраднали?

— Не... колата... на мястото... там има пистолет...

— Къде? Какъв пистолет?

— Не знам, аз не разбирам... В жабката... Видях го... уплаших се...

Господи, та тя е още съвсем дете! Видяла пистолет и се уплашила. Същинска детска градина, ей богу.

Сергей отиде до скамейката, здраво хванал Яна за ръката.

— Андрей Константинович, имате ли оръжие?

— Какво оръжие?

— Ами някакво. Хладно или огнестрелно. Например пистолет или револвер. Без значение.

— Не, за какво ми е? А нямам и разрешително.

— Но Яна казва, че в колата ви има пистолет.

— Глупости! Това не може да бъде. Откъде ще се вземе там?

— Видях го с очите си, Андрей Константинович! Бръкнах в жабката за картата и той беше там...

— Яна, да не ви се е сторило? — търпеливо попита Зарубин. — Може да е просто някакъв метален предмет. Ние преди малко разговаряхме за престъпления, за убийства, може да ви се е привидяло.

— Абе не ми се е привидяло! — истерично закрещя тя. — Извадих го, държах го в ръцете си!

Ганелин рязко стана и решително тръгна към „Покровка“.

— Да отидем да видим. Това е някакво безумие.

Сергей, все така стиснал ръката на Яна, послушно тръгна след него.

— Дай ми ключовете — рязко каза Андрей Константинович, когато и тримата се озоваха при колата.

Яна покорно разтвори потната си, трескаво стисната длан и му подаде ключовете на колата. Ганелин отвори предната врата откъм пътническото място.

— Лично ли ще погледнете? — ядно попита той Сергей. — Или ще ми се доверите?

— Ако нямате нищо против, ще погледна.

Сергей внимателно отвори жабката и надникна вътре. Обикновените вещи на автомобилиста: карти, аудиокасети, ръкавици, сгъваем чадър, калъф за очила, два пакета дъвки... И пистолет.

* * *

Настя Каменская реши да не се отдалечава много от дома на Воронова. По-добре да почака обаждането на Сергей Зарубин, който ще ѝ разкаже какво ново и интересно е научил, а после да реши трябва ли да се върне, за да разговаря още веднъж с Руслан. Излезе на „Садовое колцо“, сложи си очилата и започна да оглежда околните сгради и да търси място, където би могла с удоволствие да прекара известно време. На отсрещната страна видя китайски ресторант и си помисли, че би могла да продължи познанството си с вкусните ястия, с които я бе гощавал Коротков. „Между другото, за Коротков — сети се тя. — Къде смята да вечеря днес? При мен или на друго място? Ако е при мен, трябва да помисля за продукти. Рибата по гръцки стана

страхотна, вярно, но това, което остана след закуската, явно няма да му стигне, а пък за двама ни да не говорим“.

Тя извади от чантата си телефона и се обади на Юра. Коротков беше в службата.

— Аз пък мислех, че си на среща с твоята красива актриса — учудено проточи Настя. — Нали смяташе да ходиш при нея.

— Не стана така. Ами ти къде си?

— Току-що излязох от Воронова.

— Има ли нещо?

— Засега нищо съществено. Но до довечера, надявам се, ще има. Юра, какви са ти планове за вечерта?

— Защо? Решила си да си доведеш любовник ли? — ехидно хихикна Коротков.

— Аха, трима, че дано ми стигнат. Глупак. Питам те в смисъл на вечеря. Ако ще бъдеш вкъщи, да се погрижа за продукти.

— Не се притеснявай, приятелко. За довечера още не съм наясно, но ако дойда при теб, ще донеса лапачка. Съвестта ми се пробуди. Когато си спомням вчерашния ти трудов подвиг, се изчервявам от срам. Но при всяко положение ще ти се обадя предварително.

Така, един проблем по-малко. Настя прибра телефона в чантата си и продължи огледа на околността. Ами това какво е? Май ирландски бар, който знае защо наречен „пъб“. Е, точно там ще влезем. В бара навярно не е така помпозно и разнообразно — в смисъл на кухня — като в ресторант, но пък със сигурност има виенско кафе, с огромен калпак от бита сметана.

Пъбът оправда надеждите ѝ. Настя старателно изучи менюто, но разбра, че след двете свръхобилни закуски дори не ѝ се мисли за ядене, затова си взе само кафе и сок. Тя се стараеше да се съсредоточи и да мисли за делото, но мислите ѝ, който знае защо, постоянно се изместваха към странични теми. В частност към Коротков. Още няколко дни — и той ще се нанесе в свободния апартамент на своя приятел. Тя пак ще остане сама. Хубаво ли е това или лошо? Настя обичаше самотата и никога не скучаеше; преди да се омъжи, дълги години живя сама, а и след като се омъжи, прекарваше в компанията на съпруга си далеч не всяка вечер, тъй като той работеше в Подмосковието. Да живее сама не беше нещо ново за нея. И когато на хоризонта се появи Коротков със своя семеен проблем и плахия скрит

намек за молба да пренощува при нея, Настя сама му предложи своето гостоприемство, но същевременно вътрешно изтръпна, като си представи предварително колко ще я дразни необходимостта да прекарва вечерите си, да спи в едно помещение и да закусва с отдавна познатия, по другарски обичан, но всъщност чужд мъж. Че и да го храни, с други думи — да готви, което ѝ се струваше вече съвсем неприемливо. Но Юрка живя при нея цяла седмица и не се случи нищо катастрофално. Тя не откачи от раздразнение и не умря от пренапрежение, застанала край печката. Нещо повече, присъствието на Юрка вкъщи изглеждаше и се усещаше напълно хармонично, просто като продължение на работния ден и служебната обстановка. Ако Коротков си живееше вкъщи или на някое друго място, те двамата щяха да седят на „Петровка“ до късно вечерта и да обсъждат същото, което обсъждаха в уютната кухня. И когато Юра най-сетне се изнесеше, щеше да ѝ бъде мъчно... Тя ясно разбра това вечерта, когато Коротков не се прибра, а остана у Ирина Савенич. Да, да, колкото и да е странно, той ще ѝ липсва. И после, неговото присъствие волно или неволно кара Настя да бъде домакиня, макар и не в пълна степен, но поне отчасти. Да готви, да пазарува, да мие съдовете, с една дума, да прави всичко, което винаги вършат нормалните жени и което никога не е правила тя — във всеки случай в продължение на цяла седмица. Периодично, веднъж в месеца — да, но всеки ден... И което е най-учудващо, тези задължения се оказаха не бремене, не тягостна повинност, а внесоха приятно разнообразие в живота ѝ, което пък Настя изобщо не беше очаквала.

Докато посрѣбваше през сламката прясно изцедения портокалов сок, раздвижвайки мозъчните си гънки с бавни, спокойни мисли, Настя лениво оглеждаше посетителите на бара. Вече за кой ли път, плъзгайки поглед по масата до прозореца, тя срещна ответния внимателен поглед на посивял мъж с младолико лице. Защо я оглежда той? Може би се познават? Настя напрегна паметта си, но така и не си спомни, младоликото красиво лице с ясно очертани вежди ѝ изглеждаше чуждо. „Не, едва ли сме се срещали някъде, прекалено красив е този мъж, не бих го забравила“ — реши тя.

Настойчивият поглед я тревожеше все повече и повече. Дори кафето ѝ изглеждаше не толкова вкусно. За да отпъди тези мисли, тя извади бележника, химикалката и очилата си и се опита да свърши

малко работа. И така, с какво разполагаме? Първото и най-важното: Яна Нилская е имала сума ти възможности да се среща с някого тайно от съпруга си. Първо, нейните пътувания с шофьора Теймураз Инджия. Доказани са най-малко два случая, когато тя е слизала от колата и е прекарвала неизвестно къде и как по час и половина — два. В единия случай е била някъде тук, близо до метростанция „Смоленская“ и дома на Воронова (тоест дома на Ганелин), във втория — на проспект „Мир“, в ресторантче, в компанията на едър пълен мъж на петдесетина години (пак, предполага се, Ганелин). Може да е имало и повече такива случаи, но и тези двата са напълно достатъчни, за да си съставим общо впечатление. Второ, Яна е оставала без никакъв контрол в часовете, когато съпругът ѝ е отивал у Воронова, за да работят върху сценария. Освен това, от думите на Ирина Савенич, Руслан Нилски и самата Воронова е известно, че когато Руслан се е намирал у Наталия Александровна, Яна постоянно е звъняла там под най-различни предлози. Воронова смята, че това е било поради ревност: Яна безумно ревнувала мъжа си от Ирина, това не било тайна за никого, на ревността на младата жена тайничко се присмивала цялата снимачна група. Но нали ситуацията може да се погледне и от друга страна: Яна се е обаждала, за да знае със сигурност къде се намира съпругът ѝ в момента, дали е все още у Воронова, или си е тръгнал за вкъщи. И такъв поглед е напълно оправдан, ако предположим, че Яна си е намерила любовник в Москва. Ганелин? Или все пак някой друг, който специално се е запознал с Яна и я е въвлякъл в игрите си, за да се справи по-лесно с Тимур? Ами ако разгледаме и трети вариант: този „някой друг“ е именно Ганелин? Защо не? Друг е въпросът, че на пръв поглед Андрей Константинович няма защо да убива горкия шофьор, но така е именно на пръв поглед. Ако не знаем нещо, това не означава, че нещото не съществува...

Настя рисуваше квадратчета, вписваше в тях имена, чертаеше стрелки, обозначаващи връзките между обектите и събитията. Така мислеше по-лесно.

— Може ли да ви почерпя с чашка кафе?

От изненада Настя изтърва химикалката, дори без да успее да съобрази, че добре познава този глас. Пред нея, леко приведен, стоеше началникът на едно от главните управления при Министерството на вътрешните работи — генерал Заточни.

— Иван Алексеевич, вие?!

— Защо, не си ли приличам?

— Не очаквах да ви видя на такова място... Кой знае защо, съм си мислила, че генералите не ходят там, където ходят простосмъртните. Сигурно е неприлично да ви питам какво правите тук?

— Същото, каквото и вие. Ето, сега ще седна на вашата маса, ще си поръчам кафе и сок и по нищо няма да се различавам от простосмъртен подполковник.

— Ау, толкова се радвам, че ви виждам! — искрено се усмихна Настя, най-сетне повярвала, че това не е сън и пред нея наистина е Заточни, когото тя бе свикнала да вижда или с генералска униформа в служебния му кабинет, или по анцуг по време на утринни разходки в Измайловския парк. Облечен в прекрасно скроен елегантен костюм, и то в интериора на ирландския пъб, той изглеждаше съвсем различен, необичаен, дори плашещо необичаен, но невероятно привлекателен.

Настя нито за миг не се съмняваше, че Иван Алексеевич е дошъл тук с дама. С никакви други причини тя, познавайки характера и навиците на генерала, не би могла да си обясни неговото появяване тук в неделя, посред бял ден, в едно много прилично, скъпо, но все пак питейно заведение. Машинално потърси с поглед спътничката на генерала, но отново се натъкна на красивото лице на младоликия белокос мъж. Този път мъжът се усмихваше. „Край, драги — ехидно си помисли тя, — свършиха твоите безцеремонни погледи. Сега си имам кавалер“.

— Но защо стоите, Иван Алексеевич? Сядайте, ето, сервитьорът вече идва към нас.

— Извинете, Настенка, но аз не съм сам...

„Ама разбира се, така си и знаех. И къде е вашата хубавица, другарю генерал? Дайте я тук, запознайте ни. Умирам от любопитство да видя жената, която е успяла да пробие бронята на вашия ергенски живот“.

— Ако не ви смущава присъствието на двама проядени от молци старци, ние с удоволствие ще се присъединим към вас — продължи междувременно Заточни, като я гледаше с жълтите си тигрови очи, излъчващи топла слънчева светлина.

„Значи не е с хубавица... Жалко. Щеше да бъде интересно да я видя“.

— Разбира се — приветливо отвърна тя, — извикайте вашия спътник.

Заточни се обърна към прозореца, направи канещ жест с ръка и белокосият мъж, грейнал в усмивка, стана и дойде при тях.

— Настенка, позволете ми да ви представя моя стар приятел, съученик от милиционерската школа, генерал-майора от милицията Василий Иванович Турялов. Вася, представям ти хубостта и гордостта на Московското криминално управление, моя любим детектив подполковник Каменская.

Настя учтиво се надигна и подаде ръка:

— Много ми е приятно.

Турялов... Началник на управление на вътрешните работи в една от приволжките области. Тя знаеше това фамилно име, но човека не беше виждала. Или все пак го бе виждала и именно затова той я оглеждаше толкова откровено? По дяволите, колко неудобно се получава! Е, да става каквото ще, няма да я убият, ако попита я!

— Василий Иванович, а защо вие ме гледахте през цялото време? — попита тя. — Вече дори смятах да започна да се притеснявам.

— Така ли? Аз пък мислех, че аз ще трябва да се притесня.

Гласът на Турялов се оказа неочаквано висок, а говорът му — бърз, заоблен и ромолящ като потекло по камъчета ручейче, което никак не отговаряше на неговата кинематографично мъжествена външност. Василий Иванович чевръсто пое инициативата, даде поръчка на търпеливо чакащия сервитьор, седна до Настя и бодро поде разговор.

— Само си представете моето положение. Преди няколко години бях в Москва, в управлението на Иван, и докато сновях по коридорите и решавах своите проблеми, на няколко пъти се сблъсках с вас. Веднага ми направихте впечатление и ви запомних, сторихте ми се ужасно строга, недостъпна и много красива.

— Сериозно?! — Настя се облеци от почуда. — Не може да бъде. Бъркате нещо, Василий Иванович. Аз наистина работех в управлението при Иван Алексеевич и наистина често изглеждам много занесена, когато усилено мисля за нещо. Някои хора приемат това като строгост и недостъпност, случвало се е. Но на никого, никога и при

никакви обстоятелства не бих могла да се видя много красива. Сигурно е била някоя друга.

— Вие сте били, Настенка, вие — потвърди през смях Заточни. — Тогава Вася ви посочи и на мен отдалеч и ме попита каква е тая нова мацка в моята кантора. Много сте му легнали на сърце, развълнували сте го до дъното на душата му.

— Я стига — смути се Настя, — не ме карайте да се изчервявам.

— И ето на — невъзмутимо продължи да ромоли Турялов, — сега пристигам в Москва за петдесетгодишнината на един наш общ колега, уговаряме се с Иван да се видим предварително, час-два преди банкетата, та да си побъбрим на спокойствие, все пак отдавна не сме се виждали, а на банкет нали знаете как става — настаняват те по различни краища — и толкоз... С една дума, отседнал съм в „Белград“, точно отсреща, а банкетът ще бъде в „Прага“, та Иван предложи да се срещнем и да поседим в този пъб — хем е близо до хотела ми, хем до банкетата. И представете си, идвам на посоченото място и какво виждам там? Виждам жената, която работеше при Иван. Нещо повече, жената, за която са ми казвали, че самият Заточни я е канил на работа и дълго я увещавал. А хората, които ми го бяха казали, при това се подхилваха гадно и многозначително — сиреч, прекърши се Иван, привлече си по-близо любовницата, та да му е по-удобно да се виждат. Е, и какво трябваше да си помисля, когато ви видях тук?

— Какво? — глупаво попита Настя. — Какво толкова особено трябваше да си помислите?

— Говори, говори, Вася — насърчи го Заточни, — да не ти мигва окото, кажи си всичко.

— Ами помислих си, че Иван ви е определил среща тук.

— Но и така да беше, какво лошо има? Нещо си измъдрил, Василий. Или не си казал всичко?

— Чакай, разбира се, че не е всичко — живо реагира Турялов. — А как разсъждавах аз? Като нормален средностатистически мъж, който цял живот активно е обичал жените, включително омъжените. Ние с теб, Иване, не бяхме се виждали четири години, именно откак тогава идвах в твоето управление. Стари приятели винаги имат за какво да си поговорят, какво да си спомнят, за кого да поклюкарстват. На такива срещи човек обикновено не води съпруги и приятелки. Нали е така? Така е. И не щеш ли, виждам, че освен на мен, си определил среща тук

и на дамата, за която ми бяха намеждали в съответния контекст. Защо? Защо тя ще присъства при разговора ни? Тя няма никаква работа тук. На банкета не е поканена, знам го определено, показвах ми списъка на гостите. Обяснението може да бъде само едно: между вас, приятели, любовта е толкова страстна, че използвате всяка свободна минутка, за да се видите, да поседите заедно, да размените поне две думи. И като се опирам на своя богат житейски опит, си правя извода, че в тази ситуация аз съм абсолютно излишен. Тоест, вие ще се наслаждавате на взаимната си компания, а аз ще ви преча с моите глупави приказки и спомени. Как трябваше да се чувствам според вас, след като стигнах до този извод?

— Зле — през смях констатира Заточни. — Трябва да си се почувствал от зло по-зло, аналитик такъв. Но сега се успокой, нали?

— Естествено. Щом видях как Анастасия си изпусна химикалката и зяпна от почуда, когато ти се появи, разбрах, че не те е очаквала.

— Е, слава богу! А между другото, Настенка, за нас всичко е ясно, ами вие как се озовахте тук?

— На две крачки от тук живеят мои свидетели, трябваше да поговоря с тях. Седя тук и чакам сигнал, може да възникнат нови въпроси и тогава ще трябва да се връщам, затова реших да не се отдалечавам много.

— Ясно. Как е работата с новия началник?

— Ох, оставете — махна с ръка Настя. — Ако човекът не е Гордеев, това е завинаги. Ще трябва да търпя.

— Ще потърпите, скъпа моя, вече с нищо не мога да ви помогна. Ако беше малко по-рано, щях да ви предложа отново да дойдете при мен, но сега и аз съм без длъжност.

— Как?! — ахна Настя. — И вие ли?

— Вие се изразихте много сполучливо, така че ще се възползвам от вашата формулировка: когато един човек не е от Петербург, това е завинаги. За съжаление, аз съм кореняк московчанин, а при новия министър на мода са петербургчани. Така че засега съм изпратен на разположение на управлението по кадрите. Вие знаете какво означава това.

— Знам — тъжно кимна тя. — Но как така, Иван Алексеевич, та вие сте такъв специалист, изправихте на крака цялото управление...

Нима може така да се отнасят с кадрите?

— Всичко е за добро, Настенка, всичко е за добро, не е хубаво човек да се заседява дълго на едно и също кресло, това причинява застой в мисленето. Ето, сега ще се поогледам и ще си намеря занимание по сърце. Пенсията ми е генералска, стажът ми е трийсет и пет години, така че изобщо не съм зле. Между другото, какъв стаж имате вие?

— Чисто деветнайсет години, плюс половината време от следването в университета, тоест две и половина години, значи общо двайсет и една и половина.

— О, ами тогава и вие можете да се пенсионира! Не с пълна пенсия, разбира се, но все пак...

— Кой? Аз ли? — Настя се разсмя от сърце. — Какво говорите, Иван Алексеевич, от мен пенсионерка става ли! Ако нямате нищо против, ще поработя още.

От чантата ѝ зазвуча валс на Чайковски, Настя вдигна до ухото си малкия апарат.

— Къде си? — Гласът на Зарубин беше напрегнат и съвсем не закачлив.

— В центъра, до „Смоленская“.

— Можеш ли да дойдеш на „Покровка“?

— Мога.

— Ресторант „Настрадаин Ходжа в Хива“.

— Знам го. Какво се е случило при теб?

— В колата на Ганелин се намери пистолет. Ганелин се кълне, че го вижда за пръв път. Вече се обадох на следователя, той ще дойде сега с дежурна група.

— Какъв пистолет, Серьожа?

— „Макаров“. Схващаш ли каква история се завърта?

— Сега ще дойда.

Тя бързо се сбогува със Заточни и неговия приказлив приятел, остави на масата пари за кафето и сока и изскочи на „Садовое колцо“. Успя да хване такси почти моментално. Настя се свря в ъгъла на задната седалка и извади от чантата си бележника, където бе записала откъси от заключението на експертите за куршумите, извадени от трупа на Тимур Инджия. „На челната повърхност на куршумите се наблюдава деформация с размери... Формата и размерите на

деформацията за двата куршума са еднакви, което позволява да се направи вероятен извод, че въпросните куршуми може да са били изстреляни от оръжие, снабдено с допълнение към цевта, което може да е устройство за заглушаване на звука от изстрела... Двата куршума, иззети при провеждането на съдебномедицинската експертиза на трупа на гражданина Т. Г. Инджия, са съставна част от деветмилиметрови пистолетни патрони за пистолети «Макаров» и «Стечкин». Въпросните куршуми, 9-калиброви, може да са били изстреляни от пистолет «Макаров» или от друго оръжие с аналогични параметри“.

Какъв е този пистолет „Макаров“, който е намерил Зарубин в колата на Андрей Константинович Ганелин? Нима е същият, с който е бил убит шофьорът Тимур? Но защо е в колата? Защо Ганелин го е носел със себе си? Защо не се е отървал от оръжието? Нали не е пълен идиот... Не, поне на идиот съпругът на Наталия Воронова никак не прилича. Този пистолет определено е друг, просто съвпадение. Ганелин е бизнесмен — вярно, не най-богатият в нашата страна, не е олигарх, но не е и беден. Не ползва лична охрана, а за всеки случай носи пистолет със себе си, знае ли човек. Вероятно няма разрешително, но това не е голям грях, във всеки случай — в сравнение с убийство. А да се снабдиш с пистолет в наши дни е от лесно по-лесно, трябва само да знаеш къде да отидеш и какво да кажеш.

Ами ако все пак пистолетът е същият?

ГЛАВА 12

— Много съжалявам, Андрей Константинович, но ще трябва да ви задържа — беше непреклонен следователят Гмиря.

Настя прекрасно го разбираше. Какво друго решение можеше да вземе той, след като редом стоеше човекът, в чиято кола беше открит пистолет от същата марка, фигурираща в заключението на експерта? Да се разбере дали това е същият пистолет, или просто е като онзи, може едва след още една експертиза, а тя не се прави за пет минути. Освен това е нужна и дактилоскопична експертиза, която ще може да отговори на въпроса дали господин Ганелин е държал в ръцете си въпросния пистолет. Ако по оръжието бъдат открити следи от неговите ръце, твърдението, че Андрей Константинович за пръв път вижда този пистолет, ще се окажат празни приказки. Но най-смешното е, че дори да не се намерят такива следи, това пак няма да снесе подозренията от съпруга на Наталия Воронова, защото да избършеш повърхността му е проста работа.

В кабинета на следователя беше задушно, прозорците бяха със западно изложение и от три часа следобед слънцето щедро огряваше малкото помещение.

— Това е просто безумие! — възмущаваше се Ганелин. — Всичко разбирам, изехте от колата ми оръжие, трябва да се прави нещо по въпроса, но защо при това аз трябва да седя в килия? Пуснете ме вън, няма къде да се даяна, няма да избягам. Искате ли да подпиша за съответната мярка за неотклонение?

— Каква мярка? — уморено попита Гмиря.

— Домашен арест ли, как се казваше там...

— Андрей Константинович, такава мярка може да се приложи на заподозрян или обвиняем. За целта аз трябва да издам постановление за задържането ви в такова качество, а за постановлението са нужни основания, с които ще разполагам едва след експертизата.

— А какъв съм аз тогава?

— Засега сте задържан. Задържам ви по силата на член сто двайсет и втори от Наказателнопроцесуалния кодекс като лице, у което е намерен пистолет, по външни признаци сходен с издирван такъв във връзка с извършено убийство.

— Но нали ви обяснявам, аз за пръв път виждам този проклет пистолет! Някой ми го е подхвърлил.

— Кога? При какви обстоятелства?

— Не знам...

— Ето, виждате ли, и аз не знам. Вие настоявате да ви вярвам просто защото така казвате, но аз не съм ви приятел, не съм ви съпруга, аз съм следовател. Не мога да ви вярвам просто така, трябва ми доказателства. Разбирам вашето негодувание, но нищо не мога да направя. Вие ми казахте, че сте отворили жабката тази сутрин, сложили сте вътре сгъваем чадър и сте извадили панела на касетофона, нали така?

— Да.

— И не сте видели там никакъв пистолет.

— Не съм.

— Следователно той или е бил там, но вие не сте го забелязали, или някой го е подхвърлил, докато колата ви е била на паркинга край Коломенское.

— Не бих могъл да не забележа пистолета. Вече ви обясних, че сутринта сложих там чадъра, а после рових в жабката, търсих касета, която исках да слушам по пътя. Ако пистолетът е бил там, непременно щях да го видя.

— Добре, значи са ви подхвърлили пистолета, докато вие с Яна Генадевна сте се разхождали из парка. Разбира се, ако допуснем, че казвате истината.

— Истината казвам! И после, защо непременно в Коломенское? Със същия успех може да са го подхвърлили, докато колата беше паркирана на „Покровка“.

— Андрей Константинович, нашите служители разпитаха портиера и охранителя на ресторанта, пред който е била паркирана колата. Никой не се е приближавал до нея, не се е опитвал да я отключи и алармата не се е задействала. Значи остава само Коломенское. За да се потвърдят вашите думи, трябва да получим

показанията на хората, които работят на паркинга в Коломенское. Само в този случай аз вероятно ще мога да ви пусна да си отидете вкъщи.

— И кога ще стане това?

— Трудно ми е да кажа, според късмета ви. Вържете се с търпение, моля.

Този диалог с малки вариации се повтаряше вече поне трети път. Ганелин не разбираше (или се преструваше, че не разбира?) защо го подозират в нещо.

Следователят търпеливо обясняваше защо не може да го пусне да се прибере вкъщи. Андрей Константинович каза, че в неговия мерцедес е монтирана система „Алигатор-990“, която включва аларма и имобилайзер. При отваряне на колата алармата се задейства и в течение на около 40 секунди се разнасят добре известните на всички звуци. После настъпва блажена тишина. Ако някой сполучливо избере момент, в който служителите на паркинга не са наблизо, той може да отвори колата и да пъхне в нея всичко, което пожелае, после да затвори вратата и спокойно да си тръгне. Един ревящ с цяло гърло автомобил, около който не се навърта никой, обикновено не буди подозрения: всички знаят, че алармата често се задейства от удар или дори от преминал наблизо многотонен камион. Докато собственикът на колата лесно може да разбере, че някой е обезпокоил съкровището му, защото при изключването на сигнализацията трябва да се разнесе двоен сигнал. Ако пък той, не щеш ли, се окаже троен, това ще е знак, че някой е отварял колата без знанието на собственика. Освен това монтираният на таблото светодиод ще започне да мига и по броя на светлинните сигнали също може да се определи, че нещо не е наред. Лошото обаче беше, че нито Ганелин, нито Яна Нилская можеха да отговорят със сигурност на въпроса колко звукови сигнала — два или три, е издал белият мерцедес, когато са изключвали алармата на паркинга в Коломенское. Яна изобщо не знаеше за тези тънкости и не беше обърнала внимание на сигналите. А Андрей Константинович каза, че просто извадил дистанционното и натиснал копчето, когато бил на около четирийсет метра от колата, при което бил увлечен в разговора със своята спътничка, а точно тогава покрай тях минал и автобус, който заглушил всичко възможно наоколо. Освен това Ганелин не се качил в колата веднага, при него дошъл служителят от паркинга и Андрей Константинович му платил. По времето, когато

таблото се озовало пред очите му, светлинният сигнал вече е уведомил за всичко, за което е трябвало да уведоми, и кротко си е почивал.

Разпитаните поред Ганелин и Яна Нилская дадоха абсолютно еднакви показания, но това не убеди в нищо нито следователя, нито оперативните работници. Първо, те може да са се наговорили. Второ, Ганелин би могъл да лъже, може той да е сложил пистолета в жабката и прекрасно да е знаел за неговото съществуване. За изясняване на ситуацията трябваше да търсят служителите от паркинга.

За да ги разпитат, натам тръгнаха Настя и Сергей Зарубин. Всъщност на Настя никак не ѝ се ходеше толкова надалеч, защото разбираше, че ще се наложи да работи сама. Зарубин трябваше да се отбие вкъщи за багажа си и да тръгне за летището. Но тогава се появи Афоня... По какъв начин беше научил за пистолета „Макаров“ у съпруга на Наталия Воронова — не беше ясно, но фактът си оставаше факт: пред „Настрадаин Ходжа“ спря кола и от нея слезе лично Вячеслав Михайлович. Лицето му сияеше от задоволство и увереност в благополучния изход от всички възможни житейски перипетии.

— Браво — снизходително потупа той Настя по рамото, — когато искаш, можеш.

„Аз нямам нищо общо с това“ — понечи да отговори тя, но не можа да продума: сякаш скомина стегна челюстта ѝ. То се знае, дотърча приятелчето още щом подуши реална възможност да пипне Ганелин. Защо ли така се е прицелил в него? Впрочем Андрей Константинович е нееднозначна фигура, спор няма. За това говори и разказаното от Серьожа Зарубин, и всичко, което тя сама научи за него, и наличието на пистолета, по повод на който Ганелин не може да обясни нищо разумно. Но така явно, като кон с капаци, да се втурва по посока на една версия и без каквито и да било основания да отхвърля останалите, може само един ограничен човек — Настя беше убедена в това. Всички версии имат право на съществуване, докато не бъдат опровергани от железни аргументи — правило, предадено ѝ от Гордеев. И именно така бе свикнала да работи тя през дългите години в милицията.

Междувременно началникът поздрави Гмиря и по това с какво небрежно-презрително кимване Афанасиев посочи застаналия на две крачки Ганелин, се разбра с какъв тон смята да разговаря с него. Настя почувства, че още малко — ще избухне и ще започне да се държи вече

съвсем неадекватно. Не, по-добре веднага да тръгне за Коломенское, да разпита всички служители на паркинга, да ги накара да си спомнят всичко: до последната минута и последната подробност. И напук на Афоня, да намери свидетели, чиито показания ще бъдат в полза на Ганелин. Андрей Константинович ѝ е безразличен, тя не смята да го защитава заради лични симпатии. Но колко мрази Афоня...

— Сержожа — прошепна тя, като придърпа Зарубин настрана, — помоли експерта скришом да снима Ганелин с полароида си.

— Защо?

— Ти нямаш време да дойдеш с мен в Коломенское, така че ще отида сама, а ти вземи снимката и прескочи до проспект „Мир“, покажи фотографията на онази лелка, която е видяла Яна в ресторанта с мъж.

— Мислиш, че не е бил той ли?

— Защо да се напъвам да мисля, когато можем да научим със сигурност? — усмихна се Настя. — Трябва да си пазя мозъка, не е нужно да го амортизирам напразно.

След десет минути двамата вече се отдалечаваха от мястото, където продължаваше да работи дежурната група. Някъде по средата на пътя им към метрото телефонът в чантата на Настя започна да издава звуци, напомнящи токатата в ре минор на Бах.

— Това е Коротков — каза тя, откопча чантата и извади телефона. — Юра, ти ли ни изпя на Афоня?

— Защо, той дойде ли вече?

— Ами да. Благоволи да ме похвали, така че днес ще празнуваме.

— По дяволите, тъкмо исках да те предупредя, че тръгва към вас. Как е долетял толкова бързо?

— Вероятно на крилете на любовта. Защо му каза?

— Ася, бях длъжен да му докладвам, все пак е началник. Ти сега там ли си?

— Вече не, тръгнах към метрото. Отивам в Коломенское.

— Ще дойда с теб. Чакай ме на Лубянка, пред изхода на метрото, ще бъда там след петнайсет минути.

Настя доволно се усмихна. Много добре, двама е по-лесно и по-весело, а с колата, макар и толкова вехта и сто пъти кърпена, е по-удобно, отколкото с метрото, особено когато ще трябва да се връщат след няколкото часа, прекарани на крак.

— А ти как разбра, че е Коротков? — не сдържа любопитството си Зарубин. — Подушваш ли го?

— Чувам го — засмя се тя. — Номерът на Юрка е свързан с определена мелодия. Когато човек работи, е важно да разбира кой му се обажда: съпругът от Америка, началството с умните си указания или родителите с въпроси какво е ял на обяд.

— Умно! — възхити се Сергей. — Значи и за Чистяков имаш отделна мелодия?

— Естествено. За Чистяков, за Юрка, за родителите ми и дори за Афоня. Всички останали ми звънят с валса на Чайковски. Искаш ли отделна мелодия и за теб?

— Хайде. От какви мелодии мога да избирам? За мен искам нещо весело, да отразява душевната ми същност.

— Добре. Ти ще ми звъниш с песента на Херцога *La donna e mobile*... Става ли?

— Прекрасно.

* * *

Настя и Коротков тъкмо слизаха от колата, когато се обади Зарубин.

— Слушай, Павловна — заговори озадачено, — моята лелка не разпозна Ганелин. Казва, че мъжът, който е бил с Яна, е изглеждал съвсем различно. Нищо общо между двамата, казва.

— Прекрасно! Благодаря, Сержик.

— За какво ли има да ми благодариш... Ако тя беше го разпознала, щяхме да сме сигурни, че Яна има връзка с Ганелин. А така... иди, че търси. Добре — въздъхна той в слушалката, — аз ще бягам, че да не закъснея за самолета. Ако има нещо, ще ти звънна.

Значи нашата малка Яночка е прекарвала времето си в компанията на неизвестен мъж на средна възраст, едър, пълен. Кой може да е бил? И защо мъжът ѝ — Руслан, не знае нищо за това? Всъщност не е и нужно да знае, ако Яна е завъртяла любов с този човек. И е ясно, че тя няма никакво желание да разказва за това на всеки. Но нали този човек може да се окаже и случаен познат. Видял е в ресторанта хубавичка млада жена, седнал е при нея, побъбрили са,

опитал е да я ухажва, може би дори ѝ е оставил телефонния си номер, но само толкоз. Или я е срещнал на улицата, заприказвал я, запознали са се, може да я е поканил на обяд. А тя не е отказала. Скучно ѝ е, за пръв път е в Москва, душата ѝ жадува за развлечения и приключения — е, защо тогава да не обядва с нов познат? Особено ако той ѝ се е представил за крупен бизнесмен, банкер или с нещо друго, не по-малко „престижно“ за младата провинциалистка. За разкриването на престъплението тази информация не допринася с нищо, а може да навреди твърде съществено на отношенията с мъжа ѝ, затова Яна си мълчи.

Паркингът край парка музей Коломенское се обслужваше от двама младежи по на двацет и осем — трийсет години. И двамата имаха сини от татуировки ръце, бяха късо подстригани и небръснати. По пътя Коротков предупреди Настя, че всички паркинги в южната част на Москва се държат от групировката на авторитет с прякор Гога Сухумски, затова в тях работи съответният контингент. В никакъв случай разговорът не бива да се води така, че да излиза, сякаш служителите нехаят за задълженията си, не пазят добре колите, отлъчват се задълго и не обръщат внимание на задействани аларми на автомобилите, за чието наглеждане им се плаща. Това, разбира се, не е платен охраняем паркинг, така че те не носят отговорност за сигурността на колите, но тук е важна конкуренцията. Платеният паркинг е на триста метра оттук, той е по-неудобен, защото е малко по-далече от входа на парка, но пък се смята за по-сигурен. И съответно е по-скъп. На охраняемия паркинг по тези причини има много по-малко коли, отколкото на евтиния. Но разнесе ли се слух, че с колите, оставени на паркинга, се случват неприятности, автомобилистите ще престанат да пестят време, пари и сили и ще предпочетат охраняемия паркинг, който се намира не в ръцете на Гога Сухумски, а на съвсем други хора.

— Здравсти, момчета!

Коротков с уверен жест подаде ръка първо на единия, после на другия младеж. На тях не им оставаше нищо друго, освен да отвърнат на ръкостискането.

— Момчета, помагайте да си върна мангизите. С едно аверче се хванахме на бас на сто долара...

По-нататък Юра изсипа сума ти небивалици за аларми, които се задействали по някакви абсолютно немислими признаци. Настя, която нищо не разбираше от електронни устройства, осигуряващи сигурността на автомобилите, отначало го разбираше през дума, после през фраза, докато накрая съвсем изгуби нишката на повествованието. Синеръките момчета обаче разбираха Коротков много добре, кимаха в знак на съгласие и с целия си вид показваха, че вземат присърце сериозността на проблема. Помежду им се завърза оживен разговор, в който току се мяркаха думите „Клифърд“, „Лазерлайн“, „Престиж“, „Ескалибур“, „светодиод“. И накрая, след двайсетина минути, Настя чу текст, състоящ се изцяло от познати й думи:

— Ами ето, днеска на оня белия мерс се задейства, помниш ли?

— Това беше, когато предавахме кинтите, нали?

— Ъхъ. Излязохме, погледнахме — всичко чисто, никой наоколо, а колата реве като луда.

— Точно така, спомням си. Тогава си помислих, че може да са взели нещо от колата, та като дойде собственикът, ще вдигне скандал. А той — нищо.

— Вярно, така беше. Аз следях кога ще дойде собственикът. Наглед колата си беше наред, вратите затворени, стъклата здрави. Но нали ние знаем, че ако колата е била отваряна, собственикът ще види, когато изключва алармата. Ще се развика! А той нищо, представяш ли си? Най-спокойно си плати, и окоето му не мигна. Това значи, че алармата се е задействала както обикновено. Така че всичко е мижи да те лажем — „два бипа“, „три бипа“... Никаква разлика — дали са отваряли колата или не. Сигурно са представили за италианска аларма някое китайско менте. Затова тя се задейства както й падне — или нищо не показва, или се включва, когато край нея прелети птица.

— Това е лошо — натъжи се Коротков, — значи ще трябва да дам стоте долара. Впрочем... слушайте, а може оня тип с мерса просто да не е забелязал, да не е обърнал внимание, а?

— Като нищо — веднага отговори едното момче. — Той беше с мацка, по-млада от него с двайсет, че и с трийсет години.

— Аха — потвърди другият, — точно така беше. Вървят и си чуруликат като гълъбчета. Още тогава си помислих: добре че е с женска — дори нещо да й има на колата, няма да писка много.

Коротков благодари за подробната консултация, прихвана мълчаливо застаналата настрани Настя под ръка и я помъкна към колата.

— Е, какво, приятелко, май твоят Андрей Константинович не лъже, всичко е било, както го е разказал. Вземай телефона и се обаждай на Гмиря.

Борис Виталевич Гмиря изслуша Настя спокойно, без да я прекъсва, зададе няколко уточняващи въпроса, а после все така невъзмутимо заяви, че не е склонен да пусне задържания Ганелин, преди да получи резултатите от балистичната експертиза. Алармата на колата му може да се е задействала не защото някой е отварял вратата, а по съвсем други причини. А пистолетът да е бил в жабката именно защото там го е сложил самият Ганелин. И докато няма пълна яснота по този въпрос, Андрей Константинович ще остане в ареста.

— Ясно — унило констатира Настя, след като поговори със следователя, — чувства се могъщата ръка на нашия Афоня. Определено той е притиснал Гмиря. Интересно, какво ли му е наприказвал?

— Мога да споделя. — Коротков запали двигателя и потегли от паркинга. — Днес вече чух от него тази скръбна повест. Всичко се върти около завода за производство на лекарствени препарати. Частта от Подмосковието, в която е разположен заводът, се контролира от азербайджанската групировка на Едик Юсубов, по прякор Старшия. Този прякор му е даден специално за да не го бъркат с Едик Вахрамов. Вахрамов при тях е Младшия, а Юсубов — Старшия. И ето че между Старшия и Ганелин се зародили някакви неразбирателства. Дали Ганелин не платил достатъчно за „чадъра“, дали изобщо не платил, когато дошъл поредният срок, дали поискал отсрочка, а после отказал да изплаща лихвите, с една дума, някаква такава история. А знаеш ли с какво се слави в своите кръгове Едик Старшия?

— Ако ми кажеш, ще науча — отговори Настя, която много внимателно слушаше Коротков.

— Едик Старшия се слави с това, че никога не коли кокошки, които носят не само златни, а дори най-обикновени яйца, защото обикновените яйца също имат цена. Той, между другото, по-рано е носел и друг прякор — Счетоводителя. Всичко пресмятал, включително разходите за автобус. Така че Старшия сметнал, впрочем

напълно разумно, че щом човекът не може да плати кеш, той може да отработи съответната сума с услуги.

— Ами да — кимна Настя, която вече се бе досетила накъде бие Коротков, — защо да плаща десет хиляди долара на килър, когато може да възложи на длъжник да го направи. И с какво Тимур Инджия е попречил на Едик Старшия? Нали момчетата разработваха това направление — Инджия не е имал общо с нито една групировка.

— Че не е имал, не е имал, но си е позволил нахалството да преспи с любимата любовница на Едик. Хем не просто е преспал, но и я е заразил с нещо неприлично. Естествено това дълбоко възмутило Едик. Разправят, че веднъж Едик си прекарвал времето приятно в ресторант в компанията на близки и съратници по борба, където наели цяла зала. А в съседната зала с две приятелчета гуляел Тимур. Любовницата на Старшия отишла, пардон, до тоалетната, поради което трябвало да мине през съседната зала, точно покрай масата, на която седял Тимур. Той почувствал как стрелите на Амур го пробождат силно в самото сърце и хукнал през хола подир момичето на своите мечти. Вече в какво точно странично помещение са се съвкуплявали, не знам, но и двамата доста се забавили. Не с час, разбира се, но не и с минута. Момата излъгала нещо патрона си, на което той, нали бил пиян, повярвал — дали нещо за диария, дали за скрофулоза... А след ден-два някой изпял на Старшия, че видели гаджето му заедно с Тимур точно по времето, когато тя, според легендата ѝ, би трябвало да е седяла плътно на гърнето. И малко по малко работата се разнишила. Едик сменил физиономията на момичето, но не капитално, а разумно, та още да може да се използва — нали ти казвам, пресметлив човек. А за оскърбителя като нищо може да е поръчал убийството, това му е в характера.

— Почакай, Юра, може да го е поръчал или ти със сигурност знаеш, че го е поръчал?

— Аз, приятелко, изобщо нищо не знам, освен факта, че Едик Старшия наистина съществува, че наистина контролира въпросната част от Подмосковието, където се намира заводът на Ганелин, и наистина има характер, какъвто ти описах. Всичко останало ми разказа нашият общ и пламенно обичан началник. И той си има източници.

— Но ти можеш да провериш всичко, нали? — настоя Настя.

— Бързо — не, не мога бързо. Нямам преки пътеки към Едик.

— А Афоня значи има... И откъде ли? В Москва е, кажи-речи, от вчера, а вече се е сдобил с източници в такава мощна групировка. Юра, как мислиш, може би Афоня наистина е добър агентурист, а? Може би има дарба и безпогрешен усет? Просто поради своята неприязън към него аз се старая да виждам само лошото, а не забелязвам качествата му.

— О, това е нещо ново — промърмори Коротков. — Вчера ти усвояваше ново ястие, а днес в главата ти се появиха нови мисли. Както казваше един от нашите лидери, важното е да започнеш. Какво ти става, приятелко?

Настя помълча. Беше минало съвсем малко време, откак днес бе разговаряла с генерал Заточни, а мисленето ѝ вече се бе променило.

— Представи си, че те заведат в апартамент и ти кажат: ако искаш, остани и живеј тук, ако не искаш — върви си. И те оставят там сам. За какво ще мислиш? — попита тя Коротков.

— Това какво е, тест ли? — В гласа му в равни пропорции се бяха смесили опасение, недоверие и любопитство.

— Не, обикновен въпрос.

— Ами ще се поогледам, ще помисля и ще реша дали да остана, или да си тръгна.

— А по-подробно? Какво може да те накара да си тръгнеш или да останеш?

— О, Аска, какво ли не! Какво се заяде сега? Може да не ми хареса цветът на стените или мебелите, или изгледът от прозореца. Или съседите да са прекалено шумни, да ми пречат да спя. Или да няма телевизор, а аз не мога да живея без телевизор.

— Ясно. А сега си представи, че са те завели в това помещение и са си тръгнали, като са заключили вратата. Не можеш да си тръгнеш. За какво ще мислиш на първо място?

— И по никакъв начин не мога да си тръгна, така ли?

— По никакъв. — Настя поклати глава, криейки усмивката си. — Такова е условието на експеримента.

— Тогава ще мисля как да оцелея в това заключено жилище. Ще проверя има ли продукти, работи ли телефонът. Ако нещо е повредено, ще мисля как да го поправа с подръчни средства.

— А ако мебелите не ти харесват или тапетите не са в цвят, който харесваш?

— Абе да вървят по дяволите! Нали и бездруго не мога да си тръгна, защо да обръщам внимание на глупости! Е, и какво следва от това? Защо са тези въпроси?

— Юра — направи пауза тя, извади цигарите от чантата си, — днес се видях със Заточни. Знаеш ли, че го свалят?

— Чух, че се канят, но още няма заповед. Защо?

— Ами затова. До днес бях сигурна, че всеки момент мога да отида при него, ако Афоня съвсем ме изтормози. Вратата не беше заключена, разбираш ли? А днес изведнъж научих, че не е така. Оказа се, че са заключили вратата — и аз не мога да отида никъде, ще трябва да мисля как да оцелея в това заключено жилище.

— Само недей да ме цитираш — ехидно забеляза Юра. — Още не съм станал класик. Значи ме излъга, приятелко? Кълнеше ми се, че никъде няма да ходиш в близко време, няма да ме зарежеш сам, а си въртяла очички, търсила си топло местенце. А аз, глупакът, ти повярвах, разчитах на теб!

— Юрик, не съм мислила да ходя където и да било, нали ти обещах. Но вътрешно бях спокойна, че има къде да отида. Помисли! Докато човек смята, че вратата не е заключена, че всеки момент може да я отвори, ако пожелае, той вижда в заобикалящото го повече лошото, отколкото хубавото. Погледът му е критичен, той не се страхува да търси недостатъците, защото знае: ако недостатъците надвишат някаква критична маса, ще стане и ще си тръгне. Спомни си собствените си думи, спомни си ги! Аз те попитах какво може да те накара да си тръгнеш или да останеш, а ти какво ми отговори? Че може да не ти хареса едно, второ, трето... Та ти не назова нито една причина, поради която може да пожелаеш да останеш. Дори не помисли, че в помещението може да намериш някакви добри качества, не, веднага заговори за недостатъците. Юрочка, човекът е устроен така, разбираш ли? Когато има осъзнаване на собствената свобода, свобода на избора, се изостря критичността, това е нормално, това е естествено. Когато няма свобода, човекът е принуден да се приспособява и критичността му пречи. За да оцелее, той трябва да се старае да не забелязва недостатъците и да акцентира на добрите качества, може би дори да ги измисля или силно да ги преувеличава. Е, приблизително същото става сега с моето отношение към Афоня.

— Добре, разбрах. Само гледай да не прекалиш, така че, не дай си боже, Афоня да излезе за теб по-добър от Житената питка.

— Не се тревожи — засмя се Настя, — това не може да се случи с Афоня. И все пак ми е страшно интересно откъде той има такива източници. Направо му завиждам, честна дума! Дори ти нямаш такива, хем си работил в Москва двацет години.

— Двацет и три — поправи я той.

— Да, дори двацет и три. Между другото, къде отиваме?

— У вас.

— А какво ще вечеряме?

— Сега ще купим нещо пътьом.

Настя погледна часовника си — почти осем вечерта. Денят още не е свършил, а тя има чувството, че вече трябва да е понеделник вечер, нали неделната сутрин беше толкова отдавна...

* * *

Поради плътния график на снимките всеки почивен ден на Ирина Савенич беше пълен с маса задължителни мероприятия. Трябваше да почисти апартамента, да изглади дрехите, които в течение на седмицата машината бе прала, да напазарува продукти, така че да ѝ стигнат до следващия почивен ден, да отиде при масажистката, при козметичката и на фризьор. Това беше програмата за всеки почивен ден, но освен това, през седмицата се бяха трупали и други задължения — към приятели, с които трябваше да се види, да честити на някого рожден ден и да поднесе подарък или просто да обсъди с някого нещо належащо; към покойни роднини и близки, за чиито гробове Ирина се грижеше вече дълги години; дори към колата — червения форд, който също изискваше внимание и грижи, а понякога и ремонт, особено след нанасянето на поредните бойни рани, които редовно се появяваха по лъскавите му хълбоци.

По природа неорганизирана и нехайна, Ирина разпределяше времето си най-малкото нерационално. Но почивните дни бяха нещо свято, тях тя изцяло подреждаше така, че през останалите да не мисли за нищо, освен за работата и удоволствията. За почивните дни не

планираше дори любовни срещи — съумяваше някак да вмести личния си живот в кратките часове между снимките и съня.

Криминалистът от Московското управление след прекараната съвместно нощ ѝ харесваше още повече и Ирина трябваше да положи сериозни усилия, за да не се поддаде на предложението му да прекарат тази неделя заедно. Той предварително знаеше, че в неделя няма да има снимки, и явно много разчиташе да си прекарат деня чудесно някъде сред природата. Жал ѝ беше да го разочарова, но принципът си е принцип. Задължителните мероприятия затова се наричат задължителни, защото не могат да се пропускат. За една актриса външността е нещо важно, а тя не успява да задели два часа за козметичката, още толкова за фризьорката и още един час за масажа по време на снимките.

След като приключи до обяд с чистенето и гладенето, Ира тръгна на поход за красота. Към седем вечерта излезе от салона, отново се качи в колата, усещайки с всяка клетка на масажираното си тяло свежест и бодрост, не без удоволствие погледна в огледалото порозовялото си и стегнато лице, докосна с ръце гъстите лъскави къдрици и си помисли, че денят ѝ бе прекаран ползотворно. Сега ще обиколи магазините, запълвайки багажника с нискокалорични продукти, с които е принудена да се храни, за да не надобелее. Лошо е, когато свободният от снимки ден се пада в неделя: в неделя не всички магазини получават стока, така че трябва да употребява много повече време за търсене на нужните неща, отколкото в делник. Но няма как. Ирина бодро се усмихна на отражението си, прибра огледалото в чантичката и завъртя ключа на запалването.

Търсенето на продукти жънеше променлив успех, но към девет часа тя успя да намери всичко, което бе планирала, включително немски пълнозърнест хляб, макарони от твърда пшеница, бисквити и бонбони за диабетици и няколко вида зелени салати. Сега беше точният момент да се обади на Наташа — ако те с Руслан са подготвили диалозите за близките снимачни дни, може да прескочи и да вземе текста. При цялото си лекомислие Ирина се отнасяше към работата си много сериозно, особено ако я снимаше Воронова. Още не беше истинска звезда и заставайки на площадката до известни актьори, не можеше да си позволи да не си знае ролята, инак това незабавно щеше да се отрази на репутацията на Наталия: веднага щяха да се

намерят мераклии да изкоментират, че Воронова снима Ира само защото са приятелки, че тая Савенич не струва като актриса и за нищо не я бива. Ирина не можеше да допусне такова нещо. Докато всички останали актьори, заети в сериала, получаваха текстовете на ролите си вечерта преди снимките, а понякога и непосредствено преди началото им, Ира, използвайки близостта си с режисьорката и сценариста, се стараеше да получи новия откъс от сценария преди всички, за да се подготви колкото може по-добре и да не се изложи.

— Натулечка — зачурулика тя, когато чу в слушалката гласа на Наталия, — аз съм. Какво става?

— Къде си?

— В колата. Минавам покрай метростанцията „Парк на културата“.

— Можеш ли да дойдеш?

— Тръгвам. Защо гласът ти е някак странен? Случило ли се е нещо?

— Всичко е наред. Идвай по-бързо.

Наталия затвори телефона рязко, с което остави Ира в пълно недоумение. Защо ли Наташа разговаря с нея така? Провинила ли се е Ира с нещо? Не, не, внезапно разбра тя, това е само заради Андрей и Янка. Отново са заминали двамата за целия ден. Направиха го в петък, в събота, а сега и в неделя. Как може, човек трябва да има поне капчица съвест! На коя съпруга би харесало това — мъжът ѝ да прекарва цели дни с младо сладурче. Разбира се, това не е характерно за Наташа, тя е толкова разумна, сдържана и не би ревнувала заради глупости. Руслан обаче може да се ядоса, с което да ядоса и Наташа. Той сигурно е започнал да беснее и е заразил с това и Наталия. Нищо, сега Ира ще отиде и ще ги строи всичките, първо Руслан — задето не владее емоциите си и изнервя Наташа, после самата Наташа — задето слуша този психясал глупак, а накрая, когато се прибере Янка, ще насоли хубавичко и нея.

Ето я и познатата сграда. Сградата, в която се е родила и в която прекара по-голямата част от живота си. А ето и Наташините прозорци на втория етаж, светят, отворени са. Ира натисна клаксона два пъти, колата издаде два отсечени сигнала. На един от прозорците се показва чорлавата глава на сина на Наташа — Альоша. Ирина му помахаше с ръка.

— Отваряй, идвам!

Тя вихрено изтича до втория етаж, дръпна към себе си тежката врата, втурна се в апартамента. Първото, което видя, беше бледият като платно Руслан, който с плътно стиснати устни стоеше наред хол с голям сак в ръцете.

— Какво става тук? — намръщи се Ира и погледна изпитателно Руслан, а после надникна през отворените врати към стаите.

Отнякъде се чуваха стъпките на Наташа — твърди, възтежки, бързи. Тропаха врати на шкафове. Създаваше се впечатление, че някой спешно заминава за някъде. Но кой и за къде? Нима Янка е притиснала Руслан и те смятат да се връщат в Кемерово? Каква мерзавка!

— Андрей Константинович е в милицията — каза Руслан.

— Защо? Какво се е случило?

— Намерили в колата му пистолет — като онзи, с който бил убит Тимур. Следователят казал, че няма да го пусне, докато експертизата не установи дали е същият, или не е. Ако не е, тогава ще го пуснат.

— А ако е същият?

— Тогава ще го арестуват. Засега само са го задържали, следователят казал, че могат да го държат до десет дни...

Излезе Наташа, съсредоточена, сериозна. Но Ирина не видя на лицето ѝ никаква паника. Наташа дори не беше пребледняла, във всеки случай изглеждаше много по-добре от Руслан. Ира си каза, че Руслан вероятно нещо не е разбрал, по-добре да попита Наталия. Сега тя ще обясни разбрано и ще се окаже, че нищо страшно не се е случило.

— Натулечка, какво става? Руслан ми каза...

— Всичко е така, Ириша. — Наталия я целуна по бузата, както винаги я целуваше при среща. — Андрюша е в милицията. Имаме много работа и без теб няма да се справим. Сега трябва да отидем при следователя, да вземем от него ключовете от колата, после да предадем на Андрюша малко дрехи, защото са го задържали по летни панталони и светла риза, аз му приготвих един анцуг, маратонки и дебел пуловер, в случай че в килията е влажно и студено. Тоалетни принадлежности, храна... Вече всичко съм опаковала. После ще трябва да отидем на мястото, където е останала колата, и да я докараме тук. Руслан ще дойде с нас, той ще я докара. И още по пътя трябва непременно да се отбием у семейство Голдман, имат годишнина от сватбата — двайсет и

пет години, непременно трябва да им честитя. За кратко, най-много за половин час.

— Господи, Наташка! — ахна Ира. — Арестували са мъжа ти, а ти говориш за някаква годишнина! Какво, да не би твоите Ина и Гриша да не могат да минат без теб?

Наталия бързо огледа съдържанието на сака, нещо пресметна мислено и кимна:

— Това е, можем да потегляме. Хайде. Альоша, ние тръгваме! Затвори след нас!

Тя буквално изтика навън от апартамента Ира и Руслан и бързо тръгна надолу по стълбите.

— Ина и Гриша Голдман са моите най-близки приятели — тихо говореше Наталия в движение, без да се обръща и сякаш дори без да се интересува дали Ирина я следва и чува. — И това, което се случи с Андрюша, няма никакво отношение към тях и не бива да влияе на празника им. Това се е случило на мен, на Руслан, отчасти на теб, но не и на Ина и Гриша. Нямам намерение да им развалям сребърната сватба. А ситуацията с пистолета няма да се оправи по-бързо, ако започна да си скубя косите и да предизвикам всеобщ траур.

Ира мълчаливо отвори колата, запали двигателя. Едва сега започна да проумява, че видимото спокойствие на Наташа, нейната организираност и ясно разбиране какво трябва да се прави, къде да се ходи и какво да се носи — всичко това е резултат от многобройни тренировки. Колко пъти тя по същия начин бе ходила в милицията, когато задържаха Ира и я затваряха в „маймунарника“ заедно с алкохолици, скитници, наркомани и буйстващи хулигани... Колко пъти й бе носила топли дрехи и храна, бе се разправяла с милиционерите, бе молила, бе се унижавала, бе им носила водка, цигари и дефицитни продукти, които успяваше да намира Андрей Константинович. Да, това беше отдавна, преди повече от десет години. Но беше, наистина беше...

* * *

От сутринта настроението на Виктор Слуцевич беше прекрасно. Още предната вечер се бе убедил, че трикът е успял и съгледвачът го е

оставил на мира. В неделя сутринта той пак не се появи и този факт още веднъж потвърди, че Виктор е постъпил правилно. В четири следобед имаше определена среща с Юля и с удоволствие предвкушаваше съвместния късен обяд в любимия им ресторант „Трюмът“ и интимните радости, които щяха да последват в неговия апартамент.

До обед всичко се нареждаше добре, после започнаха несполуките.

Срещата с Юля беше определена в „Трюмът“ и Виктор специално отиде с един час по-рано, та без да бърза и с удоволствие да си пийне бира с едри сочни скариди. Но какво бе неговото разочарование, когато го посрещнаха затворени врати и празна зала. Нито маси, нито сервитьори... Окачената на прозореца обява гласеше, че ресторантът е закрит и скоро на това място ще отвори врати нов бутик.

Като се стараеше да притъпи раздразнението си, той реши да пообиколи магазините, за да убие останалото до срещата време. Но ядът към ресторантьорите, които го бяха лишили от възможността редовно да си пийва хубава нефилтрирана бира, се оказа толкова силен, че пречеше на Виктор да изпита удоволствие от съзерцаването на скъпите елегантни стоки. След като се помота до четири часа, той пак се върна при „Трюмът“, за да посрещне Юля. Момичето закъсна с двайсет минути и това го раздразни още повече.

Следващият удар Виктор получи след около час, когато пристъпваше към яденето на фетучините в „Пица Хът“ на „Тверская“, до хотел „Национал“.

— Ако ще ходим у вас, яж по-бързо — каза Юля, която бе решила да хапне само салатата. — Разполагаме с малко време.

— Защо? — намръщи се Виктор. — Няма ли да останеш?

— Днес не мога. Родителите ми имат сребърна сватба, непременно трябва да си бъда вкъщи.

— Можеше да ме предупредиш още вчера! — избухна той. — Да не съм ти някой хлапак, когото можеш да поставяш пред свършен факт в последния момент?

Юля седеше с непроницаемо лице. Тя сякаш дори не обърна внимание на неговото избухване.

— Нещо не ти харесва, така ли? Ако не искаш, можем изобщо да не ходим у вас. Аз не настоявам.

— Искам да останеш — ядно каза Виктор. — До сутринта.

— Защо?

Той се смути. Въпросът беше съвсем прост, но именно поради своята простота нямаше отговор.

— Така искам.

Не можа да измисли нищо по-добро.

— Витя, ти не си хлапак, не споря. Но и аз не съм момиче на повикване, което можеш да държиш в леглото си колкото пожелаеш. Аз не се бъркам в живота ти и не ти задавам никакви въпроси, така че и ти, ако обичаш, се съобразявай, че имам свой живот. Не отказвам да дойда, но ще прекарам с теб точно толкова, колкото мога. И нито минута повече.

Виктор се постара да се овладее. Държи се като пълен идиот или по-точно — като Юрка Симонов, смахнатия безхаберник, който печелеше луди пари, ръководеше се само от собствените си моментни желания, не знаеше какво значи да ти откаже жена и не смяташе за нужно да мисли за жените като за самостоятелни личности. Виктор Слуцевич, преуспелият брокер в агенция за недвижими имоти, който стоеше стабилно на краката си във финансово отношение, беше свободен от брачно бreme и елегантно тачеше класическия стил, никога не би се държал по подобен начин.

— Извинявай — примирително смотолеви той, бързо боравейки с ножа и вилицата. — Не се сърди, малката, нещо съм в отвратително настроение. Ще пиеш ли кафе?

Юля се усмихна и лукаво му намигна:

— Кафе можем да прием и у вас. Да не губим време.

След един час, вече в леглото, стиснал трескаво горещото моминско гръбче, Виктор напълно забрави и за лошото си настроение, и за яда си към Юля, която не пожела да остане за през нощта. Мислеше си само, че съдбата му е изпратила идеалната приятелка в лицето на това не много приказливо и нелюбопитно момиче. На Виктор Слуцевич, човека без минало, му трябва именно такава любовница: за нищо не пита, от нищо не се интересува, в нищо не се меси и не се опитва нищо да научава. А живеещият в кожата на Слуцевич Юрка Симонов до световъртеж, до треска и треперене на

ръцете си примира да обладава това тънко слабичко тяло с дълги крака, мургава кожа, изящна талия и неочаквано едри гърди. Винаги му бяха харесвали именно такива жени, възбуждаше се само като ги погледнеше. Особено ако те имаха дълги тъмни коси. Звънна будилникът — Юля го беше навила за девет и двајсет. Момичето веднага се измъкна от прегръдките на Виктор и тръгна към банята.

— Твоята любов почасова ли е? — отново се направи на обиден той.

— Моята любов е разумна — спокойно отговори тя. — Ако моите родители знаят, че личният ми живот не нарушава живота на нашето семейство, те, на свой ред, няма да нарушават плановете ми. Ако искаш да живееш мирно — не провокирай агресия. Закон на съществуването.

Виктор отметна чаршафа и също стана. Трябваше да се облече и да закара Юля вкъщи. Всъщност тя не бе настоявала за това, просто му беше казала, че трябва да си е вкъщи най-късно в десет и ако ще пътува с метрото, ще трябва да излезе от дома на Виктор в девет. А ако той я закара с колата, ще може да излезе в десет без двајсет. Естествено той веднага ѝ предложи услугите си. Удивително момиче! Толкова младо, а ако я опознаеш по-отблизо, е истинска бабичка. Всичко при нея е по график, по разписание, тя винаги точно знае какво може и какво не може. Никаква романтика, никакъв порив. Просто странен механизъм във великолепна сексуална опаковка.

— Миличко, ами аз дори не ти знам фамилното име — неочаквано каза Виктор, когато вече бяха в колата.

— Е, и какво? — равнодушно сви рамене тя. — И аз не знам твоето.

— Слуцевич. Виктор Анатолевич Слуцевич — тържествено се представи той, хванал с една ръка волана, а с другата изигравайки жест, с който при запознаване мъжете свалят шапка.

— Аз пък съм Голдман, Юлия Григоревна. — Ъгълчетата на Юлините устни леко трепнаха в пестелива усмивка. — И какво сега? По-сладко ли ще ни бъде да спим заедно, като си знаем паспортните данни?

Думите ѝ му се сториха твърде цинични за момиче на двајсет и една години. Впрочем Виктор вече не за пръв път се улавяше в мисълта, че разликата между съвременните столични мацки и

момичетата, с които си бе имал работа преди осем-десет години, е като от земята до небето.

— Просто си представих как ще изглежда името ти, ако се оженим. Ти ще станеш Юлия Слуцевич. Красиво звучи, нали?

— И Юлия Голдман звучи красиво. Защо реши, че ще се оженим?

— Ами... просто така, предположих. Защо, абсолютно невъзможно ли е?

— Всичко е възможно — въздъхна тя. — Само че въпросът е — защо? За какво ми е да се омъжвам за теб? Какъв е смисълът?

— Как така „какъв е смисълът“?

Виктор не знаеше да се учудва ли, или да се възмущава. Беше чувал в телевизионни предавания и беше чел по вестници, че за днешните жени омъжването не е заветна цел, че те предпочитат свободата и самостоятелността, но смяташе, че това са празни приказки на социолози и психолози. Лично той никога до днес не беше срещал момичета, които да не искат да се сдобият със съпруг. А ето, значи те все пак съществуват...

— Една жена трябва да се омъжи, да ражда деца — убедено каза той. — Така е било винаги, е и ще бъде.

— Не споря. Аз непременно ще се омъжа и ще родя деца. Само не разбирам защо мой съпруг трябва да станеш ти. Имаш ли някакви невероятни достойнства, които ти дават предимство пред другите мъже?

Е, на това място вече Виктор истински се обиди и се ядоса. Излиза, че той е нужен на тая хлапачка само за да я води по ресторанти и да я забавлява в леглото, че според нея той не става за нищо друго. Тя го използва като семец и именно затова не се интересува от живота му, не го пита за нищо. Не ѝ е интересен, по-точно, интересен ѝ е само в качеството на секс машина. Гледа на него също както самият той гледаше на проститутките, на които плащаше за секс и с които и през ум не му минаваше да си поприказва „за живота“. Единствено с тази разлика, че тези радости плаща не Юля, а той, той я води по ресторанти, а не тя него.

Стоп, стоп, накъде го понесоха тези мисли? Пак отнякъде изскочи Юрка Симонов със своя житейски опит. Не, Виктор Слуцевич не може да се обижда от такива думи, не бива, няма право. Юрка беше

комарджия, преследвач на късмета, разюздан и самоуверен. Виктор е бизнесмен, който всичко преценява разумно и определено знае, че всичко се продава и всичко се купува. Думите на Юлка не съдържат нищо обидно, нейните родители са делови хора и мисленето на момичето също трябва да е делово. Това е пазарлък, обикновен пазарлък. Ето ви я девойката Юля, външни данни еди-какви си, образование еди-какво си, характер еди-какъв си, сексуални навици еди-какви си. Колко можеш да предложиш за това? Какво си готов да дадеш в замяна? Казвай каква цена даваш, ще я сравнят с другите предложения и ще направят избора. Нищо обидно, нищо оскърбително, всичко е много делово и честно.

— Права си, мило, едва ли имам големи предимства пред другите мъже. Хайде да разгледаме внимателно моята кандидатура. Аз съм на трийсет и три години. По-възрастен съм от твоите глупави връстници с цели дванайсет години. Имам повече разум и житейски опит. Съгласна ли си?

— Дотук да.

— Но същевременно съм много по-млад от старците, на които лигите им потичат, щом видят апетитното ти дупе. Старците имат повече опит и повече пари, но имат по-малко сили и по-малко години занапред. Съгласна ли си?

— Да. И какво друго?

— Аз никога не съм се женил, нямам деца, на никого нищо не дължа. Всички мои пари ще бъдат твои. Къде днес ще намериш човек като мен, на добра възраст и без задължения?

— Да, наистина, никъде няма да намеря. „Трюмът“ го затвориха, а другаде такива ценни кадри като теб не се въдят — позасмя се Юля.

— Какви други качества имаш?

— Родителите ми отдавна починаха и няма да се налага ти да решаващ такъв страшен проблем като отношения със свекърва.

— Солиден аргумент. Това ли е всичко?

— Засега е всичко. Но ще помисля още — обеща Виктор. — Може да се сетя за нещо. Между другото, има още един нюанс в моя полза. Ако толкова ти харесва твоето фамилно име, готов съм да стана Виктор Голдман. Оцени това, мило. Не всеки мъж би се съгласил на такова нещо. Съпрузите трябва да носят едно и също фамилно име,

иначе това не е брак, а илюзия. И заради теб аз съм готов да пожертвам името си.

Юля издаде някакъв неопределен звук, но не отговори. През останалия път до дома ѝ те мълчаха и Виктор мислеше, че наистина не би било зле да се ожени за това момиче, а после да я придума да подадат документи за емигриране. Да смени още веднъж фамилието си, да стане Голдман и да се чупи за Израел, а после за някъде другаде, за Холандия например или за Германия, или дори за Южна Америка. Там Богомолеца ще го намери, ама друг път.

Виктор спря колата пред входа на Юля, помогна ѝ да слезе, прегърна я. Юля направи слаб опит да се дръпне.

— Трябва да побързам.

Тя бързо набра кода на домофона, отвори вратата. Виктор се шмугна след нея.

— Още е десет без десет — прошепна той, жадно шарейки с ръце по бедрата ѝ и опитвайки да бръкне под полата.

След няколко минути Виктор за последен път целуна Юля и отвори вратата на входа. До неговата кола беше спрял червен форд, от който слязоха две жени и един мъж.

— О, лельо Наташа, здравейте! — радостно възкликна Юля. — Привет, Иринка.

— Здравей, Юлечка. — По-възрастната жена разцелува момичето. — Излизаш ли?

— Не, прибирам се. Кажете на мама, че съм вече тук, след пет минути ще се кача.

Тримата минаха покрай Виктор към асансьора. По-възрастната жена учтиво му кимна, по-младата и по-красива му хвърли изучаващ и преценяващ поглед. Мъжът дори не го погледна.

— Витя, какво ти става!

Гласът на Юля стигна до него сякаш през тежка вцепняваща мъгла.

— А? Какво? — объркано смотолеви той.

— Ама ти не ме ли чуваш? Какво ти е? Ирчината красота ли те смая толкова?

— Ирчината ли? — Той с усилие се съвземаше. — Не, просто ми се зави свят. Не бива да се приближавам до теб, ако наблизко няма легло. Виждаш какви са последствията...

Виктор се опитваше да се шегува, разбираше, че се получава тромаво, но не можеше да измисли нищо по-остроумно.

— Това са приятели на родителите ти, така ли?

— Почти... Леля Наташа е съученичка на мама, приятелки са от първи клас. Иринка е нейна възпитаничка, почти като по-малка сестра, мама я познава от самото ѝ раждане. Ама ти какво, не ги ли позна?

— Защо трябваше да ги позная?

— Ей, че си! Леля Наташа е Воронова, прочута режисьорка, а Иринка е актриса, не може да не си я виждал по телевизията. Ирина Савенич. Е, сети ли се?

Той не се сети, но за всеки случай кимна.

— Ами дребното човече? Кой е той? — попита Виктор, като се стараеше гласът му да не го издаде.

— Това е Руслан. Написал е роман, по който леля Наташа сега снима многосериен филм. Сигурно си чел във вестниците за убийството, което стана там при тях.

— Какво убийство? Нищо не съм чел.

— Е, ама и ти! Цяла Москва говори за него. По време на снимки убили шофьора, а съпругата на Руслан била отвлечена. После върнали съпругата, а убиецът още не е намерен. Ама ти наистина ли нищо не си чел?

— Не чета криминални новини, аз чета повече за недвижимите имоти... Добре, мило, тичай горе, чакат те. Утре ще ти се обадя.

Виктор изчака зад Юля да се затвори вратата на входа, после се качи в колата, извади мобилния си телефон, набра един номер.

— Какво става? — започна той колкото може по-спокойно.

— Всичко върви по план — чу уверен глас. — Не се тревожи за нищо.

— Аз току-що го видях.

— Кого видя?

— Нилски. Още е в Москва. Защо не е заминал?

— Непредвидени обстоятелства. Но работим по въпроса.

— Защо не сте ми казали за шофьора?

— Не сме длъжни да ти се отчитаме. Имаме задача, работим по изпълнението ѝ. А това „защо, какво, как“ не е твоя грижа. Разбра ли, Витя?

— Не, моя грижа е! Защото става дума за живота ми! И имам право да знам защо се отклонявате от плана и вършите не знам си там какво! — Гласът му започна да се надига до крясък. — Трябваше само да вземете жената, а после да я пуснете. Каква е тая самодейност с шофьора? Да не искахте да разбудите ченгетата? Докато спят, ви е скучно, а? По-трудно ви е да работите?

— Успокой се. — Гласът в слушалката беше все така равен и невъзмутим. — Било е експес на изпълнителя. Ако от това ти става по-леко, знай, че виновните са наказани. При нас има много строга дисциплина.

— Абе да ви пикая на дисциплината! Хората на Богомолеца вече бяха по петите ми, направих каквото ме посъветвахте, пратих ги по лъжлива следа, но това е само временно отпускане, временно, разбирате ли? Те всеки момент може да се появят отново. Аз ще им мътя главите, ще им пробутвам фалшификати, но всичко това няма да е нужно, ако те научат това, което знаем ние с вас. Тогава няма да помогнат никакви спектакли, те за пет минути ще научат всичко. И край с мен.

— Не изпадай в паника. Удари сто грама коняк и си лягай.

През първата половина от пътя към къщи Виктор кипеше от негодувание. Така де, какъв идиот трябва да си, за да убиеш шофьора! Каза им се пределно ясно: отвлечате жената на Нилски, след три дни я пускате. И толкоз. За такъв случай никакви ченгета няма да се емнат да разследват. Голяма работа, млада жена излязла да си походи и си походила цели три дни. Нали се е намерила? Намерила се е. Жива и невредима. А пък какво разправя — никой не се интересува, че и какво ли няма да разкажеш, само и само да си прикриеш греха и да не изостриш отношенията с мъжа си. А сега ченгетата имат труп, сега не могат да си клатят краката, щат не щат, трябва да работят.

Но около средата на пътя на Виктор му хрумна една мисъл, от която той изстина. Днешната среща с Нилски... Дали беше случайна? По-точно, до каква степен беше случайна? Руслан май не го позна, във всеки случай с нищо не издаде интереса си. Нищо чудно впрочем, пластиката му е чудесна, най-добрите лекари работиха срещу страшно много пари. Но как стана така, че той случайно се запозна с едно момиче, а се оказа, че това момиче е свързано с Нилски? Нима такова нещо е възможно в многомилionenния град? Или всичко от самото

начало не е било случайност, а грижливо планирана игра? Богомолеца се е сприятелил с Нилски, забравил е старата вражда и Руслан сега му помага да намерят Юрка Симонов. Кога се появи в живота му Юля? Съвсем наскоро, след като той ходи в Кемерово. С други думи, след като хората на Богомолеца са получили възможност да се усъмнят в три имена: Слуцевич, Гусарченко и Ремис. Заподозрели са ги — и са пратили подир всекиго свой човек. Подир него — Юлка. Трябва да опита да изясни дали и Гелик Ремис напоследък се е запознал с такова момиче...

О, по дяволите, а той преди половин час сериозно се беше замислил дали да не се ожени за Юлка! Какъв идиот! Явно съвсем му се е разхлопала дъската.

ГЛАВА 13

Вячеслав Михайлович Афанасиев гледаше в списъка и вдигаше поред всеки служител в отдела с въпроса: „В какво състояние е работата по разкриването на престъплението?“. Убийствата, в разкриването на които вземаха участие неговите подчинени, бяха, както винаги, повече от самите подчинени и това аритметично обстоятелство обикновено харесваше на началниците, защото, ако човек работи едновременно по няколко случая, той със сигурност не може да се занимава с тях еднакво резултатно, с пълно отдаване и без недоглеждания и грешки, а това означава, че винаги има за какво да се заядеш и за какво да се скараш. Своята порция началнически гняв получиха всички, в това число и Настя, която с една вътрешна усмивчица си припомни вчерашната похвала на полковника и се упрекна за глупавата надежда днес денят да мине без да ѝ четат конско. Освен убийството в Соколники, я чакаха още три престъпления, по които тя през изминалата седмица бе успяла да свърши едно друго, но явно недостатъчно, за да получи добра оценка на оперативката. Особено много критични думи предизвика нейното „бездействие“ по случая с тройното убийство, станало при поредното разчистване на сметки в една от групировките, контролиращи търговията по пазарите. Престъплението беше извършено в края на май и най-активната работа бе проведена, както обикновено, през първите няколко денонощия, а после лека-полека отслабна, докато месец след извършването на убийството съвсем престана. Така ставаше винаги и навсякъде, защото престъпниците имат неприятния навик да „работят“ по собствен график и да не се вълнуват от проблемите на детективите и следователите, които и без тях имат цяла камара неразкрити случаи. Виж, ако крадците, обирджиите и убийците имаха по-човешко, уважително и добро отношение към милицията, те непременно щяха да се съобразяват с прекомерното им натоварване и замисляйки поредното злодеяние, първо щяха да се интересуват дали оперативните работници и следователите ще имат време и сили да се

занимават с това, което те смятат да извършат. И вече установили, че те няма да имат време и сили, щяха да вземат решение да изчакат, да дадат на „враговете“ възможност да си оправят старите дългове и едва след това бодро, с пионерски плам, да се заемат с новия случай. Но милиционерските затруднения, който знае защо, не срещат разбиране от страна на криминалния контингент, така че детективите са принудени да се захващат с новите задачи, без да са изпълнили както трябва купчината предишни. А оттук и резултатът: по „пресен“ труп се работи пълноценно само няколко дни, след което хората превключват на следващото убийство, което капризно не е пожелало да стои на опашката и да изчака ръцете и главите на милиционерите да се освободят.

След като раздаде правосъдие на всички и на всеки поотделно и обясни на личния състав, че така не може да се работи и той възнамерява да изисква еднакво висока активност при разкриването на всички престъпления, включително такива със стогодишна давност, Афанасиев направи угрижена и скръбна физиономия.

— Тия дни в града стана убийство на международна основа. Има указание от ръководството делото да се поеме от „Петровка“. Вие навярно разбирате, че това е политически въпрос. Москва е многонационален град и ние не можем да допуснем тук едни хора да убиват други заради тяхната национална принадлежност, инак ще се стигне до погроми и масово клане.

— А в мононационален град може ли да се убива по тази причина? — попита Настя с наивен поглед. — Аз пък си мислех, че изобщо не бива да се убива, никой и никъде. Така са ме учили в университета.

В очите на началника припламна ядна светлинка.

— Правилно са те научили, Каменская. Затова ето, заеми се със случая. Иди в окръжното управление, вземи всички материали, въпросът е съгласуван с ръководството.

Настя тъкмо смяташе да се впусне в дискусия, но улови предупреждаващия поглед на Коротков и се спря. Искаше да напомни на Афоня, че за днес има планирана проверка на версиите, свързани със съдържанието на романа на Руслан Нилски, както и със самоличността на депутатата от Държавната дума Евгений Фетисов, който беше заподозрян в организирането на заплахите и натиска върху

журналиста. Освен това смяташе да каже на Вячеслав Михайлович, че убийството на международна — както и на религиозна — основа не е нещо ново, че такива убийства са ставали и по-рано — и синагогата е била взривявана, и по време на карабахския конфликт азербайджанци и арменци се убиваха един друг не заради момичета. Но Коротков я погледна твърде сърдито, така че Настя реши да си премълчи.

— Кой те караше да дърпаш дявола за опашката, а? — упрекуваше я Юра след двайсетина минути, когато след края на оперативката отиде в кабинета ѝ да пие кафе. — Така само си навлече нови проблеми. Ако си беше седяла кротко, може би щяха да възложат случая на друг колега.

— Абе карай, има ли значение — обречено махна с ръка Настя, — ако не този, следващият случай щеше да се стовари върху мен. При всяко положение всички сме еднакво натоварени. Житената питка винаги мислеше, преди да раздава задачите, преценяваше кой какво умее и кой с кое се справя най-добре. А Афоня при разпределянето на натоварванията само си прави сметки — така че никой да не диша с лекота. Ти чувал ли си нещо за това международно убийство? От къде на къде го пращат на „Петровка“?

— Обяснявам. — Коротков шумно сръбна от кафето си и захруска бисквита. — Един млад мъж е застрелял друг млад мъж. За първия, убиеца, не се знае почти нищо, освен че е среден на ръст, със средно телосложение и косата му е или светла, или кестенява, тоест с някакъв среден цвят. Виж, за втория, за жертвата, се знае малко повече. Той, приятелко, бил член на групировката на Валера Липецки.

— Охооо! — проточи Настя. — За онзи Липецки ли става дума, дето контролира две банки и десетина фирми?

— За същия.

— Тогава аз не разбирам защо се вдига цялата дандания. Липецки има една от най-добрите в Москва служби за безопасност, те сами ще си намерят въпросния убиец, без наша помощ.

— Аха — кимна Юра, — ще го намерят сами и сами ще го убият. И тогава ще получим вече три трупа, с които пак ние ще трябва да се оправяме.

— Чакай, защо три? — не разбра тя. — Първият труп е налице, втори ще има, а откъде вземаш третия?

— Трети вече е имало, ако вярваме на съмнителните данни, получени по оперативен път. Ти не ме доизслуша, а бързаш да задаваш въпроси.

— Извинявай. Вземи си бисквитки, че днес още от сутринта си много гневен. Да не си гладен? Нали ти сервирах закуска.

— Ето на, сега пък ми натякваш за къшея хляб... — въздъхна Коротков. — С една дума, ти си права — разбира се, нямаше да се вдига никаква дандания, ако не беше едно пикантно обстоятелство. В групировката на Липецки хората до един са заможни, банките и фирмите носят големи доходи, така че всички авери — чак до най-ниското ниво, имат хубави жилища в престижни сгради и карат скъпи вносни коли. Е, и нашият нещастен убит е живеел в прилично жилище. А в същата сграда, освен него, живеят голям брой достойни и заможни граждани и на някои от тях нещо не им харесва да се стреля под прозорците им. И един такъв капризен гражданин чул изстрелите и изскочил на балкона с неистовото желание непременно да залее с щедри псувни негодника, който нарушава спокойствието му. И какво видял там?

— Досещам се — позасмя се Настя. — Видял е паднало тяло и бягащ мъж със средни белези.

— Грешка! — Коротков направи злорада физиономия, зарови шепа в кутията с бисквитите и няколко секунди с наслада хрупа. — Видял само бягащ мъж. Не и тяло. А тъй като въпросният гражданин се оказал не само капризен, но и старомоден, той незнайно защо решил, че милицията съществува, за да опазва спокойствието и безопасността на населението. Кой ли му е казал такава глупост? Всички отдавна вече знаят, че в нашата страна милицията съществува изключително заради отчетността пред световната общност — сиреч, и ние си я имаме, така че всичко ни е като в белите страни. Но гражданинът явно не разбирал това и се втурнал да звъни на дежурния по отдел в милицията. Видите ли, тук се стреля. Дежурният обещал да изпрати служител. Нашият гражданин чакал, чакал, не си лягал, готвел се да посрещне групата и да даде показания. Ала никой не идвал. Той пак се втурнал да звъни — след четирийсетина минути. Дежурният отново му обещава да прати хора. Часът, забележи, е единайсет и половина през нощта, нормалните хора сутринта са на работа, така че това си е точното време за на-ни-на, но нашият бдителен борец за

справедливост смята за нужно да изпълни докрай своя граждански дълг.

— Горкичкият — съчувстващо каза Настя. — И колко общо е чакал?

— Три часа и половина. На дежурния се обаждал четири-пет пъти. Стрелбата се чула към единайсет, а в два и половина той зарязал гражданския си дълг и си легнал. А на сутринта се събудил, излязъл на балкона да поразмаха гиричките и що да види — долу милиция, криминалисти, куче обикаля и води милиционер подире си. Оказва се, че човекът бил застрелян точно в момента, когато отварял вратата, за да слезе от колата си. Така си и останал в колата, паднал на седалката, отвън в тъмното не се и виждал, забелязали го едва на сутринта. Убиецът бил умно момче, сетил се да затвори вратата, та да не привлича вниманието към нея. Но по-нататък, приятелко, започва най-интересното.

— Че какво по-интересно от това?

— Ами чуй. Оня чичко, наивният и капризният, изтърчал долу, при милицията да даде показания. Защото много добре си спомнял кога била стрелбата и видял бягащия човек. Дори отказали да го чуят, представяш ли си? Той им казва: аз съм свидетел, мога да дам показания. Обаче го отсвирили. Не си записали нито името му, нито адреса, нито телефона. Е, тогава вече на него му накипяло. Кипял от негодувание, кипял до вечерта, а вечерта взел, че се обадил на свой приятел от нашето с теб родно министерство. Оплакал му се от сърце. А приятелят съответно още на другата сутрин докладвал на когото трябва. Сега в министерството времето е смутно, новият министър сменя целия екип и всяка информация, че на някого в подведомствения му отрасъл работата нещо куца, че проличават кусури, се използва по предназначение: в качеството на компромат.

— Ясна е работата. Случаят се е озовал под контрола на министерството и за да му придадат тежест, са го насочили към „Петровка“. А какво общо има националният въпрос?

— Отново обяснявам. Слушай, май бисквитите ти свършиха. — Коротков слисано погледна кръглата тенекиена кутия, в която съвсем доскоро сребристото дъно дори не прозираше. — Бяха толкова много...

— Бяха — съгласи се Настя, — докато ти не ги изяде всичките. Ами че ти си като боа, омиташ всичко наред, без да гледаш, особено когато говориш. Не се разсейвайте, гражданино началник, продължете повествованието си.

— Та така значи. Най-напред, още когато случаят попаднал под контрол, били задействани всички сили, мрежите били разпрострени нашироко и се пръкнала информация, че нашият потърпевш бил убит, защото малко преди това той самият убил някакъв кавказец, и то изключително поради омраза към кавказците изобщо. Така че второто убийство се получавало като отмъщение или наказание, докато първото било именно поради междунационална вражда. Така че Афоня ти стовари фактически не един, а два трупа.

— Весело — тъжно поклати глава тя. — Излиза, че изпълнителят на второто убийство трябва да се търси сред лица от несъществуващата в природата кавказка националност. А първото убийство е нещо като разкрито, престъпникът е известен, тъй като също е убит. Само дето не се знае коя е първата жертва. Чудничко! На теб не ти ли казаха поне приблизително от каква националност е бил убитият? Грузинец, арменец, азербайджанец, чеченец, ингуш, осетинец? Или може би аварец или даргинец? В коя етническа група да търсим отмъстителя?

— Извинявай, приятелко — разпери ръце Коротков, — каквото не знам, не знам, няма да те лъжа. Разрови се в сводките от последните четири седмици, анализирай националния състав на потърпевшите, мисли, преценявай. Нали това ти е любимото занимание. Дерзай.

— А с убийството на Инджия какво ще правим? Ще го зарежем ли?

— Е, въпросите не може да се решават така кардинално. По убийството на Инджия работата върви и без теб, аз натоварих едно човече, което може да намери начин да провери сведенията за Едик Старшия, Зарубин събира информация в Кемерово, експертите изследват иззетия от Ганелин пистолет, всичко си върви по реда. Трима души се потят в клетката на следователя, така че и той има какво да отчете.

Да, Юрка е прав, няма да могат да ги упрекнат в бездействие. Но кога, кога се случи това с всички тях? От кой момент престанаха да работят за издирването на престъпника и си поставиха за цел само

добрите показатели и мнението на началството? Нивото на престъпността, процентът на разкриваемостта... Уж тези отчетни показатели ги е имало винаги и винаги са ги ругали за високо ниво и ниски проценти, нищо не се е променило, но все пак сега всичко е различно. Нещо се е прекършило в милиционерските души, някакъв стожер е рухнал и цялата система около този стожер започна да се руши. Гмиря е задържал трима по едно дело, при което е абсолютно ясно, че ако първите двама са виновни, третият със сигурност не е, и обратното — ако има сериозни основания да подозираме третия, трябва да пуснем първите двама. Защо тогава всичките още са зад решетките? Защото солидни улики, истински, тежки, няма срещу никого от тях, а илюзия за активна работа по случая трябва да има. И никой вече отдавна не се интересува от въпросите на законността на задържането и правата на човека. Вкарват те на топло — и там ще си стоиш, нищо няма да ти стане. Борис Виталевич Гмиря е добър следовател, със силна хватка, опитен, но никога не е тачил твърде много закона, може би защото преди това дълги години е работил като оперативен работник. Впрочем... може и да не е права, като обвинява Гмиря в равнодушие към хората. Ако информацията на Афоня за конфликта между Ганелин и Едик Старшия не са празни приказки, ако на Ганелин наистина са предложили да „отработи“ дълга си, едва ли Андрей Константинович е отишъл лично в Соколники да убие любвеобилния Теймураз Инджия. Най-вероятно той е наел някого — така правят всички, няма да си цапат ръцете я. Така че той като нищо може да се окаже организатор на убийството, а някой от двамата познати на Тимур — изпълнител. За ролята на организатор Ганелин подхожда прекрасно, той добре си представя обстановката на снимачната площадка, със сигурност знае от жена си, че Тимур се е сприятелил с Яна и я забавлява през свободното време, знае и много други неща, полезни за убиеца. Друг въпрос е как Андрей Константинович е успял да намери сред приятелите на Тимур хора, които са готови да си разчистят сметките с момчето. Но това е напълно решим проблем, например може хората на самия Едик Юсубов да са помогнали. Вярно, при това положение много пречи намереният в колата на Ганелин пистолет. Как се е озовал там, ако съпругът на Наталия Воронова не е стрелял с него и изобщо съвсем друг човек е убил шофьора? Нима Андрей Константинович е дал на изпълнителя

оръжието, а после си го е взел обратно? Какво пък, случва се. Пестеливостта не е чак толкова рядко качество. Сдобил си се с оръжие, платил си го, защо да става зян? Няма да го хвърлиш я, свиди ти се...

Не, не става. Човек, който хвърля луди пари за снимане на филм — без каквато и да е надежда да си ги върне в пълен размер, няма да се стиска и да рискува заради няколкостотин долара, похарчени за пистолета. Или все пак ще рискува? Нека опитаме да преценим всичко още веднъж: Ганелин е съумял да организира не само убийството на Тимур Инджия, но и отвличането на Яна. Само по себе си отвличането е имало само една цел: да се обърка следствието, да се внушат лъжливи мотиви за престъплението. Същата цел са преследвали и с подхвърленото писмо с цитата от Марк Твен, и с кутията с обезглавените плъхове. Умно, сложно, внимателно обмислено. И какво, човекът, който така е премислил и предвидил всичко, е рискувал да остави у себе си издирвано оръжие, хем не просто да го остави, а и да го разкарва със себе си в колата, в жабката, където по принцип може да надникне всеки, който пътува на предната седалка — Яна, Наталия Александровна, Руслан? Не, това определено не може да бъде.

Настя преглеждаше сводките от последните трийсет денонощия, издирвайки неруски фамилни имена, а с другата половина на мозъка си отново и отново се връщаше към убийството на Тимур Инджия и свързваше всичко известно по случая с личността на Андрей Ганелин. Процесът на свързването вървеше трудно, костюмчето, скроено от факти, не можеше и не можеше да прилепне към фигурата на бизнесмена.

Ето, в сводката от 9 юни се мярна името „Инджия“ и Настя машинално реагира на неруското име, постави чавка на полето. Че какво? По формални признаци пасва напълно, потърпевшият е грузинец, престъплението не е разкрито, така че тя няма право да го изхвърля от списъка с фактите, подлежащи на проверка. Добре би било, напук на Афоня, да се установи, че именно Теймураз Инджия е бил убит в резултат на международни боричкания! И нито Ганелин, нито неговите колеги по бизнес, нито телевизионерите, нито политикът Фетисов и неговото приятелче Богорад, по прякор Богомолеца, имат някакво отношение към това. Би се получило просто страхотно! Афоня със своите конюнктурни пориви да си гледа работата!

Интересно, дали наистина е можело да се получи така? Настя се опита да си представи убийството на международна почва. Как може да изглежда то? Въображението ѝ нарисува една битова картинка: мургав човек с голям нос продава на пазара красиви плодове, до него спира купувач, пита за цената, опитва да се пазари, между тях избухва спор, купувачът вади пистолет и стреля по несговорчивия продавач с думите: „Мразя ви всички, чернилки такива! Надойдохте тука! Напълнихте цяла Русия! Пиете кръвта на руснаците, оскубвате им последните пари!“. Може, може да е станало така. Но през деня и пред очите на десетки хора. Друг вариант: в Москва живее заможен (за да не кажем: богат) кавказец, купил си е разкошен апартамент, в гаража до сградата е наредил две-три коли, коя от коя по-скъпи. И в същата сграда живее осиромашал заради перестройката славянин, докаран до отчаяние от постоянното нарастване на цените на всичко, измамен от родната си държава и изгубил своите спестявания. Омразата му към съседа расте, трупата се и в края на краищата изригва... Напълно е възможно — късно вечерта, и напълно е възможно — край входа на сградата, в която живеят и двамата. Но в такъв случай убиецът не може да бъде член на групировката на Валера Липецки. Хората на Липецки живеят добре и не биха мразили богатия кавказец. Животът, между другото, показва, че членовете на престъпни групировки най-често са хора благодрушни и чувството на класова омраза им е чуждо. Какво ли трябва да се е случило между Тимур Инджия и редовата мутра Антон Плешаков (а именно така се е казвал човекът, застрелян в собствената си кола пред входа на дома, в който е живял), та горепосоченият Антон изведнъж да избухне от неукротима злоба по адрес на веселия грузинец? Завист? Няма кой знае за какво да завижда: Плешаков, ако се съди по колата и апартамента му, е имал много повече пари от Тимур. Освен това Тимур е роден в Москва, в Грузия не е живял никога, само е ходил като дете, на гости на баби и дядовци, а и тези пътувания са престанали заради войната. Руски е говорел почти без акцент и изобщо грузински са били само външността му, името и посочената в паспорта националност, във всичко останало той е бил типичен среднестатистически москвичанин.

Но най-важното дори не е това. Служителите на криминалната милиция не са включили името на Антон Плешаков в списъка с контактите на убития шофьор. В дългия списък това име липсваше.

Защо така, познанството на Тимур с Плешаков тайна ли е останало за всички околни? И това е възможно, ако например отношенията им са се градили около нещо не твърде предразполагащо към огласяване. Но тогава не може да става дума за международна вражда. Ако Плешаков е влязъл в такива законспирирани отношения с Тимур и е въртял с него някакви секретни далавери, той от самото начало е знаел за националната принадлежност на своя партньор — и как така изведнъж безпричинно си е спомнил за глобалната си неприязън към кавказците? Ако тази негова неприязън наистина е глобална, той от самото начало не би трябвало да си има работа с Тимур — и толкоз.

Да погледнем от друга страна. Антон наистина не е можел да понася кавказците. И наистина не се е познавал с Тимур. Плешаков е извършил убийството не поради лична неприязън, а просто така, от хулигански подбуди. Видял е красив млад грузинец, разхождащ се късно вечер из парка — и при това прегръщащ красиво руско момиче, и го е убил. Възможно ли е? Като нищо! Но къде да денем при това положение отвличането на Яна? И как да оценяваме показанията на самата Яна, че от храстите са ги повикали по имена? Не, международната вражда по никакъв начин не може да се свърже с това дело. Обаче жалко... Би могло да се получи красиво. И най-важното — Афоня щеше да се ядоса.

Какво пък, ще продължим да работим. Първо трябва да се обадим до всички окръжни управления, на чиито територии са били извършени убийства на „лица от кавказка националност“, и да разберем кои от тях са разкрити и кои — още не. После да преценим доколко може лицето Антон Плешаков от групировката на Валера Липецки да се свърже с всички неразкрити. Настя извади от бюрото си телефонния указател, намери номера на телефона на заместник-началника на управлението на Западния окръг, посегна към телефонната слушалка, но пръстите ѝ сякаш сами започнаха да натискат съвсем други бутони. Търсеше приятеля си от Регионалното управление за борба с организираната престъпност и корупцията.

— Саня, аз реших от днес нататък да обикна Валера Липецки. Как смяташ, имам ли шансове?

— Колкото щеш — изкиска се в слушалката приятелят на име Саня. — Отвратителен тип, жените не могат да го понасят, така че твоята любов няма да остане несподелена.

— Ще ми разкажеш ли?

— Каквото мога. Хайде прескочи довечера, към осем — осем и половина, само че ми звъни преди това.

Да получиш информация от оперативен работник „срещу нищо“ е задача от висша категория на сложност. Информацията е ключът към разкриването на престъплението, при което изобщо не е задължително то вече да е извършено. Всеки оперативен работник в хода на ежедневната си работа получава огромно количество сведения, които в момента може да са абсолютно безполезни, но ще влязат в работа утре или след месец, или след година, когато бъде извършено ново престъпление. Ченгетата ценят високо информацията, палят я като зеницата на окото си и гледат да не я споделят с никого, дори със собствения си началник, особено ако тази информация се цели в бъдещето. Защото не се знае какво може да стане, може на самия теб да ти се наложи да разкриваш престъпление, върху което именно тази информация хвърля светлина. А ти като последен глупак си я споделил и някой е успял да получи резултат преди теб. Той се надува, а ти оставаш с пръст в устата. Точката за разкрито престъпление се пада на него, а не на теб. При правене на равносметка процентът на разкриваемост се оказва по-висок при него, а не при теб. Така че прибери си информацията под задника и си седи върху нея солидно и уверено, пази я зорко от чужди очи. С една дума, охранявай я като държавната граница.

Ето защо, очаквайки срещата с приятеля си от РУБОПиК (така напоследък бяха започнали да наричат РУБОП, като бяха прибавили към организираната престъпност и корупцията), Настя не разчиташе да чуе особени откровения. Трябваше да получи най-обща информация за Валера Липецки и неговите хора, само толкова. Мисълта за възможното убийство на Тимур Инджия с мотив междунационална вражда бръмчеше като нахален комар около носа ѝ и постоянно я разсейваше, пречеше ѝ да работи. В края на краищата, това престъпление беше само едно от списъка на неразкритите, при които жертви бяха станали лица с кавказки произход, и тя бе длъжна да проведе по него същата работа, каквато и по всички останали.

* * *

Седмицата, изминала от момента, когато Коротков бе напуснал семейството си, така и не реши жилищния проблем на Юра, обещаната му гарсониера в общежитието все още беше заета, явно на роднините на стопанина им бе харесало в Москва и бяха решили да поостанат тук. На връщане към къщи след срещата с приятеля, който целенасочено се бореше с организираната престъпност, Настя се обади на Коротков, за да му съобщи, че вече може да се прибира.

— Само че първо намери Зарубин по телефона и го помоли да ни се обади по-късно, когато му е удобно да разговаря — каза тя.

— Защо? Има ли нещо интересно? — избоботи Юра.

— Не толкова интересно, колкото любопитно. Но въпросът е интимен, хайде да го обсъдим вкъщи.

Настя твърде добре знаеше за управление Р и гледаше да не води служебни разговори по мобилния телефон. Вярно, тя не беше престъпничка, дори обратното, но мисълта, че нейните разговори всеки момент могат да бъдат прослушани, ѝ бе дълбоко неприятна и будеше у нея чувство на здравословна погнуса. Тя знаеше, че записващите устройства се включват при попадане в зоната на контрол на кодови думи, и горе-долу си представяше, че тези думи по принцип би трябвало да се отнасят към сферата на тероризма, но първо, никой не знаеше конкретния списък на думите сигнали, второ, този списък беше невероятно дълъг, и трето, в управление Р работеха точно такива хора, каквито изобщо живееха в Москва, заемаха длъжности в органите на вътрешните работи и ходеха по улиците. С други думи, хора, на които далеч не бяха чужди здравето и нездравото любопитство и — което е много по-лошо — желанието да припечелят нещичко отгоре върху оскъдната си заплата. Така че нямаше никакви гаранции, че тези хора не сътрудничат на престъпните групировки.

Настя искаше да помоли Серьожа Зарубин да отиде до Камишов — град в Кемеровска област, откъдето беше родом Руслан Нилски. Тя не знаеше по-определено защо Серьожа трябва да отиде там и какво трябва да изясни, просто чувстваше, че от тази командировка ще излезе нещо. Работата беше там, че Валера Липецки имаше опитен и умен началник на службата си за безопасност. Някой си Пьотър Степанович Дибейко. В миналото — началник на градския отдел на вътрешните работи в Камишов. Интересна метаморфоза.

Яна я дразнеше все повече, но Ирина се примиряваше: заради Наташа, заради нейното спокойствие ще търпи това капризно момиченце, нещо повече, не просто ще го търпи, а ще се преструва, че всичко е прекрасно, просто супер, по-добре не може и да бъде.

Като се почне дори с това, че в неделя вечерта Янка реши да демонстрира мирова скръб и дори отказа да се отбие заедно с всички у семейство Голдман. Когато Наташа и Ира отидоха при следователя, те прибраха Яна, която сиротно седеше в коридора до вратата на кабинета. Тя поиска да я закарат вкъщи. Че нали, толкова се тревожила, толкова нерви изхабила, че не искала да ходи на никакво гости. Сякаш Наташка се е тревожила по-малко! Андрей все пак ѝ е съпруг, а на Янка е никакъв. Наложил се да се отклоняват от пътя, за да я закарат у Наташа. Руслан се тормозеше, постоянно виновно поглеждаше жена си и беше ясно, че и той би искал да си остане с нея вкъщи, да я успокоява, но не можеше: трябвало да помогне на Наташа да приберат колата на Андрей Константинович от „Покровка“ до дома им на „Каменная Слобода“.

В понеделник Яна тръгна заедно с всички за „Мосфилм“. Ирина имаше снимки следобед, от пет часа, и когато се появи на площадката, видя познатата картина: мрачната Яна седи настрани сама, с никого не разговаря, никого не поглежда и с целия си вид показва колко е нещастна, колко е трябвало да преживее, да изстрада, а никой не се втурва да я утешава, не размахва крила над нея и не се стреми да си зареже цялата работа, за да я разсее от страшните спомени. Руслан е нервен, личи си от пръв поглед, чувства се виновен пред жена си, макар че каква вина има той? Че не заряза снимките и не я заведе в Кемерово ли? И Наташа е нервна, защото ѝ е мъчно и за Янка, и за Руслан. Тя изобщо е такава: за всички ѝ е мъчно и на всички се старее да помогне.

Във вторник епизодът с участието на Ирина се снимаше още от сутринта, до дванайсет тя се освободи и решително отиде при Яна, от чието хубавичко личице още не се бе изличил изразът на обида спрямо целия свят.

— Искаш ли да принесеш полза на обществото? — високо попита тя.

Яна бавно вдигна към нея сивите си очи, печално се усмихна.

— Каква полза?

— Хайде с мен. Ще направим нещо полезно за Наташа, тя по цели дни работи, за нищо не ѝ остава време. Хем ще се поразсееш. Защо да седиш тук?

— Не искам — тихо отговори Яна.

Не искала! Ира едва се сдържа да не я хване за раменете и да я разтърси едно хубавичко, та да отвее от главата ѝ всичките глупости. Но нали беше актриса в края на краищата, а не някоя махленка.

— Яночка, чуй ме — ласкаво заговори Ира. — От твоето седене на площадката няма никаква полза, скучно ти е и постоянно се ровиш в тъжните си мисли. Руслан е зает, не може да ти обръща много внимание, но той вижда състоянието ти и страшно се притеснява. Това му пречи да работи — и на него, и на Наташа, защото и двамата ги боли душата за теб. Хайде да се махнем оттук, да си побъбрим, да хапнем някъде нещо вкусно. И на Наташка можем да помогнем, тя още вчера казваше, че е събрала дрехи за химическото чистене и вече втора седмица не намира време да ги занесе. Дрехите са много, сама не може да ги замъкне, а Андрей Константинович през последните дни отначало се занимаваше с теб, а сега изобщо... А, Яночка? Да вървим, а?

Яна тежко се надигна от стола и кимна:

— Добре, да вървим. Може наистина да е по-добре.

Двете отидоха при Наташа. Тя ядосано обясняваше нещо на актьорите, които се готвеха за заснемането на следващия епизод.

— Натулечка, ние с Яна решихме да си тръгнем заедно — бодро подзе Ира.

Наталия вдигна към тях неразбиращ поглед, свали си очилата.

— Къде ще вървите?

— Да занесем дрехите ти на химическо чистене, искаш ли? Помисли какво друго има да се върши, ще го свършим. Сама ще ми бъде скучно, а и на Янка ѝ е скучно да седи тук, така че двете ще си правим компания.

— Добре — кратко кимна Наташа, — благодаря ти, много ще ми помогнеш.

Тя отстъпи няколко крачки, вдигна от пода чантата си, извади ключовете и пари.

— Ето, вземи. Дрехите за химическото са в антрето, в гардероба, три големи сака. Имай предвид, тежки са, там освен леките неща са и всичките ни якета, два кожуха, едно палто и шлиферът на Андрюша. В кухнята ще намериш пакет с лекарства, на масата до хладилника е, трябва да се занесе на Люся. Ще можеш ли?

— Ще мога — каза Ира. — Ако сестричката ти е толкова болна и не може да живее без тези лекарства, би могла да прати за тях ненагледната си дъщеричка, а не да чака ти да ѝ ги занесеш.

— Ира, това не подлежи на обсъждане. Люся ми е сестра, каквато и да е. Тя е на шейсет и три години, болнава е и хайде да се съобразяваме с това.

— Добре — въздъхна Ира. — Какво друго да направим?

— Ще ми се да прескочиш до майката на Андрюша. Той вече цяла седмица не е ходил при нея и сега не се знае кога ще може да я навести. Виж какво е положението с продуктите, купи ѝ всичко необходимо, защото тя не може да вдигне нищо по-тежко от един хляб. Да, и друго: ако минеш покрай някой магазин за готова храна, купи една-две салатки и парче печена риба, защото сутринта не успях да приготвя вечеря за Лъошка, справих се само с обяда му. И внимавай салатите да са без картофи, нали?

— Слушам, генерале! — шеговито рапортува Ира. — А къде е Руслан?

— Отиде да се уедини някъде и да мисли.

— Ние няма да го търсим, ти му кажи, че Яна тръгва с мен, става ли?

— Добре — разсеяно отвърна Наталия, защото мислите ѝ моментално превключиха към предстоящите снимки.

По пътя Ирина не спираше да бърби, опитвайки се да разтуши и заприказва Яна, но безуспешно. Яна седеше мълчалива и мрачна, беше обхванала с ръце раменете си, сякаш за да се ограда от целия свят. Живна малко едва когато дадоха дрехите в пункта за химическо чистене и тръгнаха към Наташината сестра в една от най-отдалечените покрайнини на Москва.

— Ти май не обичаш сестрата на Наталия Александровна, защо? — попита тя Ирина.

— Че за какво да я обичам? — отговори Ира на въпроса с въпрос. — Самовлюбена егоистка с огромно самочувствие. И на всичко отгоре графоманка. Вече от сто години пише роман епопея, въобразява си, че е гениална писателка, изтормозила е всички околни със своя талант и с твърденията, че никой не я разбирал. Прави се на интересна! О, почакай и ще видиш.

Ира жестоко мразеше сестрата на Наталия, но се стараеше по възможност да не демонстрира това, като се ограничаваше само с остри и злъчни забележки по неин адрес. Впрочем тя също толкова силно мразеше всички, които някога бяха се осмелявали да огорчат или обидят Наташа. А повече от Людмила никой никога не бе обиждал Наталия, в това Ира беше стопроцентово сигурна.

— А майката на Андрей Константинович обичаш ли? — продължи Яна странния си разпит.

— Че за какво да я обичам? Аз не съм й никаква. Но тя много ми харесва. Страхотна лелка е, весела, жизнерадостна, на никого не досажда и се старае да не натрапва проблемите си на никого, за разлика от Людмила. Само че е много болна. Старичка е вече.

— Ами Наталия Александровна? — не мириясваше Яна.

— Обичам я. За мен тя е всичко, разбираш ли? Всичко — и толкоз. И майка, и баща, и по-голяма сестра, и приятелка. Аз дори двамата си съпрузи не съм обичала толкова, колкото обичам Наташка. Съпрузите ми впрочем бяха големи идиоти — весело съобщава Ира. — Единият ме биеше, другият ми изневеряваше най-нагло. И двамата пиеха. Какъв късмет имах, а!

— Защо тогава си се омъжвала за тях?

— Защо, защо... Първия път бях глупачка, само на деветнайсет години, исках да съм свободна, да се откъсна от Наташка, защото тя ме държеше много строго — това не може, другото не може... Е, нали разбираш. След няколко месеца избягах от него, върнах се при Наташка.

— А вторият ти съпруг?

— С втория ми съпруг историята е друга. Но това не е интересно. И изобщо всичко това е минало, защо да го обсъждаме сега?

— Но ти си го обичала, когато си се омъжила за него, нали? Обичаше ли го?

Ира мислено се усмихна. Когато се намираш вътре в ситуацията, чувстваш едно, а после, мине ли време и обърнеш ли поглед назад, виждаш всичко по съвсем различен начин.

— Обичах го, то се знае — уверено отговори тя.

— А после какво? Разлюби ли го, или какво?

— Той пръв ме разлюби, започна да се влачи по жени. Търпях известно време... Знаеш ли, родителите му бяха много свестни, толкова хубаво живеех с тях! Те всичко виждаха, всичко разбираха за синчето си, затова винаги бяха на моя страна. И после, нямаше кой знае къде да отида, моята стая в комуналното жилище по това време вече беше заета, там се бе нанесла Людмила с дъщеря си. Незаконно, разбира се, но не можех да ги изгоня на улицата, нали? Така че търпях.

— И защо накрая си тръгна? Друг ли си намери?

— А, не, какъв ти друг... Тръгнах си, когато разбрах, че е безсмислено да продължавам да търпя. По това време тъкмо разселиха нашето комунално жилище, на мен ми дадоха боксониерата, така че имах къде да отида.

— Кога стана това?

— Преди малко повече от година, през април. Тъкмо тогава бях дошла в Кемерово, ти знаеш това. Върнах се, събрах си багажа и си тръгнах. А защо личният ми живот те интересува толкова?

Всъщност Ира бе убедена, че Яна задава въпросите си с една-единствена цел: да провери доколко е обоснована ревността ѝ. Защото тая глупачка си беше втълпила, че между Руслан и Ира има нещо, и вечно ровеше в този проблем.

Яна не обърна внимание на последния въпрос, нищо не отговори, но след някое време отново се върна към интересувашата я тема:

— Ира, а ти влюбчива ли си? Лесно ли се влюбваш?

— Аз ли? Лесно, и още как! За пет минути. От това идват всичките ми нещастия.

— Какви нещастия? — Гласът на Яна стана напрегнат.

— А! Вечно се насаждам в някакви отношения, от които после не знам как да се отърва. Защото не само се влюбвам бързо, но и разлюбвам със същата скорост. А отношенията вече са се създали... С една дума, с любовта си имам само неприятности.

— И докато беше омъжена, също ли се влюбваше?

— Естествено. Човек не може да избяга от собствения си характер.

— И какво правеше тогава?

Напрежението в гласа на Яна нарасна и Ира я досмеша. Ах, глупачето, сигурно съпостави двете дати — идването на Ира в Кемерово, нейната среща с Руслан и напускането на съпруга ѝ. И помисли, че това не е било случайно.

— Как какво? Интересува те дали съм изневерявала на мъжа си, когато съм се влюбвала? Не, не съм изневерявала.

— Защо?

Господи, как не спря с въпросите си! Иска да разбере дали между Ира и Руслан е имало нещо? Защото те, в интерес на истината, се срещаха по времето, когато бе омъжена...

— Не съм имала удобен случай — ядосано изтърси Ира. — За съпружеската изневяра са нужни три условия: аз да искам, той да иска и да има къде. Всичките три условия не се подреждат всеки ден, те трябва да се създават целенасочено, а аз никога не съм имала този хъс. Някакви други въпроси ще имаш ли?

— Да, исках да те попитам и...

— Добре, давай, питай.

— А ако тези три условия се подредят, ти би ли напуснала съпруга си?

— Аз ли? — Ира се разсмя от сърце. — Какво, да не съм болна нещо? За нищо на света! Отношенията с любовник са едно, а желанието или нежеланието да живееш със съпруга си — съвсем друго. Една жена напуска съпруга си не когато си намери любовник, а защото вече не иска да живее с него.

— Но това е безнравствено.

— Моля, какво каза? Благодаря, че ме просвети, защото аз не знаех. Е, ако ти се влюбиш в някого и изневериш на твоя Руслан, тогава съм готова отново да обсъдим с теб този проблем.

Спряха пред блока, в който живееше сестрата на Наталия.

— Е, ще дойдеш ли с мен, или ще поседиш в колата? — попита Ира.

— Ами май е по-добре да остана тук — колебливо отговори Яна. — Щом сестрата на Наталия Александровна е толкова неприятна жена, защо да...

— И това е правилно — одобри Ира. — Не ти трябва излишни отрицателни емоции. Аз бързичко, дори няма да влизам в апартамента, само ще подам лекарствата и — обратно. И аз не изпитвам радост от общуването с Людмила.

Людмила, която приличаше на изсъхнало дърво, с високомерна снизходителност, изписана на нейното някога красиво, а сега покрито с дълбоки бръчки лице, пое пакета с лекарствата от Ирина, царствено кимна и затръшна вратата под носа ѝ, без да я удостои нито с думи на благодарност, нито с покана да влезе. И слава богу, мислеше си Ира, докато слизаше с асансьора — колкото по-малко общуваш с нея, толкова по-малко гадост се утаява в душата ти.

Сега се отправиха към онази част на града, в която живееше майката на Ганелин. По пътя се отбиха да обядват. Яна постепенно се оживи и затрупа Ира с въпроси за известни актьори, с които тя е имала възможност да се снима, за техния личен живот, навици и особености на характера, за тяхното поведение по време на снимки и извън снимачната площадка. Кой за коя е женен, кой с кого спи, кой пие много, а кой се е провалил или е превъртял, кой какъв апартамент и каква вила има. Ира не обичаше да клюкарства за събратята си по професия, но какво ли няма да направиш, та Янка да се разсее!

Яна реши да не влиза и при майката на Андрей Константинович, изчака Ира да излезе със списъка на покупките и весело закрачи до нея между щандовете в огромния супермаркет, който се намираше на пет минути с колата. Натовариха догоре с продукти и разни дреболии за домакинството две колички, напъхаха всичко във фирмени торбички на магазина и превити под тежестта на покупките, се потътриха към колата.

— Сега да смогна да намеря и кулинарен магазин — и можем да смятаме, че сме изпълнили програмата докрай — със задоволство каза Ирина.

Тя остави торбичките на асфалта, бръкна за ключовете от колата и в този момент забеляза някакво бяло листче на предното стъкло, пъхнато под чистачката.

— А ето го и любовното послание от паркинга.

Издърпа листчето, напълно сигурна, че ще види на него написаното време за престоя на автомобила.

Беше снимка, направена на гробище. Добре поддържан гроб, красив паметник с надпис: *Николай Филипович Бесчеревних, 1965 — 1999 г.*

ГЛАВА 14

— Мило, ти вярваш ли в Бог?

— Умерено, без фанатизъм. Защо?

— Ходиш ли на черква?

— Не.

Хм, да, момичето се оказа несъвременно в религиозно отношение. Днес е модерно да се кичиш с вярата си, да познаваш всички религиозни празници и непременно да посещаваш храмовете. Юля обаче не се оказа такава.

— Но поне си кръстена, нали?

— Ама не, Витя. — В гласа ѝ прозвуча уморено нетърпение. — Нали съм еврейка, какво ти кръщаване?

— Жалко — искрено се огорчи той, — днес исках да отида на черква.

— Че иди, какъв е проблемът?

— Ами ти?

— Ще се прибера, какво толкова.

— Не, аз не искам така — възрази Виктор. — Искам да остана с теб. Хайде да отидем заедно, да се разходим, там мястото е много красиво. И между другото, има доста добро заведение с маси на тротоара. Ще поседим, ще вечеряме. После аз ще вляза в храма, а ти ще ме почакаш навън, ще пиеш кафе с твоите любими пасти.

— Добре. — Юля помръдна крехките си раменца, което на нейния език на жестовете означаваше недоумение. — Само че аз не разбирам защо трябва да отиваме толкова далеч. Близко до твоя блок има много черкви, влез в коя да е, помоли се, запали свещ. Или имаш някаква работа точно в този храм?

Въпросът не се хареса на Виктор. Ето вече трети ден той се вглеждаше внимателно в новата си приятелка, опитвайки се да открие в поведението ѝ признаци, говорещи, че тяхната среща и запознанство не са били случайни. Понякога му се струваше, че някаква реплика на Юля я издава тотално, и сърцето му се свиваше, но само след секунда

тя произнасяше думи, които говореха за обратното. Онази среща с Руслан стана в неделя, днес е вече сряда, а той така и не бе разбрал каква е Юля. Подставена ли е или не? Най-лесно би било да провокира скарване и да се раздели с момичето завинаги, като така се отърве от възможен съгледвач. Но Виктор не можеше да го направи. Не му стигаха сили да се откаже от нейното гъвкаво горещо тяло, от ярките ѝ тъмни очи, които го пронизваха до дъно в най-вълнуващите моменти, от нейните прохладни гладки коси, които приятно освежаваха пламналата му гръд. Измъчваха го подозрения и същевременно страстно я желаше.

А въпросът на Юля, на пръв поглед съвсем обикновен и напълно оправдан, не му хареса, защото изборът на храма наистина беше обусловен не от религиозни, а от делови съображения. В този храм ходи Гелик Ремис. И то ходи всеки ден, когато е в Москва. Ако някой трябва да го намери, достатъчно е да застане на пост край черквата и Гелик непременно ще мине оттам. Сутрин, следобед или вечер — но непременно ще се появи.

— В този храм има една икона... Добре, няма да те натоварвам, ти си далече от тези неща, и бездруго не ги разбираш. С една дума, веднъж в месеца ходя там и паля свещ точно пред тази икона. Тя носи късмет. Отдавна съм забелязал: отида ли в храма, постоя ли пред иконата, най-близките няколко сделки минават добре. Тия дни очаквам една голяма сделка, май ще успея да продам един апартамент, с който се занимаваме вече три години — ужасно скъп, никой не иска да го купи. Е, та сега се появи купувач и ако сделката не се провали, аз ще спечеля добри пари. Затова днес непременно трябва да отида при иконата, разбра ли?

От всичко казано точно половината беше лъжа, но втората половина все пак беше истина. Един апартамент — тристаен, ремонтиран по европейски, в сграда до „Садовое колцо“ — беше предложен за продажба още преди три години и оттогава съществено бе поевтинял, но пак не се намираха желаещи да го купят. Лошото беше, че собствениците бяха вложили много пари в ремонта, бяха направили подово отопление, бяха натъпкали апартамента с вградени мебели и скъпа техника, бяха го обзавели с подбрани осветителни тела, допълващи замисъла на дизайнера. Естествено в продажната цена влизаше не само стойността на самата жилищна площ, а в нея беше

взет предвид престижът на района, както и цената на ремонта и обзавеждането. Но се оказа, че не е много лесно да се намери купувач, на когото да харесва такъв дизайн и който би искал да плати такива луди пари — фактически тройната цена на апартамента. А желаещи да плащат извънредно за чужд вкус, после да изхвърлят всичко и да ремонтират според своите виждания, кой знае защо, не се намираха. Вторият недостатък беше, че това разкошно жилище се намираше в невзрачна сграда от старите, с мизерен вход, олющени стълбища, без тръба за изхвърляне на боклука, без портиер и дори без собствен охраняем паркинг. Така че хората, които по принцип бяха готови да живеят в такъв апартамент, не искаха да обитават такава сграда. И за тях неприятно, и гости да ги е срам да си поканят.

Преди два дни, в понеделник, май нещата взеха да се подреждат. Виктор показва жилището на един купувач, който дълго и внимателно изучаваше всеки предмет, като се започне от мебелите и се свърши със закрепения в специална вдлъбнатина сешоар, одобрително хъмкаше, задаваше маса въпроси, после каза, че на другия ден ще дойде с жена си. Във вторник от десет сутринта до пет вечерта Виктор отново се мота из това жилище. Купувачът беше обещал да дойде в десет, но дойде чак към един часа, придружен от капризна дама с креслив глас, и всичко започна отначало. Рафтове, вратички, кранове, килими, стъклопакети, осветителни тела, дръжки на врати... И вече на тръгване купувачът заяви, че всичко го задоволява, но трябва да огледа жилището още веднъж. Работата, видите ли, била там, че този апартамент щял да бъде сватбен подарък за сина им. Половината от подаръка плащат родителите на младоженката, така че и те трябва да вземат участие в избора. Днес, в сряда, Виктор отново показваше зловещата „тройка“. Купувачите взеха таймаут — два дни за размисъл, и в петък обещаха да дадат окончателен отговор. На Виктор много му се искаше апартаментът най-сетне да се продаде. Неговият интерес беше ясен и се поддаваше на прости аритметични пресмятания: собствениците отдавна вече живееха в чужбина, след две години опити да получат за апартамента желаната цена бяха махнали с ръка на всичко и бяха заявили в агенцията, че ще ги задоволят сто и двайсет хиляди долара вместо първоначалните двеста и петдесет. А агенцията предлагаше апартамента за двеста хиляди, като се надяваше да сложи осемдесет хиляди в джоба си. Тъй като жилището не можеше

да се продаде и за двеста, обявената цена плавно се смъкна до сто и седемдесет. А на Виктор казаха, че по принцип може да се съгласи на спазаряване за още десет-петнайсет хиляди надолу, стига да се отърват от тази залежала стока. Агенцията трябваше да получи най-малко трийсет хиляди долара чиста печалба, тоест цената можеше да се сваля максимум до сто и петдесет, а ако Виктор успееше да пробута апартамента по-скъпо, разликата щеше да е за него. Именно за тази разлика се трепеше той в желанието си непременно да докара преговорите с купувача до стадий на оформяне на сделката.

Но всичко това нямаше никакво отношение към посещението на храма.

От мястото, където седяха с Юля, прекрасно се виждаше входът на черквата и дори част от улицата, по която трябваше да мине Ремис. Виктор с всички сили протакаше, мъчително дълго изучава менюто, после обстойно го обсъди първо с Юля, после със сервитьорката, сетне яде пределно бавно. Ремис се появи в момента, когато Виктор дотяждаше последната хапка от прасенцето сукалче. Виктор се постара да запомни всички хора, които влязоха след него в храма, и стана.

— Аз ще вляза, мило, а ти си поръчай кафе и десерт и ме почакай. Няма да се бавя.

В черквата той бързо намери с поглед Ремис и започна да изучава всички, които се доближаваха до него. Да, точно така, ето това момче вървеше след Гелик по улицата, а сега стои на около два метра от него, отзад, за да не му попада пред погледа, и с очи едва не пробива дупка в гърба на Ремис, стегнат в синя риза от тънко кадифе. Храмът е пълен с хора, ето че Гелик, след като се помоли пред иконата, започва бавно да напредва навътре, а момчето също тъй бавно се движи подире му. Ремис запали свещи пред още две икони, размени няколко думи с минаващия покрай него свещеник и тръгна към изхода. Момчето вървеше след него като залепено, но внимателно спазвайки безопасна дистанция. Виктор злорадо чакаше Гелик да слезе по външното стълбище. Знаеше, че Ремис непременно ще се извърне и ще се прекръсти с лице към храма, така правят всички вярващи. И ще се озове очи в очи с преследвача си. Но момчето явно бе опитно, защото също беше вярващо и знаеше реда, а и очевидно не за първи ден следеше Гелик. То се поспря на входа, даде на Ремис възможност да се прекръсти срещу храма и едва тогава продължи напред.

Застанал до оградата на църквата, Виктор замислено гледаше подир отдалечаващите се фигури на Гелий Ремис и човека, който го следеше. Маневрата бе успяла. Те си бяха помислили именно това, което ги бе накарал да си помислят Спилбърг.

Неслучайно този човек носи такъв прякор, нарекли са го Спилбърг заради любовта му към сложните инсценировки и заради страстта му да режисира криминални спектакли. Хората на Богомолеца тръгнаха вабанк, за да открият Юрка Симонов. Ама как са научили, че той не е загинал при взрива в мината? Явно някой го е предал. Тия гадове не пожалиха дори сестричката му — Аня, убиха я с надеждата, че той ще отиде на погребението. Най-отвратителното е, че те знаят със сигурност, че той е във връзка с някого в Камишов, инак как изобщо щеше да научи за смъртта на по-малката си сестра? Но Богомолеца е бил сигурен, че Симонов ще научи за сестра си. И той научи. Ала не се поддаде на трика, не отиде на погребението. Отиде по-късно, след месец и половина. Дотогава Спилбърг разработи комбинацията и подбра нужните хора, които по възраст, фигура и цвят на косата приличаха на Виктор. Основната трудност се състоеше не толкова във външните данни, колкото в биографиите и начина на живот. Тези двамата, без които замислената от Спилбърг комбинация не би могла да се състои, трябваше да бъдат хора или със съмнително минало, или с такова, което е трудно да се провери. Осъжданият навремето Едик Гусарченко, който не живееше там, където бе регистриран, и рядко се появяваше в своето жилище под наем, беше идеалният вариант. Доста странният Гелий Ремис също прекрасно се вписа в отредената му роля на предпазлив и напласен човек, който се страхува от собствената си сянка. Бяха им предложени добри пари за една дреболия: да заминат заедно с Виктор за Кемеровска област, да помогнат да се организира материална и социална помощ за самотна жена, изгубила всичките си близки, а след завръщането си в Москва спокойно да разказват на всички къде са били и с каква цел са пътували, но да заличат от паметта си факта, че са били трима и колко са им платили за това. Да забравят и имената на другите си двама спътници. Нищо повече не се искаше от тях. Едик Гусарченко се съблазни от лесните пари, Гелик Ремис — от благотворителната, следователно богоугодна помощ за нещастната самотна жена. С една дума, не стана нужда да ги убеждават дълго. Спилбърг каза, че може и

нищо да не стане, Богомолеца да не се сети да провери на летището списъците на пътниците за Москва. Но не бива много да се разчита на това, мозъкът на Богомолеца работи добре и досега не е давал дефекти. Така че правилно изградената комбинация ще даде възможност да се убият наведнъж два заека: Виктор ще отиде в родния си град и ще организира там всичко за майка си, а същевременно, ако Богомолеца клъвне на примамката, ще го избудалкат и ще му подхвърлят Гелик Ремис вместо Виктор. За целта е нужно само в съответния момент да изведат Едик Гусарченко от Москва и да разиграят съответния спектакъл, така че Богомолеца да повярва: Виктор Слуцевич изобщо не е Юрка Симонов, а само втората самоличност на ловкия аферист Гусарченко. Следователно Симонов е Ремис.

Онези трябва да убият Ремис, понеже са се уверили, че именно той е Симонов. Преди това дълго ще го инквизират и ще му задават различни въпроси, а Гелик, то се знае, ще повтаря, че това е недоразумение, че той нищо не знае и изобщо, че не е човекът, когото търсят. Но всички негови думи ще отидат на вятъра. Никой няма да му повярва. Дори той да започне ни в клин, ни в ръкав да разправя, че някой си му платил, за да замине за Камишов, това няма да го спаси. Богомолеца не вярва на такива лакърдии, комбинацията на Спилбърг е прекалено сложна, за да може да ѝ повярва човек. На това всъщност се и разчиташе.

Да, на въпросите, които ще му задават хората на Богомолеца, Гелик няма да може да отговори и най-вероятно ще умре, преди дори да им се изчерпи търпението и те да решат да го ликвидират. И тогава вече на историята с Юрка Симонов ще бъде сложен кръст, окончателен и солиден. И Виктор ще може да диша и живее спокойно. Освен ако този чевръст журналист влезе в контакт с Богомолеца и си спомни... Ето на това място комбинацията на Спилбърг, която бе изглеждала на Виктор толкова изящна и проста, кой знае защо, даде дефект. Нещо не се подрежда така, както го бе замислил той, не сработва и нещата все така не помръдват. А времето минава и всеки ден хората на Богомолеца може да стигнат до Нилски. За целта е нужна една проста дреболия: да научат, че Нилски и Симонов са родом от един и същ град. И тогава всичко ще изплува.

И дори смъртта на Гелик Ремис, този свят и простодушен човек, който в нищо не е замесен и за нищо не е виновен, няма да помогне на

Виктор.

* * *

Предната вечер, във вторник, Коротков дойде раздразнен и направо гневен при Настя.

— Срещата ми пак се провали! От самото начало тая връзка върви накриво — оплака се той. — Ирина ми каза, че Яна изпаднала в истерия, и затова щяла да остане да нощува у Воронова, за да бъде буфер между Наталия Александровна и семейство Нилски.

— Не се ядосвай — с усмивка опита да го утеши Настя, — за сметка на това имаш, а и аз имам възможност да получаваме новините топли-топли, направо от мястото на събитията.

— Което е вярно, вярно е — съгласи се Юра. — Помолих Ира незабавно да ми звънне, ако Яна или Руслан все пак си спомнят кой е този Николай Бесчеревних, снимката на чийто гроб са им подхвърлили.

Настя вече знаеше, че и Руслан, и жена му без колебания са разпознали кемеровското гробище, в кадъра на заден план бе попаднал известният на всеки жител на града паметник на групата младежи, загинали в автомобилна катастрофа. Но името Бесчеревних нищо не говореше на съпрузите Нилски. Така поне казваха те.

В седем сутринта в сряда по телефона се обади Ирина Савенич. С разтреперен и звънящ от гняв глас тя съобщи на Коротков, че Яна за нищо на света не се съгласява да остане в Москва, страхува се, така че още днес Руслан заминава с нея за Кемерово.

След още половин час се обади Зарубин. Неговият глас също звънеше, но не от гняв, а от деловитост, смесена с тържествуващо лукавство.

— Здравсти, Павловна! — поздрави той Настя. — Ах, какво научиих! И какво ще ти разкажааа!

— Казвай — нетърпеливо го подкани Настя.

— Да бе, веднага... от тоя прост телефон. Като отидеш в службата, ще го научиш. Ако началството ти го каже.

— Серьожа, ти си малка подла дървеница — възмути се тя. — Кръвопиец, с една дума. Ще говориш ли или не?

— Не, Павловна, хич не ме и моли — внезапно стана сериозен гласът на Зарубин. — Случаят тук е такъв, че... сама трябва да ме разбереш. Почакай час-два и всичко ще научиш.

— А защо ми се обади сега?

— Ами да те подразня. Интересно е, нали? И после, и мен не ме свърта да споделя успеха си. Макар да не мога да разкажа, ще ми се да се изфукам! Между другото, нашият общ пламенно обичан шеф с теб ли е?

— Къде ще е — позасмя се Настя. — Спи като заклан. Преди половин час говори по телефона и пак се тръшна в леглото. По график ставането му е след четирийсет минути. Серьожа, виж какво искам да те помоля. Днес семейство Нилски смята да замине за Кемерово. Бих искала там да ги понаблюдаваш за всеки случай. И още: поразпитай сред местните за Николай Филипович Бесчеревних, роден през шейсет и пета, починал през деветдесет и девета, месторождение — неизвестно, а е погребан в Кемерово. Трябва да знам за него всичко възможно.

— Защо? — непредпазливо попита Сергей и веднага си го получи:

— Ами после ще ти кажа, ако началството разреши, дървеничке моя ненагледна.

— Сколопендра — върна ѝ го Зарубин.

— А ти си каракурт — веднага го парира тя. — Сержик, не си играй с мен на тези игри, аз цял живот решавам кръстословици, така че знам сто пъти повече думи от теб.

— Черна бръмбарица! — отчаяно се хвърли в битката Сергей, но веднага се уплаши и затвори телефона.

Настя с усмивка погали телефона, чукна го с показалец, като при това мислено си представи чипия нос на Зарубин, и се зае да приготвя закуската.

Вечерта на същия ден тя седеше в гарсониерата си сам-самичка. Коротков бе отишъл при Ирина и трогателно смутен, бе предупредил Настя, че няма да се прибере през нощта, но за закуска непременно ще е налице.

— Че защо? — учуди се тя. — Какво, не можеш ли направо оттам да дойдеш на работа?

— Ира има снимки от девет сутринта някъде накрай света, извън града. Ще става в шест, ще излезе от къщи в седем. Аз, разбира се, мога да демонстрирам трудов ентусиазъм и да започна работа в седем и половина, но по-добре е все пак да дойда при теб, бива ли? Ще ме нахраниш без много бързане и ще ми разкажеш какво си измислила през нощта.

— Да бе — сопна се Настя, — ти ще се забавляваш цяла нощ, а аз трябва да мисля, така ли? Хубаво си го подредил.

— Нали затова съм ти началник — строго отвърна Юра. — И да не си посмяла да ми се сопваш.

На Настя не ѝ се готвеше само за себе си, затова изяде насила останалата от вчера студена пържола с филия хляб, поля тази изискана вечеря с чашка не много силно кафе и легна на дивана с ръце под тила.

Сведенията, получени от Серьожа Зарубин, наистина бяха интересни, те вълнуваха въображението, но не се подреждаха в единна картинка. Поне на пръв поглед. Може би в спокойната обстановка, сред тишината на усамотението и върху уютния мек диван мислите ще станат по-стройни и подредени? Във всеки случай Настя много се надяваше на това.

В началото на април неизвестни крадци проникнали в дома на майката на Руслан Нилски, обърнали всичко с главата надолу, вероятно са търсили пари и ценности, но не намерили такива и се задоволили с някакъв пътен сак от изкуствена кожа и евтини бижута. По това време Руслан вече бил в Москва, за да представи романа си, и Ольга Андреевна Нилская решила да не тревожи сина си заради такава дреболия, още повече че щетите се оказали съвсем незначителни: тя и бездруго отдавна вече не носела тези бижута, а сакът бил съвсем обикновен, пък и нямало къде толкова да пътува с него. В милицията възбудили дело, но естествено не намерили никакви престъпници, обяснили всичко с наркомани, външни за града, които крадат дреболии, колкото да им стигне за поредната доза.

Около седмица след обира у Нилская целият град Камишов се развълнувал от убийството на Анечка Симонова. Убийците също не били намерени, но хората разказали на Зарубин за нещастното семейство, в което първо при взрив в мината загинал големият син Юрочка, после скоропостижно починал главата на семейството, а ето, сега убили Анечка. И всичко това само за година и нещо. Всички

искрено съжалявали Клавдия Савелевна Симонова, опитвали се да ѝ помогнат кой с каквото може, но хората в Камишов общо взето не били богати, така че тя получила помощ от все сърце, но не много съществена. И изведнъж, месец и половина след смъртта на Анечка, в градчето се появил непознат. Нещо като граф Монте Кристо, който се явил, за да помогне на корабовладелеца Морел. Организиран всичко, дал пари на всички, стреснал хубавичко всички, та никой нищо да не отказва на осиротялата Клавдия. И изчезнал. Така внезапно, както се и появил. Кой бил, откъде дошъл — никой не знаел, защото, когато човек пъха толкова пари в ръцете ти, обикновено не му искаш документи.

А кемеровските оперативни работници, които се занимавали с борбата срещу организираната престъпност, разказали на Зарубин, че сред мутрите се разнесла неприятна мълга за Юрка Симонов. Че не бил загинал при взрива в мината. Другите дванайсет души — да, загинали, но тринайсетия го нямало сред тях, а и можеш ли точно да определиш по разкъсаните и обгорели парченца плът колко са били? Който не излязъл от рудника след взрива, него сметнали за загинал. Симонов не излязъл. И кой знае защо, мутрите започнали да приказват, че той бил жив. Но за това се заприказвало не веднага, а много месеци по-късно. Дали някой видял този Симонов някъде жив и здрав, дали някой прошепнал нещо на някого... Но дори този Симонов да е жив, той явно няма дълго да ходи по тази земя, защото самият Богомолец, главният кемеровски авторитет, го издирва активно.

Историята на конфликта между Богомолеца и Симонов наистина изглеждала страховита, което означавало, че наужким загиналият нямал никакви шансове да оцелее. И ако той наистина бил инсценирал собствената си смърт, причината била абсолютно ясна. На никого не е позволено да бърка в „общото“. За това неминуемо следва най-жестокото наказание. Странното обаче било, че Симонов не бил член на никоя групировка и следователно не е имал достъп до „общото“. Така във всеки случай излизало според сведенията от местните оперативни работници. Защо тогава толкова настойчиво го е търсел Богомолец и защо в тази информация постоянно се мяркаше думата „общото“?

Сергей Зарубин проклинаше всичко на света. Защо, защо се получава така, че тъкмо си се накарал да направиш решителна крачка в собствения си живот — и веднага те пращат в командировка? Още в понеделник той се обади по телефона в Москва на своето момиче Гуля и като прикриваше с показна учтивост собственото си смущение, я попита дали тя ще се съгласи да се омъжи за него. На което Гуля тихичко се засмя и отговори, че не гледала на предложения, направени по телефона, като на сериозни такива. Че тя за никъде не бърза и спокойно може да почака Сергей да се върне от командировката и да повтори тези думи при лична среща. И че не е изключено, докато се намира далече от възлюбената, междувременно той да се откаже от намеренията си.

Зарубин знаеше, че няма да се откаже. Но се страхуваше да не би по време на отсъствието му да се случи нещо непредвидено, например Гюлнара да срещне някой двуметров богат красавец, който да изрази готовност да сложи в краката ѝ много повече от това, което може да предложи скромният оперативен работник от „Петровка“. Той винаги бе имал чувството, че е влюбен в Гуля много по-силно, отколкото тя в него, така че постоянно очакваше намеса от страна на неочакван съперник.

А перспективата да се прибере вкъщи с всеки час изглеждаше все по-неопределена. Първоначално неговата задача беше да открие връзките на Яна Нилская и да поработи с информацията за групировката на Богомолеца. После се разбра, че трябва да се занимава и с някакъв Николай Бесчеревних. А сега и тоя Симонов, сведенията за когото изрови самият Зарубин, да му се не види. От една страна, историята със Симонов не би трябвало да има никакво отношение към убийството на Тимур Инджия и отвлечането на Яна Нилская, но Каменская каза, че Симонов поне с две неща може да се свърже с Руслан Нилски: град Камишов, където е минало детството и на двамата, и личността на Богомолеца, който незнайно защо ужасно мрази и двамата — единия се е опитвал да сплаши, а другия направо иска да убие. А тя не смяташе за възможно да си затвори очите за тези два свързващи момента.

Град Камишов хареса на Сергей — отдавна не беше му се случвало да се разхожда из такова спокойно и уютно градче, обрасло с буйна зеленина, толкова гъста и щедра, че тук често нямаше и огради: и без това през клоните и гъстите листа нищо не се вижда, а ако някой реши да се вмъкне в къща, никаква ограда няма да му попречи, освен ако е бетонна и висока пет–шест метра, но на никого в Камишов и през ум не бе минало да си прави такава, пък и скъпо би им излязло.

Първият човек, с когото реши да поговори Зарубин, беше майката на Руслан Нилски — Ольга Андреевна, младолика приятна жена със симпатично лице и тих глас.

— Нещо с Руслан ли се е случило? — уплашено попита тя, когато чу от неочаквания гостенин кой е и откъде е. — Или с Яночка?

— С тях всичко е наред. — Сергей реши да не тревожи предварително Ольга Андреевна с разказ за отвличането на Яна. — Интересува ме един човек, с когото вероятно синът ви добре се е познавал.

— Кой човек?

— Юрий Симонов.

— А, Юрка ли? — Веждите на Ольга Андреевна излетяха нагоре и забравиха да се върнат на предишното си място, така си и останаха някъде под линията на косата. — Ох, какъв немирник беше! Родителите му се измъчиха с него. Баща му го пердашеше здраво за всяко провинение, ама полза никаква.

— И какви бяха провиненията му? — попита Сергей.

— Пооткрадаваше, хулиганстваше, с патрони си играеше. Колко пъти го прибираха в милицията, стягаха го — но без никакъв резултат. После, вярно, стана малко по-сериозен, след казармата завърши техникум, отиде да работи в рудника като бомбаджия. Дори постоянно даваше пари на родителите си.

— Бяха ли приятели с Руслан?

— Не, какво говорите, Руслан беше по-малък с две или три години, сега не си спомням точно. Но двамата учеха в едно училище.

— А вие самата познавахте ли Юра?

— По физиономия — да, разбира се, но иначе... Той никога не идваше у нас. Майка му — Клавдия, работеше в бюфета на изпълкома, тогава и аз работех в изпълкома и от нея научавах за подвизите на Юрка.

— Кажете, Олга Андреевна, а по-късно, когато Руслан вече се премести в Кемерово, никога ли не ви е разказвал, че е срещал Юрка Симонов?

— Не — твърдо отговори Нилская, — не е имало такова нещо.

Зарубин разпита къде се намира училището, в което някога са учили Нилски и Симонов, и тръгна да търси учители, които биха могли да си спомнят нещо интересно. Нали често се случва родителите и представа да си нямат с кого общуват децата им през междучасията. Вкъщи водят едни приятели, а да пушат в училищната градинка търчат със съвсем други, това Зарубин го знаеше от собствен опит.

Директорката на училището веднага заяви, че е в този кабинет едва от три години, така че не може нищо да каже за деца, учили тук преди петнайсетина, затова съветва Зарубин да се обърне към учителите, които работят отдавна в училището. Например преподавателките по химия или история — те са най-отдавна тук, всички други са дошли по-късно.

Зарубин намери и двете, но не научи нищо ново; и двете педагожки добре си спомняха и Юра Симонов (отявлен хулиган, с когото никой не можел да излезе на глава), и прилежния и възпитан Русик Нилски, и категорично отричаха те да са били приятели.

— Ама моля ви се! — Преподавателката по химия дори плесна с ръце, когато чу въпроса на оперативния работник. — Между тях нямаше нищо общо! И после, Русик беше по-малък, той общуваше само със своите връстници. Трябва да имате предвид, че на тази възраст разликата от три години е много голяма, направо пропаст, която не може да се прескочи! Когато един човек е на трийсет, а друг — на трийсет и три, те дори не забелязват това. Но когато едно момче е на десет, а друго — на тринайсет, това са съвършено различни светове, повярвайте ми като на стар учител. На тринайсет вече се започва с цигарите, алкохола, циничните разговори за секс и как да се спечелят пари, а на десет момчетата са още кутрета.

Учителката по история не беше толкова многословна, както колежката си. Въпросът за Юрка Симонов предизвика на гордото ѝ лице само погнуса, явно беше, че тя дори не би искала и да си спомня за него, но щедро похвали Руслан, каза, че момчето било много способно, прилежно, отговорно. И чудно. Именно с тази дума тя привлече вниманието на Зарубин.

— Защо чудно? — попита я.

— Разбирате ли, той беше дребничък, малък, с очила. Доколкото си спомням, бяха го освободили от часове по физическо възпитание заради зрението му. А от него се страхуваха.

— Как така? Кой се страхуваше?

— Ами всички, колкото и смешно да звучи. И учениците, и учителите.

— Така ли? — сепна се Сергей. — Дори учителите се страхуваха значи?

— Представете си. Странно звучи, нали? — усмихна се тя. — И все пак беше точно така.

— Но защо? Как може възрастни хора, педагози, да са се страхували от едно хлапе? Какво, да не би да е задавал неуместни въпроси в часовете?

— Не, какво говорите — засмя се учителката по история, — Нилски никога не задаваше неудобни въпроси, той беше добре възпитан, майка му беше член на партията, работеше в изпълкома. Там е работата, че нищо не питаше. Само съобщаваше.

— Какво съобщаваше? — губеше се в догадки Зарубин.

— Каквото знаеше. При това даваше дума на никого да не казва за това и винаги държеше на думата си, което е учудващо за такъв малчуган. На дванайсет-тринайсет години вече се държеше по мъжки, много честно и отговорно.

— Извинете — виновно наведе глава Сергей, — но аз не разбрах нищо от това, което казахте. Може ли някак по-простичко, като на урок в пети клас?

— По-простичко ли?

Тя въздъхна, оправи си прическата, замисли се за нещо.

— Не знам дали имам право... Впрочем минаха толкова години и после... тези педагози вече не работят тук... С една дума, Руслан знаеше всичко за всички. Как успяваше да научава тези неща — нямам представа. И ето, представете си такава картинка: идва седмокласникът при учителя или дори при директора на училището и заявява, че нали, аз знам за вас еди-какво си и еди-какво си, но вие не се тревожете, няма да кажа на никого.

— Охооо! — възхитено проточи Сергей. — И какво толкова страшно знаеше за своите учители?

— Ами най-различни неща. Сега това може да ви се стори смешно и нелепо, но тогава всички се страхуваха. Съпругът на тогавашната ни директорка например се занимаваше с частни превози. Някои учители приемаха подаръци от родители на ученици, а това също можеше да им навлече неприятности, включително изключване от партията и уволнение. Ами съпружеските изневери? Представете си, Руслан знаеше и за тях. Беше взел страха на половината от педагогическия колектив, можете да ми вярвате. Но което е най-удивително — винаги държеше на думата си, информацията никога не изтичаше от него.

— А защо го правеше? Нима е шантажирал учителите, за да получава добри оценки?

— Не бих твърдяла това — поклати историчката добре сресаната си глава. — Руслан се учеше добре и не се нуждаеше от привилегии. Разбира се, не беше пълен отличник, по едни предмети изкарваше само четворки и петици, по други се случваха и тройки, но това е абсолютно нормално за дете, което има собствена система на ценностите и интересите. Той обичаше някои предмети и съответно ги усвояваше по-добре, други му бяха скучни и оценките му по тях бяха по-ниски. Мисля, че му харесваше самият разговор с възрастния, който изведнъж се стъписваше, плашеше се и изпадеше в зависимост от него.

— Сигурно се е наслаждавал на властта си над възрастните?

— И това не бих твърдяла. Разбирате ли, ако го интересуваше само усещането за власт, той щеше да го проявява някак... Например от време на време щеше да напомня това, което знае. Или да иска в замяна на мълчанието си определени привилегии. А той не правеше нищо такова. Ще дойде веднъж, ще ти го каже, ще се усмихне — и толкоз. И нито дума повече. Затова го нарекох чудно момче.

На Зарубин много му се искаше да попита дали навремето той е постъпвал така и лично с нея, но се въздържа. Този отговор нямаше да прибави нищо към характеристиката на отношенията между Симонов и Нилски, а настроението на преподавателката по история можеше да се развали. Но той все пак зададе последния си въпрос:

— Как мислите, откъде може да е научавал Руслан всичко това? Някой възрастен ли го е информирал?

— О, не! Всичко е научавал сам. Доставяше му удоволствие да наблюдава хората — кой къде отива, с кого, кога, как е облечен, кой с

кого се е скарал, кой изнася от службата си обементи чанти, кой обикаля магазините и фризьорските салони в работно време. После е анализирал, обобщавал и си е правел изводи. Просто си е играел на Шерлок Холмс. Знаете ли, той дори в училище носеше някакви специални книжки за разследване на престъпления, четеше ги в междучасията и по време на часовете по физическо възпитание.

Сергей благодари на любезната учителка и отново се върна на обраслата с люляк улица, на която бе минало детството на Руслан и където и до днес живееше неговата майка. Олга Андреевна не беше сама, с нея на външното стълбище стоеше възрастен мъж, който очевидно току-що бе изнесъл от къщата поредния сак. Изглежда, Нилская щеше да пътува за някъде. Добре че Зарубин не я изпусна.

— Ние заминаваме — припряно поясни тя, докато заключваше вратата, — автобусът ни е след двајсет минути.

И добави, като кимна ласкаво към мъжа:

— Това е Семьон Семьонович, съпругът ми.

— Надалече ли ще пътувате? — поинтересува се Зарубин.

— При брат ми — поясни Семьон Семьонович, — днес навършва седемдесет, поканил ни е още преди половин година.

— А кога е следващият автобус?

Сергей още не губеше надежда да задържи Олга Андреевна и да поговори с нея за странното увлечение на сина ѝ по чуждите тайни. Но този разговор трябваше да бъде спокоен и сериозен, не в движение — твърде фина е самата материя и са важни произтичащите от нея изводи.

— Утре — отговори Нилская. — Защо, някакви други въпроси ли имате?

Семьон Семьонович леко подхвана три от четирите сака, Олга Андреевна взе четвъртия.

— Извинете, но ние много бързаме. Ако искате, изпратете ни до автогарата, не можем да се бавим.

Зарубин покорно закрачи до тях.

— Олга Андреевна, ходих в училището и учителите ми казаха, че Руслан е носел със себе си някакви специални книжки за разследване на престъпления. Вярно ли е?

— Разбира се — кимна Нилская. — Това му беше голямо увлечение, от дете мечтаеше да работи в милицията, искаше да стане

оперативен работник като вас. Или следовател.

— И защо не е станал? Отказал ли се е?

— Медицинската комисия не го допусна заради зрението му.

— А тези специални книжки откъде ги вземаше? Защото по онова време не можеше да се купят от обикновена книжарница, знам го със сигурност.

— Даваше му ги нашият участъков милиционер. Тогава той учеше заодно в юридическия, та даваше на Руслан да чете неговите учебници. Носеше му книги от библиотеката.

Участъковият милиционер! Това вече е нещо. Трябва непременно да го намери, той може да разкаже много интересни неща за отношенията между Руслан и Юрка Симонов. Това, което не знае майката, със сигурност го знае участъковият милиционер. Обикновено добрите момчета от прилични семейства дори не се познават със своите участъкови милиционери и даже не са ги виждали, затова да питаш в милицията за такива момчета е умряла работа. А тук имаме рядък случай: добро момче се сприятелява с участъков милиционер, ходи му на гости, взема книги от него. А за крадеца и хулигана Юрка Симонов този участъков милиционер трябва да знае дори повече. Така че се очертава уникален източник на сведения за двете момчета.

— А как се казва този ваш участъков милиционер?

— Пьотър Степанович Дибейко, само че той отдавна вече не е участъков. — От бързото ходене Нилская започна леко да се задъхва. — Издигна се до началник на нашата градска милиция, а сега вече не работи.

— Да знаете случайно адреса му? — попита с надежда Сергей.

— Каквото нямаме, нямаме — включи се в разговора Семьон Семьонович. — Той напусна Камишов преди четири години.

— Е, как четири, Сеня! — възрази Олга Андреевна. — Няма и две години, а ти — четири!

— Абе не може да бъде! — Семьон Семьонович не се предаваше и по целия останал път до автогарата двамата спориха преди колко време е напуснал града Пьотър Степанович Дибейко.

От учтивост Зарубин продължаваше да крачи до тях, макар да разбираше, че нищо интересно повече няма да научи. Сега трябваше да реши въпроса: да започне ли да издирва бившия участъков милиционер, с което все повече удължава пребиваването си на

кузбаска земя, или да го зареже и да измисли други начини за получаване на информация за отношенията между загиналия — или може би живия — Юрий Симонов и журналиста Руслан Нилски.

Стигнаха до автобуса пет минути преди той да тръгне. Докато Семьон Семьонович внасяше саковете и ги наместваше под седалките и мрежите за багаж, Ольга Андреевна се сепна.

— Слушайте, а защо ни задавате тези въпроси? Отначало дали Русик е другарувал с Юра Симонов, после за тези книги... Струва ми се, че едното няма отношение към другото. А и Юрочка вече не е между живите. Криете ли нещо от мен? Да не се е случило нещо лошо на Руслан?

— О, няма такова нещо. — Сергей се постара да се усмихне колкото може по-лъчезарно. — Не бих посмял да скрия от вас, ако на сина ви се беше случило нещо лошо. Той е жив и здрав, между другото довчера с Яна се прибират от Москва в Кемерово. Интересува ме най-вече Симонов, затова търся негови приятели.

— Но нали той загина! За какво са ви приятелите му?

— Много е дълго за обяснение, Ольга Андреевна. Качвайте се в автобуса, че да не тръгнат без вас.

— А говорихте ли с Клава? Имам предвид Клава Симонова, майката на Юрочка. Тя ще ви изброи всичките му приятели.

— Разбирате ли, казаха ми, че е безполезно да се говори с нея. След нещастията с дъщеря й...

— Така е, така е — разбърза се Нилская, щом видя, че шофьорът на автобуса хвърля фаса и се качва в кабината, — Клава никак не е добре, то аз не съм я виждала отдавна, но ми казаха... Е, всичко хубаво, московски детективе!

Сергей оклюмано тръгна от автогарата към градския отдел на милицията, където бе оставил колата, предоставена му приятелски от кемеровските колеги. Хм, вярна е приказката: колкото повече знаеш, толкова повече работа ти се отваря. Всеки нов въпрос може да предизвика такъв отговор, след който работата се удвоява, че и утроява. Ето, сега трябва да търси и този Дибейко... А дали пък да не го зареже този милиционер на име Пьотър Степанович? Имало такъв, добре, нека го е имало. В края на краищата, довчера Руслан и Яна Нилски ще долетят в Кемерово и той ще може да зададе всички въпроси на самия Руслан. При всяко положение ще трябва да се

срещне с тях, за да види какъв е тоя тайнствен Николай Филипович Бесчеревних, видът на чийто гроб е хвърлил Яна в такава истерия, че тя дори не е искала да остане повече в Москва. А пък твърдяла, че не знае кой е той...

ГЛАВА 15

Четвъртък, 21 юни, започна за Настя Каменская относително спокойно и дори може да се каже — успешно. През трите предишни дни тя успя доста пълно (както смяташе) да очертае кръга от хора, запознати с ръкописа на Руслан Нилски, да поговори с някои от тях, в частност с Наталия Воронова и Ирина Савенич, а с останалите да си уговори среща именно днес, в четвъртък. Засега реши да не закача депутата Евгений Фетисов. Може да стане така, че разговорите с хората, чели романа на Нилски, да й подадат нишки, водещи към този държавник, тогава тя ще трябва да помисли как да го разработва. А сега е още рано, липсва й повод да го търси.

Резултатите от балистичната експертиза още не бяха дошли, Андрей Константинович Ганелин все още беше зад решетките и Настя с чиста съвест се занимаваше не само с делото за убийството на Тимур Инджия, но и с останалите убийства, които й бе стоварил за разследване новият началник, включително и с „убийството в резултат на международна вражда“. Тъй като мястото и времето на извършването на всички неразкрити убийства, жертви на които бяха кавказци, бяха известни, не оставаше „нищо особено“ — само да се намери евентуална връзка между тях и убийтия миналата седмица Антон Плешаков. Какво означаваше това ли? Ами много просто: чрез разпит на многобройни свидетели да възстанови целия живот на Плешаков през изминалия месец, за да изясни за датите и часовете на кои убийства той има (по-точно, е имал, тъй като вече е умрял) твърдо алиби, а за кои — не. С други думи, да стесни кръга на търсенията. От лесна по-лесна задача. Тоест, ясно е какво и защо трябва да се прави, но изобщо не е ясно как да се прави. Защото човек и за себе си не може винаги да каже точно какво е правил и къде е бил преди три седмици между двайсет часа и полунощ, камо ли пък неговите познати... Пак добре, ако човекът не живее сам, а още по-добре е да има ревнива съпруга или прекомерно грижовна майка, но ако е сам? И най-сложното беше, че не се знаеше точно кога Антон Плешаков е

извършил въпросното „убийство на международна почва“ — през последния месец или все пак по-рано? Афоня настояваше за едномесечен срок, вероятно имаше някаква информация по този въпрос, но Настя не виждаше възможност да провери нейната достоверност: новият шеф никога не разкриваше източниците си и не казваше откъде му хрумват разните идеи.

И все пак до вечерта в сряда тя успя що-годе точно да установи, че Антон Плешаков вероятно няма отношение към осем от дванайсетте неразкрити убийства. За късмет на Настя, той имал любовница, която толкова страстно се грижела за външността си, че три пъти седмично посещавала спортен клуб, при което ходела там изключително с такси, а до дома ѝ я връщал Антон. Освен в този клуб, момичето редовно ходело и на шофьорски курсове и смятало скоро да си купи кола, а за момента ползвало услугите на таксите или на своя любовник. Тренировките ѝ били от седем до десет вечерта, при което от тези три часа два били посвещавани непосредствено на телесното здраве, а третият — за ликвидиране на резултатите от всичко постигнато чрез лапане на пасти и пиене на доста силни коктейли в бара на клуба. Любовницата на Плешаков твърдеше, че през последните няколко месеца Антон винаги идвал в клуба в девет часа, седял с нея в бара, бърбел с познати, след което я откарвал до вкъщи. В клуба вече го познаваха, така че не беше трудно да се намерят хора, потвърждаващи показанията на младата спортистка. И охранители, и бармани, и треньори в един глас заявяваха, че през последните месеци момичето нито веднъж не оставало самичко след тренировки и не си тръгвало за вкъщи без Плешаков. Така че поне пет убийства се сдобиха с алиби.

Още три убийства тя трябваше да зачеркне от списъка, след като експертите сравниха следите, оставени на местопрестъпленията, с пръстовите отпечатыци на Плешаков. Той не се бе доближавал до тези трупове.

Оставаха само четири неразкрити убийства, които, ако се вярва на оперативната информация, можеше да е извършил Антон Плешаков. Сред тях бе и убийството на Теймураз Инджия. Проверката на алибито му за тези четири случая също беше планирана за четвъртък, Настя вече си представяше приблизително къде ще ходи и кого ще разпитва... С една дума, рано сутринта на 21 юни предстоящият ден ѝ

изглеждаше ясно планиран и изпълнен с множество необходими мероприятия. Но по закона на гадостите всичко потече по друг начин.

Първото горчиво хапче тя получи от Коротков, който дотича, както ѝ бе обещал предната вечер, рано сутринта за закуска.

— Нещо прекалено много хора имаме от малкия град Камишов — философски отбеляза той, загледан в тавана, при което не забравяше да дъвче сандвич с кашкавал, шунка и прясна краставица. — Нилски, Симонов и този... е, как беше... със странното име... Главният спец по безопасността при Липецки...

— Дибейко — бързо му подсказа Настя и изстина.

Ах, каква е идиотка! Вчера, докато разговаряше със Серьожа Зарубин, тя така се въодушеви от неговата история за загиналия или пък жив Симонов, че напълно забрави да му каже името на Пьотър Степанович Дибейко. Е, може ли да бъде толкова завееяна?!

— Юрасик, сега ще ме убиеш и добре ще постъпиш — промърмори разстроено тя.

— Каква си я свършила?

— Вчера забравих да кажа на Зарубин за този Дибейко.

— Голяма работа! — махна с ръка Юра. — Ще му кажеш днес. Няма къде да ти избяга.

— Ами ако ми избяга? Нали знаеш как става. Ако бяхме научили вчера, можехме да успеем, а днес е вече късно.

— Хайде стига си се тръшкала, приятелко! И да плачеш, и да не плачеш, не можеш да върнеш вчерашния ден. Другия път ще си записваш всички умни мисли на листче, а няма да ги мъкнеш в главата си като в бездънна кесия, в която всичко е струпано безразборно и не можеш нищо да намериш навреме.

— Абе ти сега си такъв благ, защото си прекарал интересно нощта — жално захленчи тя. — А после, когато ти се развали настроението, ще започнеш да ми напомняш всяко недоглеждане, включително и това.

— Не! — Коротков направи изразителен жест. — И зъб няма да обеля. Защото не по-зле от теб знам, че ако едно убийство не се разкрие през първите три денонощия, после вече не е нужно да се бърза. Житейски закон!

Второто хапче, не по-сладко от първото, ѝ поднесе началникът, като я извика още сутринта и радостно ѝ съобщи, че балистичната

експертиза на оръжието, иззето от Ганелин, сочи: куршумите, с които е бил убит Тимур Инджия, са били изстреляни именно от този „Макаров“ и от никой друг. Вярно, дактилоскопичната експертиза на същия пистолет не е намерила следи от ръцете на Ганелин по него, но това нищо не променя и не оправдава Ганелин, тъй като оръжието може да е било добре избърсано.

— От самото начало ти казвах, Каменская, че съпругът на Воронова не ми харесва. Казвах ти, нали?

— Казвахте ми — добросъвестно кимаше Настя.

— А ти не ми вярваше. Аз имам усет! Знаеш ли колко време работя като криминалист?

„Толкова, колкото и аз — мислено му отговори Настя. — Та нали заедно завършихме университета, забрави ли?“. Но премълча, като си придаде дълбокомислен вид.

— Така че се захващай здраво с разработването на Едик Старшия, намери доказателства, че той е поръчал на Ганелин убийството на шофьора. От теб не се иска нищо друго. А Зарубин още днес го отзовавам в Москва.

— Почакайте, Вячеслав Михайлович. Зарубин ми трябва в Кемерово — решително възрази тя.

— За какво? Никоя от линиите, свързани с личността на Нилски, не води доникъде. Сега знаем със сигурност, че шофьорът на снимачната група е бил убит от съпруга на Воронова. А всичките тези снимки от кемеровските гробища са просто ход за отвличане на вниманието.

Не ѝ се искаше да спори с началника, по-лесно беше да го излъже. Впрочем нали имаше и истинска причина за командироването на Зарубин в Кемерово, трябваше само да я представи така, че тя да има тежест.

— Съгласна съм с изводите ви по случая с Инджия, но работим и по убийството на Плешаков от групировката на Валера Липецки. Нали вие ми го възложихте.

— Да. И какво от това?

— Началник на службата за безопасност при Липецки е някой си Дибейко, който цял живот, освен последните две години, е живял в Кемеровска област. Нужни са ми данни за него, за да планирам разработката. Той сигурно знае кой и защо е убил Плешаков, както и

кого е убил самият Антон Плешаков. И искам да го накарам да сподели с нас тези знания.

Тя не назова града и не се опита да акцентира вниманието на началника върху факта, че в същия град са отраснали и Руслан Нилски, и Юрий Симонов. Афоня изобщо не се интересуваше от Симонов, тъй като дори той да беше направил нещо, беше го направил на чужда територия и нямаше никакво отношение към убийствата, с които се занимаваше в момента „Петровка“. Какво, като беше земляк на Нилски! С Нилски всичко беше ясно, не работеха повече по неговия случай, а версиите, свързани с Руслан, се отхвърляха като пречки по единствено верния път — пътя на вкарването на Андрей Константинович Ганелин в затвора. И тя не смяташе да планира никаква разработка на Пьотър Степанович Дибейко, понеже прекрасно разбираше, че организирания престъпни групировки, камо ли пък такива мощни и богати, не са неин периметър. Ако трябва — с това ще се заемат Коротков и Зарубин. Но защо да не излъже в името на благородната цел?

— Добре, нека работи засега — неочаквано лесно се съгласи Афанасиев. — Гледам, че добре се справяш с това международно убийство. Между другото, искам да ти възложи още един случай.

„На него винаги новият труп му идва добре — с внезапно лумнала злост си каза Настя. — Интересно, какъв ли е случаят този път? Кинозвезда, политик или чуждестранен бизнесмен? Той никога в живота си не би поел убийство на обикновен гражданин, интересни са му само шумните дела, така че с разкриването им да получи всенародна известност. Ох, откъде дойде тази напасть в нашия отдел?“

— Отнеси се към него много отговорно — продължи междувременно Афоня, — ужасно е сериозно. В Москва нараства активността на сатанистите.

Той произнесе последните думи с интонация, с каквата в някогашните съветски времена се произнасяха думи от отчетни доклади на ЦК на КПСС пред поредни партийни конгреси: нараства империалистическата агресия срещу страните от мирния социалистически лагер. С едва сдържана вътрешна тревога и пълно осъзнаване на мащаба и важността на проблема.

— Днес рано сутринта е намерен труп на мъж с явни признаци, че убийството е извършено по религиозни подбуди. Тялото е

накълцано буквално на парчета, личи си, че дълго и изкусно са го инквизирали. А на гърдите му с нож е изрязан православен кръст.

Ами да, то се знае. Престъпление по религиозни мотиви, извършено от сатанисти. Нашият Афоня подбира престъпленията не толкова според личността на жертвата, колкото според мотивите. Убили шофьора Инджия — провал на снимки поради бизнес съображения — съвършено нова причина, всички ще говорят само за това. Антон Плешаков — убит с цел отмъщение поради международна нетърпимост. Също ефектно. Сега пък сатанисти... Ах, Афоня! Сякаш на „територията“ ще търсят тези сатанисти по-зле, отколкото на „Петровка“.

Но тя няма да спори с началника. Откак вратата се оказа заключена, Настя реши да не се кара с него и да не се опитва всеки път да доказва правотата си. Щом няма къде да се дая, трябва да си изработва похвати за съвместно съществуване. По-добре да премълчи, да изхитрува, да излъже в края на краищата, и да постъпи, както си знае.

— Добре, Вячеслав Михайлович. — Тя стоеше пред него с вид на пионерка отличничка, на която възлагат важна и отговорна задача: три дни преди края на учебната година да помогне на отявлен слабак да си поправи двойката по руски език. Задача трудна, практически неизпълнима, но ужасно престижна, която и през ум не ти минава да отклониш. — Кога мога да получа материалите?

— Ще ми ги донесат след около два часа, тогава ще ги вземеш. Но първо аз ще се запозная с тях.

Ау-ау-ау, представете си! Лично ще се запознае, та да е в течение и после постоянно да следи развитието.

— Разбира се, Вячеслав Михайлович. Дали през това време да отида да си поприказвам с Ганелин по-конкретно?

— Върви — съгласи се Афанасиев. — И по-строго с него, по-строго. Без церемонии. Да почувства тоя тарикат, че вече няма измъкване.

* * *

Оказа се доста трудна работа да вмъкне разговора с Ганелин в списъка на предварително уговорените срещи. Следователят Гмиря ехидно се прокашля в слушалката и се съгласи да извика Андрей Константинович в кабинета си по време на обедната почивка, а ако преди този момент я потърси Афанасиев, да му каже, че Каменская разговаря със задържания в друг кабинет, и веднага да ѝ звънне на мобилния.

Тя зарязва икономите, мислено благодари на съдбата, задето Льошка Чистяков сега печелеше много, обмени петстотин долара и поръча по телефона такси за целия ден. Няма да остане гладна, а тези петстотин долара Льошка, преди да замине за САЩ, ѝ ги даде в отделен плик — красив, с винетки — и ѝ нареди да си купи от негово име подарък за рождения ден. Рожденият ѝ ден мина предишната седмица, за купуване на подарък тя някак не намери време и заветното пликче унило скучаеше в чантата ѝ до електронния бележник, натъпкания с разнообразни лекарства несесер, портмонето, цигарите и безбройните запалки, от които работеше само една, а останалите отдавна се нуждаеха от пълнене.

До определения от Гмиря час — три следобед — Настя успя да проведе две срещи във връзка с романа на Руслан Нилски и още две — по въпроса за алибито на Плешаков. Едната среща не даде свестен резултат, а втората ѝ позволи да зачеркне от списъка още едно убийство, извършено по времето, когато прословутият Антон Плешаков е поправял в сервиза колата си. Настя успя да прескочи и до сервиза, за да провери тези сведения, така че вместо четирите планирани срещи, се получиха пет. Точно в петнайсет часа тя прекрачи прага на следователския кабинет.

Ганелин вече беше там. Като го погледна, Настя почувства как сърцето ѝ се сви. Убиец или не, но ти е жал да гледаш човек, принуден да стои в нечовешките условия, характерни за изолаторите за временно задържане. А пък ако Гмиря издаде постановление за задържане под стража, Ганелин ще бъде преместен в следствения изолатор, където условията са още по-лоши, а нравите — още по-отвратителни, и тогава вече...

— Разговаряйте — каза Гмиря вече в движение, дрънчейки с ключовете, с които заключваше сейфа, — ще се върна след четирийсет минути. Разполагай се на моето място.

Настя не седна зад бюрото, а придърпа един стол и седна срещу Ганелин.

— Вече казах всичко на Борис Виталевич — рече измъчено Андрей Константинович. — Не мога да добавя нищо повече. Не знам как този пистолет се е озовал при мен.

— Андрей Константинович... — Настя леко се запъна, подбирайки думите, защото смяташе да зададе не твърде деликатни въпроси. — ... спомнете си, моля, има ли сред вашите познати хора, които таят злоба срещу вас. Не ми отговаряйте веднага, защото този въпрос се състои от две части. Аз разбирам, че такива хора определено има. Интересувам се дали сред тях има някой, който по някакъв начин е свързан със системата на МВР или Федералната служба за сигурност? Помислете си добре, не ви припирам.

— Откъде ви хрумна такъв въпрос?

Гласът на Ганелин бе станал по-твърд, сякаш той се бе оживил. Дори пълното му лице като че се стегна и стана по-сухо.

— Разбирате ли, Андрей Константинович, аз не вярвам, че вие сте убили Тимур Инджия. Пистолетът ви е бил подхвърлен, не се съмнявам в това. Но има още едно нещо... Разбирате ли, някой подава на моето началство клеветническа информация срещу вас, подтиква го да ви подозира.

— Каква информация имате предвид?

— Извинете, но засега не мога да ви кажа това.

— Да, разбирам... Искате да кажете, че тези хора са ми подхвърлили пистолета?

— Не знам. Може и те да са го направили. Но най-вероятно не. Пистолета са поставили хората, които са свързани с убийството, за да отклонят следствието в невярна посока и да хвърлят подозрението върху вас. Всъщност на тях им е все едно върху кого ще падне подозрението, те искат само да ни хвърлят прах в очите и вие просто сте се оказали най-удобната за тях фигура. Виж, тези, които дават информация на моето началство, действат от някакви други подбуди. Те много стръвно искат да ви напакостят. Искат да ви подозираме, да ви арестуваме и да ви държим в килия заедно с престъпници. Да ви отровят живота, разбирате ли? И макар че после ще ви пуснат, защото всичко това няма да се потвърди, вие вече ще сте си изпатили. Повярвайте ми, Андрей Константинович, „Бутирка“ е нещо страшно,

особено за вас — човек, прощавайте, не твърде млад, незакален и незапознат с техните обичаи и разбирания. Там са способни да прекършат всекиго и да го накарат да подпише всякакви чистосърдечни признания. Има някой, който иска да ви осигури такъв „райски“ живот. Вашата задача сега е да помислите и да ми кажете кой може да е този човек. При това моля да имате предвид, че този човек във връзка с работата си има или влияние върху моето началство, или достъп до информация, която ще бъде смятана за достоверна.

Ганелин я слушаше много внимателно и съсредоточено я гледаше в очите.

— Вие наистина ли вярвате, че не съм убил шофьора? — напрегнато попита той.

— Вярвам — искрено отговори Настя.

— И можете да ми гарантирате, че жена ми няма да научи...

— Не, Андрей Константинович, аз нищо не мога да ви гарантирам, защото не мога да предсказвам бъдещето. Възможно е това, което ще ми кажете, да попадне в материалите по наказателно дело и това дело все пак да стигне до съд. Тогава всичко това ще бъде огласено. Мога само да ви обещаая, че ако това не се случи, ще се постарая да направя всичко възможно, та вашата съпруга да не научи нищо. Вие вече разбрахте ли кой може да е този човек?

— Да — тихо произнесе Ганелин. — Разбира се, аз не съм сигурен, но нямам други кандидатури.

— Е, слушам ви. Кой е той?

— Съпругът на бившата ми любовница.

— Къде работи той? Каква длъжност заема?

— Сега — не знам, аз... с една дума, бях свързан с жена му преди много години. Тогава той работеше в някаква ваша структура, не помня как се казваше.

— Но поне с какво се занимаваше?

— С техническо обезпечаване. Май така се нарича? Разните подслушвания, наблюдения и тям подобни.

— И как се казва?

— Шчербина. Първото му име е Павел, бащиното не го знам.

Прекрасно. Павел Шчербина от поделение, занимаващо се с оперативно-техническо обезпечаване. Няма да е трудно да го намери. Интересно, къде ли се намира сега?

— Разбирам, че ви е неприятно да говорите за това, но се налага, Андрей Константинович — продължи Настя. — Какво се е случило между вас? Той е научил, че имате връзка с жена му?

— За съжаление, нещата не бяха толкова банални — въздъхна Ганелин. — По онова време бях ерген, ожених се за Наталия много по-късно. Вече се занимавах с бизнес, и то с доста голям успех. И тази жена, съпругата на Шчербина, искаше да уреди живота си. Реши да напусне мъжа си, за да се омъжи за мен. А аз нямах никакво намерение да се женя нито за нея, нито за която и да било друга. Тя взела решението си, без да ми каже и без да поиска моето съгласие. Просто си събрала багажа, съобщила на мъжа си, че го напуска, за да се събере с мен, и затръшна вратата. И цъфна с куфара си на прага на дома ми. Наложих се дълго и мъчително да ѝ обяснявам, че не можем да бъдем заедно и никога няма да бъдем. Повярвайте, това не беше най-радостният ден в живота ми.

— И какво стана после?

— После тя си взе куфара и си отиде. Прибрала се вкъщи. Трябвало е да издържи отвратителната сцена, която ѝ е направил съпругът ѝ. Мога само да се досещам какво ѝ е наговорил в тази ситуация... Разбира се, за нея е било страшно — в един и същи ден да бъдеш унижена от двама мъже, единият от които те е отхвърлил, а другият те оскърбява. Изпадна в ужасна депресия, стана зависима от хапчета, много пъти се лекува в психиатрични клиники и в интензивни отделения, дори е правила опити за самоубийство... Само не мислете, че всичко това е станало поради нещастната ѝ любов към мен.

— А поради какво?

— По-скоро поради любовта ѝ към самата себе си. Хайде помислете, коя жена ще разруши семейството си и ще отиде без предупреждение при своя любовник с твърдото намерение да остане при него в качеството на съпруга? Само абсолютно влюбена в самата себе си и сигурна, че мъжете по целия свят мечтаят само и единствено да я привлекат в прегръдките си. И моят отказ е представлявал шок за нея. Никога в живота ѝ нищо не ѝ е било отказвано. Тя, разбирате ли, наистина беше страшно красива. И изведнъж някакъв смешен дебелак — вярно, богат, но според нейните разбирания стар и грозен, я пъди! Тя отива при него с намерението да го ощастливи и да го накара да падне от възторг в краката ѝ, обаче представете си — оказва се, че не

му трябва. Тя не е могла да се примири с това. Но не е имало къде да се дене, върнала се е при мъжа си, а той вероятно ѝ е наприказвал всичко, което си е мислел за нея, и е дал да разбере, че отсега нататък трябва да живее мълчаливо и покорно да кима с глава. Той много я е обичал, ако съдя по това, което тя ми разказваше. И не е могъл да я изгони заради любовта си, а същевременно не е могъл да ѝ прости изневярата. Прекрасно е разбирал, че не ме е обичала и се е полакомила само за парите ми, а това е било още по-болезнено за него. Тази ситуация е предизвикала у него омраза, а къде да дене тая омраза? Жена си е обичал, затова му е оставало да мрази само мен.

— Ясно... Вие виждали ли сте се някога с него?

— Да, няколко пъти. Тя ми се обаждаше по телефона около една година след това, предлагаше ми да възобновим отношенията си. Оплакаваше се от здравето си, имам предвид състоянието на нервната ѝ система, и аз, като бивш лекар, на два пъти уреждах лечението ѝ. Разбирах, че те не могат да си позволят платено лечение, а при безплатното, условията са такива, че по-добре да не те лекуват. Аз плащах. Мъжът ѝ идваше в работата ми и се опитваше да ми даде някакви пари, крещеше, че няма да вземе от мен нито копейка, наричаше ме с какви ли не епитети. С една дума, доста неща чух за себе си.

— През коя година се случи това?

— През деветдесет и трета.

— И вие мислите, че осем години по-късно той може да си е спомнил за своята омраза към вас? — Настя недоверчиво поклати глава.

— Не, Анастасия Павловна, не мисля, че си е спомнил нещо. Според това, което знам за него, той никога не е забравял. Кажете какво трябва да стане сега, за да ме пуснат?

— Много неща. Трябва да намеря този Павел Шчербина и да изясня дали той може да е източникът на информация, въз основа на която моето началство толкова уверено ви подозира. Ако може, ще трябва да мине още известно време, за да докажем, че е злоупотребил с доверието му и ви е наклеветил. А ако не може, тогава лошо. За всеки случай ще ви помоля по възможност да си спомните и за други хора.

— Но нали вие доказахте, че пистолетът ми е бил подхвърлен! — отчаяно промълви Ганелин.

— Не, Андрей Константинович. Това не се нарича „доказване“. Ние само установихме по оперативен път, че това може да се е случило, че алармата на колата ви наистина се е задействала в момент, когато служителите от паркинга не са били на мястото. Но това нищо не доказва, за съжаление. Сигнализацията може да се е задействала по най-различни причини.

— Но за какво, за какво ми е било да убивам този шофьор? Та аз дори не го познавах.

— Знам — меко отговори Настя. — Потърпете, Андрей Константинович, скоро всичко ще се изясни. Разбирам, че за човек, затворен в килия, понятието „скоро“ има малко по-различен смисъл, отколкото за тези, които са на свобода. На свобода човек може да чака с години, а в килията вие броите всяка минута и я преживявате мъчително. Но аз на никого не мога да обясня, че не вярвам в информацията, която е получил моят началник. Нямам основания да говоря така.

— Слушайте — отново се оживи Ганелин, — а какво казва вашият началник? Кой му е дал информацията? Откъде я има?

— Той нищо не казва.

— Но вие попитахте ли го?

— При нас не е прието това да се обсъжда.

— А какво е прието при вас? — Той чувствително повиши тон. — Да вкарвате хора зад решетките заради клевети, без да ги проверявате, като през трийсет и седма година? Или сега имате различно правосъдие за престъпници и за почтени хора? Вашите престъпни авторитети си правят сбирки в големи ресторанти, вие ги хващате и след пет минути ги пускате, защото нямате в какво да ги обвините, защото, нали, нямали сте доказателства. А за мен се оказа достатъчна една клевета, та да ме вкарате зад решетките.

— Андрей Константинович, не сте прав. Задържали са ви, защото във вашата кола е открит пистолет, с който е извършено убийство, и това напълно ясно и недвусмислено е доказано от експертизата. Ако у онези престъпни авторитети, за които говорите, е било намерено такова оръжие, те отдавна щяха да бъдат в ареста. А засега можем само да благодарим на съдбата, ако намерим у някого от тях наркотик и имаме повод да го задържим. Между другото, съпругата ви погрижи ли се за адвокат?

— Да. — Той тъжно погледна клоните на дърветата зад прозореца. — Наталия е наела адвокат, каза, че бил добър.

— Видяхте ли се вече с него?

— Два пъти.

— И как ви се стори той?

Ганелин сви рамене.

— Вече нищо не разбирам, не мога да определя кой адвокат е добър и кой — не. Ще проличи едва по резултата.

Настя стана. Разговорът е дотук. Трябва веднага да потърси Павел Шчербина.

* * *

Когато се върна на „Петровка“, тя влезе при началника, взе от него материалите по „сатанинското“ убийство и отиде право при Коротков.

— Говори ли със Зарубин? — попита го, едва прекрачила прага.

— И още как!

Юра с доволен вид се протегна така, че чак костите му изпукаха, и завъртя глава като облян с маркуч нюфаундленд.

— Ще черпиш другарска вечеря с гръцка риба — заяви той. — Серьожка дълго се смя, когато му казах името Дибейко.

— И какво му е смешното? — недоволно се намръщи Настя.

— Ами той буквално вчера, изпълнявайки задачата, която му постави, е посетил град Камишов, за да проучи връзката между Нилски и Симонов, и е изяснил, че Пьотър Степанович Дибейко е общувал отблизо с малкия Руслан, приобщавал го е към детективския занаят и дори му е носил книги по криминалистика и разследване на престъпления. Дибейко е започнал кариерата си като участъков милиционер и е израснал чак до началник на градски отдел. А някой си Симонов, отявлен правонарушител, постоянно бил прибиран в милицията и превъзпитаван, така че няма начин Пьотър Степанович да не му е обърнал внимание. Излиза, че тримата са се познавали.

— Страхотно!

Настя се тръшна на стола, грабна бутилката минерална вода от бюрото на Коротков, жадно изпи няколко глътки.

— Получавах рибата — тържествено обеща тя и веднага добави за всеки случай: — Разбира се, ако имам време.

— Почакай, приятелко, това не е всичко. Може да искам да заработя и едни пирожки със зеле. Серьога се е пребил да снове по улиците на славния град Камишов и се е убедил, че малкият Руслан никога не е другарувал с малкия Юрочка. Учили са в едно училище, но двойкаджията Симонов е бил с три години по-голям и приятели са му били хулиганстващи елементи, а Нилски, обратното — бил е книжен плъх и старателен добър ученик. Усещаш ли какво триъгълниче се заформя?

— Аха — кимна Настя. — Излиза, че между Нилски и Симонов практически не е имало връзка, но пък всеки от тях здраво е бил свързан с участъковия милиционер Дибейко. И сега този Дибейко привлича нашето внимание като човек, с когото е бил свързан Плешаков, а самият Плешаков вероятно има участие в убийството на Тимур Инджия и в отвличането на Яна Нилская, съпругата на Руслан. Не те ли боли главата?

— Мен ли? — Коротков за всеки случай опипа главата си и дори подръпна косата. — Май не. Защо, теб боли ли те? Да ти дам хапче? За днес май прогнозираха магнитна буря...

— Абе какво общо има бурята! Моята глава от това дело ще се пръсне! Всеки ден — нова информация, нови версии и всяка трябва да се проверява. А аз не мога да се разтроя или разчетворя, една съм, а те я колко са... Добре, не обръщай внимание, разхленчих се така, за профилактика. Какво обеща да ни донесе Зарубин в човчицата си?

— Обеща до довечера да даде сведения за погребания в Кемерово гражданин Бесчеревних. Смята днес да се срещне със семейство Нилски и да поразпита Руслан за Симонов. Ами ти какво ми донесе след праведния си трудов ден?

— Ето! — Тя хвърли на бюрото пред него папката, получена от Афанасиев. — Убийство, извършено от сатанисти по религиозни съображения. Полюбувай се.

— Любувах му се вече. Приеми моите съболезнования, с каквото мога, ще помогна. Друго?

— Освен това изясних кой може да се е опитал да натопи Ганелин, като се е възползвал от удобния случай. Името Шчербина да ти говори нещо?

— Абсолютно нищо. — Юра със съжаление разпери ръце. — Тоя пък какъв е?

— Това е човек, който през деветдесет и трета година е работил в службата за оперативно-техническо обезпечаване и има солидни основания да не обича Андрей Константинович. Юра, как ти се струва, а, Юра!

— Ясно. Тогава пръжни и малко месце към рибата, става ли?

— Щом ми поднесеш Шчербина, ще получиш месо.

— Ще ти го поднеса, къде ще се дявам, няма да умирам от глад, я.

— О, горкичкият гладуууващ! — ехидно проточи Настя. — Между другото, аз именно затова не умея да готвя: защото нямам време да се занимавам с домакинство. С началници като теб, се прибирам вкъщи не по-рано от десет.

Коротков внезапно стана сериозен.

— Аска, аз дълго мислих за това, което ти ми говореше — за заключената и незаклучената врата. То се знае, живота си давам, за да не напуснеш отдела, но така да се каже, по принцип, теоретично... Защо смяташ, че няма къде да отидеш, освен при Заточни? Места колкото щеш, навсякъде отделите не са доокомплектовани, само избирай. Може дори да се преквалифицираш в следовател.

— Юрик, аз съм жена. Вярно, винаги съм ти повтаряла, че не съм жена, а жив компютър на два крака, и честно да си кажа, самата аз вярвах доскоро в това. Но колкото повече остарявам, толкова по-отчетливо разбирам, че все пак съм жена.

— Какво, да не те привлича левият тротоар? — позасмя се Юра.

— Не, възглавницата ме привлича — парира го тя. — Начинът ми на мислене е женски. И отношението ми към работата. Мога да бъда старателна и отговорна, но само при добър началник или край добре познатите ми хора. Като на нормална жена, ми е нужен психологически комфорт, разбираш ли? С Житената питка се чувствах прекрасно. Сега дойде Афоня, от когото ми се гади, но остана ти, остана Мишаня Доценко. Тук все още ще мога да работя. Но нали разбираш, че Житената питка и Заточни са уникални екземпляри, ръчна изработка. Такива началници със свещ да ги търсиш, не можеш ги намери. А с такива като Афоня, и то в непознат колектив... Не, Юра, няма да оцелея. Никъде не мога да отида.

— Е, ама че го каза! Ами ако аз реша да напусна?

— Ще дойда с теб! Ще ме вземеш ли?

— Ще те взема — засмя се Коротков, — ако ми правиш пирожки.

Я да сторим с теб така: върви на срещите си, за които сутринта ми проглуши ушите, а аз ще кажа на Афоня, че си отишла на мястото, където е бил намерен трупът на този чичко — посочи той с кимване тънката папчица с материалите по „сатанинското“ убийство, — уж да огледаш и да помислиш. Щом се освободиш, хуквай по магазините и към къщи, готви другарската вечеря. Не настоявам за риба и пирожки, защото наистина са голяма играчка, месото обаче бъди така добра да осигуриш.

— Ти си истински приятел! — каза разчувствано Настя, грабна папката от бюрото и изхвърча от кабинета.

* * *

Добре че предвидливо не бе освободила таксито. Мръснобялата волга търпеливо я чакаше на малката уличка „Колобовски“. Тарифата се бе оказала напълно прилична и Настя вече съжаляваше, че обмени петстотинте долара. Таксито щеше да ѝ струва по-евтино, а курсът растеше постоянно.

Шофьорът — небръснат млад мъж на трийсетина години — слушаше радио и решаваше кръстословици, имаше много, цяла книжка.

— Ето ме и мен!

Настя отвори задната врата и се качи. Шофьорът неохотно се откъсна от увлекателното си занимание, хвърли сборника с кръстословиците и писалката на седалката, после се извърна и я погледна с любопитство.

— Извинете, да не би да работите на „Петровка“?

— Уви — неопределено отговори Настя, понеже не искаше да навлиза в подробности. Иди, че разбери какво означава това: „уви, да“ или „уви, не“.

— Тогава сигурно знаете тази дума. — Той посегна за книжката, потърси с очи съответното място. — Ето: специален термин, използван

в английския език в качеството на съюза „и“. Девет букви, втората е „м“, шестата е „с“.

— Емпърсенд — разсеяно отвърна тя, вадейки от чантата си бележника, в който бе успяла набързо да си препише някои сведения от материалите за новото убийство.

— О! Точно така! Става. — Шофьорът радостно вписваше буквите в квадратчетата. — Е, край, олекна ми. Защото през последната седмица вече за трети път срещам тази дума. Нещо ново е, по-рано я нямаше в кръстословиците.

— Ами нали в края има отговори — учуди се Настя на неговата недосетливост. — Защо не погледнахте, а се измъчвате?

Шофьорът се засмя.

— Много сте права! По-рано винаги надничах, когато нещо не ми се получаваше. А после дъщеря ми видя как поглеждам в края и каза, че било нечестно. Сега къса последните страници от всичките ми сборници и ги крие под дюшека си. Само на осем години е, а какви принципи има. Къде отиваме?

Тя каза адреса и впери поглед в бележника. Гелий Григоревич Ремис, роден в град Харабали, Астраханска област, трийсет и пет годишен, регистриран в Москва на адрес... реално живее на улица „Вагоноремонтная“, където е наел апартамент. Женен, но отдавна не живее с жена си, официално бракът не е разтрогнат. Съпругата не може да каже нищо за мъжа си, не го е виждала около година. Много религиозен (това са казали съседите, които нашите хора са успели да открият и разпитат сутринта), всеки ден ходи на църква. В бита е тих и скромнен, не събира шумни компании, никой не го е виждал пиян. Работи май като преводач, поне самият той казвал така, засега не са успели да проверят. Тялото е намерено в пет часа сутринта в незаключено мазе на блок, където местни бездомници влезли да поспят.

Интересно, къде ли се намира тази улица „Вагоноремонтная“? Шофьорът сигурно знае, трябва да го попита.

— На север, почти до Околовръстното — веднага отговори любителят на кръстословиците. — Защо, и там ли ще трябва да ходим?

— Още не знам, ще видим. Ако имаме време, ще отидем, нали?

— Като нищо! Мен какво ме засяга, парите са си ваши.

Въпреки сутрешните горчиви като хинин хапчета, денят като цяло се подреждаше рядко сполучливо. Нито една от планираните срещи не се провали (което само по себе си беше учудващо), никой не закъсня, не се разболя, не отказа да разговаря с Настя, което беше още по-странно и необичайно. Песимистично настроената Настя всеки момент бе очаквала някоя беля, която непременно трябваше да се случи и да провали всичките ѝ усилия по разкриването едновременно на двете престъпления. Тя знаеше от опит, че човек трябва да се занимава само с едно нещо, за да е качествено, а ако се разпиляваш и се опитваш да вършиш няколко работи едновременно, ще провалиш всичко, което правиш ти, плюс онова, което правят колегите ти. Но знанието, че така трябва да се прави, рядко намира приложение в тежките условия на реалността, когато количеството на престъпленията винаги надвишава възможностите на личния състав.

Беля досега не се случи. Настя добросъвестно записа в бележника си още няколко имена: на тези хора или бяха давали да прочетат ръкописа на Нилски, или им бяха разказвали съдържанието му. Естествено би било смешно да се надява в този списък да се появи името на Евгений Фетисов, всъщност никой и не разчиташе на това. Но името на депутата би могло да изплува при по-нататъшните разпити на хората от списъка — нали и те може да са давали на някого да прочете романа или да са разказали съдържанието му.

Колкото до проверката на алибито на Антон Плешаков, тук, въпреки състоялите се срещи, нямаше никакъв напредък и в списъка на неразкритите убийства, с които можеше да се окаже свързан членът на групировката на Валера Липецки, продължаваха да стоят три незачеркнати реда.

Настя погледна часовника си. Седем и половина. Юрка я пусна с надеждата, че тя ще успее да купи продукти и да приготви вечеря. Разбира се, тя ще успее, ако си тръгне към къщи веднага, защото Коротков не си тръгва от работа по-рано от десет, десет и половина. Но нали е налице и убитият Гелий Григорович Ремис — и утре Афоня непременно ще я попита какво е свършила... А тя нищо не е свършила. Не се е видяла дори с колегите от Северния окръг.

— Сега накъде? — нетърпеливо попита шофьорът.

Тя дори не бе забелязала, че отдавна седи в колата.

— Към „Вагоноремонтная“ — решително изкомандва Настя.

Сутринта, когато оперативните работници след огледа на местопроизшествието и трупа са установили местожителството на Ремис, повечето съседни на загиналия вече са били на работа. Сега всички те трябва да са се върнали вкъщи.

* * *

В осем часа вечерта стълбището беше изпълнено с най-разнообразни миризми — във всяка кухня се готвеше вечеря. Настя без усилия разпозна пържени картофи, месо с чесън и загоряла млечна каша. И едва сега разбра колко е гладна — нали заради всичките днешни пътувания бе забравила да обядва и единственото, което бе успяла да сложи в устата си, бяха няколко глътки вода от бутилката в кабинета на Коротков.

Тя постои на площадката и се огледа. Четири апартамента. Ето в този е живял Ремис, тук вече са идвали оперативните работници заедно със следователя, за което красноречиво говори хартиената лента с подпис и печат. Настя повъртя глава, на няколко пъти вдиша дълбоко в различни страни. На загоряла млечна каша лъха от апартамента вдясно. Там сигурно има малко дете. Кой знае защо ѝ се стори, че ако Гелий Ремис наистина е бил набожен, той по-скоро би общувал със семейство, в което има малки деца, отколкото със заети с бизнес или — както днес е модерно да се казва — „преуспели“ съседни. Ако изобщо е общувал с някого.

Отвори ѝ миловидна жена на трийсетина години, върху панталоните и леката ѝ фланелка беше вързана бродирана ленена престилка, цялата на петна и пръски от гозби. От стаите долиташе звук на включен телевизор и детски крясъци, при това на Настя ѝ се стори, че гласът не беше един.

— Аз съм от милицията — подзе Настя.

— Да, да — бързо кимна жената, — сутринта вече идвах при мен. Какъв ужас! На кого можа да попречи Гелик? Толкова добър, кротък, на никого лоша дума не е казал, вярваше в Бог. Много обичаше деца, мъчно му беше, че няма свои, та глезеше моите, все ги гушкаташе...

Очите на жената се наляха със сълзи и Настя разбра, че правилно е избрала апартамента. „Глезеше моите“. Значи слухът не бе я подвел, малчуганите в това семейство наистина бяха двама.

— Сигурно храните децата? — предпазливо попита тя. — Попречих ли ви?

— Нищо, влизайте. — Жената избърса сълзите и се насили да се усмихне. — Аз ще ги храня, а вие питайте, пред тях може, още са малки, нищо не разбират.

Тя се казвала Вера, живеела с двете си деца — на три и пет годинки, не работела, тъй като бившият ѝ съпруг, който я напуснал, когато била бременна с второто, печелел много и щедро плащал издръжката на семейството, което изоставил заради голяма и вълнуваща любов. От някои фрази и междуметия на Вера Настя разбра, че жената сериозно е гледала на своя самотен, макар и неразведен съсед като на възможен бъдещ съпруг. Гелий често се отбивал у тях вечер, присъединявал се към Вера, когато тя се разхождала с децата, помагал ѝ, ако трябвало нещо да се закове или поправи. Вярно, нещата не стигали по-далеч от чисто съседски прояви на дружелюбие, но Верочка смятала, че това е от набожност, а не от липса на симпатия към нея. Тя не бързала да прищпорва отношенията им, още повече че се страхувала да не би бившият ѝ съпруг, като научи за новата ѝ женитба, да ѝ откаже материалната си помощ.

— Гелий споменавал ли е в разговорите си с вас за сатанисти? — попита напосоки Настя.

— За сатанисти ли? — учуди се Вера. — Не. Аз само съм чела за тях в някои книги.

— А тези книги Гелий ли ви ги даваше?

— Какво говорите! Гелий не държи в дома си такива книги... тоест, не държеше и никога не ги четеше. Та това са детективски романи. Аз ги обожавам — леко смутена, призна Вера. — А вие защо питате? Мислите, че са го убили сатанисти ли?

— Не знам — сви рамене Настя. — Може и сатанисти да са били. А какво четеше Гелий?

— Той предпочиташе повече философска литература, историческа, мемоари, биографии. И религиозна, то се знае.

Вера даде в устата на седналия на коленете ѝ тригодишен малчуган последната лъжица млечна оризова каша.

— Готово — доволно измърка тя, — браво на теб, добро дете. А сега ще пием кисел.

Без да пуска детето на пода, тя посегна към кухненския плот, където стоеше украсена с ярка детска рисунка чашка с кисел.

— А на мене кисел? — капризно поиска седналото срещу тях къдрокосо момиченце, което без ентузиазъм човъркаше картофеното пюре и кюфтето в чинията си.

— Първо си изяж всичко, после ще получиш — строго отговори Вера. — Страшна напаст са, изобщо не ядат, дай им само десерти — оплака се тя на Настя. — Сладки неща биха яли по цял ден, а всичко останало трябва да им го тикам насила в устата. Да ви наля ли малко кисел?

— Налейте ми — с благодарност отговори Настя, която чувстваше, че от гладните спазми в стомаха всеки момент ще припадне, а миризмите тук бяха толкова апетитни...

Все така без да пуска малкия си син, Вера се пресегна до сушилника, където стояха чиниите и обърнатите чаши, после до тенджерата с кисела.

— Заповядайте, пейнете си.

Настя с любопитство погледна чашата. На нея беше изобразена някаква архитектурна забележителност. Имаше и надпис, от който буквално ѝ стана лошо: Кемерово.

— Това...

Тя безмълвно сочеше с пръст чашата и все не можеше да формулира въпроса. Искаше ѝ се да изригне с истеричното: „Ама вие какво, наговорили сте се да ме довършите ли с тоя сибирски град?“.

— Красива чаша, нали? — безметежно се усмихна Вера и очите ѝ веднага отново се напълниха със сълзи. — Гелик ми я подари. Господи, не мога да си представя... Кой може да е постъпил така с него? И децата се привързаха...

Гелик ѝ я подарил. Много интересно. И откъде има той сувенирна чаша от Кемерово?

— Отдавна ли ви я подари?

— Не, съвсем наскоро. Ходи в Кемерово и ми я донесе...

Вера окончателно се разстрои и седналият на коленете ѝ малчуган, явно почувствал нейното състояние, нацупи устнички и аха-аха да се разплаче.

— Да знаете за какво е ходил там?

— Каза, че трябвало да помогне на една жена, която загубила всичките си близки, мъжът ѝ умрял, децата загинали.

Още по-интересно. Дали пък Гелий Григоревич Ремис не е ходил да помогне на Клавдия Савелевна Симонова? И защо ли, ако може да попитаме? Да не би той да не е никакъв Ремис, ами самият Юрий Симонов? И хората на Богомолеца накрая да са го пипнали. Само че какво общо има тук православният кръст, изрязан на гърдите му? Ами нищо общо. Я колко сполучливо се е получило с кръста! И сатанисти са намесили тук, и кой знае кого още ще навържат утре.

— А защо Гелий е взел съдбата ѝ присърце? Може би му е роднина или позната?

— Не знам — поклати глава Вера. — Той не ми разказа много за това, просто спомена, че трябвало да помогне. Не съм го питала за подробности.

— Защо? — настойчиво повтори Настя. — Не ви ли беше интересно защо и за къде тръгва? Стори ми се, че сте се стремели да му станете истинска приятелка, да се сблизите.

— Страхувах се да не направя отново същата грешка, както със съпруга си — тъжно отговори Вера. — Бърках се във всичките му дела, за всичко го разпитвах, опитвах се да го съветвам, да обсъждам нещата му с него. А после се разбра, че това ужасно го е дразнело. Той ми казваше, че мъжът трябва да се чувства свободен и независим, така че жената не бива да се бърка в работите му. Не ми се искаше да отблъсна Гелий, да го смуцавам, затова се стараех за нищо да не го питам сама. Каквото ми каже — това е, аз не питах.

— Да е споменава нещо друго за това пътуване? Например къде по-конкретно е ходил, в Кемерово ли или някъде из областта?

— Каза ми, спомням си. Каза в кой град... Господи, как му беше името... Не, изхвъркнало ми е от ума. Ако вие ми подскажете, ще си спомня със сигурност този ли е градът или някой друг.

А, не, експериментът трябва да бъде чист: прекалено невероятен е късметът, за да може Настя да рискува.

— Имате ли географски атлас? — попита тя Вера.

— Имам. Да го донеса ли?

— Донесете го, моля.

Настя бързо прелисти атласа, намери картата на Кемеровска област, сложи я пред Вера.

— Погледнете имената на градовете.

Вера дълго се взира, примижавайки късогледо, в ситните буквички. Най-сетне посочи с пръст:

— Ето го. Камишов.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно. Камишов. Още тогава сбърках, помислих, че той говори за Камишин, а Гелик се засмя и каза, че Камишин се намирал близо до родното му място, в Астраханска област, а този бил Камишов, в Кузбас.

— Припомнете си по-точно кога замина и кога се върна — помоли Настя.

— Няма защо да си припомням, ще ви кажа точно кога беше. На двайсет и седми май аз имах рожден ден, беше неделя. Гелик дойде рано сутринта, донесе ми цветя, подарък. Извини се, че няма да може да намине вечерта, заминавал, остави ми ключовете и ме помоли да поливам цветята. Върна се в четвъртък, доста късно вечерта. Отби се за ключовете и ми подари ето тази чаша.

Настя прелисти бележника си, в който на първата страница имаше календар. Четвъртък — трийсет и първи май. Заминал е на двайсет и седми, върнал се е на трийсет и първи. А Серьожа Зарубин каза, че в края на май в Камишов е дошъл неизвестен човек, който се е погрижил за осиротялата Клавдия Симонова. Всичко съвпада. Само че не е ясно как така никой в града не го е познал, ако Ремис все пак е Симонов? Не може да бъде. Впрочем защо да не може? Охарчи се повечко, намери си по-добър лекар — и сам няма да се познаеш.

Но ако се предположи, че Симонов си е направил пластична операция, разсъжденията на тази тема трябва да продължат. Никой не прави такива неща просто така. Явно обстоятелствата са били твърде неблагоприятни за Юрий Симонов, щом той първо е инсценирал собствената си гибел от взрива в рудника, а после е променил външността си и се е сдобил с нови документи. С какво ли толкова ужасно се е провинил пред Богомолеца и неговата банда? Не, явно още е рано Серьожа Зарубин да напусне Кемерово, там се отваря страшно много работа.

— Е, това вече беше всичко — каза тя с облекчение, когато се качи в колата. — Сега тръгваме за вкъщи.

— А това значи къде? — зададе шофьорът съвършено естествения в такава ситуация въпрос.

— Шчолковское шосе. И ако минем покрай някой приличен супермаркет или кулинарен магазин, ще спрем, нали? У дома хладилникът е абсолютно празен.

— Разбира се. — Шофьорът майсторски направи остър завой и излезе от мръсния, пълен с боклуци двор.

ГЛАВА 16

Нещото, което условно можеше да се нарече пържоли на скара, беше готово за пристигането на Коротков и се кипреше в чиния в средата на масата, оградено с варени пресни картофи, поръсени с копър и залети с масло. Миришеше апетитно, но по всички останали вкусови качества едва ли отговаряше на изискванията. Месото се оказа жилаво и явно пресолено.

— Не може да се яде, а? — виновно попита Настя, след като с усилие сдъвка първата хапка.

— Нищо, става — великодушно отговори Коротков. — Най-важното е, че си се постарала. И после, когато съм гладен, почти не различавам вкуса. Ето, сега ще залъжа стомаха си и ще ти разкажа за Павел Шчербина. Ще изпиташ огромно удоволствие.

Процесът на залъгването на стомаха не отне много време — Юра дъвчеше с невероятна скорост, като буквално премилаше със здравите си зъби жилавите хапки месо и ги подправяше с благоуханните картопки.

— Та така значи, приятелко — подзе той, след като си пое дъх. — Имам за теб съобщение от три части. Част първа: майорът от милицията Павел Петрович Шчербина в момента се труди в управление Р и разполага с неограничени възможности да подслушва телефонни разговори, особено провеждани по мобилни телефони. С други думи, той може да бъде възприеман като източник на всякаква, и най-неочакваната информация. Част втора: горепосоченият майор живее в същия блок, в който живее нашият с теб пламенно обичан началник Афанасиев, само че в друг вход. Блокът, разбираш ли, е ведомствен, на министерството, и седемдесет процента от обитателите му са наши служители. Но в моята втора част има и параграф, който гласи: гаражът „раковина“, който принадлежи на майор Шчербина, е в съседство с „раковината“ на полковник Афанасиев.

— Тоест имаме двеста процента вероятност те да се познават, и то доста добре — оживи се Настя. — Сега е ясно откъде Афоня има

тази информация. А третата част?

— А третата е ето тук. — Коротков с горд вид бръкна в предния джоб на ризата си и сложи пред Настя сгънат на четири лист с обикновен формат. — Донесоха ми го днес, със закъснение от няколко дни. Интересно, нали?

— Интересно — бавно се съгласи Настя, след като прочете няколкото кратки реда. — Изглежда, нашето приятелче Шчербина дори не се е досещал за това. Е, и какво ще правим сега? Ти ли ще отидеш при Афоня, или аз сама да разговарям с него?

— Както искаш — сви Коротков могъщите си рамене. — Аз мога, ако теб те е страх.

— Юра, не ме е страх, просто ми е ужасно неприятно. И после, да чуеш такива неща от заместника си все пак е по-леко, отколкото от редови подчинен. Разбира се, идеалното би било да разкажем всичко на Гмиря, та той лично да обясни на Афоня защо пуска Ганелин. Малко трудно ще му бъде да спори със следовател: следователят сам взема решенията си и не иска съгласието на оперативните. Но тогава Афоня със сигурност няма да ни прости, че сме посветили и други хора в тайната на неговия професионален позор.

Настя така и не можа да яде от месото, задоволи се само с картофите, които дори тя не бе успяла да развали. Когато свършиха с вечерята, още дълго обсъждаха набъбващото от постоянно постъпващата информация дело, очаквайки да се обади Серьожа Зарубин.

— Може би е забравил, че обеща да ни се обади? — тревожно питаше Настя и току поглеждаше часовника. — Наближава полунощ, а от него ни вест, ни кост. В Кемерово пък си е направо среднощ, скоро ще започне да се разсъмва.

— Ако е забравил, ще го убия, но първо ще го уволня — спокойно обеща Коротков. — Не се притеснявай. Чакаме още половин час и си лягаме.

Зарубин се обади в един без петнайсет. Гласът му звучеше уморено, той дори не се майтапеше, което говореше за сериозна загуба на силите и духа. Руслан и Яна по негова молба посетили с него гробищата, намерили гроба на Николай Филипович Бесчеревних, но този гроб не им навял никакви спомени. Нито този, нито другите

гробове, намиращи се в непосредствена близост до него, нито самите гробища като цяло.

Личността на покойния Николай Филипович също не предизвиква никакви интересни мисли. Живял, учил се колкото могъл, дълго и тежко боледувал, от тринайсетгодишен бил прехвърлен във втора група инвалидност, от деветнайсет — в първа, починал в болница на трийсет и четири години. За никаква престъпна дейност и дума не можело да става, той почти не излизал от къщи, не можел да живее самостоятелно, за него постоянно се грижели родителите и сестра му, така че целият му живот преминавал пред очите им, те били в течение на всяко негово телефонно обаждане и познавали по физиономия всекиго, който му идвал на гости.

— Това беше засега — завърши Зарубин. — Останалото ще ви докладвам утре сутринта. Според мен между съпрузите Нилски става нещо. Или са се скарали, или са нещо недоволни един от друг. Добре, до утре — изразително се прозя той и затвори.

* * *

Сутринта Настя се зае с необходимите мероприятия за установяване самоличността на човека, разполагал с документи на името на Гелий Григорович Ремис. Запитване до Астраханска област относно месторождението и местожителството му, запитване до института, в който е учил (диплома с името на института и факултета беше намерена в жилището му). Зарубин обеща да намери и бързо да изпрати снимки на Юрий Симонов, за да бъдат сравнени със снимките на Ремис. Ако експертите видят тези фотографии и кажат, че това може да бъде един и същ човек, но преди и след пластична операция, Настя ще успее радостно да погребее версията за сатанистите. А засега трябва да бъде доведено докрай делото за международното убийство, макар тя да разбира, че ще става все по-трудно — нали успя лесно и бързо да събере точно онази информация, която беше достъпна и лежеше на повърхността. А с последните три убийства тепърва има да се помотае.

По обяд се обади Зарубин и я помоли да му продиктува електронния си адрес.

— Намерих снимки на Симонов, тук има компютър със скенер, сега ще ги сканирам и ще ти ги пратя — каза той. — След половин час ще ги получиш. Дявол да го вземе, приятно е да се живее във века на техническия прогрес.

Изгаряйки от нетърпение, Настя бързо приключи поредния разговор, този път със сервитьор от ресторанта, където по времето на извършването на едно от убийствата се намирал Плешаков. Сервитьорът си спомни Плешаков с доста усилия — веселата компания била доста голяма — и не можа да каже със сигурност дали Антон през цялото време е бил в ресторанта, или е излизал. Така че тя отново не успя да зачеркне поредния ред в списъка.

Когато се върна на „Петровка“, Настя изтича право при Коротков с искането незабавно да намери компютър, свързан с интернет. Когато такъв компютър бе намерен, тя прегледа електронната си поща, откри посланието от Зарубин, разпечата снимките, грабна папката, в която бяха фотографиите на убития Ремис, и хукна при експертите да се съветва с тях. Експертите бяха под пара, както впрочем бе винаги, но успяха да й отделят точно три минути, за да я изслушат и да й отговорят: „Иди на «Войковская», там умеят да правят това бързо“.

Недалеч от метростанция „Войковская“, на улица „Зоя и Александър Космодемьянски“, се намираше Експертно-криминалистическият център при Министерството на вътрешните работи. Настя нямаше никакво разпореждане за провеждане на експертиза, тя смяташе за преждевременно да занимава следователя със своите призрачни догадки, основани само върху единствения (и то все още непроверен) факт за пътуването на Ремис до Камишов. Експертът, с когото бе разговаряла на „Петровка“, ѝ бе обещал едно обаждане до ЕКЦ, така че там да ѝ свършат работа „по приятелски“. Той бе удържал на обещанието си. Разбира се, тук не очакваха Настя като скъп гост, но към молбата ѝ се отнесоха напълно благосклонно, с помощта на скенер вкараха двата комплекта снимки в компютъра и ѝ казаха да почака.

След известно време жената пред компютъра — на около четирийсет и пет години, със свадлива физиономия и неочаквано мек глас — се обърна и ѝ кимна: ела насам.

— Това са различни хора — уверено заяви тя. — Дори ако се предполага пластична операция. Те са с еднакъв ръст и практически

еднакво телосложение, но формата на черепа при двамата е различна. Няма съвпадения по нито един параметър, който се има предвид при идентифицирането.

Уф! Добре че не сподели съображенията си нито със следователя, който водеше делото за убийството на Гелий Ремис, нито с Афоня. Но я беше яд... Толкова красиво щеше да се подреди всичко!

По пътя към „Петровка“ Настя мъчително се опитваше да измисли някаква правдоподобна история за това как двама непознати помежду си мъже на приблизително еднаква възраст, с приличащи си ръст и телосложение, са се озовали едновременно в почти неизвестното градче Камишов, и то с една и съща цел: да помогнат на жена, загубила всичките си близки. Не беше изключено жената да е една и съща. Във всеки случай Серьожа Зарубин, когото тя бе помолила да провери това, каза, че подобни трагични обстоятелства се създали само около Клавдия Савелевна Симонова, за други сходни ситуации камишовската милиция не знаела.

Настя не успяваше и не успяваше да си представи история, отговаряща на изискванията на житейското правдоподобие, така че тя си направи извода, че Ремис се е познавал със Симонов и е ходил там по негова молба. Симонов в действителност не е загинал, но не е посмял да се върне в родния си град, затова е изпратил приятел да организира помощта за майка му. Не е имало никакви двама мъже, имало е само един — Гелий Ремис. Но неговото появяване е било забелязано от хората на Богомолеца и тъй като никой не е разпознал непознатия, те са си направили извода, че е налице пластична операция. Проста и безупречна логика: кой ще се грижи толкова много за самотната жена и за паметника на нейната неотдавна загинала дъщеря? Естествено само синът и братът, няма кой друг. А защо никой не го е разпознал в Камишов? Ами защото си е направил пластична операция. Всичко е ясно.

При това положение Симонов може изобщо да не е променял външността си, а слуховете за пластична операция да са резултат от логичните разсъждения на кемеровските бандити. Ако е имал ново лице, той не би се страхувал да отиде в Камишов лично и не би привлякъл за тази работа Гелий Ремис. А хората на Богомолеца са взели Ремис за Симонов, проследили са го и са го убили. Тогава всичко се подрежда.

Сега възниква въпросът: а трябва ли да издирваме този Симонов? По всичко личи, че лично той не е извършил нищо незаконно, никого не е убил. Вярно, неговото име изплува много порано и е свързано с имената на Руслан Нилски (вж. делото за убийството на Тимур Инджия) и на Пьотър Степанович Дибейко (вж. делото за убийството на Антон Плешаков), а сега вече и с името на Гелий Ремис, така че е глупаво да пренебрегваме този факт и да си затваряме очите...

Колкото повече приближаваше към зданието на „Петровка“, толкова по-ясно в главата ѝ се очертаваше схемата. Нилски — Богомолеца, Плешаков и Дибейко — Валера Липецки. Това са двата лъча, излизащи от една точка, наречена „Юрий Симонов“. Симонов се е провинил страшно много с нещо пред групировката на Богомолеца, но тъй като лично той не е свързан с никакви престъпни структури, към кого може да се е обърнал за помощ? Ясно е, че не към милицията, защото провинението пред Богомолеца със сигурност е наказуемо според Наказателния кодекс. Към кого тогава? Към човек, когото познава отдавна. Към човек, който има солидни връзки в престъпния свят. Към човек, който има реални възможности да помогне. Към Пьотър Степанович Дибейко, неговия земляк.

А какво трябва да направи в отговор Пьотър Степанович? Естествено да го вземе под крилото си и да му помогне. Но не безвъзмездно. Откъде у Симонов пари за уреждането на новия му живот? Дори да не си е направил пластична операция, той е трябвало да плати за новия комплект документи. Трудно е да предположим, че живее със стария си паспорт, без да е регистриран където и да било, без стабилно обезпечаване, ежедневно подложен на риска от някаква проверка. В такива условия той би могъл да живее и без чужда помощ. Ако се е обърнал към Дибейко, той е искал за себе си по-стабилна, безопасна и благополучна участ. Срещу какво? На каква цена? Ех, ако знаехме със сигурност дали Симонов си е направил операция или не! Една хубава операция струва много скъпо и ако Валера Липецки е заповядал да се уреди всичко това за Симонов и да се плати, тогава вероятно плановите му по отношение на бившия бомбаджия от рудника са били сериозни.

Не, все пак Симонов е трябвало да се погрижи за промяната на външността си, документите са си документи, но както се казва в оня

стар виц, бият те по муцуната, а не по паспорта. Къде е гаранцията, че хората на Богомолеца не са се сдобили с негови снимки и не го търсят по всички улици из всички градове в Русия? Няма такава гаранция. Престъпното братство е силно и информационните връзки в него са добре уредени — милицията може само да въздиша от завист. Щом някой зърне Симонов — след час Богомолеца ще научи, без капчица съмнение. Но ако Симонов си е направил операция, защо не е отишъл в Камишов лично, защо е пратил Ремис? Страхувал се е, че майка му ще го познае? Възможно е. Нали неслучайно казват, че майките разпознават децата си не с очите, а със сърцето. И после, имаме глас, начин на говорене, обичайни жестове, мимика, походка. Серьожа Зарубин обаче твърди, че непознатият, който дошъл в града в края на май, не се отбил при Клавдия Савелевна, не се срещнал и не разговарял с нея. Така би могъл да се държи само син, който се страхува от разобличаване. А Ремис от какво да се страхува? Клавдия Савелевна не го е виждала никога преди това. Могъл е да отиде, да си поговори със самотната жена, да я попита от какво има нужда, с какво да ѝ помогне... А той е направил всичко сам, разпоредил се е, оставил е пари и е заминал. Това пасва добре на образа на Симонов. Излиза, че Ремис се е озовал по същото време в Камишов абсолютно случайно! И целта на неговото пътуване също абсолютно случайно се е оказала същата като на Симонов? И еднаквият тип външност също ли е бил случаен?

Не, не и не! В живота не става така! Или става?

* * *

Най-много от всичко на света сега Настя искаше да не се натъкне на началника. Афоня непременно ще започне да я разпитва какво е свършено по сатанистите, а в отговор тя ще трябва или да лъже и да измисля разни небивалици, или да признае, че изобщо не е работила по сатанистите, а по Симонов, и после да изслушва всички полагаци ѝ се за самодейността нравоучения, плавно преливащи в конско.

Тя се промъкна на пръсти в кабинета си, заключи отвътре и набра вътрешния номер на Коротков. Телефонът не отговаряше. Тогава му звънна на мобилния.

— Къде си? — високо прошепна в слушалката.

— Навън — кратко отговори Юра. — Ами ти защо шепнеш? Да не си настинала?

— Крия се от Афоня. Да знаеш дали е в кабинета си?

— Излезе. Не понесе разговора с мен. Подробности — в писмо.

— Ами Гмиря? Ти говори ли с него?

— Да. Обеща да помисли.

Настя затвори телефона, включи електрическия чайник, сипа в чашата си нескафе. Какво доживя, а! Принудена е да се крие от началника си, принудена е да го лъже, да се измъква. Колко хубаво беше с Житената питка Гордеев, той всичко разбираше, не беше нужно да му хвърлят прах в очите, човек можеше да му изложи и най-невероятната версия и той с готовност я обсъждаше с него, оглеждаше я от всички страни и изобщо не го интересуваха кой е предложил версията, която в края на краищата е довела до успех — самият той или някой от подчинените му. Той работеше за резултата, а не за собствената си репутация. А Афоня е съвсем друг, за него е важно само собственото му мнение и мнението на ръководството за него, всичко останало малко го засяга. И какво сега — тя, подполковникът от милицията, надхвърлила четирийсетте жена, отсега нататък ще трябва постоянно да бъде нащрек, да хитрува, да крие, да усуква, сякаш е непослушно малко момиченце, а не старши оперативен пълномощник, работил в системата на МВР деветнайсет години, петнайсет от които в криминален отдел? Не може да напусне, работата рамо до рамо с отдавна познати хора, които обича и на които има доверие, за нея е толкова важна, че взема надмощие над неприязънта ѝ към началника. Но работата под ръководството на Афоня постоянно ще изисква от нея постъпки, от които тя сама се отвращава от себе си. А ако напусне, на новото място може да получи точно такъв Афоня, ако не и по-лош, но колегите няма да са наблизо...

Тя отново и отново мислено се блъскаше в тази заключена врата, като по двайсет пъти на ден извървяваше пътя по дългия коридор на разсъжденията и логичните изводи, на опитите да убеди себе си, че хората работят навсякъде, при всякакви началници и всякакви колеги, и никой не е умрял от това. Тя стигаше по коридора до вратата и разбираше, че е заключена, по-нататък път няма.

Настя изпи кафето, написа няколко документа, които в изобилие и със завидно постоянство се изискваха от всички оперативни работници. Обади се на следователя Гмиря.

— Ще го пусна, ще го пусна — недоволно измърмори Борис Виталевич. — Шефът ти вече ме посети.

— Нима дойде лично? — ахна Настя. — И какво каза?

— Каквото трябваше, това каза.

— А кога ще го пуснете?

— Сега съм зает, имам работа до гуша. Да поотхвърля от нея, тогава ще напиша постановлението.

Господи, колко документи се налага да се подготвят в процеса на разкриването на едно престъпление! Постановления, протоколи, справки, рапорти, отчети, планове... Който не е работил в дознанието и следствието, дори не подозира какви грамади от бумажина се натрупват всеки ден. Човекът стои в килията, тормози се, брои минутите и секундите и дори не се досеща, че въпросът за неговото освобождаване вече е решен, но ще го пуснат едва когато следователят напише поредното документче. А той ще напише документчето след доста време, защото го чакат разпити, очни ставки, идентификации, пътувания до местопроизшествия, следствени експерименти... Човек няма сто ръце. Горкият Ганелин! Хубаво си изпати от ревнивеца Шчербина.

Афоня обаче, а! Сметнал е за нужно лично да отиде при следователя и да опровергае оперативната информация, която подкрепяше подозренията по адрес на задържания Ганелин. Браво, не се е скатал, не се е опитал да си измие ръцете, а е отишъл лично. Оказва се, че Вячеслав Михайлович е способен на подобни постъпки. Настя почувства, че в душата ѝ се появи дори нещо като уважение към началника. Може пък наистина да не е толкова лош?

* * *

Сергей Зарубин вече втори час седеше на една пейка в градинката срещу блока, в който живееха Руслан и Яна Нилски. Трябваше да зададе на Руслан няколко въпроса, но майката на Яна каза, че дъщеря ѝ и зет ѝ отишли някъде по работа, и не знае кога ще

се върнат, ала със сигурност няма да е по-късно от осем часа, защото Яночка винаги сама слага момиченцата да спят. Ала осем мина, мина и осем и половина, а Нилски още ги нямаше. Сергей не би могъл да ги пропусне — той не сваляше очи от входа.

Докато седеше на пейката, младият оперативен работник се наслаждаваше на приятната възможност да си почине с изпружени нозе, за никъде да не тича и с никого да не разговаря. В детективския живот рядко се случват такива чудесни моменти, особено когато времето е топло и свеж ветрец обявява лицето ти.

Тази сутрин той най-сетне успя да се срещне с човек, който знаеше за кузбаските групировки неща, които дори те самите не знаеха за себе си. Не може да се каже, че човекът, притежаващ толкова всеобхватни знания, охотно се съгласи на разговор с московския детектив, бяха нужни немалко време и усилия, за да го придума за тази среща. Но той най-сетне даде съгласието си и днес разказа на Зарубин доста интересни неща.

Първото и основното: групировката на Богомолеца преди две години преживяла сериозен разкол по — така да се каже — идеологически причини. Самият Богомолец бил човек патологично мнителен и най-високо ценял личната преданост и корпоративната лоялност. Никога не си позволявал никакви сделки или компромиси с ченгета, предпочитал да предава хора и да ги прогонва от командата си, но да не допуска създаване на условия, при които може да изтече информация. От същите съображения Богомолеца бил и яростен противник на подкупването на милиционери и на вербуването им в неговите редици, понеже напълно справедливо смятал, че човек, продал се веднъж, може впоследствие да го направи още много пъти, и ако се довериш на продажно ченге, никога не можеш да смяташ, че си застрахован от предателство от негова страна. Именно затова всички провеждани от Богомолеца операции се характеризирали с грубост, жестокост и праволинейност, тъй като за фината и акуратна работа е нужна помощта именно на ченгета, от сътрудничество с които той фанатично се пазел.

Втори човек в групировката известно време бил някой си Валерий Лозовой, който имал опит в организирането на трафик на наркотици и твърдо бил убеден, че без сътрудничество с правоохранителните органи криминалната структура е обречена на

оскъдно и скучно плуване в плитки води. Той се опитвал да втълпи своите разбирания в упорития мозък на Богомолеца, но всеки път срещал неразбирането и огромната съпротива на главатаря. В края на краищата противостоеенето между Богомолеца и Лозовой стигнало до такова нажежаване, че групировката се разцепила. Мутрите, предани на Богомолеца, останали в Кемерово, а привържениците на по-съвременния подход си тръгнали заедно с Лозовой и се пребазирали в европейската част на страната, настанили се отначало в Липецк, след което тръгнали да завоюват столицата под ръководството на своя предводител, който започнал да се нарича Валера Липецки.

Преди малко повече от година в групировката на Богомолеца се случило извънредно произшествие: в „общото“ се разкрили големи липси. „Общото“^[1] било регионално и предназначено за подкрепа на всички групировки в Кузбас, но на официална сбирка съхраняването му било поверено именно на Богомолеца. Той не можел да понася да се опитват да му сочат за пример нечий чужд опит, бил твърдо убеден, че целият световен опит не струва и пукната пара в сравнение с неговия личен опит и с усета му за нещата. Богомолеца сам решил къде ще съхранява „общото“ и как ще гарантира неговата сигурност. Купил апартамент в многоетажен блок, сложил двойна стоманена врата, на прозорците — стоманени решетки, оборудвал го с няколко вида аларми и вграден сейф и определил трима души, които на смени да охраняват съкровището.

Когато се открили липсите, били достатъчни само два часа, за да се разбере кой от тримата пазачи е виновен. Той, пребит и инквизиран до смърт, признал, че взел парите за своя познат Юрка Симонов, който обещал да удвои сумата в казиното за една, максимум две вечери. Юрка бил късметлия, играел много и печелел, и пазачът на „общото“ се поддал на обещанията на приятеля си и рискувал. А Юрка загубил. Уплашил се и изчезнал в неизвестна посока, като оставил своя кредитор да носи последствията.

Вярно, в тази общо взето грозна история имало и друга подробност. Докато му изтичала кръвта, пазачът разказал за свое оправдание, че бил посредничил при възлагането на Симонов на „мокра“ поръчка. Възложител бил един много стар и много уважаван крадец, истински престъпен авторитет, който бил тежко болен и преди смъртта си решил, че не може да отиде в отвъдното, без да си е

разчистил сметките с всички свои врагове. И когато Симонов започнал да се оплаква на пазача на „общото“ от липса на пари, оня се заинтересувал какво всъщност умее да прави неговият приятел, такова, с което би могъл да спечели пари. Юрка казал, че работи като бомбаджия в рудник, а преди това е служил в сапъорски взвод и притежава съответните умения. Именно тогава пазачът му предложил да потърси възложител. Симонов се съгласил, възложител се намерил (с посредничеството на същия този пазач) и Юрка се заел с работата. Обаче се случила голяма неприятност: докато той се подготвял за осъществяването на своя замисъл, старият престъпник починал. И когато Симонов изпълнил поръчката и донесъл радостната вест на своя приятел пазача, се разбрало, че няма кой да плати за труда му. Възложителят бил умрял. И пазачът бил на загуба, защото и на него се полагал процент за посредничеството.

Както разказал пазачът, Симонов бил бесен. И пазачът, от своя страна, се чувствал неловко. Така че, когато Симонов предложил да вземе пари от „общото“ и да ги „увеличи“ с помощта на комара, пазачът се колебал, но не много дълго — нали се чувствал отчасти виновен, задето Юрка не получил парите си. Пък и своя процент искал да вземе. Юрка бил късметлия, никога не му се случвали катастрофални провали, и пазачът бил сигурен, че след два дни ще върне в сейфа взетата от „общото“ сума и никой нищо няма да научи.

Не могъл да върне парите. А след много кратко време всичко се разкрило. Дълго инквизирали пазача, изтръгвайки от него всички обстоятелства около произшествието и всички подробности, свързани с личността на Симонов, после го доубили, за да не се мъчи. Впрочем дори и да не се мъчел, пак щели да го убият, защото Богомолеца не прощавал предателствата, а провинението на човека, на когото било поверено да охранява регионалното „общо“, от гледна точка на престъпния морал се оказало дори по-лошо от предателството. Това било истинско плъхоядство, тоест кражба от своите.

А след като убили пазача, се заели с издирването на Симонов. Разбира се, добре би било да си вземат от него парите и да ги върнат в „общото“, но надеждата за това била слаба. Щом човекът е проиграл парите, откъде да вземе други? Вярно, мнителният Богомолец, който не вярвал на никого, заподозрял, че Симонов е излъгал, че е изгубил парите, а банално си ги е присвоил, като е метнал своя приятел пазача.

Щом е така — да върне откраднатото. А за посегателството върху светая светих трябва да умре, това при всяко положение. Ако не накажеш човек, полакомил се за „общото“, престъпническата чест ще бъде опетнена.

Издирвали Симонов много усилено, но бързо престанали. Симонов загинал при взрив в рудника, в който работел. Историята се позабравила, но преди няколко месеца отново се върнала към живот. Отнякъде изтекла информация, че Симонов е жив, направил си е операция и благополучно живее в столицата на нашата родина под друго име и с друго лице. И сега хората на Богомолеца отново го издирвали с пълна сила.

Каменская най-много се интересуваше от въпроса за операцията: доколко достоверни са тези сведения, може ли да се разчита на тях, или те са плод на фантазия, основана върху слухове. Снощи тя специално говори за това със Зарубин и днес на срещата със „знаещия“ човек, Сергей се опита да изясни този въпрос. Човекът не можа да каже нищо конкретно, не знаеше откъде се е появила информацията, но беше сигурен, че тя не се основава върху слухове, а върху сигурни сведения. Можело наистина да се изясни по-точно, но за това било нужно време. А Зарубин не разполагаше с време.

В десет вечерта той все още седеше на скамейката срещу дома на семейство Нилски и усмихвайки се вътрешно, си мислеше, че всички старания на Богомолеца да предотврати изтичането на информация бяха останали безрезултатни. Информация изтичаше, и още как! Хем защо? Защото главното оръжие на Богомолеца беше твърдостта, мнителността и жестокостта, а когато си жесток към хората си и постоянно ги подозираш в нещо, броят на оскърбените и унижените от теб расте не с дни, а с часове. Невъзможно е да убиеш всички и онези, които остават живи, в никакъв случай не смятат за нужно да ти остават предани или поне лоялни към теб. Ако е истина, че красотата ще спаси света, само добротата може да спаси организираната престъпност. Само ако си добър към своята банда, можеш да изградиш от нея непробиваема крепост, през която няма да проникнат нито правосъдието, нито конкурентите. Групата трябва да те боготвори, тогава ще даде живота си за теб. А от страха, както показва животът, никога не излиза нищо свястно. Добротата ще спаси мафията... Смехория! Но именно такъв парадокс се получава.

Изад завоя най-сетне се показаха Руслан и Яна. Сергей ги погледна и неволно се напрегна. От тези двама души, които уж вървяха заедно и същевременно леко разделени, лъхаше такава остра неприязън, че не можеше да има съмнение: те сериозно са се скарали, дори не си говорят. Зарубин вече се канеше да тръгне към тях, когато Руслан неочаквано хвана Яна за ръката и започна нещо разпалено да ѝ говори. Яна се дръпна и бързо тръгна към входа. Сергей видя, че тя плаче. Руслан забави крачка, после спря, извади цигари. „Време е“ — реши Сергей, стана и отиде при Нилски.

— Вие? — Руслан го погледна с безразличие и веднага се извърна.

— Аз — престорено въздъхна Зарубин. — Е, ще ме извините, че и в Кемерово ви досаждам, но нали разбирате, работата ми е такава... Имам към вас още много въпроси...

— Не сега — рязко се сопна Нилски.

— А кога? — Сергей не се страхуваше да изглежда нахален, той смяташе, че е по-добре да дотегне на човека с безкрайните си въпроси, отколкото да се притесни и да изпусне нещо. — Кога ще можете да поговорите с мен? Чакам ви вече четири часа, между другото.

— Почакайте още малко, ще изляза след петнайсетина минути.

Нилски смачка фасата с крак и се скри във входа. Излезе дори порано, не беше минал четвърт час. Лицето му беше мрачно, устните — плътно стиснати, през рамо носеше пътен сак с дълга дръжка.

— Заминавате ли за някъде? — учуди се Зарубин.

— За Москва — отвърна кратко Руслан. — Ако имате въпроси, хайде да поговорим по пътя към летището.

— Връщате се значи?

— А как другояче може да се нарече това? — отговори Нилски на въпроса с въпрос.

— Но нали Яна... — обърка се Зарубин.

— Какво Яна?

— Тя искаше да напусне Москва, защото се страхуваше. И вие си тръгнахте с нея, за да не я оставяте сама с тези страхове. Нали така?

— Така беше.

— Защо заминавате тогава? Яна вече не се ли бои?

— Явно не. Или страховете ѝ не са толкова силни, че да ѝ попречат да ме мрази. Впрочем това не е ваша работа. С кола ли сте?

— Да — кимна Сергей, — зад ъгъла е. Да вървим.

Изминаха няколко пресечки, преди Зарубин отново да се върне към разговора им:

— Защо казахте, че Яна ви мрази? Скарахте ли се?

— Това не е ваша работа. Нали имахте някакви въпроси? Задавайте ги и оставете на мира семейния ми живот.

— Както кажете — покорно се съгласи Зарубин. — Говори ли ви нещо името Симонов?

— Симонов ли? — Агресията в гласа на Нилски понамаля, личеше, че той не бе очаквал такъв обрат и от учудване бе забравил да се ядосва. — Имате предвид Юрка Симонов, моя земляк ли?

— Именно него — потвърди Сергей.

— Ами имаше такъв човек в нашия град. Учехме в едно училище. И какво от това?

— А след училището, когато станяхте зрели хора, случвало ли ви се е да се срещате?

— Не — отрицателно завъртя глава Руслан.

— Сигурен ли сте? Може да е имало някаква мимолетна среща, но да сте забравили.

— Нищо не съм забравил. Когато взеха Юрка в казармата, аз завърших девети клас, а когато той се е върнал в Камишов, аз вече работех в Кемерово. Не сме се срещали.

— Колко точно си спомнихте, че сте завършили девети клас, когато са изпращали Симонов в казармата, дори за секунда не се замислихте. — В гласа на Зарубин прозвуча недоверие, примесено с упрек: хей, не ме будалкай, приятел.

— Да, това го помня — пестеливо отрони Руслан. — Изобщо паметта ми е добра. Но ако ви е интересно, мога да обясня. Според моите представи, Юрка би трябвало да стане отявлен престъпник. А аз исках да стана оперативен работник или следовател. И когато него го взеха в казармата, напълно сериозно си правех сметка на колко години ще бъда, когато се върне, ще работя ли вече в милицията и ще успея ли да го вкарам в затвора. Бях наивен глупчо и не подозирах, че може да ме бракуват заради зрението.

— Защо, толкова ли ви се искаше да го вкарате в затвора? — лукаво попита Сергей.

— Тогава — да, искаше ми се. В онези години искрено смятах, че мястото му е зад решетките.

— А днес вече не смятате ли така?

— Аз изобщо нямам право да разсъждавам на тази тема. Не съм съдия, а още по-малко — Господ Бог.

— И не ви ли е интересно как се е подредил животът му?

— Никак не ми е интересно.

Зарубин помълча, почуди се как да продължи прекъснатия разговор. Руслан явно не е предразположен да споделя, не иска да каже нищо за скарването си с Яна, не се интересува и от Симонов. Или всъщност се интересува, но грижливо прикрива интереса си? Може би, но защо?

— Доколкото си спомням, полет до Москва ще има чак в осем часа сутринта, а следващият е в осем и четирийсет и пет — предпазливо подзе той.

— Нищо, ще постоя на летището.

— Нямате ли приятели, у които бихте могли да пренощувате? — не мирясваше Зарубин.

— С приятели ще трябва да разговарям, а аз не съм в настроение. Какво друго искахте да ме питате?

Е, слава богу, готов е да отговаря на въпроси! Макар че е крайно разстроен, разбира, че Сергей го разпитва не за собствено удоволствие.

— Кажете, а в Москва случайно не сте ли виждали Симонов?

— Вие пак ли за него? — Нилски направи недоволна физиономия. — Казах ви на ясен руски: откак взеха Юрка в казармата, никога и никъде не съм го срещал.

— В такъв случай ми обяснете защо той толкова се интересува от вас?

Зарубин изтърси този въпрос напосоки, това беше само една от версиите. Надяваше се поне по този начин да изтръгне Руслан от силните прегръдки на апатията, която внезапно го бе обзела.

— Кой? — В гласа на Нилски отново прозвуча изненада, този път по-отчетлива.

— Симонов. Или не той, а Пьотър Степанович Дибейко. Впрочем аз смятам, че това е едно и също.

— Чичо Петя?! Ама вие какви ги приказвате? Какви са тия измислици?

— Не са измислици, Руслан. Отвякоха жена ви, за да я наплатят до смърт. После ви подхвърлиха писмо. После умрели плъхове. Това се оказа недостатъчно и тогава получихте снимка на онзи гроб.

— За какво се е оказало недостатъчно? Не ви разбирам.

— Искали са да ви накарат да се махнете от Москва и да се върнете вкъщи. За целта като основен обект са избрали съпругата ви. Тя е слаба жена, нервите ѝ не са здрави като вашите. Те са искали да я изкарат от равновесие и да я хвърлят в паника, за да се уплаши и да иска да се прибере вкъщи, при което да ви вземе със себе си. И напълно успяха, не мислите ли?

— Но защо? За какво им е на Юрка и на чичо Петя да желаят моето завръщане в Кемерово?

— Аз пък мислех, че вие ще ми обясните това — разочаровано каза Сергей. — Между другото, знаете ли къде живее сега вашият чичо Петя?

— Нямам представа — сви рамене Руслан. — Знам, че се е пенсионирил и е напуснал Камишов.

— Да — потвърди Зарубин, — напуснал го е, вярно. Първо се е преместил в Кемерово, сетне в Липецк, а после — в Москва. Работи като ръководител на службата за безопасност в голямата и влиятелна престъпна групировка на Валера Липецки.

— Чичо Петя?! Не може да бъде. Бъркате нещо.

— Не, нищо не бъркам. А Симонов, ако искате да знаете, е имал непредпазливостта да се скара с друга престъпна групировка, оглавявана от някой си Богорад, с прякор Богомолеца. Предполагам, че за него сте осведомен доста добре.

— Да, познавам го, писал съм материал за него и неговата банда. Но аз какво общо имам? Каква е връзката между мен, Юрка и чичо Петя?

— Разбирате ли какво се получава... — Сергей направи пауза, за да може още веднъж мислено да формулира това, което искаше да каже на Руслан. — Симонов си е навлякъл гнева на Богомолеца. Той е трябвало да се скрие под нечие крило, да намери защита — нали Богомолеца е смятал да го убие, ни повече, ни по-малко. И се е обърнал към Дибейко, който вероятно и за него, както за вас, е бил чичо Петя. И Дибейко е помогнал. Богомолеца стръвно издирва Симонов, а Дибейко с всички сили се старае да му попречи в това. В

тази ситуация по някакъв начин сте били набъркан вие, Руслан. И аз искам да науча какво е вашето място в този пасианс.

— Нищо не разбирам — промърмори Нилски.

— И аз. Но на мен ми е простено, нали не съм местен — позасмя се Сергей. — Вие обаче би трябвало да знаете или поне да се досещате защо те искат да ви накарат да се върнете в Кемерово.

Руслан помълча няколко секунди, после решително каза:

— Това са някакви измислици и небивалици. В това, което ми разказахте, няма нищо разумно.

— Възможно е — с лекота се съгласи Зарубин. — Хайде да се разберем с вас така: ако вие се върнете в Москва и в продължение на една седмица нищо не се случи, аз ще си взема думите обратно и ще призная, че съм абсолютен и неизлечим идиот.

— А какво трябва да се случи?

— Е, това не знам. Нещо такова, което би ви накарало отново да се върнете вкъщи. Кой знае защо сте им нужен тук. И ако съм прав, те няма да се примирят, ако отново се появите в Москва. Може да ви оберат, да ви пребият, да ви заплашват по телефона — какво ли не, за да направят пребиваването ви в столицата тягостно и непоносимо. Вие ще трябва да вземете решение да се върнете и те с всички сили ще ви тикат към това решение. Но можете да не се безпокоите — няма да ви убият, защото очевидно сте им нужен жив.

— Ами ако нищо такова не се случи?

— Значи не съм бил прав. Аз съм обикновен човек и имам право да греша.

Пристигнаха на летището. Нилски кратко благодари на Сергей, сбогува се с него и хлопна вратата на колата.

* * *

Несполуката не го обезкуражи. Руслан не иска да си напруга мозъчните гънки и да разсъждава върху неговите думи, но нали е налице и Яна. Нищо чудно тя да може да хвърли светлина върху тази повече от странна ситуация.

На следващия ден рано сутринта Зарубин вече бе заел поста си срещу познатия вход, който предната вечер толкова дълго бе

съзерцавал. Яна излезе малко след осем и по това колко бързо крачеше и колко просто бе облечена Сергей направи okazaлия се правилен извод, че младата жена бърза за магазина, за да купи продукти за закуска. Магазинът се намираше съвсем наблизо, през два блока, и дори не беше нужно Зарубин да става, за да види къде отива Яна. Какво пък, няма да я тормозим засега — тя бърза, трябва да нахрани децата и родителите си, така че няма да се получи никакъв разговор. Нека почакаме да излезе на разходка с момиченцата, това ще бъде най-доброто време за разговор, тя няма да бърза за никъде.

След като напазарува, Яна също тъй стремително се върна вкъщи. Сергей търпеливо чакаше, хрускайки чипс, с който предвидливо се бе запасил, понеже знаеше, че вероятно ще чака дълго. Към единайсет Яна отново излезе, тикайки пред себе си широка количка, в която седяха двете очарователни бузести мъничета. Зарубин вече смяташе да я спре, но поривът му бе пресечен от мисълта, че излезлите на разходка майки обикновено не крачат толкова бързо и целеустремено. И то поглеждайки часовника си... Я да видим за къде сте се разбързали толкова, Яна Генадевна.

Сергей остави Нилская да се отдалечи достатъчно и я последва. Не беше нужно да върви дълго, защото още на следващата улица, след като пресече, Яна спря до една кола — сребрист опел. От колата слезе мъж, двамата се прегърнаха и целунаха някак не по приятелски, във всеки случай Зарубин съзря в тази прегръдка много повече сексуален, отколкото платоничен интерес. Мъжът отвори багажника, взе децата на ръце, Яна се качи отзад в колата, след което мъжът ѝ подаде момиченцата, ловко сгъна количката, прибра я в багажника и седна зад волана.

Сребристият опел профуча покрай Сергей и той успя да види грейналото от радост лице на Яна Нилская. А мъжът, с когото тя така страстно се бе целувала, беше на четирийсет — четирийсет и пет години, едър, възпълен, добре облечен. И по описанието много напомняше на човека, с когото бяха виждали Яна в Москва, в онзи ресторант на проспект „Мир“.

Сергей запомни номера на колата и се втурна към жигулата, която му бяха предоставили тук за времето на командировката му.

[1] Тайна обща каса, служеща като резервен фонд за подпомагане на крадците и излезлите от затвора рецидивисти, която се съхранява от доверени лица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Коротков не беше идвал у Настя вече втори ден поред, но щуваше у Ирина Савенич, а денем хвърчеше насам-натам по детективските си работи, от време на време се обаждаше по телефона, припряно се интересуваше от новините и отбягваше преките отговори на всякакви въпроси.

Дойде в неделя привечер, блед до синкаво, а бялото на очите му беше плътно покрито с червени жилчици.

— Какво ти е? — уплаши се Настя. — Да не си се разболял? Или любовните наслади ти действат така?

Юра влезе в хола, просна се на дивана, изпружи нозе и уморено притвори очи.

— Вярно, че съм як мъж — промърмори той, — но и моето умение да пия си има граници. Особено без мезе, в такава жега и покрай сериозен разговор.

Настя кимна разбиращо. В работата на оперативните работници често се създават ситуации, когато без пиене не може. Просто никой няма да разговаря с теб, ако не вдигнеш чашка.

— Имаше ли поне заради какво да страдаш, или всичко бе напразно?

— Ами как да ти кажа... Нищо ново, просто се потвърдиха досегашните догадки. Едик Старшия наистина е имал конфликт с дамата на сърцето си заради чуждо момче, само че това момче изобщо не е било Тимур Инджия. Така че дори Едик да е поръчвал убийството на някого, този някой определено не е бил Тимур, той изобщо не го познава и никога не го е виждал. Това първо. А второ, групировката на Старшия дори не се е опитвала да сложи ръка на завода, принадлежащ на фирмата на Ганелин. Там всичко е било известно от самото начало и хората на Едик са заобикаляли фармацевтичния завод отдалеч. Така че не е възможно да е имало никакви неразбирателства в смисъл на неплатен данък между Едик и Ганелин, съответно и дългове, и начини те да се опрощават. Цялата информация на Шчербина е била фалшива

от началото до края. Тоя тип трябва да пише книжки, а не да работи в Министерството на вътрешните работи.

— И толкоз? Или имаш още нещо за казване?

Въпросът на Настя не беше случаен, тя познаваше маниера на Коротков никога да не слага на масата главната новина, докато обществото не се е насладило на обсъждането на второстепенните. А това, което той вече ѝ разказа, беше именно второстепенно, защото фактът, че конфликти между Едик Старшия и Ганелин няма, бе станал очевиден още когато Юра ѝ показва онова листче, което по думите му „дошло със закъснение“. В листчето пишеше, че фирмата „Центромединпрепарат“ и всички нейни филиали и дъщерни предприятия имат „червен“ чадър. С други думи, нито една престъпна структура не може да им досажда, а ако опита, бързо и ясно ще ѝ бъде обяснено, че не е права и няма работа тук.

— Много искаш да знаеш — сопна се Юра. — А какво ще получа срещу това?

— Мога да ти сложа да хапнеш — предложи Настя.

— Не, само не и това!

В гласа му прозвуча такъв ужас, че Настя не издържа и прихна. Коротков, който обикновено не страдаше от липса на апетит, след обилно пиене започваше да изпитва отвращение към храната, което траеше, докато последните остатъци от алкохола окончателно изветреят от организма му.

— Мога да организирам измиване на морното ти тяло във ваната или под душа с ароматни шампоани, след което — поднасяне на кафе на дивана. Става ли?

— Става — съгласи се Юра. — Пригответи ваната, само да не е гореща и да е с повечко пяна. Добре, слушай. В групата на Валера Липецки има едно умно човече, което по-рано е работило в разузнаването. Още не знам това върши ли ни работа или не, но може да го имаме наум за всеки случай.

Работил в разузнаването... Някаква смътна мисъл се мярна в главата на Настя и веднага изчезна, като не ѝ позволи да я улови за опашката. Докато ваната се пълнеше, Настя търсеше в шкафа чиста хавлиена кърпа, застилаше дивана за Коротков, замислено преглеждаше флаконите с ароматни телове, избирайки мириса, но междувременно постоянно се връщаше към думата „разузнаване“,

опитвайки се да подмами хитрата мисъл да излезе от скривалището си и да се покаже. Но мисълта наистина се оказа хитра и не се мамеше.

— Абе има, има щастие в живота! — блажено простена Юра, изтягайки се във ваната. — Ей, приятелко, ела тук, забавлявай ме с бъбренето си, че може да заспя, както съм самотен!

— Не мога! — извика от кухнята Настя, докато си правеше сандвич, който възнамеряваше да изяде, докато Коротков не я вижда, та да не дразни своя скапан от алкохола колега.

— Защо?

— Гол си, притеснявам се от теб.

— Целият съм в пяна, нищо не се вижда. Добре, щом не искаш да влезеш, вземи една табуретка и седни до вратата, за да можем да си говорим.

Тя си наля кафе, сложи един стол до вратата на банята, взе в едната ръка чашата, в другата — сандвича.

— Добре, тук съм! — високо обяви Настя. — За какво искаш да си говорим?

— Няма значение, не го искам по работа, а за удоволствие.

— Щом е за удоволствие, разкажи ми какво става на фронта на госпожа Воронова. Трябва да имаш най-точни сведения.

— А, да! — сети се Юра. — Съвсем бях забравил. Знаеш ли, че Нилски се е върнал?

— Знам, Зарубин ми се обади и ме предупреди. Или той се е скарал с Яна, или тя с него. Искях да кажа на Афоня, че трябва да пуснем някого да следи Нилски, но началството се е скрило някъде, не мога да го намеря. Откак в петък след разговора с теб е отишъл при следователя, повече не се е мяркал в службата. Домашният му телефон не отговаря, а мобилният бил „без покритие“. И ти хвърчеше насам-натам, не можех да те намеря в кабинета ти, и мобилния си беше изключил. Юра, още утре сутринта трябва да придвижим този въпрос: ако сме прави и хората на Липецки искат да изгонят Руслан от Москва, те ще предприемат нещо. Може би вече сме закъснели, може те още вчера да са научили, че Нилски се е върнал, и да са му скроили нещо.

— Слушай, ами то излиза, че той повече от денонощие вече се разхожда неприкрит из Москва, а?

— Нали за това ти говоря. Как пък можа да довтаса в събота, когато чак до понеделник човек не може да се добере до началството!

Лято, жегата, всички са хукнали по вили. Остава само да се надяваме, че и за Липецки има почивни дни, както за всички. Вярно, вчера сутринта се обадох на Воронова, помолих я да ме свърже с Руслан веднага щом той се появи, но той не ми се обади. Загрях телефона на Воронова, звъних ѝ вчера, днес — пак, и тя всеки път ме уверяваше, че Руслан е жив и здрав, стои си в апартамента на сина ѝ, готви се за снимките в понеделник. Това ме утеши малко, но ненапълно. Все пак щеше да е по-добре той да отседне у Воронова, а не да е сам, че и без телефон.

— Дааа, лошо — огорчено проточи Коротков. — И аз, глупакът, не се сетих навреме, замотах се с моите проблеми. А защо дикцията ти е толкова странна? Да не би да ядеш?

— Ъхъ — измуча Настя, отхапвайки от хляба с шунка. — И кафе пия.

— Вкусно ли ти е?

— Страшно вкусно. Искаш ли?

— А, не, молим ви се, благодарско, ще минем без тия работи... Ася, омръзнал ли съм ти вече?

— В какъв смисъл? Като началник ли?

— Не, като натрапник в дома ти. Знаеш ли, чувствам се идиотски — хем разбирам, че ти преча, хем няма къде да отида. Още една седмица трябва някак да се изтърпим.

— Добре бе, живеј — усмихна се Настя, после се сети, че Юра не я вижда, и добави: — Това го казвам с нежна усмивка на уста, разбра ли?

Разузнаването, разузнаването... Хайде де, на каква мисъл я наведе тази дума? Не, изглежда, мисълта се е загубила безвъзвратно, не ѝ хрумва нищо, освен образите на Щирлиц и Мюлер.

Коротков най-сетне изпъзля от банята, загърнат в дълга хавлиена кърпа, с мокра коса и леко освежено лице. Държеше в ръце сешоара.

— Не мога да си суша главата прав, краката не ме държат — поясни той, щом улови учудения поглед на Настя.

— Ами не я суши въобще, косата ти е къса, сама ще изсъхне за половин час.

— Не, не мога да чакам толкова, искам да положа главицата си на възглавничката. И да гледам телевизия като бял човек в своя законен почивен ден.

Той отиде при дивана, където грееше от свежест чистото спално бельо, и започна да търси контакт за сешоара.

— Приятелко, всичките ти контакти са заети. Може ли да изключа нещо?

Настя, която съчиняваше на компютъра писмо до мъжа си в далечната страна, уплашено го хвана за ръката.

— Хей, хей! Не пипай нищо, всичко е свързано с компютъра.

— А това какво е? — Юрий подръпна шнура, който очевидно не беше свързан с прогресивната оргтехника.

— Това е за настолната лампа, без нея виждам трудно.

— Ех, голяма беля си... Имаш ли разклонител с три гнезда?

— Какъв разклонител?

— Е, такова едно нещо, в което може да се включат още три уреда.

— Имах някъде, сега ще го намеря.

Тя излезе в антрето да търси разклонител във вградения шкаф и внезапно улови мисълта, която толкова упорито не бе искала да излезе от хралупата си. Ама разбира се, точно така! Това беше съвсем наскоро, когато Житената питка Гордеев ги покани на изпращането си в пенсия на своята вила. Тогава към тях се присъедини негов възрастен съсед, когото им представиха като бивш служител в разузнаването. Този съсед се оказа весел, разговорлив чичко, през цялото време забавляваше компанията с разни истории от живота на шпионите.

Наведена над сандъчето с инструменти, Настя като наяве чу гласа му да произнася отделни фрази:

„Този фокус получи името троен разклонител“...

„Те се възползваха от обстоятелството, че европейците трудно различават азиатските физиономии...“

„Всички свидетели казваха, че човекът бил или японец, или китаец, или кореец, измъчихме се да съставяме словесния му портрет, а то излезе, че всъщност са били трима души...“

В командата на Валера Липецки има човек, който познава практиката на разузнаването. Защо да не направи същия фокус със Симонов? Вярно, Симонов има европейска външност, но какво пречи да съберат заедно приблизително приличащи си хора, всъщност свършено различни, но чието словесно описание ще даде горе-долу еднаква картина? Ръстът, телосложението и цветът на косата ще бъдат

еднакви във всички описания, а с лицето ще трябва да се поизмъчат, защото лицата в показанията на свидетелите ще бъдат различни и никой няма да може да нарисува истински композиционен портрет на реалния човек. Сложно, но умно и елегантно.

— Дръж — подаде тя разклонителя на Коротков. — Суши си гливата и ми обещавай, че няма да ми се подиграваш.

— Не обещавам. Човек не може да не ти се подиграва, ти вечно изтърсваш някоя глупост.

Юра включи сешоара и изписа на лицето си повишено внимание.

— Казвай! — изкомандва той.

Настя се стараше да говори без емоции и нищо да не твърди със сигурност, само изказваше предположения и поставяше въпроси.

— Разбираш ли, Юрик, Гелий Ремис е ходил в Камишов. Може и да не е истина, може само така да е казал на съседката си, а всъщност да е ходил на съвсем друго място, но че е летял от Москва до Кемерово и от Кемерово се е върнал пак със самолет в Москва — това е сигурно, проверих в регистрациите на летищата. И Ремис не е Симонов. Ако тук е бил използван „троен разклонител“, можем да предположим, че в Камишов са ходили Симонов, Ремис и някакъв трети човек. Но те може да са опростили схемата и да са използвали само двама, тоест Ремис да е ходил със Симонов, без трети човек.

— Ей, че ги наизмисли бе — поклати глава Коротков.

Той напълно бе изсушил косата си, докато Настя бе споделяла съображенията си, и бе изключил сешоара.

— Наизмислих ги — унило се съгласи тя. — Но нали това обяснява много неща. Мислих, мислих... за какво са били тези усложнения, ако е трябвало просто да се помогне на една майка? И после си казах, че може да са използвали ситуацията с двойна цел: Симонов помага на майка си, а същевременно създава условия Богомолеца да сгреша, да вземе абсолютно невинен човек за Симонов, да го убие и най-сетне да миряса. Поставих се на мястото на този Богомолец и разбрах, че той щеше да действа точно като нас. Щеше да провери в Кемерово регистрацията на излитащите пътници, да намери всички мъже на подходяща възраст и да огледа всеки поотделно: дали този не е Симонов с ново лице и ново име? По-нататък е трябвало само да се направи така, че подозрението да падне върху Ремис. Те са го подхвърлили на Богомолеца, разбираш ли?

— И какво предлагаш? Да тръгнем по същия път, по който е тръгнал Богомолеца, и да разработим всички пътници, които на трийсет и първи май са излетели от Кемерово? Нали сама се оплакваше, че не можеш да се разтроиш и разчетвориш.

— Ха, как пък не! — пресече го Настя. — Ние имаме огромно предимство пред него. Някъде сред хората на Богомолеца трябва да има човек, който е ходил в Москва да установява предполагаемите Симонови. Може би дори не един, а няколко души. А в Кемерово си имаме Зарубин, който може да намери тези хора и да им зададе няколко точни въпроса.

* * *

Човекът, който знаеше толкова много за бандата на Богомолеца, категорично отказа да се срещне повторно със Зарубин. Сергей трябваше да търси други пътища за изясняване на това, за което го бе попитал Коротков.

Първи поред за разузнавателния разпит беше същият мъж, с когото Сергей бе видял Яна Нилская. По номера на колата се установи, че сребристият опел принадлежи на възрастна дама, която дори при най-развинтената фантазия не би могла да бъде възприета като едър възпълен мъж на четирийсет и няколко. Зарубин не искаше да задава въпроси на самата Яна. Беше престанал да ѝ вярва. Оставаше последователно да разпита всички, които бяха получавали пълномощно да карат тази кола.

Работата вървеше лека-полека, но Сергей го гризяха съмнения дали търси когото трябва. Дори да се предположи, че именно любовникът на Яна Нилская е мъжът, с когото тя се е срещала в Москва, какви основания имаше Зарубин да го подозира в някакво участие в престъпленията? Да, малката Яна изневерява на мъжа си, да, отишла е с него в Москва за снимките, да, любовникът не е издържал раздялата и е дотичал след нея в столицата, да, тя тайно се е срещала с него. И какво от това? Къде е тук престъплението? Защо той непременно трябва да се окаже член на групировката на Богомолеца? Не е задължително. И изобщо той най-вероятно няма отношение към Богомолеца, по-скоро може да се окаже човек на Валера Липецки,

защото, докато около Симонов се въртят хората на Богомолеца, около Руслан и Яна са хората на Валера. Именно Липецки и Дибейко искат нещо от Нилски, а не Богомолеца. Е, вярно, Богомолеца има здраво наточен зъб на Руслан, но това е някак... в миналото. Или не е?

Зарубин нямаше ясни отговори на всички тези въпроси, мъчеха го съмнения, той ежечасно чувстваше собствената си слепота, която му пречеше да се движи в правилното направление и го принуждаваше да действа напосоки.

Би могъл — като в добър филм — да причака Яна, когато тя отново се срещне със своя приятел, да го проследи и да види къде живее той, а после ще е от лесно по-лесно да се установи самоличността му. Но дали всичко щеше да е толкова просто?! Самият Зарубин не можеше да направи това, защото със старичката жигула по никакъв начин не би могъл да проследи опела, а ако този чичко все пак е замесен в нещо, той ще е внимателен и предпазлив и със сигурност ще забележи единствената кола, която се мъкне подире му през целия град. За да се направи всичко както трябва, щяха да са нужни цяла купчина документи от Москва, изпратени със спецвръзка, и дълги и досадни съгласувания между московските и местните началници. Московските началници (ако сметнат за нужно) ще искат местните да помогнат в провеждането на оперативно-издирвателните мероприятия по делото, което се разработва от московчани, а местните с всички сили ще се съпротивляват. И е абсолютно ясно защо. Ще отделят хора и техника, ще помогнат на московчаните да разплетат случая, а каква ще им е ползата? Престъплението ще се смята за разкрито от московчани, те ще си го отчетат като успех, а местните — какво? Нищо. Хората са толкова, колкото са, и да помагаш на други означава да откъсваш своите служители от работата, да оголваш участъци, тоест получава се, че отслабваш работата по своите престъпления и после ще ти трият сол на главата, а почестите и славата ще бъдат за други. Така че дори всички документи да са в ред, ще бъде неоправдан оптимизъм Зарубин да очаква сваятна помощ.

Той имаше в себе си само един документ — заданието от следователя. И за всеки жест на помощ от страна на кемеровските детективи беше искрено благодарен. Ето че един от тях, когато заминаваше в отпуск, му отстъпи колата си — огромни благодарности, рядък късмет, такъв се случва веднъж на десет години, инак Зарубин

трябваше да тича из целия град пеш и да ходи до Камишов с автобус или влак. Уредиха му среща с нужния човек — и за това поклон доземи, искрен, без майтапи. От все сърце.

Днес вече не е на мода да се продават коли, на никого не му се ще да плаща данъци, затова хората ги предават на новия собственик заедно с генерално пълномощно, включително за право на продажба. Последен притежател на сребристия опел се оказа мрачен собственик на бакалница, учудващо неразговорлив човек. Той дълго мълча, правеше се, че внимателно изучава някакви фактури, натрупани на бюрото му, после неохотно процеди в отговор на въпроса къде в момента се намира опелът:

— Един познат от Москва дойде, та му го дадох, докато е тук.

— Ами вие какво, без кола ли останяхте? — съчувствено попита Зарубин.

— Жена ми има друга, нея карам.

— Как да намеря вашия познат?

— За какво ви е?

Собственикът на магазина дори не вдигна глава, докато задаваше въпроса си, очите му шареха само по разхвърляните по бюрото документи. Легендата на Зарубин беше изсмукана от пръстите и за всичко това бе виновно неговото удостоверение от Московското управление на вътрешните работи. Засега му вярвах, но всеки момент можеха да го помолят да си покаже документа и тогава щеше да се наложи да отговори на напълно законния въпрос: защо впрочем един столичен детектив издирва в Кемерово човек, който кара кола с кемеровски номер? И за да не стават тези работи, Сергей се преструваше на човек напълно цивилен и в случай на нужда можеше да си покаже паспорта.

— Разбирате ли, тия дни една кола блъсна мой приятел — започна той лъжата, с която през последното денонощие бе успял да свикне, — та търся свидетели. Всичко се случи пред очите ми и видях как наблизко мина сребрист опел, номерът му беше 307, а буквите не успях да видя. Казах на хората от автомобилната инспекция за това, а те ми викат — няма да търсим без буквите, такива коли колкото щеш, може тя изобщо да е от друг регион. Мътните ги взели дано, на никого за нищо не му пука, никой не иска да си мръдне пръста! Блъснаха човека, оставиха го инвалид за цял живот, а сега разправят, че той бил

виновен, бил изскочил на платното, където не трябвало. А аз видях, че стана съвсем другояче! С една дума, сега сам издирвам свидетелите.

Собственикът на магазина не бързаше с отговора и Сергей търпеливо чакаше, вперил в него поглед, изпълнен с мъка и надежда. Но надеждите му не се оправдаха.

— Не знам — промърмори най-сетне той.

— Не знаете къде да го търся, така ли?

— Не знам.

— А къде живее?

— Нали ви казах: не знам.

— Но поне как се казва? Може да е отседнал в някой хотел, тогава ще обиколя всички хотели.

— Той не отсяда по хотели.

— А къде? — учуди се Зарубин. — На частна квартира ли е?

— За какво са му хотели, като е местен, цял живот е живял тук, половината град са му приятели.

— Ще го намеря — разпалено заговори Сергей, — ей тук да пукна, ама ще го намеря, за приятеля си съм готов на всичко. Само ми кажете как се казва, а аз ще направя всичко останало.

— Алик се казва. Фамилното му име е Серов.

— Алик, значи Александър, така ли?

— Тъхъ.

— Ами бащиното?

— Абе за какво ми е бащиното? Алик, значи Алик. Цял живот за мен е бил Алик.

На излизане от магазина Зарубин, усмихвайки се вътрешно, си мислеше, че този мрачен собственик със сигурност прекрасно знае къде може да бъде намерен Алик Серов. Как щеше да си даде колата, ако не знаеше, че всеки момент може да го намери? И още довечера — Сергей беше сигурен и в това — Серов щеше да научи, че го издирват като възможен свидетел на пътнотранспортно произшествие. Той не е видял никакво произшествие, но това вече няма значение. Важното е, че ще бъде информиран и следователно вътрешно готов, когато Зарубин го спре на улицата и започне да му задава въпроси. Няма да се възмущава, да размахва ръце, да вика и изисква да му представят документи. Само мило ще се усмихне и простишко ще обясни, че

младежът греши, че най-вероятно търси друг опел, също с номер 307, но с други букви.

Засега Сергей не знаеше защо трябва да спира Алик Серов и да го заговаря. Възможно е дори тези оскъдни данни да са достатъчни, за да се установи в Москва самоличността на любовника на Яна Нилская. Тогава няма да са нужни и никакви контакти със Серов. Виж, ако в Москва не успеят да направят нищо, тогава Зарубин ще трябва да импровизира на място. Вече се подсигури. Сергей Зарубин изобщо беше предвидлив човек, вярно, това качество не действаше по отношение на парите, но по отношение на работата — в пълна степен.

Ала с Яна все пак нещата не бяха ясни. Излизаше, че Серов преди известно време е отишъл от Кемерово в Москва. А Яна, на свой ред, е настояла да отиде в столицата с мъжа си, надявайки се да се срещне с бившия си любовник. И са се срещнали. После какво? Отново е лумнал романтичният пожар и той е хукнал подир Яна обратно за Кемерово? Кой знае, може и така да е. Но ако пожарът е горял толкова силно, че Яна дори не е могла да скрие равнодушието си към своя съпруг, защо истерично е настоявала да се върне вкъщи? Би могла кротко да си стои в Москва, да се среща тайно със Серов, слава богу, има кой да гледа децата — и всички са доволни. Защо толкова е искала да се върне у дома?

Не, каквото и да говорим, женската душа е странно нещо, по-странно от мъжката. Зарубин никога няма да се ориентира в този лабиринт.

* * *

Началникът на службата в криминалната милиция, под чието крило Зарубин разгръщаше дейността си в Кемерово, беше добродушен, незлобив човек, винаги готов да помогне, ако това не изисква използване на негови хора и откъсването им от тяхната основна работа.

— Просто не знам какво може да се направи по въпроса — хитро усмихнат, каза той, след като изслуша молбата на Зарубин: трябва да се разузнае кой от хората на Богомолеца наскоро е ходил в Москва. — Впрочем има нещо, което може да помогне. В бандата на Богомолеца

преди десетина дни стана една беля: убиха неговия стар сподвижник Шаня — Сергей Шанкин, многократно осъждан. То се знае, първо разпитахме сина му, защото и той си губи времето в тая групировка, има прякор Батир. А синчето каза, че няма и представа кой е пречукал баща му, защото точно по това време не е бил в града, пътувал до Москва. Показа и билета, както си му е редът, а и ние проверихме на летището: наистина през това време е отсъствал. Може би това е твоят шанс, Серьога?

След половин час Зарубин вече разговаряше със следователя, който се занимаваше с убийството на рецидивиста Шанкин, по прякор Шаня.

— Ами какво да ви кажа? — Възрастният следовател театрално разпери ръце. — Обикновено момче, умерено престъпно, но именно умерено. Имам впечатлението, че синът на убития Шанкин е недоволен от начина, по който го използват в групировката. Смята, че е способен на повече, и се коси, задето в бандата го подценяват.

— В какъв смисъл? — наостри уши Зарубин.

— Разбирате ли, Сергей Кузмич, в живота си аз съм виждал какво ли не, като имате предвид възрастта ми. И що-годе преценявам хората, дори и младите хора, макар че те са от съвсем друго поколение. Но знаете ли, поколението наистина е друго, нравите са други, ала психологическите закони са си предишните, никой не ги е отменял.

Зарубин слушаше с огромно удоволствие този стар следствен динозавър, той със сигурност знаеше, че в живота няма нищо по-ценно от почтеността, а в работата — нищо по-ценно от опита. Именно от такива старци човек можеше да се поучи. А и на него рядко му се случваше да общува с хора, запазили навика си да бъдат церемониално любезни.

— Ирек Шанкин е прекрасен артист, гъвкав, темпераментен. Аз неслучайно казах, че е умерено престъпен. Би било глупаво да смятаме, че бидейки член на бандата на Богомолеца, Ирек може да се държи като роден интелгент, а той и не е такъв, цял живот се е въртял около баща си, рецидивиста, обожавал го е, опитвал се е да му подражава, заразил се е с апашката романтика. Но при това тук, в този кабинет, той не произнесе нито една жаргонна дума. Учтиво момче с добър, разбираем говор и без мутренски изхвърляния. Като го слуша

човек, може да си помисли, че той изобщо не знае жаргонни думи и никога не ги е чувал.

— Може пък да е така? Всичко се случва — предположи Зарубин.

— Вярно, вярно — кимна следователят, — всичко се случва, само не и с Ирек Шанкин. Още щом излезе от кабинета ми, веднага започна да звъни по мобилния си, а аз точно в този момент трябваше да се отбия до секретариата, та слизам по стълбището — и чувам неговия глас. Трябва да ви кажа, че не разбрах почти нищо от това, което говореше. Все пак това е друго поколение. — Той хитро се изкикоти и закачливо погледна Зарубин. — А момчето е с комплекси, стеснява се от името си, човек може да го забележи с невъоръжено око. И много иска да покаже, че е умен, че го бива за някои неща и има своите качества. Аз съм по-възрастен от него с четирийсетина години, а той и пред мен се опитваше да се ерчи, не искаше и не искаше да схване, че не може да бъде по-умен от мен, защото аз в живота си съм виждал повече престъпления и престъпници от цигарите, които той е изпушил. А какъв е изводът от това, уважаеми Сергей Кузмич?

— Ако искаме да постигнем успех с Ирек Шанкин, трябва да се постареем да поласкаем самолюбието му, и то така, че това да го издигне не в нашите очи, а в очите на неговите шефове — добросъвестно, като на изпит, издекламира Сергей. — И в никакъв случай да не акцентираме вниманието върху името му, а още по-добре — изобщо да не го споменаваме.

* * *

Следователят извика Шанкин за следващата сутрин, уж за поредния разпит във връзка с убийството на баща му. Още щом той влезе в кабинета, старият следовател стана, усмихнат, помахна с ръка на Зарубин и излезе.

— Здравей, Батир — приветливо поде Зарубин, като изписа на лицето си подобаваща за случая сериозност. — Имам едно делово предложение за теб.

— Ами вие кой сте? — с недоумение попита Ирек.

— Аз съм от Москва, а кой съм — няма значение. Хайде да минем без имена, става ли?

— Добре — сви рамене Шанкин. — Какво искате?

— Искам да ти предложа една сделка. Ти наскоро си ходил в Москва, нали?

— Ами ходих. И на следователя казах, че ме нямаше в града, когато са убили тате.

— Знам. Колкото до баща ти — приеми моите съболезнования. А сега на въпроса. Какво си правил в Москва?

— А вас какво ви интересува? — озъби се Ирек. — Кой сте вие, та да се отчитам пред вас?

— Няма нужда да се отчиташ пред мен, и без това знам. На твое място бих попитал каква полза би имал от разговора ни.

— Добре де, питам.

— Предлагам ти равнозначна обмяна на информация. А сега ме чуй внимателно, Батир. Колко души трябваше да проследиш в Москва? Трима? Или двама? Единият се е казвал Гелий Ремис, набожен един, вечно е ходел на черква. Нали така?

— Ами... да речем.

— Добре, това ми е достатъчно. Ти си намерил всички, които са ти възложили да намериш, и си си съставил мнение кой от тях е Симонов. Нали?

Лицето на Ирек неволно се напрегна и той не отговори на въпроса.

— Недей да мълчиш, Батир, с мен е безопасно да разговаряш. Ти за нищо не си виновен, знам го със сигурност. И каквото и да ми кажеш, няма да ти навреди. Ти си работил като един добър детектив, а това не се наказва от закона. Когато са убили Ремис, ти си бил тук, в този ден те е разпитвал следователят, не си изцапан с кръв. И тъй, съставил си си мнение кой от тях е Юрка Симонов и си докладвал. На кого? На Старпома или на самия Богомолец?

— На Старпома.

— И какво каза Старпома? Съгласи ли се с твоите изводи?

— Не — едва чуто процеди през зъби Ирек.

— Точно така. Не ти е повярвал, нарекъл те е глупак или нещо още по-лошо и си е направил свой извод от това, което си му докладвал. Така ли беше?

— Ъхъ.

— Той е допуснал грешка, Батир. А ти си бил прав. Ти си видял всичко на място, с очите си, анализирал си събраната лично от теб информация, претеглил си всичко и си направил абсолютно верен извод. А Старпома е преценявал всичко от своята камбанария. И е сгрешил.

Ирек вирна глава, очите му светнаха.

— Вие откъде знаете?

— Знам. Когато убиха Ремис, милицията започна да проверява всичко за него, до майчиното му мляко. Бил е чист като младенец. Проследиха всяка негова стъпка, събраха снимки от целия му живот. Гелий Ремис открай време си е бил Ремис, не е променял нито името, нито външността си. И никога не е живял в Кемерово. Симонов е някой от останалите двама. Ти знаеш ли кой именно?

— Разбира се. И на Старпома казах, че е Гусарченко, а той не ми повярва.

— Сигурен ли си, че е Гусарченко, а не онзи, третият?

— Абе няма никакъв трети! Обясних на Старпома, че Гусарченко има и други документи, с друго име, и резервно жилище, ама той мене и за човек ме няма, мисли се за най-умния на тоя свят...

В гласа на Ирек прозвуча почти детинска обида.

— Прав си, Батир — одобрително кимна Зарубин. — Всичко, което казваш, е вярно. Пипето ти сече, а Старпома да си гледа работата. Нека сега се хапе отзад, когато отидеш и му кажеш, че е сгрешил, че Ремис е бил фалшива примамка, на която той е клъвнал като последен тъпанар. Естествено той ще те попита откъде си научил това, а ти ще му отговориш, че в Москва си имаш свои източници, каквито той никога не е и сънувал. Ако искаш и друг съвет, мога да ти дам един.

Ирек мълчаливо кимна, загледан като омагьосан в Сергей.

— Не ходи при Старпома да му казваш това. Статутът ти не е такъв, че да се явяваш, без да си повикан. Прав ли съм?

Отговорът отново беше мълчаливо кимване.

— Кажи на аверите. Само че много внимателно, не казвай лоши думи за Старпома. Изложи само фактите, ти си умен човек, сам ще прецениш какво да кажеш. Изложи фактите и се ядосвай: колко лошо се получи, уж поначало направихме всичко както трябва, а последното

решение се оказа погрешно. С една дума, нещо в този дух. Аверите ще започнат да те уважават, ще видиш. А после, току-виж, слухът стигнал и до Старпома, тогава той сам ще те извика. Е, тогава най-добре ще му го върнеш за всичките унижения. А сега ми благодари.

— Благодаря — послушно изрече Ирек.

— Ей, браво бе! „Благодаря“-то човек не може да си го сложи в джоба. Аз ти дадох такава ценна информация, а ти на мен какво? Нали от самото начало те предупредих: искам да ти предложи сделка. Ти на мен, аз на теб, нали така? „Аз на теб“ вече ти дадох, а „ти на мен“?

— А вие от какво се интересувате? Какво искате да научите?

— Трябват ми пълните данни за Симонов. Аз сам ще се оправям с него. Име, фамилия, адрес, месторабота, с една дума — всичко, което си изровил за него. И мога да ти обещаая, че материалът ще излезе във всички централни вестници, така че твоят Старпом лично ще се убеди, че си бил прав. Нещо повече, след такъв материал Богомолеца ще го изхвърли с ритници по задника. И е напълно възможно да предложи на теб да заемеш мястото му.

Ирек се опъва още известно време, но си личеше, че буквално се пръска от гордост: че как, има възможност да натрие носа на самия Старпом. И в края на краищата продиктува на Зарубин всичко, което знаеше за сервитъора Едуард Гусарченко и за брокера в агенцията за недвижими имоти Виктор Слуцевич. Батир беше сигурен, че става дума за едно и също лице, и Зарубин не се опита да го разубеждава. Защото самият той прекрасно познаваше съдения навремето аферист Едик Гусарченко и разбираше, че той по никакъв начин не може да бъде Юрка Симонов. Виж, Виктор Слуцевич може. Дори много лесно може.

* * *

Настя Каменская вече десетина минути тъпо се взираше в сведението, получено в отговор на запитването за Александър Серов. Александър Алексеевич Серов, роден през 1958 година, в момента заместник генерален директор на охранителната фирма „Нора“, създадена от организираната престъпна групировка на Валера Липецки. Но кога се е запознала с него Яна Нилская? Отдавна, още

преди да се омъжи за Руслан ли? Или по-късно, при някое от идванията на Серов в Кемерово? Или едва напоследък, в Москва? Добре би било да научат каква е ролята на Яна в цялата тази история, тогава вече да вземат решение дали да говорят с нея направо или не. Зарубин в Кемерово чака нареждане, а Настя не може и не може да реши.

Трябва да се поразведри, да се заеме с нещо друго и после да се върне към проблема със свеж поглед. Може за разнообразие да се порови в поръчковите убийства от миналата година, за да си изясни дейността на Симонов. Ако наистина са му направили пластична операция, за нея са били нужни много пари, трябвало е да ги спечели някак. Или да ги отработи. Единственото, което умее Симонов, е да играе комар и да подготвя взривове. Така, да видим какво имаме в историята на взривяванията... Браво на Коротков, разшета се, изиска от министерството данните от последната година за цялата страна.

Ето, при взривяване на автомобил е загинал заедно с охранителя си лидерът на престъпната групировка в Ростов на Дон... Съпоставяме датите и виждаме, че тази неприятност се е случила две седмици преди Богомолеца да разкрие липсата в „общото“. Други подходящи кандидати за първата жертва на Симонов засега не се виждат, значи слагаме плусче.

По-нататък. Ето едно напълно подходящо взривяване... Не, датите са съмнителни, имаме точната дата на взрива в рудника, при който уж бил загинал Симонов, след това са му били нужни поне няколко дни, за да изчезне от Кузбас и да се скатае там, където му е бил приготвил гнезденце добрият чичо Петя Дибейко. Между другото, самият взрив в рудника също трябва да се включи в подвизите на Симонов, сега вече е очевидно, че това не е било нещастен случай.

Това убийство е разкрито... това също е разкрито... А ето в това трябва да се взрем по-отблизо... Впрочем не, не става, то е извършено също в Кемерово, където Симонов не би посмял да припари, преди да му префасонират лицето. Добре, продължаваме нататък.

Колко време е трябвало да печели пари за тази операция? Или първо са му сменили фасадата и документите — авансово, така да се каже, — а после са го пратили да ги отработва? Тогава трябва да се погледнат взривовете от последната половин година, а не от предишния период.

Тя бавно проследяваше редовете, надничаше в географския атлас, сверяваше датите и не забелязваше как лети времето. Опомни се едва когато телефонът на бюрото ѝ иззвъня оглушително.

— Анастасия Павловна, Нилски е. Може ли да се срещна с вас?

Ето на, помисли си Настя, клиентът най-сетне е узрял за разговор. На предадената чрез Воронова молба да ѝ се обади той не се отзова, но Настя не настоя, защото Афоня, който жадуваше за шумно разкритие и също толкова шумна слава, без много приказки подписа всички документи и реши въпроса с външното наблюдение. За Руслан сега можеше да не се безпокои — наглеждаха го, и ако някой отново се опиташе да му въздейства с цел да го накара да се махне от Москва, това нямаше да остане незабелязано.

Времето беше добро за разходки и Настя се разбра с Нилски да се срещнат на булеварда, недалеч от сградата на градското управление. Купи си от едно улично заведение чаша сок и кифла с кренвирш и седна на една пейка. Господи, колко пъти през последните петнайсет години бе седяла тук, на същата тази пейка! Ту бе чакала Чистяков, ту някого друго, с когото е трябвало да се срещне, а и просто си бе седяла, потънала в собствените си мисли, когато не ѝ се е искало да се прибере вкъщи, но не бе имала сили и да седи в кабинета. Ако можеше и деветдесет процента от тази мъчителна работа да не е нахалост... Да вземем например случая с Тимур Инджия: колко версии провериха, колко хора разпитаха, колко схеми начертаха, колко сведения изискаха — и всичко напразно. Е, не всичко наистина, но почти всичко. Най-трудоемката версия, свързана с публикациите и романа на Нилски, глътна огромни усилия и време, а накрая се оказа ялова. Версията за убийството на Тимур по лични мотиви — също, хем нея я проверяваха страшно упорито, дори задържаха двама заподозрени. За възможността за финансови проблеми на Ганелин пък да не говорим, а и за тях хвърлиха време и сили. Ами подозренията за Ганелин и Яна? И за тях отиде време, а полза — никаква.

— Добър вечер, Анастасия Павловна.

Настя се сепна и виновно се усмихна. Дори не беше забелязала как до нея бе спрял Нилски.

— Здравейте, Руслан Андреевич. Радвам се да ви видя.

Тя понечи да попита какво му се е случило и защо я бе помолил за среща, но Руслан не я остави да започне.

— Вашият колега излезе прав — заяви той още със сядането до нея.

— Кой от всичките?

— Сергей... извинете, забравих фамилното му име.

— Зарубин — подсказа му Настя.

— Да, да, разбира се. Той ме предупреди, че в Москва може отново да започне... това... А аз не му повярвах.

— Случило ли се е нещо? — напрегнато попита Настя.

— Не знам, може и да няма връзка... Но ми стана неприятно. И ако това се бе случило преди две години, дори преди година и половина — веднага щях да хукна за летището и да се прибера у дома.

— Е, какво стана?

— Обадиха ми се по телефона...

— Момент — прекъсна го Настя, — къде ви се обадиха? Нали нямате телефон, доколкото ми е известно.

— Обадиха се у Наталия Александровна, когато бях у тях. Снощи. Повикаха ме на телефона.

— И?...

— И ми казаха, че Яна имала любовник. И то много отдавна. Запознала се била с него още преди нашата сватба. И нарочно предизвикала скарването с мен, за да замина за Москва.

— Съчувствам ви. Това наистина е неприятно. Искате да се върнете вкъщи и да си изясните всичко, така ли?

— Там е работата, Анастасия Павловна... Можете да си представите каква весела нощ прекарах. Естествено никъде няма да отида; Яна да постъпва, както смята за нужно. Но ето какво си помислих... Вашият колега е бил прав, това може да го е измислил само чичо Петя. Имам предвид, Дибейко. Той ме познава от дете, но през последните години не сме се срещали. Всичко това може да го е измислил само човек, който добре знае какъв съм бил, но няма никаква представа какъв съм станал. Разбирате ли?

— Като схема — да, разбирам. Но ми се иска да имаше повече конкретика — предпазливо отговори Настя, която наистина разбираше тъвръде смътно казаното от Руслан.

— На мен винаги ми е било интересно какво стои зад един или друг факт, постъпка. Когато бях малък, следях хората, записвах си кой, кога, къде и с кого отива, как е облечен, какво носи в ръцете си. Кой с

кого общува или обратното — не общува. И от всички тези единични факти понякога се очертаваше цялостна картинка, аз изведнъж започвах да разбирам защо хората постъпват по един или по друг начин... Изпитвах възторг, когато прекарвах часове със своите листове със записки и изведнъж започвах да разбирам, че чичо Вася изневерява на жена си с леля Маша, а леля Маша, на свой ред, краде продукти от работата си, но не ги носи вкъщи, а на леля Зина, която, както става ясно, пътува до съседния град, за да ги продава. Аз на никого не причинявах зло, Анастасия Павловна, за никого не съм правил доноси и никога никого не съм шантажирал, просто се наслаждавах на уменията си да търся обяснение на единични факти. Винаги ми е било интересно: А какво ли стои зад това? А какво ли се е случило в действителност? И човекът, който отначало ни подхвърли писмото, после плъховете, а сетне и снимката на гроба, е разчитал именно на това мое качество. Неслучайно ви казах, че само преди година и половина — две аз непременно щях да хукна за Кемерово да изяснявам чий е този гроб, кой е този човек, какво отношение има към мен, как е свързан с цитата от Марк Твен и с образа на обезглавените плъхове. Нямаше да се успокоя, докато не разбера какво означава всичко това. И естествено щях да хукна да изяснявам наистина ли жена ми ми изневерява. Чичо Петя е преценил всичко точно.

— Но къде е сгрешил? Защо вие не заминахте и не разследвахте всичко това?

— Ами вижте... Това е дълга и тягостна история, не ми се говори за нея. Важен е резултатът. Аз разбрах, че нямам право да съставям картинки от единични факти, защото никога няма да науча всички факти, а когато те не са ясни — всички до един, може да се получи неправилна картинка. Ще оглася изводите си и ще пострада невинен човек. За да разберете, че говоря това не просто така... Накратко, дълго събирах сведения за един човек, накрая ми се стори, че всички части от картинката се съчетават в безупречна рисунка, и публикувах материала. Започнаха да тормозят този човек и след два дни той почина от инфаркт. И същия ден аз научих, че ужасно съм сгрешил. Човекът е бил почтен и благороден, а аз съм го наклеветил и фактически съм го убил. След този случай се отказах от журналистиката. И напълно загубих интерес към съставянето на картинки. Това повече не ми е нужно. Страхувам се от това. Страхувам

се да не направя нова грешка, която ще доведе до същите трагични последствия. Но чичо Петя не е знаел това. Той ме помни предишния — любознателния и активния.

— Разбирам — тихо каза Настя. — Но вие искахте да се видим не за това, нали? Имате ли да ми казвате и нещо друго?

— Да. Когато разбрах, че вашият колега е бил прав и цялата работа е именно в чичо Петя, аз се замислих как всичко това може да е свързано с Юрка Симонов. И си спомних... Аз се увличах по криминалистиката, чичо Петя ми носеше учебници, обясняваше ми някои неща, които не разбирах, сам ми показваше нещо, ако имаше възможност. Когато стигнахме до дактилоскопията, той ми каза да отида в неговата работа, в милицията. Чичо Петя ми показва как се снемат отпечатъци, как се попълват бланки. После помоли дежурния да му съобщи, когато задържат някого и го докарат в отдела, а през това време направи свои и мои дактокарти, та аз да тренирам да пиша формули. Дори помоли някои колеги да си снемат отпечатъците, за да имам повече материал за тренировки.

— А после са довели задържания Симонов — промълви Настя.

— Как научихте това? Кой ви го каза? — В гласа на Руслан зазвучаха нотки на недоверие.

— Никой не ми е казвал, сама се сетих. Та значи доведоха Симонов, нали така?

— Да. За пореден път го бяха хванали в края на гората да изработва взривно устройство. И той като мен си имаше своята мания. Аз — чуждите истории, той — взривовете, от дете го привличаха.

— И Дибейко му направи дактокарта?

— Да. На него и на още три момчета, които бяха с него.

— Къде е сега тази карта?

— В архива ми. Разбира се, отдавна съм изхвърлил детските си записки, а тези карти не можах, сърце не ми даде. Сигурно съм бил идиотски сантиментален... С една дума, запазих ги и сега те са в журналистическия ми архив. Че такава карта съществува, знаеха чичо Петя и самият Симонов. И аз, разбира се. Вашият колега ми каза, че Симонов си е направил пластична операция, и аз си помислих, че тази карта представлява за него реална заплаха. По нея може точно да се определи, че както и да се казва днес, по-рано той е бил Юрка Симонов. Всичко е заради нея, нали?

— Подозирам, че е заради нея. Вие знаете ли, че са обрала дома на майка ви?

— Как така са го обрала? Мама нищо не ми е казвала! Откъде ви е известно това?

— Руслан, това е известно на всеки жител на родния ви град. Просто вие отдавна не сте ходили там. А майка ви не е искала да ви тревожи, нали сте в Москва, зает сте с такава важна и интересна работа... Та така, в дома ѝ са влезли крадци, взели са някакви дреболии, но са обърнали всичко надолу с главата. Ще се осмеля да предположа, че са търсили вашия архив. Но той не е бил там, нали? Защото, ако го бяха намерили, нямаше да се случи всичко останало.

— Така е — кимна Руслан, — архивът се намира на друго място.

— Интригували са ви със странни събития, за да ви накарат да отидете в Кемерово и да започнете да работите с архива. На първо място, трябвало е да го вземете и да потърсите в него името Николай Бесчеревних и човек, който обича да чете Марк Твен.

— Да, сигурно именно така бих постъпил. И после какво?

— Ами после нищо. Щяха да вървят по петите ви, да научат къде криете архива си и още на другия ден щяха да го вземат, за да видят има ли я в него дактокартата на Симонов или не. Ако я няма — слава богу. Ако я има — да я изземат и унищожат. Това е всичко.

— Ами Яна? Защо са я отвлекли?

— За да я наплашат. Вас е трябвало да заинтригуват, нея — да наплашат, само в такъв комплект биха могли да получат нужния резултат: вие да заминете. Съгласете се, че са изпипали нещата — нали все пак заминахте, Яна ви накара. Друг е въпросът, че не са взели предвид промените във вашия характер, така че вие практически веднага се върнахте, а и това скарване с Яна наля още масло в огъня. Затова те отново се опитват да ви върнат у дома. А щом пристигнете в Кемерово, там веднага ще се случи нещо, което ще ви принуди да се обърнете към архива си.

— Няма да замина — мрачно рече Руслан. — Нямам намерение да им ставам марионетка. Няма да позволя да си играят с мен.

— Недейте така. — Настя меко постави дланта си върху ръкава на лекото му яке. — Не вземайте прибързани решения. Дайте ни време да помислим и обсъдим всичко.

Тя дълго гледа след неговата невисока попрегърбена фигура, после извади от чантата си телефона и набра номера на Коротков.

ГЛАВА 18

От Москва Зарубин получи няколко имена с адреси, които бе назовал Руслан: приятелки на жена му — Яна. Сред тях Зарубин трябваше да намери само две: едната трябваше да бъде гадна кучка, другата — кръгла глупачка. Кучката — по възможност такава, с която Яна е скарана, — според неговия замисъл, непременно би му разказала за любовника на Нилская, разбира се, ако той не се е появил съвсем наскоро. Изключително от лошотия би изпяла всичко, до най-малките подробности. А глупачката — по възможност такава, с която Яна продължава да е близка — би разказала за положението в момента. Но как за кратко време да намери две толкова ярки фигури сред няколкото млади жени, които Сергей никога не е виждал и няма никаква представа какъв подход да използва, за да осъществи връзка с тях?

Да се намери кучката все пак беше по-лесно и Зарубин започна точно с това. Методично обиколи всички посочени адреси, проведе лек и непринуден разузнавателен разпит сред съседските баби и деца, откри всички търсени млади жени и започна атака срещу техните близки, и то именно тогава, когато самите приятелки на Яна не си бяха вкъщи. Легендата му беше напълно в духа на „Анжелика“: в Москва по време на снимките се запознал със съпругата на писателя Руслан Нилски, влюбил се до безумие, а сега Яна си дошла вкъщи заедно със съпруга си и той, клетият изоставен влюбен, се втурнал подире ѝ, но не знае как да се види с нея, така че Яночка да си няма неприятности с ревнивия си съпруг. Дали вашата дъщеря няма да възстанови разкъсаната връзка?

Отговорите бяха най-различни, като се започне от „Разбира се, елате довечера към осем, дъщеря ми ще ви помогне и ще уреди всичко“ до „Как не ви е срам да рушите семейство, моята дъщеря (съпруга, сестра, внучка) за нищо на света няма да ви помага за тази мръсотия“. Но на Сергей му бе нужен само един отговор и той най-сетне го получи:

— Едва ли Лена ще ви помогне, те още през зимата се скараха с Яна, така и не се сдобриха.

— Сериозно? — престорено се ужаси Зарубин. — А защо се скараха, да знаете случайно?

— Знам... Яна ревнуваше Руслан от Лена. На някаква вечеринка ѝ се сторило, че Леночка флиртува с мъжа ѝ, постоянно го кани да танцуват. Глупости, нали?

— Глупости, да — съгласи се Сергей.

Ето, това му трябваше. Жена, полакомила се за съпруга на приятелката ѝ, си е именно кучка. Зарубин добросъвестно дочака въпросната Лена да се появи край дома си и пристъпи към действие.

— Леночка! — Той се постара да се усмихне колкото може пообаятелно. — Ще ми отделите ли малко от времето си?

Красивата ярка блондинка с предизвикателно къса пола, откриваща дългите ѝ стройни крака, го изгледа високомерно — явно го взе за почитател, за познанството си с когото вече благополучно е забравила.

— Познаваме ли се с вас? — надменно пропя тя.

— Все още не, сега ще се запознаем. Казвам се Сергей, от Москва съм, работя в криминалната милиция. А вие сте Елена Тихомирова. Ето че се запознахме.

Думите за криминалната милиция подействаха като магия, на красивото лице на младата жена веднага се изписа интерес.

— А къде ще разговаряме? Само не и у нас — веднага припряно добави тя.

„Естествено — мислено отговори Сергей. — Не съм и мислил да идвам у вас, там би трябвало да се обяснявам и с майка ти“.

— Можем да се разходим по улицата, времето е хубаво.

Лицето на Лена изрази разочарование, вероятно след безбройните американски криминални романи тя бе очаквала, че московският детектив ще я покани в някое заведение на чаша кафе или поне в бар.

— Не ми се разхожда, уморена съм — капризно заяви тя.

— Добре, можем да поседнем на някоя пейка на двора, ако така ще ви е по-удобно. Разговорът ни ще бъде строго конфиденциален и трябва да бъдем настрана от чужди уши.

Това обяснение задоволи Лена и още щом седнаха на пейката, тя веднага попита:

— Какво се е случило?

— Яна Нилская има големи неприятности. Нали знаете, че тя замина за Москва?

— Разбира се. Но вече се върна, нали? Момичетата ми казаха, че се прибрала още миналата седмица. Какви неприятности има Янка?

И в гласа ѝ, в погледа ѝ, в позата ѝ имаше толкова жадно любопитство, такава готовност да позлорадства, че Сергей мислено си каза „браво“. Не беше се излъгал в избора на събеседничка — тази ще му изпее всичко, което знае и дори което не знае. Само и само да направи мръсотия на Яна.

— Разбирате ли, Лена, аз не мога да ви кажа всичко, това е професионална тайна. Но някои неща мога. Яна се върна вкъщи заедно с Руслан, след един ден те се скараха лошо и Руслан отново отлетя за Москва. А тия дни някой му се е обадил по телефона и му съобщил, че Яна има любовник в Кемерово, един едър пълен мъж на възраст малко над четирийсет години, и тя с удоволствие си прекарва времето с него. Възложено ми е да проуча дали това е вярно или не. Нали разбирате, Леночка, че ако попитам за това самата Яна, тя естествено ще ми отговори, че това не е вярно. А за да разкрия едно престъпление, непременно трябва да знам със сигурност вярно ли е, или не е. Необходимо е да изясня: дали хората, които са се обадили на Руслан, са му казали истината, или са го излъгали, преследвайки някакви свои престъпни цели.

— Едър, на четирийсет и няколко? — замисли се Лена. — Ами че това е Алик Серов, Янка въртеше любов с него още преди да се запознае с Руслан. Само че аз си мислех, че са приключили връзката си. Алик се премести да живее в Москва, Янка се омъжи за своя бързописец.

— Може да са се срещнали в Москва и отново да са се залюбили? — предположи Сергей. — Как мислите, възможно ли е Яна да го е направила?

— Кой, Янка? Като нищо! Тя открай време вехнеше по Алик, за Руслан се омъжи напук на Алик, защото той я заряза. Напоследък не общуваме много с Янка... — Лена дипломатично премълча, че вече от половин година изобщо не са се виждали с нея. — ... но тя никога не е

забравяла Алик, всички мъже сравняваше с него и въздишаше. Не разбирам какво е намерила в него. Стар, старомоден. Единственото му качество е, че ѝ беше първият мъж, изчука Янка, когато тя беше на седемнайсет, а той — на трийсет.

— Ами може това да е било любов?

— Хайде де, каква ти любов... — Лена изразително махна с ръка. — Просто тя се лепна за първия срещнат мъж и после не може да се отлепи. Нали знаете приказката „Любовта е сляпа“? Е, та и Янка още не може да прогледне.

Зарубин не сдържа усмивката си, образът беше злобничък, но много ярък.

— Тоест вие смятате, че ако Яна случайно е срещнала в Москва този Алик Серов, веднага е забравила всичко и му се е хвърлила на врата?

— Определено. Стопроцентово. Дори двеста. Познавам и кътните зъби на Янка, приятелки сме от трети клас.

— Е, благодаря ви, Леночка. Това е много ценна информация за нас. А как да науча сега дали наистина са се срещнали в Москва и дали продължават връзката си и до днес? Ще ми помогнете ли? За мен е важно — интимно сниши гласа си Зарубин, — за мен е важно Яна да не научи, че се интересувам от това. Може неволно да ни издаде пред престъпниците и цялата ни операция да се провали.

— Защо, да не би Янка да се е забъркала в нещо? — Очите на Лена пламнаха още по-ярко.

— Не, тя не е направила нищо лошо, просто престъпниците, които ние издирваме, случайно са нейни познати. А Яна, струва ми се, е много лоша актриса, никак не умее да се преструва и освен това е бърлива; на нея, за разлика от вас, не може да ѝ се повери професионална тайна, затова моето началство строго ми забрани да се срещам с нея и изобщо... Нали ме разбирате?

— Но с какво мога да ви помогна? Много бих искала, но не знам как.

— Трябва да ми посочите приятелка на Яна, от която тя няма тайни. Разбирам, че вие сте много заета с работата и личния си живот, така че нямате време да се виждате редовно с Яна и да бъдете в течение на всички перипетии в живота ѝ. Но сред приятелките ѝ сигурно има някоя, която не е толкова заета и с която Яна продължава

постоянно да споделя своите малки и големи тайни. Само че трябва да е разумно момиче, в никакъв случай да не е по-глупаво от вас и да умее да си държи езика зад зъбите. Има ли такава?

— Трябва да помисля — смотолеви Лена.

Зарубин разбираше, че ѝ поставя наистина непосилна задача. Е, как ще признае, че има някоя, която не е по-глупава от нея самата?

— Ами освен Светка — най-сетне издума Лена. — Живее в блока на Янка, на по-горния етаж.

— А вие с нея приятелки ли сте?

— Ами... общо взето, да.

— Можете ли да ѝ се обадите и да ѝ предложите да се видите? Измислете нещо по-простичко, да не буди подозрения, а когато тя дойде, ще ме запознаете с нея, става ли? Най-важното е Яна да не научи, че Света ще се срещне с мен. Аз не бива да се приближавам до техния блок, Яна ме познава по физиономия.

Лена обеща да направи каквото трябва и тръгна към къщи да се обади, а Зарубин остана в дворчето да чака резултат, като предупреди момичето, че е бил у тях и е поизлъгал нейната бдителна майка. На майките човек не бива да се доверява, затова не ѝ е казал истинската цел на посещениято си и за какво му е потрябвала дъщеря ѝ Лена. Момичето разбиращо кимна и се скри във входа.

След двайсетина минути тя отново излезе, облечена по-строго и същевременно по-елегантно, със сини, клоширани по наново възродилата се мода панталони и лека светлосиня блузка, и съобщи, че Светка ще я чака след един час в бара при ресторант „Жар-птица“. Зарубин разбра, че момичето не е изоставило надеждата си да охарчи столичния милиционер поне за един коктейл и чашка кафе, и по целия път към ресторанта тъжно пресмяташе колко пари са му останали и какво ще яде до края на командировката.

* * *

Светлана, за разлика от Лена Тихомирова, се оказа не толкова бърлива и доверчива и Зарубин положи доста усилия, докато я накара да повярва, че на него може и трябва да се довери. Най-много наблегна на това, че някакви хора се опитват да използват Яна в своите мръсни

игри, без тя да подозира, че той искрено съжалява младата жена и именно затова е принуден да действа по заобиколни пътища, за да не травмирира самата нея и да не ѝ причинява семейни неприятности. В края на краищата Светлана се предаде.

Да, Яна сега наистина се срещала с Алик, когото много е обичала и продължавала да обича. Когато се върнала в Кемерово, първата ѝ работа била да изтича при Светлана и с треперещ от възбуда глас ѝ разказала абсолютно невероятна история, зловеща, романтична и на пръв поглед ужасно неправдоподобна. Толкова неправдоподобна, че Света отначало дори не повярвала — помислила, че Янка се шегува и си прави майтап с нея. Яна открай време обичала да послъгва, но безкористно — измисляла цял куп небивалици и след пет минути през смях си признавала.

... В Москва Яна страшно скучаела. Когато ходела при мъжа си на снимачната площадка, мечтаела как ще се запознае с всички прочути артисти, които се снимат във филма, ще се сприятели с тях, как заедно ще купонясват по ресторанти и клубове, как ще се забавляват. В действителност всичко било съвсем различно: актьорите, изморени от собствените си проблеми, от репетиции, снимки, спектакли, пътувания от град на град, битови неуредици и лични конфликти, не проявявали и най-малък интерес към съпругата на сценариста и автора на романа, по който се снимал сериалът. Те идвали на снимачната площадка, отработвали епизода си, после веднага си почиствали грима и хуквали по своите си работи. Руслан постоянно бил зает ту с режисьорката, ту с актрисата Савенич, което също карало Яна да се нервира и да ревнува.

Отдушник ѝ бил шофьорът Тимур, с когото Яна се сприятелила. И един прекрасен ден Тимур, закачливо усмихнат, завел Яна в един ресторант, където я очаквал Алик. Оказало се, че Алик научил, че Яна е в Москва, издирил я, но не ѝ се обадил лично, защото до нея винаги бил мъжът ѝ. Забелязал Тимур и се разбрал с него да му помогне. Може би му платил, във всеки случай от този ден нататък Тимур станал неин ангел пазител, забавлявал я, помагал ѝ да прекарва времето си приятно и при всеки удобен случай ѝ давал възможност да се види с Алик.

А после се случило нещо чудовищно... Убили Тимур, а Яна отвлекли. Отначало тя ужасно се уплашила, но когато я завели в един

апартамент, там я очаквал Алик. Господи, тя толкова го обичала, че дори изхвърлила от главата си убития шофьор. Това били нейните най-щастливи три дни от последните пет години. Двамата били заедно двайсет и четири часа в денонощието, ставали от леглото само за да вземат душ и да хапнат нещо. Алик й казал:

— Разбираш ли, малката ми, аз съм свързан с много сериозни хора. Ако искаш да бъдем заедно, ще трябва да ми помогнеш. Твоят съпруг трябва да се върне в Кемерово. И ти трябва да го накараш, да го придумаш да го направи. А аз, от своя страна, ще направя всичко, за да облекча задачата ти. Ако той се върне в Кемерово, ще можем да се виждаме постоянно. Тук той непрекъснато те контролира, а вкъщи си много по-свободна. Аз ще те последвам и отново ще бъдем щастливи.

— Но защо? — попитала Яна. — Защо ви е нужно той да се върне?

— Не знам, миличко. Моята работа е да направя така, че да се върне. Не ми казват подробности. Но едно мога да ти кажа със сигурност: нищо не заплашва мъжа ти, косъм няма да падне от главата му. Вярваш ли ми?

Разбира се, Яна му вярвала. Тя изобщо вярвала на Алик, в негово присъствие губела способността си да разсъждава трезво, той имал огромна власт над нея.

— Защо убиха Тимур? — питала Яна и той отговарял:

— Така е трябвало. Инак нямало да могат да те отвлекат и ние нямаше да можем да прекараме двамата, в уединение, тези чудесни дни. Знаеш ли, миличко, тези три дни са най-хубавото нещо, което се е случвало в живота ми. Вярваш ли ми?

Яна вярвала и на това.

След три дни раят свършил и се превърнал в ад. Пуснали я, закарали я почти до дома й. На сбогуване Алик дълго и страстно целувал Яна и сигурно за стотен път повторил своя инструктаж: тя нищо не е видяла и никого не е запомнила. В колата е била със завързани очи, прозорците в жилището са били облепени с вестници, така че тя дори приблизително не може да каже къде се намира блокът, в който са я държали в плен. Хората, които са я охранявали, са били с маски и почти не са разговаряли с нея, така че тя не може да разпознае нито лица, нито гласове, нито особености на говор и произношение... Ако тя направи всичко както трябва, никой няма да пострада,

сериозните хора ще решат сериозните си проблеми, а те с Алик ще живеят дълго и щастливо. Той дори смята да се ожени за нея и да отгледа двете ѝ дъщери като собствени обичани деца. Яна се заклела да направи всичко, както той ѝ наредил.

Върнала се при мъжа си и с ужас разбрала, че не може да го гледа. Не може да понася неговите докосвания. Не може да приема неговите грижи. Срамувала се — нали Руслан мислел, че тя е била в ръцете на престъпници, и се опитвал да облекчи страданията ѝ, да я утеши и успокои, да я нахрани, да я сложи да си легне, да ѝ даде лекарство, да я разсее. А това не ѝ било нужно, тя искала всички да я оставят на мира и да не ѝ пречат в самота да се отдава на спомените си за Алик, за неговите ръце и устни, за неговия шепот и за обещанията му. Потрепервала от мисълта за близост с Руслан и му я отказвала под всякакви предлози. Алик бил прав: по-добре било да се върнат вкъщи, където живеят в тристаен апартамент заедно с родителите на Яна, нейната сестра и близначките. Децата спят в една стая с Руслан и Яна, така че там винаги има повод за отказ — че нали, децата ще се събудят или че тя самата е уморена до смърт...

Оказало се, че не е толкова лесно да придума Руслан да се върнат — нито странното писмо, нито окървавените трупчета на плъховете не го заинтересували или уплашили, а истериите, в които добросъвестно изпадала Яна, не направили нужното впечатление. Тоест, разбира се, щели да направят, ако в работата не се бил намесил Андрей Константинович — съпругът на режисьорката, която снимала сериала. Той поел грижите за Яна и обещал да направи така, че тя да не иска да заминава за където и да било. Той много се стараел и Яна за известно време наистина се поразведрила. С удоволствие обикаляла с Андрей Константинович изложби, магазини, паркове, клубове и ресторанти, особено след като още първия ден видяла Алик. Това се случило в „Пасаж“ на „Петровка“. Яна се отбила в сектора за дамско бельо, а Андрей Константинович деликатно я оставил сама, за да не ѝ пречи да мери миниатюрните пликчета и дантелените сутиени. Алик изникнал сякаш от земята, на висок глас се обърнал към Яна за съвет, уж избира подарък за своята дама, и шепнешком ѝ казал:

— Браво, миличко, действаш много правилно. Засега се забавлявай, а ние ще ти помогнем.

При което ѝ намигнал и вдигнал палец.

Алик сдържал обещанието си — след няколко дни в колата на Андрей Константинович се появил някакъв пистолет и го арестували. Яна отново взела да скучае и тогава им подхвърлили снимката от гробището. Нейната истерия на този фон изглеждала напълно естествена и Руслан все пак я довел в Кемерово.

На другия ден в Кемерово се върнал Алик. Яна била нервна, искала да издебне удобен момент и да отиде на среща с любимия, присъствието на Руслан я дразнело все повече и повече, те постоянно се карали, при което инициатор на конфликтите винаги била тя. Искало ѝ се да получи правото да тръшне вратата и да изчезне за няколко часа, уж смъртно обидена. Да се махне, за да може от най-близкия автомат да се обади на Алик и да изтича при него. Но се получило точно обратното. Вратата тръшнал Руслан. За сметка на това сега Яна била по цял ден с Алик, вземала децата и отивала при него, прибирала се само за през нощта, защото родителите ѝ нямало да разберат нейното кръшкане...

— Дааа, Света, бива си я тази история, която ми разказахте — обезкуражено поклати глава Зарубин. — Почти е невероятна.

— Ами и аз не повярвах в началото. Но когато видях Яна с Алик, си помислих, че и да ме е излъгала, не е било за всичко. Кажете, Серьожа, наистина ли са отвлекли Яна в Москва?

— Наистина. Имало е и писмо, и плъхове, и снимка. За тези неща Яна не ви е излъгала.

— Ами шофьорът? Убили ли са го?

— Да, Света. Убили са го. А сега аз имам към вас един деликатен въпрос. Разбирам, че Яна, изпълнявайки молбата на любовника си, ни е разправяла, че нищо не е видяла и нищо не помни. От вашите думи разбирам, че това далеч не е така. На нас тя каза, че не е видяла кой е стрелял по Тимур. Че уж било тъмно, а този човек ги повикал откъм храстите. А на вас какво каза?

Светлана замълча, разглеждайки черешката в отдавна опразнената чаша за коктейли.

— А Янка няма ли да пострада, задето ви е излъгала?

„И още как ще пострада — ядосано си помисли Зарубин. — Човек трябва не да я напляска, ами направо с тояги на голо да я напердаши. Пред очите ѝ са убили човек, а тая въртиопашка мисли само за любовника си“.

— Не — отговори той неискрено, — нищо няма да ѝ се случи. Ще накажат убиеца, а нали тя никого не е убивала. Просто е скрила от следствието, че в престъплението е замесен нейният любовник, но това може да бъде разбрано чисто по човешки.

— Ами... всъщност... Тя е видяла човека, който е стрелял по Тимур. Добре го е огледала, защото той е бил в колата, с която са я отвели, и после я е завел в апартамента, където е чакал Алик.

— Яна каза ли ви нещо за този човек? Описа ли го?

— Да. Среден на ръст, около метър седемдесет и два, четирийсет и осми — петдесети номер дрехи, тъмнокос, със счупен нос, като на боксьор, и веждата му — пресечена с белег.

— Охо, какъв поглед има вашата приятелка! — възхити се Зарубин.

— Нали е шивачка — тихо поясни Светлана. — От професията ѝ е.

* * *

Ръст около метър седемдесет и два, номер четирийсет и осем — петдесет, коса тъмна, счупен нос и белег през лявата вежда. Какво пък, каза си Настя, можем с чиста съвест да зачеркнем от списъка още две убийства и да оставим единствено убийството на Теймураз Инджия. Предаденото от Зарубин описание точно съответстваше на външността на Антон Плешаков. Да можеше сега да научи и кой е застрелял самия Антон, щеше да се наспи като хората поне веднъж за последните три седмици.

— Изглежда, убийството на Инджия не е било планирано предварително — каза тя на Коротков, — инак откъде щеше да се вземе международният мотив? Излиза, че Плешаков, когато е осъществявал операцията по отвлечането на Яна Нилская, е действал самодейно, за което именно е бил наказан от собствените си шефове. Мисля, че трябва да търсим убиеца на Плешаков в групировката на Валера Липецки.

— Ти какво, смяташ, че Плешаков е убил Тимур просто защото е грузинец? — недоверчиво присви очи Коротков.

— Смятам. А на теб какво не ти харесва?

— Ама той да не е пълен идиот според теб?

— Е, Юра, стига де! — примоли се Настя. — Къде си виждал умни престъпници в такива количества? Освен във филмите. Тоест, има ги, вярно, но са катастрофално малко в общата маса, сред нашия контингент около осемдесет процента са пълни идиоти. Погледни колко умници се появиха в това дело, по закона на статистиката поне един трябва да е глупак, защото иначе сякаш не живеем на земята, а в някакво приказно кралство.

Тя вече за кой ли път и мислено, и с помощта на лист и химикалка съставяше схемата, опитвайки се да свърже всички краища и да открие така наречените „дупки“, които тепърва ще трябва да се запълват. И тъй, имаме две групировки — на Богомолеца в Кемерово и на Валера Липецки в Москва. И между тях се мята като в капан някой си Юрий Симонов, днес с променено лице и ново име. Хората на Богомолеца искат да го намерят и убият, хората на Липецки се стремят да попречат на това. Дотук нещата са ясни.

Липецки има два проблема. Първият: да попречи на хората на Богомолеца да открият бившия Симонов. Вторият: да намери любителската дактокарта на Юрий Симонов и да я унищожи, така че напълно да заличи всички негови следи. Тази проклета дактокарта виси над Симонов като дамоклев меч. Защото може да я намерят и хората на Богомолеца — и тогава няма да помогнат никакви хитри комбинации с двойници и тройници; ако тази карта се озове в ръцете на Богомолеца, Симонов може да бъде идентифициран за десет минути: да се снимат негласно отпечатъци от всички „заподозрени“ и да се сравнят — толкоз, само трябва да поканят специалист, но с такава работа може да се справи дори студент, запознат с азбуката на криминалистиката. Засега Богомолеца не знае за картата, но лошото е, че може всеки момент да научи. За целта е достатъчно да поговори с Руслан Нилски. Колко голяма е вероятността този разговор да се състои? Голяма е, и то много. Богомолеца познава Нилски. И ако до него изведнъж стигне слух, че Нилски и Симонов са се родили и отраснали в един град, той може да се опита да изцеди максимума от тази информация. Това е всичко. Значи трябва да побързат. Трябва не само да се опитат да хвърлят прах в очите на хората на Богомолеца, като им пробутат фалшив Симонов в лицето на Гелий Ремис, тихичко да изчакат, докато го убият, и след това да се успокоят. Трябва освен

това да изяснят пази ли се още дактокартата и ако да — да я унищожат. Такава една двойна задача. До този момент също всичко се подрежда.

Богомолеца и Липецки са хора, принципно различни по характер. Богомолеца е жесток и праволинеен, той не се спира пред убийства, за него човешкият живот е само средство за постигане на собствените му цели. С лекота е решил да убие сестрата на Симонов, за да го примамат за погребението. А между другото, защо е бил толкова сигурен, че Симонов ще научи за смъртта на сестра си? Нали Юрий се брои загинал, значи нито майка му, нито съседите, нито приятелите биха го информирали. Е, откъде тогава трябва да е научил за това? Хем наистина е научил. Да, не е отишъл на погребението, но все пак е научил. Следователно в град Камишов има човек, който поддържа връзка с групировката на Липецки. И Богомолеца прекрасно знае това. Тук се получава „дупка“, но тая „дупка“ ще трябва да я кърпят кемеровските оперативни работници, това е тяхна грижа.

Валера Липецки пък, който се е разделил с Богомолеца по идейни съображения, действа много по-изтънчено и хитро. Той се дразни от прекомерното насилие и с успех използва услугите на специалист по разузнаването, който носи прякора Спилбърг и понеже обича сложната режисура, измисля различни невероятни комбинации. Няма две мнения, те по-трудно се осъществяват, но пък всичките като правило са извън рамките на Наказателния кодекс, а и да попадат в тези рамки, ги превръщат в паянтови, крехки и прозрачни. Тоест, милицията няма кого да стисне за гушата. Вярно, когато трябва някой да бъде убит, значи трябва, несъмнено. Но всички останали задачи Липецки се старае да решава изцяло и без да рискува да се доближи излишно до правоохранителната система.

Нека разгледаме тази теза с конкретен пример. Трябва да се доберат до книгата на Руслан Нилски. Крадците първо влизат в дома на майка му в Камишов и се опитват да намерят тези книжа. Не ги намират. Нека забележим: работят, когато Ольга Андреевна Нилская и нейният съпруг не са си вкъщи. Тоест не плашат, не връзват, не заплашват с оръжие и не измъчват никого. Това става през април, когато Руслан е вече в Москва. И тогава хитрият бивш разузнавач се заема с „тройния разклонител“. Намира подходящи хора, договаря се с тях, плаща за услугите им. Никакво престъпление. Загадъчно? Неразбираемо? Да. Но не престъпно. Момчетата заминават заедно със

Симонов-Слуцевич, помагат на нещастната майка. Нещо лошо в това? Ни-щич-ко. За какво може да се заяде милицията? За нищо. А резултатът е зашеметяващ: трупът на Ремис. И убийството му изобщо не е извършено от Липецки, Валера няма абсолютно нищо общо с това, извършили са го хората на Богомолеца. Кой конкретно? Това е още една „дупка“ и нея ще трябва да я закърпят московските детективи, ръка за ръка с кемеровските. Казват, че Богомолеца не правел компромиси с милицията, а жалко, би могло да се попазарят с него. Името на убийците на Ремис в замяна на доживотен затвор за останалия жив Симонов. Впрочем тук има върху какво да се помисли... Такива жестоки и праволинейни лидери винаги имат опозиция, а с опозицията човек може да опита да се разбере.

Сега относно втората задача на Липецки — дактокартата. Можело е да притиснат малкия Руслан до стената, да го сплашат с пистолет или нож, да го заплашат с какви ли не нещастия, които може да се случат с дъщерите или жена му, и да го накарат да покаже архива. Но това, първо, е грубо, а второ, може да попадне във въпросните рамки на Наказателния кодекс, ако Руслан потърси помощ от милицията. Милиционерите, понеже не са глупави, веднага ще го попитат защо някой толкова се интересува от дактокартата на човек, който уж се брои загинал, макар и да не е бил идентифициран след взрива. И цялата по-нататъшна работа ще се окаже безполезна. Хората на Липецки действат много по-хитро. Ето например, изчезва Яна... При това известно време преди изчезването си тя се е скарала с мъжа си и това са видели всички присъствали на снимачната площадка. Какво ще стане, когато смазаният от мъка съпруг се обърне към милицията? Ами ясно какво. По-рано от седмица никой няма и пръста да си мръдне, особено щом е налице фактът на скарването им. А Яна ще се върне вкъщи значително по-рано, и то без следи от насилие, здравичка, чистичка, сита и отпочинала. Никой с нищо не я е заплашвал и нищо не е искал от нея. Какво ще направи милицията? Правилно, ще въздъхне с облекчение, ще скъса заявлението на съпруга за изчезването на съпругата му и ще го хвърли в кошчето за боклук. Семейна ви работа, сами се оправяйте, днес сте се скарали — утре ще се сдобрите, а ние и без вашите кавги си имаме работа до гуша, в Москва всеки ден само убийствата са три на брой, да не говорим за

грабежите, нападенията, кражбите и противозаконните отнемания на коли.

В писмото, подхвърлено на Руслан в ресторанта, няма нито една заплашителна дума. И нито една, която да подсказва, че то е адресирано именно до Нилски. Дори да заловиш автора на писмото, в какво ще го обвиниш? Той ще ти отговори, че е сбъркал якето, пъхнал е писмото в това яке, вместо в якето на приятеля си, с когото е искал да се пошегува. И изобщо за това не се предвижда наказание. Кутията с мъртвите плъхове? Да, грозно се е получило, но аз изобщо не съм имал намерение да плаша Нилски и неговата прелестна съпруга — нали жилището се води на някой си Алексей Вадимович Воронов, кутията беше предназначена за него. Студенти, шегаджии, хулиганстват, нали са млади. Пък и за такова нещо няма член в Кодекса. Снимката на гроба? Е, и какво? Полага ли се затвор за такова нещо? И обяснения могат да се измислят цял милион, а дори да не ги измислиш, няма страшно — и това не е престъпление. Заради нито един от тези епизоди милицията не само няма да си мръдне пръста, ами няма и да разговаря с теб. Та така. А обаждането до Руслан с радостното съобщение, че Яна си имала любовник? Дори е смешно да се говори. Още повече че това е истина.

Колкото до Алик Серов и неговите контакти с Яна Нилская, тук пък за нищо не можеш да се заядеш. Старо познанство, това всеки може да го потвърди, а и техните срещи в Москва нямат абсолютно никаква връзка със Симонов и всичките тия вълнения около него. Сега господин Серов заема прилична длъжност, все пак е заместник генерален директор на фирма, така че какви претенции може да има към него? А че някога е бил активен член на групировката на Богомолеца и го е напуснал, следвайки своя приятел Валерий Лозовой, който се е преименувал във Валера Липецки — какво от това? Дори да е имал пряко участие в извършването на престъпленията, това не е доказано и значи е чист като сълза.

Такъв е стилът на Валера Липецки и на неговия напълно грамотен консултант. И всичко би станало именно както са го планирали те, ако тъпият Антон Плешаков не се е поддал на емоциите си. Не обичал кавказците, представете си! Хайде де, славянинът стотно поколение, борецът за чистота на расата. Дали е имал лични причини да мрази грузинците, дали пък наистина е тъп, но фактът си остава

факт: Антон грубо е нарушил инструкциите и при отвличането на Яна своеволно е застрелял Теймураз Инджия. За което си е платил. Тя, Настя, ще трябва да издирва убиеца му, така нареди Афоня. Това е още една „яма“. Но Коротков ѝ обеща, че ако се стигне до контакти с групировката, той ще помогне, не е нужно нежната лейди да се занимава с тях. Впрочем, ако Валера Липецки наистина се различава от Богомолеца с пълното си отдръпване от апашките традиции, с него няма да е трудно да се разбере човек. Ще изпрати Руслан в Кемерово, да отиде там, където се намира неговият многострадален архив, да заведе след себе си хората на Липецки. Кемеровските колеги ще приберат тези хора без много шум при опит за обир и ще могат да ги пуснат в замяна на името на човека, убил Плешаков. Така че има шанс тази „дупка“ да се закърпи с помощта на минимално количество конци.

Така или иначе, Плешаков е нарушил всички планове, толкова префинени и естетични, че направо да ги изрисуваш на картина и да ги изложиш в галерия. Убил е Тимур и в работата се е намесила милицията. Хм, да, лошо се е получило.

Остава неясен въпросът: да приберат ли Слуцевич-Симонов веднага, или да изчакат дактокартата, за да не сбъркат? Разбира се, по-добре е да се действа на сигурно, но има опасност Липецки да подуши нещо и да скрие килъра бомбаджия, иди, че го търси после. Впрочем защо ли да се тревожи? Засега сякаш всичко върви гладко, според замисъла, ето, сега ще пратим и Нилски в Кемерово, уж за да провери верността на съпругата си. Ах, дано не стане някаква издънка!

* * *

— Смятате ли, че непременно трябва да замина?

— Разберете, Руслан — търпеливо обясняваше тя, — тези престъпници са достатъчно умни, за да не ни дадат възможност да ги посетим със своите питания. Да, ние знаем, че това са Валера Липецки и неговите хора. Но за какво можем да го привлечем под отговорност? Какви претенции можем да имаме? Какви въпроси? Той веднага ще ни отговори, че няма никакво отношение към тази история, и ние няма да имаме какво да му възразим. Дайте ни възможност да заловим на

местопрестъплението поне един член на неговата групировка, тогава разговорът ще потръгне сам.

— Аз не мога... не искам да си отида вкъщи, при Яна. Преча й. Вече не съм й нужен.

— Е, недейте така, Руслан — опита се да го успокои Настя, — нима повярвахте на това гадно телефонно обаждане? Нали разбирате, че за тях е важно да ви накарат да заминете, затова дрънкат каквото им падне, само и само да ви разтревожат.

— Не — печално поклати глава той, — не. Въпросът не е дали съм им повярвал или не. Просто онзи човек ми каза по телефона нещо, за което и аз се досещах. Яна се отчужди от мен през последните дни, избягваше разговорите. Дори не искаше да ме гледа. Знам това, случвало се е вече в живота ми — горчиво се усмихна той. — Не за пръв път ми изневерява жена. Добре, ще отида. Но ще отседна не вкъщи, а у приятел.

— Ами добре — съгласи се Настя, — отседнете, където искате. Но има едно задължително условие: Яна трябва да знае, че се връщате.

— Защо? — погледна я Руслан с недоумение. — Какво отношение има тя към това?

— Тя — никакво. Но някъде край нея се върти човек, който трябва да получи информация за вашето завръщане. Инак всичко ще е напразно: вие ще отидете да прегледате архива си, а Липецки няма да знае, че сте в Кемерово. Та те ви чакат на вашия адрес, а щом не искате да отидете там, няма и да научат, че сте пристигнали.

— Около Яна се върти някой, така ли? — разтревожено попита Нилски. — Някой престъпник? Има ли опасност за нея?

— Нея нищо не я заплашва — меко каза Настя, която изобщо не възнамеряваше да разкрива цялата истина за съпругата му и за нейния любовник, на когото тя веднага ще докладва, че Руслан се е прибрал. — Напълно е възможно редовно да й се обаждат и да ви търсят, а Яна да отговаря, че сте в Москва. Затова е нужно в един прекрасен момент тя да отговори, че сте се прибрали и че могат да ви намерят еди-къде си. Между другото, къде съхранявате архива си?

— У моя приятел. Той има собствена къща в края на града, къщата е голяма, има много място и моите папки не пречат на никого.

— Именно у него ли смятате да отседнете?

— Да.

— Може ли да се разчита на него? Сигурен човек ли е?

— Повече от сигурен — позасмя се Руслан.

— Добре. Ще ми дадете неговите координати, Зарубин ще се свърже с него предварително, за да няма никакви изненади. И още нещо, Руслан. Сергей Зарубин ще бъде на летището в Кемерово, когато пристигнете. Постарайте се да не го забележите, а ако не можете, в никакъв случай не го заговаряйте. Ако трябва, той ще ви намери.

* * *

Най-сетне за Сергей Зарубин замъждука светлина в края на тунела, с други думи, вече можеше да очаква сладостния ден, когато щеше да се върне в Москва и да направи предложение на Гуля. Днес пристига Нилски, с неговия приятел вече всичко е уредено, момчето се оказва умно и съобразително. Яна също е информирана. Два, най-много три дена — и неканените гости ще се появят в симпатичната двуетажна къща в края на града, за да проверят дали Нилски не съхранява там своите книжа. И именно там ще ги пипнат, а всичко останало е въпрос на техника, натиск и умение да се водят преговори.

Сергей пристигна на летището, за да проконтролира процеса на „посрещането“. Всъщност той не беше сигурен, че онези непременно ще довтасат да посрещнат Руслан, напълно бе възможно Яна да знае къде се намира въпросната къща, но ако всичко се върши в стила на Липецки, никой няма да я попита за това. Опасно е да питат: Яна може да започне да задава разни въпроси и какво ще отговорят те? Защо му е на любовника й Серов да знае къде смята да отседне съпругът й? Важното е, че няма да отседне в дома си, а не е нужно той да се интересува от останалото. Нали Серов е казал на Яна, че неговата задача е да накара Нилски да се върне в Кемерово, а за архив въобще не е и споменал. Значи на летището непременно трябва да има човек, който да посрещне Руслан и да го проследи до новото му местожителство. Това трябва да се очаква.

Зарубин лениво се разходи около входа, стигна до таблото „Пристигащи“, постоя на опашка пред гишетото за информация, като крадешком и уж равнодушно оглеждаше пътниците, изпращачите и посрещаните. Купи си кутийка пепси-кола, изпи я, застанал до

пепелника и с удоволствие пушейки цигара. До обявения час на кацането оставаха още двацет минути. Сергей сладко се прозя. Самолетите от Москва кацат в страшно неудобни часове: първият — в един и половина през нощта, последният — в шест и половина сутринта, пак добре че Нилски каца в шест и половина, но въпреки това Зарубин не можа да се наспи както трябва.

А ето и една позната физиономия — лично господин Серов. Явно от Москва не са успели да пратят съгледвачи, Нилски се е обадил на жена си непосредствено преди да замине и Липецки не е имал достатъчно време да натика свои хора в същия самолет. А в Кемерово единственият, който познава Руслан по физиономия и на когото може да се повери задачата, е именно Серов. Какво пък, логично е. Сега ще проверим дали Александър Алексеевич е дошъл тук заради Руслан или по някаква друга работа. Ето че „резервът“ ще влезе в работа. Хубаво е да бъдеш предвидлив!

Сергей стремително излезе от сградата, като едва не блъсна Серов, изскочи на улицата и отиде при сребристия опел с познатия номер. Обиколи колата, извади цигара, отново запали и демонстративно се подпря на капака. Сега Алик ще провери на таблото точния час на кацането и със сигурност ще излезе от сградата. Защо да се мотае там, когато може приятно да поседи в мекото купе и да послуша музика? Още повече че високоговорителят е изведен навън, всички съобщения се чуват прекрасно и тук.

Серов излезе след две минути. Когато видя младежа, подпрял се безцеремонно на неговия автомобил, се намръщи и решително тръгна да защитава правата си на собственик. Но Зарубин го изпревари.

— Извинете, това вашата кола ли е? — попита той със смутена усмивка.

— Моя е — недоволно отговори Серов. — Защо, какво има? Какво искате?

Сергей започна бавно и подробно да разказва все същата легенда за блъснатия от кола приятел и за издирването на свидетели, които са видели как е станало всичко. Както и предполагаше, Серов беше предупреден, затова не се учуди и не започна да се възмущава от натрапничеството на непознатия, напротив, съчувствено кимаше, на драго сърце участваше в критикуването на служителите от автомобилната инспекция, съгласяваше се и охкаше на подходящите

места. Точно над главите им оживелият високоговорител морно обяви пристигането на полет сто седемдесет и едно на авиокомпанията „Сибир“ от Москва. Зарубин, без да обръща внимание на съобщението, размахвайки ръце, продължаваше своя горестен, изпълнен с гняв и възмущение разказ. Думите на диктора обаче дойдоха до ушите на Серов и той го прекъсна:

— Извинете, много ви съчувствам, но с нищо не мога да ви помогна. Не съм бил на местопроизшествието, видели сте някаква друга кола.

— А, вие посрещате московския полет — разбиращо каза Сергей.

— А... не, никого не посрещам. Извинете, зает съм, трябва да вървя.

— Разбира се, разбира се — подаде му ръка Сергей, — извинете за безпокойството. Честно да си призная, много се надяхах да сте били вие...

Правилно, господин Серов, добро обучение сте получили от Липецки и неговия сподвижник от разузнаването. Никога не лъжи за дреболии. Ако сега беше казал, че посреща човек от московския полет, уж нищо лошо, но нали след петнайсет — двайсет минути непознатият щеше да го види да се качва в колата си в горда самота? Вярно, нищо особено, че кой е толкова Зарубин? Никой, чужд, случаен човек. Но нали можеше да го спре, да започне да му задава въпроси — къде е вашият гост, защо не го посрещнахте, че и помощ можеше да предложи като благороден човек. Или което е много по-лошо — да го помоли да го хвърли до града, а Серов не е свободен в маршрута си — трябва да кара след Нилски, а не да качва случайни пътници. Москва е голям град, в него всеки ден пребивават тринайсет милиона души, ако броим и посетителите от провинцията, и пак постоянно се получават случайни срещи, а Кемерово е къде-къде по-малък и по територия, и по население, затова човек още по-малко може да се предпази от такива. Защо трябва младежът (а именно Зарубин) да заподозре Серов в неадекватно поведение — знае ли се, може пак да се срещнат някъде. Браво на човека от разузнаването, добре е дресирал своите питомци!

Зарубин зае удобна позиция, скрит зад паркирания наблизко междуградски автобус. Оттук се виждаха добре и изходът от сградата на летището, и сребристият опел, и таксиметровата пиаца. След

двайсетина минути забеляза Нилски — блед, с измъчено лице и хлътнали очи. Руслан бързо се спазари с някакъв частник и потегли с тъмносива волга. Колата на Серов веднага го последва.

* * *

Всичко стана учудващо бързо и гладко. Дали Липецки имаше в Кемерово сигурни хора, дали бе успял бързо да изпрати свои изпълнители от Москва по следите на Нилски, но опитът за кражба в къщата, принадлежаща на приятеля на Руслан, беше регистриран още на другия ден след пристигането на бившия журналист в града. Изпратиха всички обитатели на къщата, включително гостенина, извън града — за ден-два, да ловят риба и да берат ягоди, при това оформиха тяхното отпътуване по всички правила на театралното изкуство: с товаренето на палатки, сгъваеми столове и масичка и внушителна хладилна чанта в колата — та у хората, които наблюдаваха отстрани, да не останат и най-малки съмнения, че жилището ще е празно поне едно денонощие. Взеха със себе си дори котката и кучето.

Двамата посетители бяха задържани в момента, когато методично проучваха съдържанието на папките, поставени на най-горния рафт на високия до тавана стелаж. И дори не тогава, а малко по-късно — когато единият от тях извади късмет и с доволен вид прибра в джоба на якето си няколко листа с еднакъв формат. Именно по повод на тези листове се редуваха да го тормозят вече две денонощия кемеровските оперативни работници и следователят: защо, питаха, си откраднал някакви стари дактокарти, още повече любителски, които никога не са се намирали в наказателно дело, щом както сам твърдиш, си влязъл заедно с помощник в къща с цел извършване на най-банален обир? Помощника му тормозеха отделно, в друго помещение, но му задаваха същите въпроси. Още не бяха получили логични отговори, но на такива никой и не разчиташе особено — нали и бездруго беше ясно защо са взели тези дактокарти. Засега течеше етапът на мъчителния натиск, примесен със заплахи, след което по план трябваше да настъпи етапът на преговорите в търсене на разумен компромис. Вторият етап щеше да започне, след като се получеха резултатите от проверката на самоличността на

задържаните и от тези резултати проличеше по-ясно връзката им с московския престъпен авторитет Валера Липецки.

Зарубин си позволи да се поотпусне и да помечтае как утре ще стане на разсъмване, към пет часа, ще нахвърля в сака скромния си багаж, ще закуси с каквото бог дал и ще поеме към летището, та в осем да отлети за Москва. Самолетът ще кацне на Шереметево в девет и пет московско време, ще има пред себе си цял ден и ще успее да свърши толкова полезни и приятни неща! И най-важното — да се срещне с Гуля и сериозно да си поговори с нея за съвместното им бъдеще...

Той вече бе задрямал в тясната си хотелска стая, когато точно над ухото му избухна в звънене телефонният апарат.

— Ти май се интересуваше от Серов? — чу той гласа на един от оперативните работници.

— Аха — потвърди Зарубин, който все още зле различаваше съня от действителността. — Защо, какво за него?

— Застреляли са го. Искаш ли да дойдеш?

Сънят изчезна яко дим. Сергей бързо навлече дънките и ризата, наплиска лицето си със студена вода и изскочи навън. Добре че се бе разбрал с колегата да върне взетата назаем кола утре сутринта, на път за летището.

Въпреки късния час, бяха се събрали доста зяпачи. Зарубин остави колата и приближи до мястото, където работеха следователят, оперативните работници и експертите. Ето го познатия сребрист опел, лявата му броня и вратата откъм мястото на водача са направени на решето от куршуми. Пак тук, отляво, лежи трупът на Серов, над него се е навел медик с бяла престилка. Окървавената риза е запретната, оголвайки обраслия с възрижави косми отпуснат корем. На асфалта — кръв, много кръв, цяла локва.

От другата страна на опела Зарубин видя още един медик, който замислено клатеше глава, загледан в краката си. Нима?...

Полегналата на хълбок, с прибрани под тялото ръце, дребничка Яна Нилская отдалеч приличаше на легнало да спи момиченце. Кръв не се виждаше, сигурно защото Яна беше облечена в черна вечерна рокля с разкошна дълга пола.

— Пречукаха го все пак — чу Зарубин някъде отблизо познатия глас на оперативния работник, който му се беше обадил.

— Кой?

— Ами приятелчетата му от бандата на Богомолеца. Серов е имал някакви недовършени дела с него, така че са си разчистили сметките. Дори момичето не са пожалили, говеда. То Серов ясно, не заслужава добра дума, ама момичето е съвсем младичко, защо е получило куршум? И документи няма у себе си, дори не знаем на кого да съобщим.

— Аз я познавам — тихо каза Сергей. — И името, и адреса, и телефона. Запиши си ги, ако искаш.

На сутринта той все пак отлетя за Москва. И през всичките четири часа на полета си мислеше има ли право да се ожени за Гуля и изобщо да се жени. Ще настъпи ей така по опашката някоя група престъпници, те ще решат да си разчистят сметките с него и няма да пожалят никого, който се намира в момента наоколо. Съпруга, дете, колега, случаен минувач. Вярно, такива неща досега май не са се случвали с милиционери, но както обича да казва Каменская, всяко нещо един ден се случва за първи път.

* * *

Пътьом Едик Гусарченко откара Люба до дома ѝ и си тръгна към къщи. Таксиметровият шофьор се случи приказлив, с удоволствие слушаше разказите на Едик за почивката му в Кипър и Едик с не по-малко удоволствие се отдаде гласно на сладостните спомени за прозрачното море, пясъчния плаж, уютната хотелска стая и изобилието от храна, напитки и развлечения. Страхотно си почина, с една дума. Би се помотал там още една-две седмици, но парите свършваха, а и му се обади — вече можеш да се връщаш. Вярно, той не събщи на таксиметровия шофьор тази малка подробност — не е негова работа. Едик наистина беше започнал да се безпокои: нали, когато оня човек, дето го бе завербувал за пътуването до Кемерово, му нареди да замине някъде по-далеч от Москва — най-добре в чужбина, не задълго, Едик радостно възприе това като възможност да си почине и някак не помисли за парите; не взе много — смяташе, че с Люба заминават само за два-три дни, максимум за пет. А се получи доста по-дълга почивка и той дори се зарадва, когато му звъннаха на мобилния и му разрешиха да се върне.

Когато се озова в апартамента си, Едик бързо разтовари сака, хвърли мръсните шорти, бански и фланелки в пералнята, взе душ и тъкмо се канеше да седне до телефона и да започне да се обажда на приятели, за да съобщи, че се е прибрал, да чуе новините, когато позвъняване на вратата наруши плановете му. На прага стоеше младеж с познато до болка лице, което Едик нямаше никакво желание да си спомня. Вярно, ни най-малко не се уплаши — напоследък не беше имал никакви изпълнения, но все пак беше неприятно.

— Ще ме поканиш ли да вляза? — насмешливо попита Зарубин.

Едик мрачно се отдръпна и направи път на оперативния работник.

— Хващате ме буквално с пристигането, още не съм се съвзел от пътуването, а доблестната милиция — ето я, довтаса — недоволно процеди той.

— Е, добре дошъл, щом е така — добродушно се засмя Зарубин. — А къде беше? Далече ли?

— Почивах в Кипър.

— Ааа — проточи Серьожа, — аз пък помислих, че пак си ходил в Кемерово да печелиш пари.

Сърцето на Едик се присви. Не, не, в онова пътуване нямаше нищо, за което милицията би могла да го стисне за гушата, всичко си беше нормално, честно и благородно. Обаче са научили, гадните ченгета, и кой знае защо, са се заинтересували. Защо ли? Там нямаше нищо незаконно, ей богу!

— Добре, Едуард Олегович, няма да те тормозя, наистина е късно, на добрите момчета им е време да си лягат, а тъй като ти май си добро момче, я ми разкажи за онова пътуване до Кемеровска област. С кого пътува, защо, по-подробничко. Въпросът за заплащането можеш да пропуснеш, засега не ме интересува много колко са ти платили за това. И не забравяй да споменеш защо така неочаквано се емна за Кипър, нали не беше планирал да почиваш през юни.

„Ами ще разкажа — с внезапна решимост си помисли Гусарченко, — нямам какво да крия, нищо лошо не съм направил. Дано им приседнат моите разкази, щом си нямат друга работа, та се интересуват от такива глупости. Хайде де, големите детективи, Жегловци и Шараповци^[1], Шерлок-Холмсовци с голи задници такива.

По-добре да си разкриват убийствата, вместо да тормозят нощем почтените хора“.

* * *

За заснемането на поредния епизод на Воронова ѝ трябваше малка полуспортна кола „Ауди ТТ“, точно каквато имаха нейните приятели семейство Голдман. За да направят икономии, бе решено да ги помолят именно за тяхната кола и Ина Голдман с удоволствие се съгласи да помогне на любимата си приятелка и да докара автомобила на посоченото място в посочения час.

Ирина Савенич вече си бе почистила грима след тричасовото уморително снимане, когато в автобуса надникна Наталия.

— Ириша, скоро ли ще си готова?

— Готова съм вече!

Ирина попи със салфетка крема от своето измъчено от грима лице, извади пудриерата, прокара гъбичката по бузите, носа, брадичката си.

— Край, готова съм.

— Ще те помоля да звънеш на Ина и да излезеш на кръстовището да я посрещнеш, защото се страхувам, че няма да ни намери из тези дворове.

— Добре, Натулечка.

— Между другото, как е Руслан? Обаждал ли се е?

— Обади се. — Ира горестно въздъхна. — Зле е, то се знае, но се държи. Каза, че до деветия ден ще си остане вкъщи, а после ще дойде.

— Може би не трябва да го занимаваме с нашите работи! — угрижено каза Наталия. — Все пак човекът загуби жена си, защо да го измъчваме и ние?

— Руслан каза, че така ще е по-добре. Има кой да гледа децата, а той иска да работи, за да не се скапе съвсем. Господи, колко ми е мъчно за него! И за него, и за Янка...

Ира изхлипа, но веднага се стегна, изскочи от автобуса и тръгна да посреща Ина Голдман. Успя да намери добри ориентири и само след няколко минути симпатичното „Ауди ТТ“ с обтекаема форма спря до портала, през който трябваше да мине, за да пристигне на снимачната

площадка. На задната седалка Ирина забеляза свилата се на кълбо Юля, дъщерята на Ина.

Когато колата тихо допълзя до нужното място, Ина слезе, за да се види с Наталия.

— Ами Юлка защо не слиза? — учудено попита Ира. — В колата ли ще остане?

— Нека седи там — отговори Ина със снишен глас. — Преживява лична драма, взех я със себе си, за да не я оставям сама. Отначало ще поседи, после може да слезе, да погледа снимките, да позабрави тъжните си мисли.

— Каква драма? Сигурно се е скарала с кавалера си?

— Нещо такова. Смята, че той я е зарязал. Вече няколко дни не ѝ се обаждат.

— Ами нека тя му се обади, може да е болен или в командировка. Защо трябва да си мисли, че има проблем, ако всъщност няма? — сви рамене Ира.

— Там е работата, че не му знае телефоните.

— Тоест как? Нито един ли не знае?

— Нито един. Тая моя Юлка е шантава, никога не взема телефоните на своите ухажори и никога не им се обаждат, дори да ги знае. Смята, че те трябва да я преследват, а не тя тях. Ако искат да я видят — ще се обадят, а не се ли обаждат, значи не са премрели толкова за нея, а тя няма да им се натрапва. Такава е концепцията ѝ за личния ѝ живот. Но ето, сега пък страда.

— Ха, глупости! — Ирина ококори очи и изразително поклати глава. — Как може да си мисли такива глупости! Ами момчето поне струва ли си?

— Юлка казва, че не бил лош, самостоятелен бил, работел, имал апартамент, кола, и възрастта му била добра — малко над трийсет. Аз никога не съм го виждала, още не го е водила вкъщи.

— Малко над трийсет ли? — повтори Ира. — Мисля, че аз съм го виждала, Юлка веднъж се целуваше с него във входа. Когато дойдохме у вас на сребърната ви сватба. Няма спор, красиво момче. Наистина красиво. И все пак не разбирам, нали знае името му, местоработата, нима е толкова трудно да го намери?

— Абе не, за нищо на света не би го потърсила! — засмя се Ина Голдман. — Това е философия, разбираш ли? Ако той поиска да я

види, непременно ще се обади. Ако ли не — значи не. Нищо, Ириша, това не е катастрофа, не е първото, нито последното момче в живота ѝ. Ще пострада една седмица и ще си намери друг, а за този ще забрави.

* * *

Коротков нахлу в кабинета на Настя, когато тя завършваше разпечатването на запитванията, за които трябваше да получи подписа на началника.

— Сега, Юра, един момент — каза тя, без да откъсва очи от екрана на компютъра, — довършвам последното документче, трябва спешно да получа автографа на Афоня върху тях.

— Недей сега да ходиш при него — посъветва я Коротков, когато Настя извади от принтера снопчето запитвания.

— Защо?

— Ядосан е като не знам какво — радостно съобщи Юра. — Днес е в дълбок траур.

— Какво се е случило? — уплаши се тя. — Да не е умрял някой?

— Пепел ти на езика! Афоня е в траур от честолюбие. Ами погледни само колко разочарования го сполетяха. Убийството на шофьора на снимачната група обещавахе да бъде шумно — уж бяха замесени и телевизията, и съпругът на режисьорката, и конкуренцията. А какво излезе? Убийството на Ремис по религиозни причини също не му пасна, там нямаха пръст никакви сатанисти, а той с такава радост придърпа това дело от територията! Убийството на Плешаков на основата на международна вражда — и тук лош късмет, нещата не се оказаха толкова красиви, колкото беше мечтал. Но пък го споходи огромна сполука: добре законспириран килър, извършил десетина шумни и не толкова шумни убийства, и то имитирал собствената си смърт и с направена пластична операция. Бонбонче! Пряк и кратък път към световната слава в мащабите на „Петровка“.

— Е, и какво? — не го разбра Настя. — Такава находка натежава над всички предишни несполуки, защо тогава е в траур?

— Ами защото, приятелко, и в нашето министерство няма глупаци. Само преди половин час главното управление си взе това дело обратно!

Настя едва не подскочи заедно със стола.

— Стига бе!

— Да, да! Как пък не са поверили на наш Афоня да разнища килър, който е оставил трупове из цялата страна. И те там не са вчерашни. Ние им идентифицирахме Симонов, за което трябва да сме благодарни на господин Богорад, по прякор Богомолеца, а всичко останало те някак ще го свършат и без нас.

Сякаш товар се смъкна от раменете на Настя. Тя не беше честолюбива и никога не страдаше, ако не ѝ поверяваха да довърши дело и си присвояваха резултатите от нейната дейност. Голяма работа! Тя е жена и колкото и успешно да разкрива престъпления, каквито и фантастични резултати да постига, пак никой никога няма да я признае за най-добрия детектив в управлението, камо ли пък за най-добрия детектив в страната. Настя много отдавна бе разбрала това, както разбираше и всички закони и условности на работата в мъжки колектив, и не се стремеше да се издига — нито като най-добрата, нито като главната. Достатъчно ѝ беше да изпитва удоволствие от работата, не очакваше никакви други дивиденди от нея.

Взели им шумното дело — нищо. Обаче Афоня, а? Горкичкият. Хем той е добър криминалист, умен, професионалист, обаче на, дощяла му се слава...

Тя събра разпечатаните запитвания, сложи ги в прозрачна папчица, опипа косата си, за да провери дали кичури от нея не са се измъкнали изпод стегнатата шнола.

— Тръгвам. — И стана иззад бюрото си.

— Наистина ли ще рискуваш здравето си? — присви очи Коротков. — Не те ли е страх от началствения гняв?

— Ами не. От какво да ме е страх? Е, ще се разкреши, ще каже нещо гадно, няма да ми падне короната, я. Знаеш ли, Юра, откак след рождения си ден разбрах, че съм твърде стара, за да се страхувам от началството, веднага ми стана по-леко да живея!

— Ами върви тогава, дърто — ехидно я напъти Юра, — на връщане не забравяй да се отбиеш при мен, за да ми разкажеш как е минало. Много ще ми е интересно да ти видя физиономията, когато излезеш от кабинета на Афоня.

Коротков не я бе излъгал — полковник Афанасиев наистина беше като черен облак. Хвърли на Настя пълен с неприязън поглед, с

омраза погледна донесените от нея запитвания. С просто око се виждаше, че страшно му се иска да си го изкара на някого, да унижи, да прочете конско, да накаже, за да изхвърли навън кипящата у него агресия.

— Защо виждам тези запитвания чак сега? — попита той с глас, предвещаващ само неприятни неща.

— Защото ги подготвих току-що.

— А не ти ли се струва, Каменская, че това можеше и трябваше да се направи отдавна? Делата чакат, престъпленията не се разкриват, а ти с какво се занимаваш? Само не ми казвай, че работиш.

— А какво правя според вас?

— Занимаваш се с личния си живот, Каменская. Какво си мислиш, че не знам ли? Мислиш, че не знам, че съпругът ти е заминал за дълго време в чужбина и ти му изневеряваш с Коротков? Мислиш, че не знам, че Коротков е напуснал жена си и живее при теб, докато твоят съпруг печели пари, за да те издържа? Смяташ ли, че всичко това е прилично? Достойно ли е това поведение за един офицер от милицията? Смяташ ли, че е допустимо да спиш с ръководителя си? Коротков е твой началник, мой заместник, и вие нагло, пред очите на целия колектив, си уреждате своите отворителни авантюри! Аз нямам намерение да търпя това!

Полковникът се разпалваше все повече и повече от собствените си думи и повишаваше тон. „Ето на — равнодушно и дори никак апатично си помисли Настя, докато слушаше неговите викове и гледаше капчиците слюнка, излитащи от устата му, — намери си на кого да си изпусне парата. Говори гадости за мен и Юрка. А аз трябва да търпя това. Между другото, кой е казал, че трябва да търпя?“.

Отново пред мисления ѝ взор се проточи дългият коридор, по който тя вървеше, вървеше, вървеше, докато не стигаше до заключената врата. И нямаше друг начин да продължи движението си, освен да се обърне и да тръгне обратно по същия коридор. Но защо бе решила, че вратата е заключена? Беше ли ѝ го казал някой? Не, тя сама бе решила, че е така. Дори не бе докоснала дръжката, не се бе опитала да отвори, просто бе приела това като аксиома: вратата е заключена. Ами ако опита?

Настя едва-едва побутна вратата, тя леко поддаде и върху тъмния под на тесния коридор падна ивичка светлина. Вратата не беше

заклучена и отвъд нея имаше светлина, тоест — някакъв живот.

Тя се подпря с лакти на бюрото, положи брадичката си на преплетените си пръсти, погледна началника си с любопитство.

— Прощавай, Афоня, сега ще наруша обещанието, което ти дадох — каза тя спокойно. — Но ще го направя с огромно удоволствие. Обещах да не те наричам Афоня и да не си спомням, че някога учихме заедно. Но искам да изрека всичко, което мисля за теб. Ти си добро ченге, сигурна съм в това, инак нямаше да те издигнат служебно. Но между доброто ченге и истинското ченге има две големи разлики и една малка. Доброто ченге е солиден професионалист, а истинското ченге е човек. Ти, Афоня, си професионалист, но не си човек. За теб хората са нещо мръсно. За теб техният живот и техните страдания са само повод да се издигнеш по служебната стълбица, да покажеш себе си чрез разкриването на шумно престъпление. А ако престъплението не е шумно, то не ти е интересно и ти не искаш да хабиш високия си професионализъм за неговото разкриване. Аз може и да работя под твое ръководство. Но никога няма да те уважавам. Подпиши запитванията и аз ще си тръгна.

Тя изричаше тези думи бавно и спокойно и също тъй бавно и спокойно се отваряше незаключената врата — меко и без скърцане, и ивицата светлина на тъмния под се разширяваше, разширяваше, а дългият коридор ставаше все по-светъл.

Там, зад вратата, имаше живот, може би друг, може би непривичен, но не и страшен. Там имаше хора, които живееха този живот, обикновени хора, такива като Настя. И кой бе казал, че тя няма да може да живее като тях?

Май — юли 2001 г.

---

[1] Жеглов и Шарапов — герои от популярния детективски сериал „Мястото на срещата не се променя“. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Александра Маринина

Заглавие: Незаклучената врата

Преводач: Здравка Станчева Петрова

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: Руски

Издател: „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2011

Тип: Роман

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 978-954-26-0943-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6090>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.